

„SĂ FIE SFINȚIT NUMELE TĂU”

„Tatăl nostru care ești în ceruri, să fie sfințit numele tău” – Matei 6:9, Traducerea Lumii Noi

WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY OF PENNSYLVANIA
Prima ediție
2,500,000 COPII
PUBLISHERS WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY OF NEW YORK, INC. INTERNATIONAL
BIBLE STUDENTS ASSOCIATION
Brooklyn, New York, U.S.A.
Tipărită în Statele Unite ale Americii

DEDICATĂ REGELUI ETERNITĂȚII, DUMNEZEUL ÎNTREGULUI PĂMÂNT

Abrevieri ale versiunilor Bibliei citate în această carte

AS – Versiunea Standard Americană, de Comitetul American al Reviziei
AT- O Traducere Americană, de J.M.P. Smith și E. J. Goodspeed
AV – Versiunea Autorizată sau King James din 1611
Da -' Sfintele Scripturi' , o Traducere Nouă, de J. N. Darby
RS – Versiunea Standard Revizuită, de Divizia de Educație Creștină a Consiliului Național al Bisericilor lui
Cristos din Statele Unite ale Americii

Orice citat care nu este urmat de o abreviere specifică este din Traducerea Lumii Noi a Sfintelor Scripturi (LN), ediția revizuită din 1961. Sunt citate și alte versiuni ale Bibliei, însă nu cu numele abreviate ale traducerilor.

Capitolul 1

CEL MAI MARE NUME DIN UNIVERS

Această generație de oameni este pe punctul de a fi martoră la sfințirea celui mai mare nume din univers! Sute de milioane de oameni încă nu cunosc acest cel mai important nume. Alte sute de milioane poate că au o anumită formă de religie, însă în mod intenționat scot acest nume din preocupările lor sau îl disprețuiesc, îl profanează sau nu cred în el, și îl ocărăsc. Adevărul este că vasta majoritate a omenirii este împotriva numelui. Cu toate acestea, el va fi sfințit într-un mod minunat, atât înaintea prietenului, cât și a dușmanului. Aceasta va fi ca răspuns la rugăciunea făcută de mai mult de nouăsprezece secole de iubitorii sinceri ai numelui.

2. De ce ar trebui tu, cititorul, să fii interesat de sfințirea unui nume care poate încă îți este necunoscut? Ei bine, dacă dorești să toată sărăcia ștersă de o eră de belșug fără sfârșit, ar trebui să fii interesat de sfințirea aceluiași nume cel mai mare. Dacă dorești ca toate bolile și durerile omenirii să fie înlăturate pentru totdeauna de o eternitate de sănătate perfectă pentru toți oamenii vii, vei avea un motiv să și dorești sfințirea aceluiași cel mai important nume. Dacă dorești ca nedreptatea și răutatea să se termine, da, dacă dorești ca toată oprimarea maselor de oameni neajutorați de către oamenii lacomi de bogății materiale și de putere asupra altora să se încheie și să fie pedepsită pentru totdeauna, această sfințire a Numelui care stă să vină este ceea ce îți dorești cu adevărat. Dacă dorești un guvern curat, incoruptibil mai înalt decât cel al oamenilor imperfecti, dacă vrei ca pământul sub un astfel de guvern drept să fie vindecat și schimbat într-o grădină minunată, într-un parc încântător pretutindeni, dacă dorești, de asemenea, în speranța unui astfel de paradis răspândit pe tot pământul, să trăiești aici ca să te bucuri de el în pace pentru totdeauna, da, să împărtășești frumusețile și bucuriile lui cu cei dragi ai tăi care au murit și care au cunoscut doar o viață de greutate, suferințe și tristețe, dacă dorești ca moartea, căreia îi suntem supuși acum, să fie ridicată de deasupra noastră și dorești ca cei dragi ai tăi să se întoarcă din tărâmul morții la viață, atunci dorești, de asemenea, sfințirea celui mai mare nume din univers. Toate aceste lucruri mari depind de acest lucru pentru care s-au făcut rugăciuni mult timp.

3. A sfinți un lucru înseamnă pur și simplu a-l pune deoparte ca sacru, a-l păstra ca sacru, ca fiind ceva care să nu fie folosit într-un mod obișnuit, comun, care să-l facă necurat, impur, nerespectabil și degradant. Însă în prezent, ideile despre ceea ce este sfânt diferă în toată lumea, iar ceea ce este sfânt pentru unul poate părea șocant pentru altul. Cu toate acestea, ceea ce este cu adevărat sfânt, nu are nimic de a face cu nicio necurăție, chiar și atunci când este practică într-un mod sincer religios. Sfințirea celui mai mare nume din univers îl va face, așadar, să strălucească în cea mai pură lumină, într-o glorie care va face pe oameni să fie cuprinși de uimire față de el, să-l respecte foarte mult și să se teamă să-l folosească într-un mod nevrednic, sau să vorbească batjocoritor despre el sau să-i aducă ocară. Toți vor avea clarificată orice neînțelegere sau denaturare a numelui. Toți vor avea aprofundată înțelegerea numelui. Ei îl vor respecta într-un mod sincer pentru tot ceea ce el merită, pentru tot ceea ce el reprezintă. Cel mai mare nume dintre toate merită toată onoarea care i se cuvine.

4. Cât de valoros este să ai un nume bun! Cu mult timp în urmă un rege din Orientul Mijlociu care era cunoscut ca cel mai înțelept om a timpurilor antice a scris: „Un nume este mai de dorit decât cele mai mari bogății”. * Acest rege a știut, căci era foarte bogat; și trecerea timpului nu a diminuat adevărul acestui proverb. După ce a făcut un studiu minuțios al tuturor ambițiilor și ocupațiilor deșarte ale oamenilor, a dat un raport adunării poporului său și a spus: „Un nume este mai bun decât uleiul cel bun”. ** El a compus o cântare clasificată ca „cântarea cântărilor”, și în ea l-a avut ca personaj pe iubitul spunându-i iubitei sale: „Uleiurile tale au o mireasmă plăcută. Ca uleiul ce se toarnă este numele tău”. *** Un nume bun are o mireasmă care o întrece pe cea a unui unguent costisitor, și banii nu-l pot cumpăra. Este mai bun decât a avea copii care să poarte numele familiei în generațiile viitoare. El are mai multă putere în cer decât bogățiile materiale.

*Citat din Proverbe, capitolul 11, versetul 1, din Biblia Sfântă, conform Traducerii Lumii Noi a Sfințelor Scripturi, ediția 1961.

**Citat din Eclesiastul 7:1, din Biblia Sfântă, LN

***Citat din Cântarea lui Solomon 1:3, din Biblia Sfântă, LN.

5. Un nume bun aduce mai multă satisfacție liniștitoare celui care-l are, și mai multă mângâiere și încurajare pentru oamenii care iubesc acea persoană care-l are. Cei care nu doresc să-și trăiască viața degeaba caută un nume bun. Există un mod corect și de succes de a-l căuta.

6. Fiecare cititor al acestei cărți își respectă propriul său nume. El tânjește ca el să fie respectat (numele) și păstrat într-o stimă bună de către alții, pentru că aceasta înseamnă foarte mult pentru el printre oamenii neprihăniți. Tot astfel posesorul celui mai mare nume din univers își respectă propriul său nume personal. El îl respectă mai presus de orice alt nume din univers. De fapt, el este gelos de/pe numele său. Stând mereu gata să-l apere și să-l glorifice cu tot zelul și seriozitatea, el declară: „Voi fi gelos de numele meu cel sfânt” *. Toată creația din cer și de pe pământ o va duce mai bine când el va lua măsurile necesare pentru a-și apăra numele și a-l face cunoscut la adevărata lui valoare tuturor creaturilor vii.

7. Cine este acesta pe care toată creația vie trebuie să ajungă să-l cunoască? Cine ar putea fi altul decât Creatorul universului? Cerurile vizibile și pământul îl arată ca fiind Omul de Știință Șef. Oamenii de știință ai acestei ere spațiale moderne nu-l pot ajunge din urmă; ei constată că cunoștința lui și aplicarea științei lui sunt de nepătruns. El este cu o eternitate înaintea lor. Și din moment ce știința pură este adevăr absolut, așa este și el de adevărat. El a demonstrat o stăpânire completă a științei, nu doar în universul său creat cu care oamenii de știință moderni sunt doar puțin familiarizați, ci și în Cartea pe care a făcut să fie scrisă. El are un plan minunat cu privire la universul nostru în care fiecare căutător al vieții în fericire eternă se poate potrivi. Planul său cu privire la univers este arătat în Cartea sa. În ea este făcut cunoscut și numele său.

8. Lui nu îi este rușine de numele pe care-l poartă. El are încredere deplină în el însuși. El inspiră pe creaturile sale inteligente să aibă cea mai mare încredere în el. Prin urmare, atunci când își dezvăluie planul și când face promisiunile despre lucrurile bune viitoare, el jură pe sine însuși sau pe numele său. Da, în Cartea sa inspirată el a dat garanții despre lucrurile viitoare cu propriul său nume. Numele său nu va fi niciodată murdărit de un eșec în a-și împlini planul său declarat sau de a-și respecta legămintele sau de a-și ține toate promisiunile. În trecut el și-a făcut un nume pentru sine de multe ori. El încă va face un nume glorios pentru sine înaintea întregii populații a pământului.

9. Creatorul universului este o Persoană sfântă, și numele său personal este sfânt. El a fost cunoscut omului de la începutul istoriei omului. Totuși este așa de puțin cunoscut sau respectat astăzi. Motivul pentru care este așa este bine cunoscut; și cei responsabili de aceasta sunt, de asemenea, bine cunoscuți. În timpurile străvechi Creatorul a avut un popor, o întreagă națiune, pentru numele său. El a avut un oraș sfânt peste care era chemat numele său sfânt; și în această capitală era templul care era construit pentru numele său, unde erau cântate laudele lui

*Citat din Ezechiel 39:25, Biblia Sfântă, AS.

(a numelui) și unde numele său era chemat în rugăciune și mulțumire. El a ridicat purtători de cuvânt, profeți, să prezică viitorul în numele său și să scrie despre evenimentele viitoare. El s-a dovedit a fi cel mai mare Luptător din univers, și aceasta a fost pentru numele său. El a câștigat victorii în bătăliile pentru eliberarea poporului său de dușmanii săi. Însă el va duce încă cea mai mare bătălie din toată istoria umană și din toată istoria universului și o va câștiga pentru numele său. Astfel numele său va deveni cel mai sărbătorit în cer și pe pământ.

10. De la început el a fost interesat în a-și păstra numele printre creaturile sale din cer și de pământ. În armonie cu aceasta el nu a lăsat ca poporul său care-i poartă numele să piară. Până în prezent el are pe pământ un popor care-l poartă ca și închinători adevărați și devotați ai lui. În cazul lor el și-a ținut propria sa promisiune profetică: „Voi face din ei o laudă și le voi da un nume în toată țara în care au fost făcuți de rușine. În timpul acela vă voi aduce, da, în timpul în care vă voi aduna. Căci vă voi da un nume și voi face din voi o laudă printre toate popoarele pământului când sub ochii voștri îi voi aduce înapoi pe captivii voștri“. * Prin folosirea de către El a acestor oameni adunați el devine mai cunoscut pe tot pământul. Milioane de oameni aud astăzi numele proclamat. Sute de mii vin să-l venereze. Ei se grăbesc să facă pace cu Purtătorul lui (numelui) acum, înainte ca el să-și înceapă lupta supremă.

11. Cititorul acestei cărți poate că este printre milioanele de persoane religioase care timp de multe secole s-a rugat în necunoștință de cauză pentru sfințirea numelui Creatorului. Liderii religioși i-au ținut în necunoștință despre acest cel mai sfânt și cel mai mare nume de pe tot tărâmul celor vii. Prin urmare, nu este ciudat faptul că mulți din cei ce s-au rugat au suferit prejudicii tocmai din cauza numelui pentru sfințirea căruia s-au rugat atât de des. Dar ce sens e să suferi prejudicii doar pentru că mulți oameni care au avut legătură cu el în trecut s-au dovedit necredincioși și nevrednici? Creatorul este încă sfânt și adevărat. El încă are respectul pentru numele care-l poartă. În omnipotența sa el își va îndeplini planul declarat și își va sfinți numele său sfânt în ciuda prejudiciilor suferite de cineva. După aceea el nu va mai lăsa niciodată ca să fie profanat de omenire din nou: „Voi sfinți numele meu cel mare, care era profanat printre națiuni, pe care voi l-ați profanat în mijlocul lor“, spune el în planul său de neschimbat. ** Atunci de ce să ne împotrivim și să luptăm împotriva celui mai bun lucru care s-a putut întâmpla și se va întâmpla?

*Citat din Țefania 3:19, 20, Biblia Sfântă, LN

**Citat din Ezechiel 36:23 din Biblia Sfântă, LN.

12. Deasupra sfințirii numelui său stă viața și fericirea tuturor acelor care doresc să se dovedească vrednici de viață veșnică fără durere, necaz, foamete, imperfecțiune, supunere, nedreptate și oprinare. Noi toți care suntem creaturile lui suntem datori să ne închinăm lui ca Dumnezeu, singurul Dumnezeu viu și adevărat. Doar de la el ne vine speranța întemeiată a unei lumi noi de satisfacții perfecte pentru toți iubitorii corectitudinii, dreptății și bunătății, iar el ne dă posibilitatea să împlinim această speranță glorioasă la timpul hotărât de el. Împlinirea ei înseamnă un paradis întemeiat pe pământ, cu pace printre toate popoarele de orice limbă, rasă, națiune, culoare și poziție socială sau educațională din prezent. Împlinirea acelei speranțe de către noi înseamnă

o viață fericită, binecuvântată, utilă pentru totdeauna, în armonie deplină cu Creatorul lumii noi veșnice a neprihănirii.

13. Numele oamenilor care sunt oponenții intenționați sau cu prejudecăți a ceea ce este de cel mai mare interes pentru omenire va pieri, va putrezi în ocară. „Amintirea celui drept este spre binecuvântare, dar numele celor răi va putrezi.” * Numele dreptului Creator se va dovedi în scurt timp a fi cel mai mare nume din tot universal. El este nepieritor. După ce toți asupritorii infami ai omenirii vor pieri pentru totdeauna și amintirea lor încetează pentru totdeauna, numele Creatorului va supraviețui în glorie universal nemuritoare. Atunci mare va fi răsplata și mare va fi fericirea tuturor acelor care se roagă și care trăiesc sincer în armonie cu rugăciunea: “Tatăl nostru care ești în ceruri, să fie sfințit numele tău”.**

14. Oo! Referitor la numele însăși, pentru a învăța ce înseamnă el trebuie să mergem la Cartea Numelui.

*Citat din Proverbe 10:7 din Biblia Sfântă, LN.

**Citat din Matei 6:9, din Biblia Sfântă, LN.

ÎNTREBĂRI

1. Ce lucru important trebuie sfințit în această generație, înaintea căruia și ca răspuns la ce?
2. De ce ar trebui să fie interesat cititorul de sfințirea unui nume necunoscut încă la așa de mulți oameni?
3. Ce înseamnă a sfinți ceva, și ce rezultat va avea sfințirea celui mai mare nume și ce va însemna ea?
4. Cum a evaluat cel mai înțelept om al timpurilor antice valoarea unui nume, și ce putere are el la/în cer?
5. Cum afectează un nume bun pe cel care-l poartă și pe iubitorii deținătorului lui?
6. De ce posesorul celui mai mare nume va lua măsuri în numele lui, și cum va afecta aceasta toată creația în cer și pe pământ?
7. Cum se compară oamenii de știință din această eră a spațiului cu acesta, și unde este relatat planul său?
8. Cum a arătat el încredere deplină în sine, și ce va mai face el încă pentru sine?
9. Cât timp a fost cunoscut numele Creatorului, cum i s-a dat importanță în timpurile antice, și cum va deveni numele lui cel mai sărbătorit?
10. Pentru a-și păstra numele printre creaturi, pe cine a păstrat până acum, și cum devine numele lui mai cunoscut și mai respectat?
11. În fața cărui eveniment viitor nu este un lucru bun să ai prejudecăți cu privire la nume din cauza că cei nevrednici au avut legătură cândva cu el?
12. De ce îi datorăm să ne închinăm lui ca Dumnezeu, și ce speranță face el posibilă pentru noi s-o împlinim?
- 13, 14. Care va fi rezultatul cu numele asupritorilor și cu numele Creatorului, și unde trebuie să mergem să învățăm ce înseamnă numele?

CAPITOLUL 2

CARTEA NUMELUI

Printre lucrările miraculoase ale Creatorului universului este o carte. Ea este acum o carte veche. Timp de nouăsprezece secole ea a fost numită „scrierile sfinte”, sau Sfintele Scripturi; dar astăzi se mai numește Biblia Sfântă. Ea ar putea fi numită pe bună dreptate Cartea Numelui. De ce așa? Pentru că la ea trebuie să mergem dacă dorim să aflăm numele Creatorului universului, Acela care ne-a pus aici pe acest pământ.

2. Ca semn de omagiu pentru puterea salvatoare de vieți, această Carte a Sfintelor Scripturi a fost tradusă, integral sau parțial, în mai mult de 1150 de limbi și dialecte vorbite pe pământ. Traducerea Cărții în și mai multe limbi și dialecte continuă, pentru ca, Cartea să ajungă la și mai mulți oameni ale căror viață veșnică este în pericol. Însă din multe din aceste traduceri nu putem afla numele Creatorului nostru, pentru că un alt cuvânt sau un titlu a fost folosit în locul numelui său. Prin aceste traduceri numele nu a fost respectat, onorat sau păstrat sacru; de fapt, el a fost ascuns de cititori care au nevoie să cunoască numele pentru propria lor salvare. Însă întorcându-ne la Carte în limbile ei originale putem afla cum Creatorul nostru se numește pe el însuși, pentru a ne familiariza cu el.

3. Cu sute de ani înainte să apară lideri religioși bine-cunoscuți ca Buda și Confucius și Mahomed, a început să fie scrisă Biblia Sfântă. Aceasta a fost cu 1 513 ani înainte de anul pe care Creștinătatea îl numește anul 1 e.n.; sau cu mai mult de 3470 de ani în urmă. În mod remarcabil, ea a început să fie scrisă într-o limbă care este încă vie astăzi și este vorbită de o națiune de oameni. Din diverse motive, acea limbă a fost fără îndoială limba primului om și a primei femei pe pământ. Prin urmare, ar putea fi numită limba adamică, din moment ce numele primului om a fost Adam, adică „Om”. Cu alte cuvinte, ea era limba omului. Dar de-a lungul tuturor miilor de ani de la Adam ea a evoluat și s-a dezvoltat, și astăzi se numește limba ebraică.

4. Cea mai mare parte a Bibliei a fost scrisă în ebraică. O mică parte din ea, mai exact, unele capitole sau părți mai mici din patru din cărțile ei, a fost scrisă într-o limbă înrudită numită Aramaică (însemnând siriană). Ultimele douăzeci și șapte din cărțile ei au fost scrise în greaca obișnuită de acum nouăsprezece secole când ea era o limbă internațională. Toate la un loc, Sfintele Scripturi inspirate includ șaiszeci și șase de cărți în ebraică, aramaică și greacă, astfel încât aceste Scripturi pot fi numite în mod corect Biblia, pentru că cuvântul nostru Biblia vine de la cuvântul comun grecesc *biblia*, însemnând „cărți mici”.

5. Creatorul universului și-a dezvăluit numele pentru prima dată omului în ceea ce se numește astăzi ebraică. Din acest motiv trebuie să ne întoarcem la Scripturile Ebraice pentru a afla ce înseamnă numele său. Prima carte a Bibliei este numită în general astăzi Geneza. Acest nume este un cuvânt grecesc care înseamnă „generație; origine; sursă”; și se găsește în unsprezece locuri semnificative în prima traducere grecească a primei cărți a Bibliei, fapt care reprezintă motivul pentru care ea se numește Geneza. În Geneza, capitolul unu, Biblia ne oferă un scurt raport al lucrării creatoare a lui Dumnezeu despre pregătirea pământului nostru pentru om și în final despre crearea omului și femeii. Această lucrare creatoare care a atins punctul culminant în crearea primului nostru tată pământesc și a primei noastre mame s-a desfășurat în șase mari perioade de timp numite „zile”. Din Biblie și din împlinirea profețiilor biblice în timpurile noastre moderne se poate demonstra că fiecare din aceste zile era de șapte mii de ani.

6. Începând raportul Bibliei prin mâna profetului său Moise, Creatorul universului nu-și dă mai întâi numele. În schimb, el își dă/arată titlul, pentru a arăta ce este el. Astfel versetul unu din capitolul unu din Geneza spune: „La început Dumnezeu a creat cerurile și pământul”. (Geneza 1:1, Traducerea Lumii Noi). Aici titlul Dumnezeu înseamnă o Persoană vie, nu o lege naturală care funcționează fără un legiuitor viu, nu o forță oarbă care funcționează printr-o serie de accidente pentru a dezvolta un lucru sau altul. Aici Dumnezeu este Creatorul, Omul de Știință Universal, a cărui cunoștință, îndemânare și putere se manifestă în toată creația lui fără pereche. În ebraică titlul său Dumnezeu este *El-o-him'*. În traducerea grecească antică a Genezei titlul este *ho The-os*. Dar nu are el un nume?

7. Ba da are. Conform stilului care a fost folosit în scrierea documentelor în acele zile de demult ale profetului Moise, Dumnezeu (*El-o-him'*, *ho The-os'*) ne dă numele său la sfârșitul documentului despre creație. Destul de potrivit, numele său este dat împreună cu titlul său ca semnătură la raportul creației, în Geneza 2:4, care spune (LN): „Aceasta este istoria cerurilor și a pământului, când au fost create, în ziua în care Iehova Dumnezeu a făcut pământul și cerul.” Numele său este astfel dat în engleză ca Iehova; și el este Dumnezeu Creatorul pământului și al cerului. A fost un lucru bun și înțelept că el ne-a dezvăluit numele. De ce? Pentru că acel titlu *El-o-him'* se aplică și dumnezeilor falși. De exemplu, dumnezeul fals numit Ba'al-be'rith este numit și *El-o-him'* în Judecători 8:33; 9:27; și dumnezeul fals Dagon al filistenilor este numit *El-o-him'* în Judecători 16:23, 24 și 1 Samuel 5:7; și dumnezeul asirian numit Nisroc este numit *El-o-him'* în 2 Regi 19:37. Un alt lucru: deși grecii păgâni au aplicat titlul *ho The-os'* dumnezeilor lor falși ca Zeus și Hermes (sau Jupiter și Mercur), scriitori creștini ai Bibliei au aplicat același titlu Creatorului Iehova. – Vezi Fapte 14:11-15.

8. De asemenea, când scria în greaca comună din vremea sa, apostolul creștin Pavel a scris tovarășilor săi credincioși din orașul păgân Corint, Grecia: „Știm că un idol nu este nimic în lume și că nu există decât un singur Dumnezeu. [greacă, *The-os'*]. Căci, chiar dacă ar exista cei ce sunt numiți 'dumnezei', [greacă, *the-oi'*] fie în cer, fie pe pământ, așa cum și există mulți 'dumnezei' [, *the-oi'*] și mulți 'domni', pentru noi există un singur Dumnezeu, [*The-os'*]. Tatăl, de la care sunt toate lucrurile, și noi pentru el”. (1 Corinteni 8:4-6). Faptul că există în realitate doar un singur Dumnezeu viu și adevărat nu a eliminat nevoia ca el să ne spună numele său personal. Dându-ne numele său el se distinge de toți dumnezeii falși care mai sunt numiți *El-o-him'* în Scripturile Ebraice sau *ho Theo-os'* în Scripturile Grecești Creștine.

9. Cât de cugetat și vizionar a fost, așadar, că la încheierea raportului creației el însuși a semnat, în Geneza 2:4, ca *Ye-h-wah' El-o-him'* sau Iehova Dumnezeu! Astfel când auzim acel nume personal nu îl confundăm cu orice alt dumnezeu numit așa; noi ne gândim doar la Creatorul cerului și al pământului, Creatorul omenirii.

10. Toată lumea ar dori ca numele lui nu doar să fie tratat cu atenția cuvenită, ci și să fie pronunțat corect. Timp de secole a existat o mare controversă cu privire la pronunțarea corectă a numelui personal al Creatorului. Unii traducători moderni ai Bibliei îl redau ca Iahweh sau Iahve, ca și cum această variantă era mai aproape de modul corect de pronunțare a lui. Cu toate acestea, *Iehova* a fost modul popular de pronunțare a lui în engleză. În traducerea romano-catolică cunoscută ca Versiunea Westminster a Scripturilor Sacre, al cărei editor general a fost preotul iezuit Cuthbert Lattey, traducătorul folosește Iehova, și în nota sa despre Iona 1:1 el spune:

În conformitate cu preferința editorului general al Versiunii Westminster, eu folosesc numele 'Iehova'. Se știe bine că acesta nu este cu siguranță echivalentul numelui ebraic; el a fost necunoscut Părinților, și, până în timpurile noastre, nu s-a găsit în comentariile catolice. Aș fi preferat să scriu 'Iahwe', care, deși nesigur, evident este superior lui 'Iehova'.

În introducerea la traducerea sa a Primei Cărți a Psalmilor, pagina xxiii, nota de subsol 2, preotul iezuit Lattey spune cu privire la forma Yahweh:

Așa este forma folosită acum în mod obișnuit, deși nu se poate spune că este sigur corectă. În traducerile mele am preferat, din motive literare, să folosesc cuvântul englezesc mai vechi 'Iehova', ca și consacrat în poezia noastră (de exemplu, Milton, Paradisul Pierdut, Cartea 7, versul 602), deși se bazează pe o înțelegere greșită a ebraiciei. – ediția 1939.

11. Motivul controversii este că în scrierile ebraice găsite în copiile scrise cu mâna de dinaintea erei noastre, ca în faimosul Sul de la Marea Moartă a lui Isaia, numele divin era scris doar cu patru litere, adică, cele patru consoane, dar fără nicio vocală între acele consoane. Aceste patru consoane corespund cu englezescul nostru YHWH.* După ce a fost scrisă ultima carte a Scripturilor Ebraice sacre, evreii sau israeliții au căzut în teama superstițioasă că era greșit să pronunți numele personal al lui Dumnezeu, că ar putea fi un păcat să facă

așa. Când cititorul Scripturilor ajungea la acele patru litere numite Tetragrama, urma să citească tare un cuvânt înlocuitor, *Elohim* în unele locuri și *Adonay* (Domnul) în alte locuri. În cele din urmă pronunția corectă a lui YHWH a devenit în general necunoscută, cunoașterea pronunțării corecte fiind păstrată doar de preoți. Vocalele care sunt folosite acum în copiile ebraice ale Sfințelor Scripturi au fost inventate destul de târziu și au intrat în uz pentru prima dată în secolul șapte d. Cr. În armonie cu practica care se dezvoltase printre superstițioși, vocalele pentru *El-o-him'* sau pentru *A-do-nay'* erau introduse în locurile obișnuite din text pentru a avertiza cititorul evreu să spună aceste cuvinte în locul numelui divin. Combinând acele vocale de avertizare cu Tetragrama s-au format pronunțiile *Ye-ho-wih'* și *Ye-ho-wah'*.

*În legătură cu a treia literă, W, pentru (*waw*) în ebraică, un profesor de liceu din Brooklyn, New York, Edward Horowitz, M.A., spune în cartea sa *Cum s-a dezvoltat limba ebraică*, paginile 29, 30 (ediția 1960), că sunetul literei cu mult timp în urmă nu era deloc „vav” ci era „w”; și că „vav”, sau mai degrabă „waw”, era a șasea literă a alfabetului grecesc (ca în ebraică) însă a dispărut complet din limba greacă; și că evreii din Yemen din peninsula Arabia păstrează pronunția antică și corectă, pură a ebraiciei și totuși pronunță litera ca un „w”, așa cum face și limba arabă, limba care este o soră apropiată a ebraiciei.

12. În Biblia ebraică numele lui Dumnezeu este reprezentat de cele patru litere (citite de la dreapta la stânga), corespunzând lui YHWH. Cu secole înainte de rebeliunea protestantă din secolul șaisprezece împotriva autorității religioase a papilor de la Roma, clericii romano-catolici pronunțau combinația sacră a acelor patru litere ca *Iehowah*. Toate dovezile disponibile sunt că clericii romano-catolici au introdus acea pronunție. *Enciclopedia Americană*, Volumul 16, paginile 8,9 (ediția din 1929) spune:

Citirea „*Iehovah*” datează din Evul Mediu timpuriu și până nu demult s-a spus că a fost inventată de Peter Gallatin (1518), confesor al Papei Leo X. Cu toate acestea, scriitorii recenți spun că ea datează și mai demult, fiind găsită în cartea „*Pugeo Fidei*” a lui Raymond Martin (1270). Aceasta s-a datorat fără îndoială faptului că ebraiștii/evreii creștini au privit-o ca o superstiție pentru a înlocui orice cuvânt pentru numele divin...

Raymond Martin (sau Raymundus Martini) a fost un călugăr spaniol din Ordinul Dominican. În engleză titlul complet al cărții lui înseamnă „*Pumnal al Credinței împotriva maurilor și evreilor*”. El a fost unul din cenzorii numiți de Papa de la Roma pentru a scoate la lumină pasajele din Talmudul evreiesc care sunt inacceptabile pentru romano-catolici.*

* Vezi *Talmudul Babilonian (Istoria Talmudului)*, Volumul I, de Michael L. Rodkinson, paginile 72, 73, ediția din 1918.

13. O altă autoritate modernă* ne atrage atenția asupra faptului că în orașul antic Tiberiada de lângă Marea Galileei, la cele patru consoane sacre () li s-au adăugat două vocale astfel încât să se citească *Yeh-wah'*, fapt care este arătat în manuscrisele evreiești din secolele nouă, zece și unsprezece ale erei noastre. Nu înainte de anul 1100 a fost pusă o vocală ca litera „o” la mijloc, pentru a face ca combinația să se citească *Ye-ho-wah'*. *Lexiconul (dicționarul) pentru Cărțile Vechiului Testament*, de Ludwig Koehler și Walter Baumgartner, Volumul 1, pagina 369, coloana 1, ediția din 1951 spune: „Scrierea greșită *Iehova* (Versiunea Revizuită: DOMNUL) are loc din jurul anului 1100”, și apoi se aduc argumente în favoarea lui *Yah-weh'* ca „pronunția corectă și originală”- Totuși, acest *Lexicon* spune că *Yahwah* este o formă mai bună decât *Yahweh*.

14. Toate cele de mai sus servesc pentru a arăta că chiar și astăzi pronunțarea corectă a numelui lui Dumnezeu este incertă. Însă este interesant de remarcat că în 1531, cardinalul romano-catolic influent, Thomas de Vio Cajetan, a folosit constant forma *Iehova* în *Comentariul său despre Pentateuh*. De exemplu, în *Geneza 2:4*, traducerea sa latină spune *Iehoua Elohim*; și în nota sa despre *Exod 3:16*, el spune că conform limbii ebraice, versetul spune: „*Jehouah Elohe* al părinților voștri mi s-a arătat”.

15. De asemenea, reformatorul protestant german din secolul șaisprezece, Martin Luther, în traducerea sa germană a Bibliei (1534) urmează practica religioasă din vremea aceea în a reda Tetragrama () ca *Der Herr* („Domnul”). Însă în propriile sale scrieri el a folosit uneori *Iehova*, ca de exemplu, în cele două predici ale sale

despre Ieremia 23:1-8, în care spune că acest nume Iehova aparține doar Dumnezeului adevărat; el înseamnă doar Dumnezeu dat fiind faptul că el este în ființa sa divină.**

* „Cairo Geniza”, de Paul E. Kahle, bazat pe Prelegerile lui Schweich de la Academia Britanică din 1941, publicate în Londra, Anglia, 1947. Vezi Capitolul III, intitulat „Traducerile Bibliei”, paginile 172, 173. Nota de subsol 4 spune că pronunția *Yehwah* „este păstrată de samariteni până în ziua de azi. Nu înainte de anul 1100 a fost adăugat un *o* la cuvântul (i) și aceasta pare să indice pronunția A-do-nay”.

**Citând din predicile sale tipărite în 1527 (pagina 569): "*Dieser nahme 'Jehovah' Herr, gehört alleine dem waren Gott zu.*" "*Dieser nahme 'Jehovah', 'HERR' bedeutet allein Gott, wie er ist ynn seinem Göttlichen wesen.*"

16. Omul responsabil de introducerea cuvântului Iehova în limba engleză a fost William Tyndale, predicatorul romano-catolic care a devenit un traducător al Bibliei și care a fost ștrangulat și apoi ars pe rug la ordinul clerului romano-catolic. În traducerea sa a Pentateuhului (1530) el folosește cuvântul Iehova. El redă Exodul 6:3 astfel: „Dar după numele meu Iehoua nu le-am fost cunoscut”. Întreaga succesiune de traduceri protestante englezești din secolul șaisprezece, cu excepția cea a lui Coverdale (1535), au folosit și ele numele divin. Biblia lui Matthews din 1537 are o notă despre Exodul 6:3, după cum urmează: „Iehoua este numele lui Dumnezeu cu care nu este numită nicio creatură, și este la fel cu a spune că este ca unul care este de la sine și independent de nici un lucru”. Astfel se face că în 1557 cuvântul „Iehova” a fost introdus în dicționar.*

17. Traducerea romano-catolică a Bibliei din 1610, cunoscută ca Versiunea Douay, nu conține cuvântul „Iehova”. ** Ea conține „Adonai” în Exodul 6:3 și Iudita 16:16 (Apocrifa).

18. Traducerea Protestantă din 1611 cunoscută ca Versiunea Autorizată sau King James (Regele Iacov) conține „Iehova” în textul ei principal în Exodul 6:3, Psalmul 83:18, Isaia 12:2 și Isaia 26:4; în afară de formele compuse Iehova-Nisi (Exod 17:15), Iehova-Iire (Geneza 22:14), Iehova-Șalom (Judecători 6:24), și, în citirea marginală pentru Ieremia 26:3, Iehova-tsidkenu.

19. Versiunea Revizuită Englezească din 1885 păstrează numele în aceleași locuri însă îl introduce și în Exodul 6:2, 6, 7,8; Psalmul 68:20; Isaia 49:14; Ieremia 16:21 și Habacuc 3:19.

20. Cu toate acestea, în Versiunea Standard Americană din 1901, revizorii au folosit forma populară Iehova oriunde apărea Tetragrama (YHWH) în textul evreiesc, așa-numitul text masoretic sau tradițional. În textul evreiesc masoretic al celor treizeci și nouă de cărți ale Scripturilor inspirate, Tetragrama apare de 6 823 de ori.***

* Vezi Vechiul Testament și Studiile Semitice, Volumul I, sub „Note despre Nume” și „1. Pronunția Iehova”, de George F. Moore.

** Consultați Concordanța Bibliei (Versiunea Douay), de Rev. Newton Thompson, S.T.D., și Raymond Stock. (ediția din 1943, St. Louis, Mo., și Londra, W.C.).

***Vezi Textul Biblic în procesul de formare, de Rabbi Robert Gordis, Ph. D., pagina 39, paragraful 2, ediția din 1937, Filadelfia, Pennsylvania.

Vezi, de asemenea, Lexiconul pentru Cărțile Vechiului Testament, de Ludwig Koehler și Walter Baumgartner, Volumul I, paginile 368, 369, ediția din 1951.

21. Versiunea Standard Revizuită, publicată în New York, în 1952, a omis numele sacru complet și a folosit cuvinte înlocuitoare conform unei tradiții necreștine, tradiția evreiască.

22. În iunie 1961, a fost publicată Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi într-un volum, în Brooklyn, New York. În loialitate față de inspiratorul divin al Sfințelor Scripturi ea prezintă numele Lui conform apariției Tetragramei în textul evreiesc, chiar și în cele 134 de pasaje în care copiii vechi evrei

(Sopherim) spun că au schimbat textul evreiesc primitiv pentru a citi *A-do-nay'* în loc de *Ye-ho-wah'*; în alte pasaje *El-o-him'* a fost cuvântul folosit ca un substitut. De asemenea, în câteva locuri (Isaia 34:16; Zaharia 6:8) abrevierile aparente pentru numele divin au fost redată în întregime. Așa se face că în Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Ebraice „Iehova” apare, nu de 6 823 de ori, ci de 6 961 de ori. În cartea Bibliei în care apare de cele mai multe ori este în cea a Psalmilor, cu 742 de apariții ale cuvântului „Iehova”.

23. Un alt semn remarcabil despre Traducerea Lumii Noi este prezentarea ei a numelui personal al lui Dumnezeu în ceea ce se numește de obicei Noul Testament, adică, Scripturile Grecești Creștine. Desigur, Traducerea Lumii Noi nu a fost prima care a făcut acest lucru, în limba engleză. În 1864, în America s-a publicat o traducere intitulată „Diaglotul Emfatic (The Emphatic Diaglott) care conține Textul Grecesc Original a ceea ce este denumit de obicei Noul Testament”, de către d-l Benjamin Wilson, redactor de ziar din Geneva, Illinois. Acest Diaglot conține în textul lui principal cuvântul Iehova de mai multe ori, ca în Matei 21:43; 22:37, 44; 23:39 și Marcu 11:9, unde scriitorii creștini evrei citează versete din Scripturile Ebraice în care se găsește Tetragrama (YHWH).

24. Dar încă din 1385, un evreu spaniol pe nume Shem Tob ben Shaprut a tradus cartea inspirată a lui Matei în ebraică. Acolo unde apostolul Matei a citat din Scripturile Ebraice, traducătorul evreu Shem Tob a introdus corect Tetragrama (YHWH) în Scripturile Creștine inspirate. De atunci s-au făcut nu mai puțin de nouăsprezece traduceri în ebraică din cărți ale Scripturilor Grecești Creștine sau din toate cele douăzeci și șapte de cărți; și toate aceste traduceri în ebraică prezintă Tetragrama (YHWH) în așa-numitul Nou Testament. Aceste traduceri evreiești au furnizat o bază bună pentru Traducerea Lumii Noi în ceea ce privește numele lui Iehova.

25. Cu aceste traduceri evreiești ca suport sau sprijin, Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi a redat numele divin sub forma „Iehova” peste tot în Scripturile Grecești Creștine. De câte ori? De 237 de ori. Autoritatea ei în a face acest lucru nu au fost doar acele nouăsprezece traduceri evreiești menționate anterior. Cu mult timp înainte ca Scripturile Grecești Creștine să înceapă să fie scrise, anumiți evrei vorbitori de greacă din Alexandria, Egipt, sub domnia regelui Ptolemeu Philadelphus, au început, în jurul anului 280 î. Cr., să traducă Scripturile Evreiești în limba greacă, în folosul evreilor care nu puteau citi ebraica. Această traducere, cunoscută ca Versiunea Greacă Septuaginta, a fost finalizată în jurul primului secol î. Cr. Ce au făcut acei traducători când au dat de Tetragrama (YHWH) în textul ebraic? Au tradus-o? Sau au folosit un substitut pentru ea în greacă ca de exemplu *Ky'ri-os* (însemnând „Domnul”) sau *The-os'* (însemnând „Dumnezeu”)? Nu! Ei au introdus Tetragrama cu vechile ei litere ebraice în textul grecesc. Astfel, numele divin a apărut în traducerea grecească a Scripturilor Evreiești pentru evrei.

26. Copii ale traducerii grecești care conținea Tetragrama (YHWH) erau încă în circulație în vremea lui Isus Cristos și ai celor doisprezece apostoli ai săi și au fost disponibile secole după aceea. În Prefață la Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Grecești Creștine, publicată în 1950, este prezentată dovada acestui fapt.

27. Toate cele douăzeci și șapte de cărți inspirate scrise de apostoli și alți discipoli ai lui Isus Cristos au fost scrise în greaca comună a primului secol, care era similară limbii grecești a Versiunii Septuaginta a Scripturilor Evreiești. Acești scriitori creștini inspirați care au vorbit, citit și scris limba greacă au avut la îndemână exemplare/copii ale Versiunii Septuaginta care conțineau Tetragrama (YHWH). În mod convenabil, așadar, când au scris cărțile Scripturilor Grecești Creștine și s-au simțit inspirați să citeze din Septuaginta Grecească, ei urmau să includă în citatele lor Tetragrama Evreiască, sau, chiar când au citat direct din Scripturile Evreiești și au găsit Tetragrama sacră acolo, ei puteau urma obiceiul Septuagintei și să includă literele numelui divin chiar în scrierile lor grecești creștine inspirate. * Ei nu au avut nicio frică superstițioasă în a folosi numele lui Dumnezeu; la fel cum nu a avut nici Liderul lor. Ei nu mai aveau teamă de sau nu mai erau sub influența preoților, scribilor și rabinilor evrei care erau responsabili de uciderea profetului evreu din Nazaret, Isus care se numește Cristos.

*Dr. Paul E. Kahle în Cairo Geniza, paginile 222, 224 în a doua ediție din 1959 spune: „Știm acum că textul biblic grecesc, având în vedere că a fost scris de evrei pentru evrei, nu a tradus numele Divin cu *kýrios*, ci a fost păstrată Tetragrama scrisă cu litere evreiești sau grecești în astfel de manuscrise. Creștinii au fost cei care au înlocuit Tetragrama cu *kýrios*, când numele divin scris cu litere evreiești nu mai era înțeles...Papirusul care

conține fragmente din Levitic 2-5 este scris într-o manieră apropiată de cea a Papirusului Fouad 266, caracterizat de, așa cum s-a menționat deja, faptul că numele lui Dumnezeu este redat de Tetragrama în litere pătrate evreiești () nu de *χυριος* ca mai târziu în manuscrisul creștin al Bibliei”.

În timp ce copiii au început să înlocuiască *Kýrios* (Domnul) pentru numele divin în copiile grecești ale Sfințelor Scripturi, traducătorii siriaci au folosit cuvântul *Márya* ca înlocuitor. Un Dicționar Siriac Concis, de Dr. J.P. Smith, ediția 1903, la pagina 298, coloana 1, spune cu privire la *Márya* : „Această ultimă formă este folosită doar pentru DOMNUL Dumnezeu, și în Versiunea Peshita a Vechiului Testament ea reprezintă Tetragrama”. Prin urmare, în traducerea siriacă a Scripturilor Creștine acest cuvânt *Márya* se referă la Iehova, la fel ca și *Kýrios* în multe cazuri în exemplare extinse ale Scripturilor Grecești, ca în Matei 1:20.

28. Prin urmare, nu a existat nicio obiecție sau obstrucție pentru ei să pună în scrierile lor creștine inspirate Tetragrama () când se refereau la Dumnezeu Creatorul. Mai mult, dacă apostolul evreu-creștin Matei a scris primul raportul despre viața lui Isus Cristos în ebraică, așa cum există motive să credem, atunci el a pus fără îndoială numele divin, care în general se pronunță Iehova, în partea creștină a Bibliei Sfinte, întocmai cum au făcut acei traducători evrei de la Shem Tob al Spaniei înainte.

29. Comisia care a produs/întocmit Traducerea Lumii Noi a Scripturilor Sfinte a fost îndreptățită așadar să prezinte de cel puțin 237 de ori numele personal al lui Dumnezeu în traducerea englezească a Scripturilor Grecești Creștine. Acest număr, împreună cu cele 6 961 de ori din traducerea Scripturilor Ebraice, fac un total de 7 198 de ori în care „Iehova” apare în această traducere a întregii Biblie Sfinte.

30. Marele Creator al universului și al Bibliei Sfinte nu s-a lăsat fără nume pe paginile sale. Biblia sa poate fi numită în mod corect Cartea numelui său. Familiarizându-ne cu conținutul ei putem să ne familiarizăm cu el. Putem afla de ce și cum el își va sfinți numele său sfânt, și ce va însemna el pentru noi în binecuvântări eterne dacă ne temem, onorăm, iubim și chemăm numele său sfânt.

ÎNTREBĂRI

1. Cum ar putea fi numită în mod corect cartea pe care a creat-o Dumnezeu, și de ce așa?
2. În ce măsură a fost tradusă această carte, și cum nu au respectat sau nu au păstrat sacru numele Creatorului multe din astfel de traduceri?
3. Când a început să fie scrisă Biblia, și în ce limbă?
4. Câte cărți cuprind Scripturile Sfinte inspirate, și în ce limbi au fost scrise ele?
5. (a) De ce trebuie să ne întoarcem la Scripturile Ebraice pentru a afla care este numele Creatorului? (b) De ce se numește Geneza prima carte a Bibliei, și câte și cât de lungi au fost zilele creatoare din Geneza?
6. În Geneza 1:1, ce denotă titlul Dumnezeu, și ce înseamnă acest titlu în traducerea ebraică și grecească?
7. Unde este introdus numele personal al lui Dumnezeu, și de ce a fost bine și înțeles că acolo numele lui a fost dat cu titlul său *Elohim*?
8. Datorită faptului că, așa cum a fost arătat în 1 Corinteni 8:4-6, există doar un singur Dumnezeu viu și adevărat, a eliminat oare nevoia ca el să ne spună numele său personal?
9. De ce a fost cugetat și profetic ca la încheierea raportului creației el să semneze ca Iehovah Elohim?
10. (a) Cum redau unii traducători moderni numele Creatorului în ceea ce privește pronunția lui? (b) Care a fost modul popular de pronunțare a lui, și ce spun traducătorii Versiunii Westminster despre acest mod?
11. (a) Care este motivul de dispută în legătură cu pronunția numelui divin? (b) Cum a apărut pronunțarea Tetragramei ca *Yehowîh* și *Yehowáh*?
12. (a) În Biblia Ebraică cum este reprezentat numele lui Dumnezeu? (b) Cine a introdus pronunția populară de astăzi, și de cât timp?
13. De când avem scrierea numelui ca Iehovah, și cum a apărut aceasta?
14. La ce servesc toate cele de mai sus ca să arate cu privire la pronunțarea Tetragramei, însă de ce pronunție s-a agățat Cardinalul Thomas de Vio Cajetano?
15. Cum a redat Martin Luther Tetragrama în traducerea sa germană a Bibliei, însă ce redare a folosit el uneori în propriile sale scrieri?
16. Cine a introdus cuvântul Iehova în limba engleză, și când a fost introdus acest cuvânt în dicționar?
17. Cu privire la redarea Tetragramei, ce conține Versiunea Catholică Douay?
18. Unde îl prezintă pe „Iehova” Versiunea Autorizată sau King James?
19. Unde îl prezintă pe „Iehova” Versiunea Revizuită Englezească?
20. Cum redă Versiunea Standard Americană Tetragrama?
21. Ce a făcut Versiunea Standard Revizuită din 1952 cu numele divin?
22. Când a fost publicată într-un volum Traducerea Lumii Noi a Sfintelor Scripturi, și cum redă ea Tetragrama?
23. Ce alt semn remarcabil există în Traducerea Lumii Noi în ceea ce privește prezentarea numelui divin, dar ce traducere englezească a fost înaintea ei în privința aceasta?
24. Din 1385 ce s-a făcut cu privire la traducerea Scripturilor Grecești Creștine, și cum a oferit acest lucru o bază bună pentru Traducerea Lumii Noi?
25. De câte ori prezintă Traducerea Lumii Noi numele divin în Scripturile Grecești Creștine, însă când a apărut Tetragrama într-o traducere grecească a Scripturilor Ebraice, și în folosul cui?
26. Cât timp a circulat o astfel de traducere grecească, și unde prezentată o dovadă bună despre acest fapt?
27. Când apostolii lui Cristos și alți discipoli au scris Scripturile Grecești Creștine, cum au urmat ei obiceiul timpuriu al Septuagintei, și de ce?
28. De ce există motive speciale să credem că apostolul Matei a pus numele divin în partea creștină a Bibliei?
29. În/la ce a fost, așadar, îndreptățită să facă Comisia Traducerii Lumii Noi, astfel încât numele divin să apară de câte ori în toată traducerea Bibliei?
30. De ce poate fi numită Biblia în mod corect Cartea Numelui, și familiarizându-ne cu conținutul ei, ce putem face noi?

CAPITOLUL 3

CUM S-A AJUNS SĂ AIBĂ NEVOIE DE SFINȚIRE?

Un fiu merită să știe și ar trebui să știe numele tatălui său. A știut primul om pe pământ cine era tatăl său și i-a știut numele? Da. Însă numele tatălui său nu a fost Maimuță, așa cum oamenii de știință lumești ai secolului nostru nouăsprezece și douăzeci vor ca noi să credem. Cine a fost, așadar, tatăl primului om și care a fost numele lui? Mergând la Cartea Numelui putem afla rapid. În a patruzeci și doua carte a Bibliei Sfinte, capitolul 3, versetele de la 23 la 38, scriitorul Luca ne dă spița de neam pământească a lui Isus Cristos până la primul om. Numărând de la Isus, găsim o listă de șaptezeci și șapte de nume, din care ultimul e Adam, care a fost primul om. Dar acest ultim verset (Luca 3:38), care-l menționează pe Adam, nu oprește linia de descendenți cu el. El arată originea lui Adam, spunând: „Fiul lui Enos, fiul lui Set, fiul lui Adam, fiul lui Dumnezeu”. Adam a fost fiul pământesc al lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu l-a făcut într-o creație directă specială, separată de cea a păsărilor și animalelor subumane, și Dumnezeu i-a dat viață, ca un tată.

2. Raportul creației speciale a omului așa cum este dat în prima carte a Bibliei, numită Geneza, dă numele Creatorului său. Era numele Creatorului cerului și al pământului. (Geneza 1:1, 28; 2:4). Raportul creației spune: „Iehova Dumnezeu l-a făcut pe om [ebraică *a-dam*] din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață și omul [*a-dam*] a devenit un suflet viu. De asemenea, Iehova Dumnezeu a plantat o grădină în Eden, spre răsărit, și l-a pus acolo pe omul [*a-dam*] pe care-l făcuse. Și Iehova Dumnezeu a făcut să crească din pământ tot felul de pomi plăcuți la vedere și buni de mâncat, precum și pomul vieții în mijlocul grădinii și pomul cunoașterii binelui și răului”. (Geneza 2:7-9). Așadar, de la început Adam a fost „fiul lui Dumnezeu” și numele Tatălui său a fost Iehova, Creatorul său ceresc.

3. Unui fiu îi place să vorbească cu tatăl său, iar un tată se bucură să vorbească cu fiul său. El vrea să vorbească cu fiul său pentru a-l sfătui. Cu toate că Iehova Dumnezeu, Tatăl ceresc, era invizibil pentru fiul său pământesc, a vorbit cu el și i-a dat sfaturi cu privire la calea spre viață veșnică în grădina Edenului. În primul rând, Adam trebuia să-l imite pe Tatăl său ceresc și să lucreze. Grădina Edenului nu era un loc de lenevie și de trăire fără scop. „Cartea istoriei lui Adam”, așa cum este numită în Geneza 5:1, spune: „Iehova Dumnezeu l-a luat pe om [*a-dam*] și l-a pus în grădina Edenului ca să o cultive și să o îngrijească. Și Iehova Dumnezeu i-a dat omului [*a-dam*] următoarea poruncă: „Din orice pom din grădină poți să mănânci pe săturate. Dar din pomul cunoașterii binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, în mod sigur vei muri”. – Geneza 2:15-17.

4. Iehova nu a dorit ca fiul său să moară și să lase grădina Edenului fără cultivator și îngrijitor. El nu a plantat pomul cunoașterii binelui și răului în grădina Edenului; însă prezența aceluiași pom în acel paradis Edenic nu era ceva rău, pentru că acest pom nu era nimic rău în sine. Totul în această grădină a Edenului era bun și perfect, întocmai ca și Adam însuși. Tatăl său ceresc a pus, pentru moment, un embargo sau o interdicție față de/asupra acestui pom special; dar în același timp El l-a avertizat pe fiul său perfect Adam, spunându-i de ce nu ar trebui să mănânce din el. Ca și Creator și Tată, Iehova Dumnezeu avea dreptul să poruncească și să testeze ascultarea fiului pentru binele fiului. El avea dreptul să promită/pronunțe pedeapsa pentru neascultarea fiului față de Tatăl său.

5. Ascultarea perfectă chiar și în cele mai mici lucruri era posibilă pentru fiul perfect al lui Dumnezeu. Neascultarea chiar și în cele mai mici lucruri urma să strice perfecțiunea sa. Din moment ce Tatăl său ceresc în cer este perfect, El nu putea permite ca ceva imperfect să trăiască pentru totdeauna în paradisul Edenic. Fiul, devenind în mod intenționat imperfect prin neascultare față de Tatăl său ceresc perfect, trebuia să moară, pe bună dreptate. A fost un sfat bun, așadar, pe care un fiu de mai târziu al lui Dumnezeu pe pământ, și anume, Isus Cristos, l-a dat în predica sa pe munte urmașilor săi, spunând: „Voi trebuie să fiți perfecți, așa cum Tatăl vostru ceresc este perfect”. – Matei 5:48-

6. În toată „Cartea istoriei lui Adam”, de la geneza 2:5 până la 5:1, nu se *relatează* că primul om a spus numele Tatălui său ceresc. Cu toate acestea, Tatăl său i-a dăruit lui Adam capacitatea de a da nume lucrurilor. „Și Iehova Dumnezeu a mai zis: „Nu este bine ca omul [*a-dam*] să rămână singur. Am să-i fac un ajutor care să i se potrivească“. Și Iehova Dumnezeu făcea din pământ orice animal sălbatic al câmpului și orice creatură zburătoare a cerurilor și le aducea la om [*a-dam*] ca să vadă cum le va numi pe fiecare; și cum numea omul [*a-dam*] fiecare suflet viu, așa îi era numele. Omul [*a-dam*] a pus deci nume tuturor animalelor domestice, creaturilor zburătoare ale cerurilor și tuturor animalelor sălbatice ale câmpului, dar pentru om nu s-a găsit niciun ajutor care să i se potrivească”. – Geneza 2:18-20.

7. Ar fi nerezonabil să gândim că Adam era capabil să cheme după nume toate acele creaturi inferioare, și să nu fie capabil să-l cheme pe Tatăl său după nume. Nu că Adam a dat lui Dumnezeu un nume de al său. Un fiu nu dă nume tatălui său. Dumnezeu și-a dat propriul său nume extraordinar. El nu a avut un tată sau o mamă care să-l fi dat numele. Nu există așa ceva ca „mama lui Dumnezeu”, și un astfel de lucru nu este menționat în Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a ieșit din pantecele nimănui, și nu a primit trup, formă și

viață de la nimeni. „Rugăciunea lui Moise, omul adevăratului Dumnezeu” spune: „O, Iehova, tu te-ai dovedit a fi pentru noi o adevărată locuință din generație în generație. Înainte să se fi născut munții și înainte ca tu să aduci în existență pământul și solul roditor ca în durerile nașterii, din veșnicie în veșnicie tu ești Dumnezeu”. – Psalmul 90:1, 2.

8. Cuvântul „tată” nu este un nume personal; el este un titlu deținut de creaturi astăzi. Cuvântul „Dumnezeu” este, la fel, un titlu, și nu un nume personal. Există mulți așa-numiți „dumnezei” astăzi, așa cum ne amintește 1 Corinteni 8:5, 6. Pentru a distinge între tați și dumnezei, ei trebuie să fie numiți. Cu toate că acum șase mii de ani nu existau dumnezei falși, era totuși potrivit pentru Adam ca și fiu să cunoască numele Tatălui său ceresc, Dumnezeu Creatorul.

9. Mai mult, raportul inspirat al creării pământului, așa cum este redat atât de grandios în Geneza, capitolul unu, a fost dat fără îndoială lui Adam în timp ce era perfect în grădina Edenului. El avea nevoie de el pentru a-și satisface mintea curioasă despre cum au apărut toate lucrurile din jurul lui și despre cum el însuși a ajuns în acest paradis încântător al Edenului. Acest raport al creației are o emblemă/semnătură ca și concluzie, care numește autorul acestui raport al creației cu aceste cuvinte: „Acestea sunt istoriile cerurilor și ale pământului, când au fost create, în ziua în care Iehova Elohim a făcut pământul și cerurile”. (Geneza 2:4, *Da*). Fiindu-i dat acest raport al creației cu emblema/semnătura lui, Adam a primit și numele Autorului, Dumnezeu Creatorul.

10. În calitate de prim om din care Dumnezeu urma să aducă în ființă tot restul omenirii, Adam, în perfecțiunea sa, a fost făcut purtătorul de cuvânt sau profetul lui Dumnezeu pentru familia umană. Ca și cap al familiei el urma să fie mijlocul vizibil pe care Dumnezeu urma să-l folosească în comunicarea cu omenirea. Ca profet, el urma să vorbească în numele lui Dumnezeu, pentru a arăta cine l-a desemnat și cine l-a trimis, și prin a cui autoritate vorbea. Așadar, cel mai probabil, de la Adam a învățat prima sa tovarășă umană numele lui Dumnezeu, precum și voia lui Dumnezeu.* Aceasta justifică faptul că ea este prima despre care se spune că a folosit numele divin. – Geneza 4:1.

*Aici este potrivit să facem referire la cartea *Pugio Fidei* scrisă de călugărul dominican din secolul al treisprezecelea, Raymond Martin, menționată în capitolul doi, pagina 18. În aceasta el traduce un citat din *Bereshith Rabbah*, un comentariu evreiesc din secolul trei care explică cartea Geneza verset cu verset, deseori cuvânt cu cuvânt. Martin citează comentariul ei despre Geneza 2:19 și versetele următoare, conform cărora Adam dă nume creaturilor zburătoare și animalelor de pe pământ. Aici *Bereshith Rabbah* (17,4) etalează o tradiție a lui Rabbi Acbam conform căreia Dumnezeu spune lui Adam: ”Și care este numele meu?” Adam răspunde: ”*Iehova, sive Adonaym quia Dominus es omnium*”. Adică, tradus din latina lui Martin: ”Iehova, sau Adonay, din moment ce tu ești Domn a toate”. Această referință este folosită, de asemenea, pentru a arăta că forma numelui divin, Iehova, a fost folosită de clericii romano-catolici în secolul treisprezece. Vezi fotografia, pagina 19.

11. Adam cel perfect, singura ființă umană din paradisul Edenului a continuat să-l cultive și să-l îngrijească și să stăpânească peste toate animalele inferioare și să trăiască în pace cu ele. Ascultător, el nu a mâncat din pomul cunoașterii binelui și răului; și astfel a continuat să trăiască în perfecțiunea sa umană. Toți ceilalți pomi fructiferi i-au satisfăcut nevoile de/pentru hrana naturală, însă el nu căutase sau nu găsisese încă accesul spre pomul vieții din mijlocul grădinii. (Geneza 2:9). Acest pom era fără îndoială rezervat pentru ca el să mănânce din el după ce își va fi dovedit ascultarea de fiu perfect iubitor față de Tatăl său ceresc. El l-a venerat pe Tatăl său ceresc ca Dumnezeu printr-o slujire supusă și era perfect fericit.

12. Adam cel perfect, fără păcat avea o părtășie dulce cu Tatăl său divin; și totuși Tatăl său a văzut că nu era bine în cel mai înalt sens ca fiul său pământesc să continue de unul singur. Toate celelalte creaturi de pe pământ, pe care Adam le numise, aveau perechile lor, ajutoarele lor, mascul și femelă, dar „pentru om [*a-dam*] nu s-a găsit nici un ajutor care să-i se potrivească”. Adam a observat acest fapt însă nu s-a plâns Tatălui său ceresc despre el. Din dragoste pentru fiul său uman Dumnezeu a acționat pentru a-i da lui Adam un ajutor potrivit.

„Atunci Iehova Dumnezeu a făcut să cadă un somn adânc peste om om [*a-dam*]și, în timp ce acesta dormea, a luat una dintre coastele lui și apoi a închis carnea la loc. Și, din coasta pe care a luat-o din om [*a-dam*], Iehova Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o la om [*a-dam*]. Atunci omul [*a-dam*] a zis:„Aceasta este, în sfârșit, os din oasele mele și carne din carnea mea! Ea se va numi Femeie [*ish-shah*]”,pentru că a fost luată din bărbat [ebraică: *ish*]”.- Geneza 2:21-23.

13. Cu o totală satisfacție Adam a numit-o ajutorul său adevărat. Ea era *Ish-shah'* în timp ce el era *Ish*. Ea a fost prima *Ish-shah'* [„bărbat femeie”] de pe acest pământ. Ulterior Adam i-a dat un nume personal: „După aceea, Adam i-a pus soției lui numele Eva [adică, Cea Vie], pentru că ea avea să fie mama tuturor celor vii”. –

Geneza 3:20. Aceasta a fost prima căsătorie umană, și ea a fost oficiată în paradis, grădina pământească a Edenului. Dumnezeu Creatorul a realizat această căsătorie a unui cuplu perfect, care se potrivea perfect. Ei aveau un singur Dumnezeu, Iehova; și ca și cap și profet, Adam a condus-o pe soția sa în/spre închinarea la Iehova, Creatorul și Tatăl lor.

14. Dumnezeu a pus înaintea acestui cuplu tânăr căsătorit un plan de trăire. El nu era pentru a-i pregăti pe pământ pentru a trăi în cer cu Dumnezeu, Tatăl lor. Cerul nu este casa finală a omului. Viața eternă într-un tărâm spiritual invizibil nu este destinul omului stabilit de Dumnezeu. „Chiar așa este scris: „Primul om Adam a devenit un suflet viu...Primul om este din pământ și este făcut din țărână... Așa cum este cel făcut din țărână, așa sunt și cei făcuți din țărână... Carne și sângele nu pot să moștenească regatul lui Dumnezeu”. (1 Corinteni 15:45, 47, 48, 50). „În ceea ce privește cerurile, cerurile aparțin lui Iehova, dar pământul l-a dat fiilor oamenilor [*a-dam*]”. Așadar, planul pus înaintea lui Adam și Eva era exclusiv pământesc, să trăiască să vadă pământul întreg umplut cu familia lor mare, cu miliarde de descendenți, și apoi să continue să trăiască cu ei pentru totdeauna în fericire perfectă într-un paradis care a acoperit tot pământul. Iehova Dumnezeu le-a spus că acesta era planul Său pentru ei. Prin urmare, raportul creației semnat de însuși Dumnezeu spune:

„Și Dumnezeu a creat omul după chipul său, l-a creat după chipul lui Dumnezeu; i-a creat de sex bărbătesc și de sex femeiesc. Apoi Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: „Fiți roditori, înmulțiți-vă și umpleți pământul, supuneți-l și stăpâniți peste peștii mării, peste creaturile zburătoare ale cerurilor și peste orice creatură vie care se mișcă pe pământ”. – Geneza 1:27, 28.

15. Aceasta a deschis oportunitatea pentru mult mai multe căsătorii în perfecțiune în paradisul Edenului între fiii și fiicele lui Adam și Eva și între toți descendenții acestor fii și fiice. Din acest motiv, după ce Adam o acceptase pe soția sa în perfecțiunea ei frumoasă din ziua căsătoriei, „cartea istoriei lui Adam” spune: „Iată de ce va lăsa bărbatul [*Ish*] pe tatăl său și pe mama sa și se va alipi de soția sa [*Ish-shah'*] și vor deveni o singură carne.” (Geneza 2:24). Aici să nu trecem cu vederea ce a spus celălalt fiu perfect al lui Dumnezeu când era pe pământ, Isus Cristos, în discuția sa despre căsătorie. El a spus că Dumnezeu a dat fiului său pământesc Adam o singură nevestă pentru a îndeplini acest scop mareț pentru tot pământul. A avea o singură soție, fără divorț – acesta era standardul căsătoriei perfecte pentru om. Acesta a fost standardul din paradis.

16. Prin urmare, ca răspuns pentru interpelatorii religioși despre divorț, Isus Cristos a spus: „N-ați citit că cel care i-a creat i-a făcut de la început de sex bărbătesc și de sex femeiesc și a spus: «De aceea va lăsa bărbatul pe tatăl său și pe mama sa și se va alipi de soția sa și cei doi [nu trei sau mai mulți; ci, doi] vor fi o singură carne»? Așa că nu mai sunt doi, ci o singură carne. Deci ce a pus Dumnezeu în același jug omul să nu despartă”. – Matei 19:4-6.

17. Dumnezeu luase femeia din om făcând-o dintr-o coastă luată din Adam; și Dumnezeu a reunit-o cu Adam punând-o la jug cu el în căsătorie, pentru a fi ajutorul și completarea omului. În armonie cu aceasta, „bărbatul nu trebuie să aibă capul acoperit, deoarece el este chipul și gloria lui Dumnezeu, dar femeia este gloria bărbatului. Căci nu bărbatul este din femeie, ci femeia din bărbat și, mai mult decât atât, nu bărbatul a fost creat pentru femeie, ci femeia pentru bărbat. De altfel, în legătură cu Domnul, nici femeia nu este fără bărbat, nici bărbatul fără femeie. Căci, așa cum femeia este din bărbat, tot așa și bărbatul este prin femeie, dar toate lucrurile sunt de la Dumnezeu”. – 1 Corinteni 11:7-9, 11, 12). Legăturile de căsătorie urmau să reziste, iar femeia urma să-l recunoască pe om, chipul lui Dumnezeu, ca și cap al ei.

PROFANAREA NUMELUI

18. Atâta timp cât Adam și Eva și-au văzut de treaba cu bucurie și în armonie în paradisul Edenului, ei au arătat cel mai înalt respect pentru numele Tatălui lor ceresc. Ei au păstrat numele Lui sacru, adică, l-au sfințit și au chemat numele lui în închinare. Cum se face oare că printre cele aproximativ trei miliarde de descendenți ai lui Adam și Eva pe pământ astăzi, numele Tatălui ceresc este așa de puțin respectat, atât de mult luat în deșert și tratat cu dispreț, supus la atâta ocară, și aproape că nu mai este amintit în cercurile religioase? Fiindcă, în decursul timpului, numele sfânt al lui Dumnezeu a fost profanat acolo în paradisul Edenului de trei indivizi care s-au depărtat de perfecțiunea lor. Așa că ceea ce vedem astăzi în relația omului cu numele lui Dumnezeu este doar punctul culminant al consecințelor negative care au rezultat din acea primă profanare. Dacă acel nume sfânt a avut nevoie cândva de sfințire, acum este momentul.

19. În Eden, Dumnezeu avea un nume pentru a spune adevărul. Adam și Eva au acceptat ca adevăr afirmația lui Dumnezeu cu privire la pomul cunoașterii binelui și răului: „În ziua în care vei mânca din el, în mod sigur vei muri” (Geneza 2:17). Surpriza Evei a fost, așadar, de a fi confruntată cu afirmația că Iehova Dumnezeu era un mincinos. Nu, nu a fost soțul ei Adam care a făcut această afirmație, ci un al treilea individ în Eden a făcut acest lucru acționând nevăzut printr-un șarpe la pomul cunoașterii binelui și răului, pomul interzis.

20. Eva nu dorise niciodată înainte acel fruct. Șarpele vorbind despre el nu a folosit nume Iehova, ci a făcut referire la El după titlul său Dumnezeu.

21. Ca și cum nu era sigur că informația era corectă și ca și cum informația era chiar de necrezut, șarpele a spus: „Este adevărat că Dumnezeu a spus să nu mâncați din toți pomii din grădină?” La aceasta Eva a

răspuns, conform informației de la soțul ei profet: „Putem să mâncăm din rodul pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a spus: «Să nu mâncați din el, nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți». – Geneza 3:1-3.

22. Atacând numele lui Dumnezeu pentru că era de încrede și onest, precum și numele soțului ei pentru că era un profet adevărat al lui Iehova, șarpele a spus: „În mod sigur nu veți muri. Căci Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”. (Geneza 3:4, 5). Șarpele a încurajat-o astfel, să nu facă un Iehova din ea, ci să facă o zeiță din ea, să se facă „ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”. Argumentul șarpelui a fost, Ce e greșit în a avea cunoașterea binelui și răului? Nu o are însuși Dumnezeu, și este acesta un lucru rău? Însă Dumnezeu este rău dacă încearcă să-i împiedice pe copiii săi pământești să aibă această cunoaștere. Astfel ei pur și simplu trebuie să depindă de el pentru a stabili ce este bun și ce este rău. Pentru a-i împiedica pe copiii săi pământești să aibă această abilitate pentru auto-determinare, Dumnezeu îi amenință cu pedeapsa extremă a morții.

23. Spunând acestea, șarpele a devenit instrumentul pentru spunerea primei minciuni relatate în univers. Acela care era în spatele șarpelui s-a făcut el însuși un mincinos prin catalogarea lui Iehova Dumnezeu ca mincinos. Cu privire la acela, Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos, a spus oamenilor care au vrut să-L ucidă: „Voi sunteți de la tatăl vostru Diavolul și vreți să împliniți dorințele tatălui vostru. El a fost un ucigaș când a început și n-a rămas ferm în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Când spune o minciună, vorbește potrivit firii lui, pentru că este mincinos și tatăl minciunii”. – Ioan 8:44.

24. Înaintea acestui „tată al minciunii” ce trebuia să facă Eva acum? De ce să nu-l întrebe pe soțul ei, care nu era doar capul ei responsabil pentru luarea deciziilor, ci și profetul lui Iehova? Ah, dar această chestiune a auto-determinării ca cea a lui Dumnezeu îi fusese sugerată Evei, și e a fost atrasă să intre în spiritul auto-determinării. Puterea auto-determinării era ambalată în acel fruct al pomului cunoașterii binelui și răului. În loc să fie ofensată de calomnia mârșavă că Tatăl ei ceresc era un mincinos care vroia să monopolizeze cunoașterea binelui și răului, în loc de a veni în apărarea numelui Său, Eva a continuat să privească la acel fruct interzis dintr-un punct de vedere fals. Acum acel fruct nu mai părea să aducă moartea; el părea din ce în ce mai ispititor, cu cât ea continua să privească la el.

25. Procesul care poate să atragă chiar și o creatură perfectă în păcat împotriva lui Dumnezeu se derula acum în Eva. Discipolul creștin Iacov trebuie s-o fi avut pe ea în minte când a scris: „Nimeni, când este în încercare, să nu zică: „Sunt încercat de Dumnezeu“. Căci Dumnezeu nu poate fi încercat cu lucruri rele și el nu încearcă pe nimeni. Ci fiecare este încercat, fiind atras și ademenit de propria lui dorință. Apoi dorința, când devine roditoare, dă naștere păcatului, iar păcatul, odată săvârșit, aduce moartea”. – Iacov 1:13-15.

26. În consecință, Geneza 3:6 relatează: „Atunci femeia a văzut că fructul pomului era bun de mâncat și că încânta ochii, da, că pomul era plăcut de privit. A luat deci din rodul lui și a mâncat.” Eva a lăsat ca fructul și calitățile lui anunțate de curând să-i dezechilibreze judecata. Ea a pierdut din vedere ce va însemna dacă va lua și va mânca din el: neascultare față de Dumnezeu și Tatăl ei ceresc. Ea a fost orbită față de chestiunea sau subiectul acum în discuție, subiectul pus în dispută acum: Era propriul ei Tată ceresc un mincinos? Era soțul ei un profet fals? Era potrivit, era teocratic ca ea să fie supusă Tatălui și Dumnezeului ei și soțului ei? Urma ea să continue să fie un copil al lui Dumnezeu sau va deveni acum un copil al aceluia care a stricat reputația bună a Tatălui ei, un copil al Diavolului, un membru al familiei de mincinoși? Neascultând de Tatăl ei ceresc, își va întrerupe închinarea la El și se va îndepărta de la religia pură, adevărată, curată și neîntinată? – Iacov 1:26, 27.

27. Toate acestea aveau legătură cu chestiunea asupra căreia Eva trebuia să decidă. Numele sfânt al lui Dumnezeu urma să fie afectat; da, toți descendenții ei până la noi astăzi urmau să fie afectați de decizia Evei. Starea religioasă și morală a omenirii astăzi susține că raportul Bibliei este adevărat, că Eva a decis în favoarea Diavolului, Calomniatorul lui Iehova Dumnezeu, și că ea a intrat în păcat. Dar va aproba soțul ei așa ceva? Va vedea ea!

28. Raportul clar al Bibliei continuă: „Apoi i-a dat și soțului ei [*ish*], când a fost cu ea, și el a mâncat. Atunci li s-au deschis ochii la amândoi și și-au dat seama că erau goi. Au cusut frunze de smochin și și-au făcut învelitori pentru coapse”. (Geneza 3:16, 17). Eva nu doar i-a înmânat soțului ei fructul interzis, ci și-a vorbit cu el și și-a folosit influența feminină pentru a-l convinge să calce legea lui Dumnezeu cu ea, spre ocara numelui lui Dumnezeu.

29. Spre necazul nostru astăzi, Adam nu a corectat-o și nu l-a numit pe Diavol ca un mincinos, așa cum a făcut-o mai târziu Fiul lui Dumnezeu pe pământ, Isus Cristos. Ca și profet al lui Dumnezeu, Adam nu a apărut numele și reputația lui Iehova. El nu s-a declarat prima dată, ultima dată și tot timpul în favoarea formei pure de închinare lui Dumnezeu, religia curată, neîntinată. Adam nu a trăit conform responsabilității sale cca soț și cap al soției. El nu a refuzat să fie condus în direcția greșită de soția sa, care vroia acum să preia conducerea contrar planului lui Dumnezeu. Indiferent de costul care trebuia plătit, Adam a lăsat ca minciuna recunoscută clar și calomnia împotriva numelui Tatălui său ceresc să rămână. Adam nu a ținut seama de legea lui Dumnezeu în mod intenționat, și a ascultat de soția sa care a călcat legea, și care vroia să facă o zeiță din ea însăși, o profetesă, un oracol/precizător al unei noi religii sau forme de închinare. Conform legii consecințelor, rezultatul acestui

comportament urma să fie cel afirmat de apostolul creștin Ioan: „Cine o ia înainte și nu rămâne în învățătura lui Cristos nu îl are pe Dumnezeu”. (2 Ioan 9). Dar Adam a luat-o înainte.

30. Numele sfânt al lui Dumnezeu fusese profanat acum, în cer de creatura spirituală invizibilă din spatele șarpelui, și pe pământ de primul om și prima femeie. El a avut nevoie acum de sfințire. Iehova Dumnezeu, al cărui nume este Gelos, conform Exodului 34: 14, a decis imediat sfințirea lui. Ca un Tată negat și ca Judecător, el s-a prezentat acum înaintea creaturilor sale neascultătoare. Adam și-a mărturisit eșecul cu privire la calitatea sa de cap al familiei și cu privire la responsabilitatea sa, spunând: „Femeia [ish-shah'] pe care ai dat-o să fie cu mine, ea mi-a dat fructul din pom și astfel l-am mâncat”. Zeița în devenire, Eva, și-a mărturisit judecata rea și că a fost păcălită, spunând: „Șarpele – el m-a înșelat și astfel am mâncat”. – Geneza 3:8-13.

31. Iehova Dumnezeu a făcut limpede acum că numele său este sfânt sau sacru și că nu poate fi calomniat și profanat fără o pedeapsă bine-meritată. Calomniatorului original, care s-a abținut cu viclenie să menționeze numele personal al lui Dumnezeu, i-a spus: „Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat să fii între toate animalele domestice și între toate animalele sălbatice ale câmpului! Pe pânțele te vei târî și țărână vei mânca în toate zilele vieții tale! Voi pune dușmănie între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. El îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul” (Geneza 3:14, 15). Iehova Dumnezeu a făcut astfel cunoscut că va fi o femeie care nu va avea prietenie cu Diavolul, Șarpele simbolic. Acea femeie era propria organizație sfântă a lui Dumnezeu în cer, organizație de fiii spirituali ai lui Dumnezeu care era căsătorită cu El într-un mod de neclintit și Îi era supusă așa cum o soție evlavioasă ar trebui să fie supusă soțului ei evlavios. La timpul stabilit de Dumnezeu această organizație cerească urma să dea naștere unei Semințe care urma să zdrobească în mod fatal Șarpele simbolic în cap pentru profanarea numelui lui Dumnezeu. Această Sămânță urma să fie instrumentul pentru sfințirea numelui sfânt al lui Dumnezeu.

32. Dumnezeu s-a întors acum către femeia care vroia să înceapă o nouă religie și care a luat-o înainte capului ei și a preluat conducerea pentru întreaga familie umană în profanarea numelui lui Dumnezeu. El a spus: „Voi mări foarte mult durerea din timpul sarcinii tale. Cu mari dureri vei naște copii și dorința ta se va ține după soțul tău [ish], iar el va stăpâni peste tine”. (Geneza 3:16). Datorită acestei declarații divine că omul urma să stăpânească peste femeie, apostolul creștin Pavel stabilește regula pentru congregația de închinători puri: „Femeia să învețe în tăcere, cu supunere deplină. Nu-i dau voie femeii să predea, nici să exercite autoritate asupra bărbatului, ci să stea în tăcere. Căci Adam a fost făcut primul, apoi Eva. Și nu Adam a fost amăgit, ci femeia a fost amăgită și a ajuns să încalce legea. (1 Timotei 2:11-14). De observat că Dumnezeu nu a spus Evei că ea însăși va fi mama Seminței promise care va sfinți numele lui Dumnezeu.

33. Când s-a adresat acum lui Adam, Iehova Dumnezeu ca Judecător nu a devenit mai înțelegător. El a susținut maiestatea propriei sale legi anunțate. El nu a folosit psihologia modernă a lui Freud și nu susținut că Adam fusese nebun când a încălcat legea supremă și, prin urmare, nu a fost responsabil pentru actul său și nu a meritat să moară. Dumnezeu are stimă de sine – stimă pentru numele Său și pentru legea sa perfectă. În estimarea sa perfectă a valorilor El a știut că sfințirea numelui Său înaintea cerului întreg și al pământului era mai valoroasă și mai importantă decât salvarea păcătoșilor intenționați. Așadar, păcătosului responsabil Adam, Dumnezeu i-a zis:

34. „Fiindcă ai ascultat de glasul soției tale și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem: ± «Să nu mănânci din el», blestemat să fie pământul din cauza ta! Cu trudă îi vei mânca roadele în toate zilele vieții tale. Spini și măcăciuni îți va da și vei mânca plantele câmpului. În sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea până te vei întoarce în pământ [a-da-mah'], căci din el tu [Adam] ai fost luat. Căci țărână ești și în țărână te vei întoarce”. – Geneza 3:17-19.

35. Aceasta a însemnat că Adam urma să iasă din paradisul Edenului și să moară afară. El a mers afară, pentru că Judecătorul divin a aplicat sentința: „Apoi Iehova Dumnezeu a zis: „Iată că omul a devenit ca unul dintre noi, cunoscând binele și răul. Acum, ca nu cumva să-și întindă mâna și să ia și din rodul pomului vieții, să mănânce și să trăiască veșnic . . .” Și Iehova Dumnezeu l-a dat afară din grădina Edenului, ca să cultive pământul din care fusese luat. L-a izgonit deci pe om, iar la estul grădinii Edenului a pus heruvimi și lama în flăcări a unei săbii care se rotea încontinuu ca să păzească drumul spre pomul vieții”. (Geneza 3:22-24). Adam nu a fost în nicio închisoare ca să moară. El a fost scos din paradisul Edenului ca să fie împiedicat de la pomul vieții, și i s-a dat stăpânirea liberă a pământului în afară.

36. Dacă Adam nu a meritat să trăiască în paradis pe pământ și nu a intrat din nou în el niciodată, atunci cu siguranță el nu a meritat să trăiască vreodată în cer. El a murit în afara paradisului Edenului și în afara cerului, în timp ce heruvimii supraomenești și lama în flăcări a unei săbii se rotea încontinuu păzeau drumul spre paradis și pomul vieții din el. raportul scris al Judecătorului divin menționează acest fapt, pentru a ne înștiința pe noi toți că sentința morții a fost îndeplinită pe deplin: „Toate zilele pe care le-a trăit Adam au fost de nouă sute treizeci de ani, apoi a murit.”

37. Unde a mers Adam? Nu în cer, nu înapoi în paradisul Edenului, ci înapoi în pământul [a-da-mah'] din care fusese luat. Pentru nouă sute și treizeci de ani un „suflet viu” pe pământ, el a devenit acum un suflet mort în pământ, în țărână. – Geneza 2:7.

38. La ce rezultate a dus acea profanare a numelui lui Dumnezeu de către Adam pentru noi astăzi? Apostolul creștin Pavel rezumă pentru noi în scrisoarea sa către congregația din Roma, spunând: „printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea, și astfel moartea s-a extins la toți oamenii, fiindcă toți au păcătuit. - Totuși, moartea a domnit de la Adam până la Moise, chiar și peste cei ce nu comiseseră un păcat cum a fost încălcarea de lege a lui Adam, cel care se aseamănă cu cel ce urma să vină. ...printr-o singură greșeală a făcut să vină condamnarea pentru oameni de orice fel...prin neascultarea aceluia singur mulți au ajuns păcătoși, ...păcatul a domnit împreună cu moartea”. (Romani 5:12, 14, 18, 19, 21). Este de așteptat, așadar, ca sfințirea numelui lui Dumnezeu prin ascultarea Aceluia căruia Adam i-a semănat la început, să aibă drept rezultat o domnie a vieții pentru toți cei care păstrează sacru numele lui Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI

1. Ce merită să știe un fiu, și cum verificăm din Luca cine a fost tatăl primului om?
2. Pe cine îl arată raportul creației din Geneza a fi tatăl primului om, și ce dă el ca numele tatălui său?
3. De ce a vrut Tatăl ceresc să vorbească cu fiul său pământesc Adam, și cum urma Adam să-l imite pe Tatăl său?
4. De ce nu a făcut Iehova nimic rău prin faptul că a pus pomul cunoașterii binelui și răului în grădina Edenului, și ce a avut El drept să facă în ceea ce o privește?
5. De ce urma să fie pe bună dreptate ca Adam să moară pentru neascultare, și ce sfat bun a dat Isus Cristos cu privire la a fi ca Tatăl ceresc?
6. Se relatează oare că Adam a spus numele Tatălui său ceresc, dar ce capacitate i-a dat Dumnezeu lui Adam pe care el le-a folosit cu privire la animalele sălbatice, domestice și creaturile zburătoare?
7. Ce ar fi nerezonabil, așadar, să gândim cu privire la capacitatea lui Adam, dar ce indică Psalmul 90 că Adam nu a putut face cu privire la Dumnezeu?
8. De ce era potrivit pentru Adam atunci să știe numele personal al Tatălui său ceresc care era și Dumnezeu?
9. Pentru a satisface mintea curioasă a lui Adam, ce raport i-a fost dat, fără îndoială, și împreună cu acel raport ce informație reieșea?
10. Ca prim om, ce a fost făcut Adam pentru restul omenirii, și cum se face, așadar, că primul tovarăș uman este primul despre care se spune că a folosit numele divin?
11. Cum și-a arătat Adam ascultarea în timp ce era singur în grădina Edenului, și ce pom a fost fără îndoială rezervat pentru el din care să mănânce?
12. (a) În ciuda părtășiei lui Adam cu Dumnezeu, ce a văzut Dumnezeu că nu era bine în cazul lui Adam, și de ce? (b) Cum a acționat Dumnezeu pentru a balansa lucrurile?
13. (a) Ce a numit Adam ca ajutor al său, dar ce nume personal i-a dat ei, și de ce? (b) Ce se poate spune cu privire la prima căsătorie umană, și care era situația religioasă a cuplului căsătorit?
14. (a) Ce scripturi sunt date pentru a arăta că cerul nu este destinul omului stabilit de Dumnezeu? (b) Conform Geneza 1:27, 28, care a fost planul lui Dumnezeu pus înaintea lui Adam și Eva?
15. Ce oportunitate a deschis acea primă căsătorie umană pentru paradisul Edenului, și care era standardul din paradis în această privință așa cum a afirmat Isus Cristos?
16. Ce unitate a întemeiat astfel Dumnezeu, și ce nu ar trebui să facă nici un om cu privire la ea?
17. (a) Care era relația între om și femeie în ceea ce privește gloria, originea și perpetuarea omenirii? (b) Cât de mult trebuiau să dureze legăturile de căsătorie, și cu cine ca și cap?
18. Cu un astfel de start în paradisul Edenului, cum justificăm atitudinea și acțiunile omenirii față de numele lui Dumnezeu astăzi, și ce are nevoie el (numele) în mod special acum?
19. Cum Îl priviseră Adam și Eva pe Dumnezeu în ceea ce privește sinceritatea, dar cum a venit la Eva o afirmație surprinzătoare cu privire la aceasta?
20. Cum s-a referit șarpele la Tatăl ei ceresc?
21. Cum a început să vorbească șarpele cu Eva, și conform cărei informații a răspuns Eva?
22. (a) Al cui nume l-a atacat șarpele, și ce a încurajat-o pe Eva să facă din ea? (b) Care a fost șirul de argumente al șarpelui?
23. Spunând aceasta, ce a devenit șarpele, și ce a spus Isus Cristos cu privire la acela din spatele șarpelui?
24. Ce ar fi trebuit să facă Eva acum, însă de/prin ce gândire independentă a fost atrasă ea să privească acel fruct din punct de vedere fals?
25. Ce proces spre păcat, așa cum este descris de discipolul Iacov, era în derulare acum în Eva?

26. Ce trăsătură despre mănucarea fructului interzis a pierdut Eva din vedere, și față de ce întrebări implicate în această chestiune s-a orbit ea?
27. Ce susține starea religioasă și morală a omenirii astăzi cu privire la decizia Evei?
28. Cu toate că Adam a mâncat fructul din mâna Evei, ce a trebuit să facă ea față de el?
29. Ce lucruri obligatorii a neglijat Adam să facă, și faptul că a mers înainte l-a lăsat fără ce?
30. Profanarea a ce avusese loc acum, și pentru ce a decis el și a început să acționeze aducându-i pe Adam și Eva la judecată?
31. Adresându-se Șarpelui simbolic, cum a făcut clar Iehova că numele lui este sfânt și că nu poate fi profanat fără a fi urmat de o pedeapsă, și că el va fi sfințit la timpul potrivit de un anumit agent?
32. Ce a spus Dumnezeu Evei despre supunerea femeii, și prin urmare, ce regulă a stabilit Pavel pentru congregația creștină?
33. Când s-a adresat lui Adam, ce lucruri a susținut și respectat Dumnezeu, și ce estimare de valori a făcut El cunoscută?
34. Ce a spus Dumnezeu păcătosului Adam?
35. A aplicat Dumnezeu sentința asupra lui Adam cu închisoarea sau cum?
36. Ce arată dacă Adam a meritat să trăiască totdeauna în cer, și cum suntem noi înștiințați de executarea deplină a sentinței asupra lui Adam?
37. Unde a mers Adam când a murit, și ce a devenit?
38. (a) Cum a rezumat Pavel rezultatul pentru noi al acelei profanări a numelui lui Dumnezeu? (b) În contrast, ce ar trebui să aibă drept rezultat sfințirea numelui lui Dumnezeu?

CAPITOLUL 4

PROFANAREA LUI ADUCE SFÂRȘITUL LUMII

În cer și pe pământ în afara paradisiului Edenului marea întrebare a devenit: Cine va fi Sămânța femeii lui Dumnezeu care să zdrobească capul Șarpelui simbolic, Diavolul sau Calomniatorul, și astfel să înlăture profanarea numelui lui Dumnezeu? Lucrurile din cer și de pe pământ au meritat o atenție sporită pentru a afla răspunsul. Desigur, Iehova a știut dinainte cine va fi, căci El „face aceste lucruri, cunoscute din vechime”. – Fapte 15:17, 18.

2. Căsătoria în afara paradisiului Edenului nu a fost ideală, așa cum fusese pentru Adam cel perfect și Eva în paradisi. Dacă Eva a cunoscut vreodată dominația soțului ei, a cunoscut-o în afara paradisiului, când soțul ei devenise un păcătos condamnat. Aceasta a fost ca o împlinire a judecății lui Dumnezeu față de ea. – Geneza 3:16.

3. A sosit timpul ca Eva să nască primul ei copil. Care a fost numele lui? Din anumite motive Adam nu și-a folosit dreptul său părintesc, de tată de a-i pune numele. „Cartea istoriei lui Adam” relatează: „În timp ea a dat naștere lui Cain [însemnând 'dobândire', sau, ceva dobândit] și a spus: 'Am dobândit un om cu ajutorul lui Iehova'”. (Geneza 4:1). Ea a putut spune aceasta pentru că, în judecata Lui asupra ei/față de ea, Iehova spusese că va mări foarte mult durerea sarcinii ei și că în durerile nașterii ea va naște copii. Prin exclamația ei la nașterea lui Cain, Eva a dovedit că a știut numele lui Dumnezeu. „Mai târziu a dat naștere și lui Abel, fratele lui”. – Geneza 4:2.

4. Atât Cain, cât și Abel s-au născut imperfecti, murind în afara paradisiului. Semnificația numelui lui Abel ar sugera aceasta, dacă suntem corecți în a-l înțelege: suflare, abur, vremelnicie”. Nu se relatează nicio închinare la Iehova Dumnezeu din partea lui Adam și Eva în afara Edenului. Ei erau păcătoși condamnați și nu aveau nicio bază/motiv pentru a se apropia de El. El nu dăduse lui Adam și Eva nicio speranță a unei învieri din morți. În afara paradisiului Edenului ei nu-L slujeau. Cu toate acestea, din motive personale, Cain și Abel au simțit nevoia de a câștiga favoarea lui Dumnezeu, căci heruvimii lui stăteau în partea de est a grădinii Eden pentru a bloca drumul către pomul vieții care era în interior. Cain și Abel au știut că erau înstrăinați de el. În mod corespunzător, ei au adus daruri când s-au apropiat de Dumnezeul pe care părinții lor îl ofensaseră, aducând ocară numelui Său. Totuși, Iehova Dumnezeu menționase ceva șarpelui despre sămânța sau odrasla femeii, ceea ce a permis impresia că exista o oarecare speranță pentru urmașii Evei.

5. Observați diferența între cei doi oameni în modul în care aceștia s-au apropiat de Dumnezeu, probabil în prezența acelor heruvimi în partea de est a grădinii Eden. Amândoi au adus daruri, însă Abel a avut o calitate personală care l-a făcut acceptabil lui Dumnezeu. Care a fost aceasta? Credința. Referitor la credință s-a scris mii de ani mai târziu: „Fără credință este imposibil să-i plăcem, fiindcă cel ce se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că el există și că devine răsplătitorul celor ce îl caută stăruitor”. (Evrei 11:6). Abel a avut o astfel de credință. Despre aceasta mărturisește apostolul Pavel, spunând: „Prin credință, Abel i-a oferit lui Dumnezeu o jertfă mai valoroasă decât a lui Cain și prin această credință a primit mărturie că era drept, pentru că Dumnezeu a depus mărturie despre darurile lui, și prin aceasta, el vorbește încă, deși a murit”. (Evrei 11:4). Cain a adus o ofrandă; Abel a adus o jertfă. Cain a adus o ofrandă din „roadele pământului” pe care-l cultivase ca un fermier transpirat. Abel a oferit lui Dumnezeu, care poate da și lua viața, o viață. Nu propria sa viață, ci pe cea a unei oi din turma pe care o păstora. „Abel a adus și el câțiva dintre întâii născuți ai turmei sale și bucașile lor de grăsime”. – Geneza 4:3, 4.

6. Abel le-a vărsat sângele, dând viața lor lui Dumnezeu ca reprezentare a vieții care era necesar a fi dată pentru ca să fie restaurată viața pentru fiii muritori ai lui Adam, ca Abel. Din acest motiv ofranda lui Abel a avut mai multă valoare decât cea a lui Cain, care era fără sânge. Jertfirea de către Abel a câtorva dintre întâii născuți ai turmei sale ar putea prefigura foarte bine sacrificiul vieții umane de către unu pe care Ioan Botezătorul l-a numit „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”. (Ioan 1:29, 36). Dumnezeu a văzut caracterul potrivit

al sacrificiului lui Abel și l-a aprobat, și astfel a arătat că l-a acceptat. „Și, în timp ce Iehova a privit cu plăcere spre Abel și spre ofranda lui, nu a privit deloc cu plăcere spre Cain”. – Geneza 4:4,5.

7. Fără îndoială că amândoi au chemat numele lui Iehova, pe care-l învățaseră de la părinții lor. Însă Cain a făcut lucrul acesta fără credință. El a simțit că, în calitate de întâi născut al omenirii, Iehova Dumnezeu îi era dator să-i arate favoare divină. Când Dumnezeu i-a arătat favoare lui Abel, fratele său mai mic, Cain nu s-a umilit să copieze exemplul lui Abel și să aducă jertfa unui animal curat; „Cain s-a aprins de mânie și i s-a posomorât fața” (Geneza 4:5). Dumnezeu l-a avertizat pe Cain că un mare păcat pândește la ușa sa, dorind să-l lovească pe Cain, și că el trebuia să-l stăpânească dacă dorea favoarea lui Dumnezeu. – Geneza 4:6, 7.

8. Mai târziu Cain l-a scos pe fratele său pe câmp departe de sub observația heruvimilor lui Iehova și l-a atacat și l-a ucis. (Geneza 4:8). Acesta nu era un mod în care Cain să devină un fiu al lui Dumnezeu; acesta era modul în care Cain să devină un fiu al Diavolului, sămânța Marelui Șarpe. Cain nu l-a iubit pe Dumnezeu, pe care Cain nu-l putea vedea, pentru că el nu l-a iubit pe propriul său frate Abel, pe care l-a văzut și peste care era favoarea lui Dumnezeu. „Cine practică păcatul provine de la Diavol, pentru că Diavolul păcătuiește de la început...să ne iubim unii pe alții. Nu cum a fost Cain, care provenea de la cel rău și și-a înjunghiat fratele. Și pentru ce l-a înjunghiat? Pentru că faptele lui erau rele, dar ale fratelui său erau drepte”. – 1 Ioan 3:8, 11, 12; 4:20.

9. Cain a devenit blestemat ca Marele Șarpe, Diavolul, și a fost alungat din vecinătatea grădinii Edenului. El a fost împiedicat de la a se mai apropia de Dumnezeu cu ofrande. „Jertfa celor răi este ceva detestabil pentru Iehova, dar rugăciunea celor drepiți este o plăcere pentru El. Jertfa celor răi este un lucru dezgustător. Cu atât mai mult când cel ce o aduce are o conduită libertină”. – Proverbe 15:8; 21:27.

10. În consecință, Cain „a locuit în țara Fugii [Nod], la est de Eden”. El a stăpânit peste soția sa, una din fiicele Evei care-i fusese dată ca soție, și a obligat-o să vină cu el în exil. Acolo ea a născut lui Cain un fiu pe nume Enoh. Cain, de frică, a zidit un oraș pentru protecția sa. El a numit orașul, nu în onoarea lui Iehova Dumnezeu, ci în onoarea fiului său Enoh. Stră-stră-stră-nepotul lui Cain, Lameh, s-a îndepărtat de standardul căsătoriei din paradis și s-a însurat cu două femei, Ada și Ţila. Ca și strămoșul său Cain, Lameh a ucis un tânăr și apoi a avertizat pe oricine să nu se răzbune pe el, amenințând că pedeapsa va fi de unsprezece ori mai mare. – Geneza 4:9-24.

11. Când Abel a fost ucis, se părea că nu exista nici un om pe pământ care să aibă aprobarea evidentă a lui Dumnezeu în acel timp. Abel este primul în lunga listă de nume la care se referă capitolul doisprezece din Evrei cu aceste cuvinte de încurajare: „Astfel, pentru că suntem înconjurați de un nor așa de mare de martori, să dăm și noi la o parte orice greutate și păcatul care ne înfășoară atât de ușor și să alergăm cu perseverență cursa care ne este pusă înainte” (Evrei 12:1). Astfel Abel este primul numit din „norul mare de martori”. Aceasta înseamnă că Abel a fost primul martor aprobat al lui Iehova Dumnezeu pe pământ, și că „norul mare de martori” care a înconjurat pe creștinii evrei în zilele celor doisprezece apostoli, a început să se formeze cu Abel, primul martir. Abel este primul din șirul lung de martori ai lui Iehova care a continuat de-a lungul mileniilor până în zilele noastre. Așadar, martorii lui Iehova nu sunt un simplu fenomen sau o sectă religioasă formată în acest secol douăzeci. – Evrei 11:4-40; Isaia 43:10-12.

12. În familia lui Adam părea un lucru potrivit să aibă un înlocuitor al lui Abel cel aprobat, temător de Dumnezeu. Evident, curând după moartea lui Abel a avut loc ceea ce se relatează în Geneza 4:25: „Adam a avut din nou relații intime cu soția lui și ea a născut un fiu, căruia i-a pus numele Set [însemnând pus, numit] căci, a zis ea, „Dumnezeu mi-a rânduit altă sămânță în locul lui Abel, deoarece Cain l-a omorât”. Ce vârstă avea atunci Adam? Geneza 5:3-5 răspunde: „Când Adam avea o sută treizeci de ani, i s-a născut un fiu, după chipul și asemănarea sa, și i-a pus numele Set. Zilele lui Adam, după ce i s-a născut Set, au fost de opt sute de ani. În acest timp i s-au născut fii și fiice. Toate zilele pe care le-a trăit Adam au fost de nouă sute treizeci de ani, apoi a murit”. Datorită vârstei lui Adam când a devenit tatăl lui Set, după moartea violentă a lui Abel, se crede că Abel avea în jur de o sută de ani când a murit. În armonie cu substituirea lui Abel cu Set lungul șir de descendenți până la nașterea umană a Seminei promise a „femeii” lui Dumnezeu începe de la Set, nu de la Abel, cu toate că Set nu este numit ca un martor al lui Iehova în Evrei, capitolul unsprezece. – Luca 3:23-38.

13. Set a avut un fiu, în ale cărui zile începuse ceva ce urma să se dovedească dezastruos pentru acea lume antică. „Set a trăit o sută cinci ani. Apoi a devenit tatăl lui Enos”. (Geneza 5:6). Așadar, aceasta a avut loc la două sute treizeci și cinci de ani după crearea lui Adam. Care a fost acel lucru rău care a venit în existență? Profanarea numelui lui Dumnezeu. Geneza 4:26 relatează aceasta: „Și i s-a născut și lui Set un fiu și i-a pus numele Enos. În timpul acela a început să fie chemat numele lui Iehova”. Aceasta nu a fost o chemare a lui Dumnezeu în închinare pură pentru salvarea familiei umane. Nu; cu mai bine de o sută cinci ani înainte de aceasta, Abel începuse să cheme numele lui Dumnezeu ca un martor al lui Iehova, și suferise martiriul pentru aceasta.

14. Așadar, ceea ce începuse în zilele nepotului lui Adam, Enos, a fost o formă falsă de închinare, în care numele lui Iehova a fost folosit greșit sau aplicat în mod impropriu. Oamenii, fie au aplicat numele Lui la ei înșiși sau la alți oameni prin care au pretins că se apropie de Dumnezeu în închinare, fie au aplicat numele Lui la obiecte de idolatrie ca un ajutor vizibil, tangibil în încercarea lor de a se închina Dumnezeului invizibil. Pe vremea aceea, desigur, ei nu aveau Cele Zece Porunci care să le interzică să aibă alți dumnezei în afară de Iehova, sau care să le interzică facerea de chipuri pentru închinarea la idoli, sau care să le interzică luarea numelui lui Dumnezeu în deșert. În ciuda acestui fapt, acele lucruri au fost rele și lipsite de religiozitate în zilele lui Enos, și ele au adus condamnarea ulterioară a lui Dumnezeu.

15. Această „chemare a numelui lui Iehova” blasfematoare nu a dus la o întoarcere adevărată la El. Ea a avut ca rezultat degradarea religioasă a oamenilor. Adam, care a trăit șase sute de ani sau mai mult în timpul acestei „chemări”, nu a oprit-o sau nu a putut s-o oprească. Oamenii au devenit așa de nelegiuți încât Dumnezeu a ridicat un profet ca să protesteze împotriva acestui lucru, pe Enoh, al șaptelea om în linia de descendenți de la Adam, care încă trăia. Dacă toți oamenii despre care se spune că „chemau numele lui Iehova” ar fi umblat cu el, atunci nu ar fi existat nici un motiv ca să-l scoată în evidență pe Enoh ca făcând acest lucru. Documentul Biblic cunoscut ca „istoria lui Noe” îl scoate în evidență pe Enoh, spunând: „Când Enoh avea șazeci și cinci de ani, i s-a născut Metusala. După ce i s-a născut Metusala, Enoh a continuat să umble cu adevăratul Dumnezeu trei sute de ani. În acest timp i s-au născut fii și fiice. Toate zilele lui Enoh au fost de trei sute șazeci și cinci de ani. Și Enoh a umblat cu adevăratul Dumnezeu. Apoi n-a mai fost, pentru că Dumnezeu l-a luat” (Geneza 5:21-24; 6:9). Dumnezeu l-a luat pe Enoh cu șazeci și nouă de ani înainte ca să se nască istoricul și profetul Noe, înainte de a începe perioada cunoscută ca „zilele lui Noe”. – Matei 24:37.

16. Enoh este numit al doilea în lista martorilor lui Iehova așa cum este dată ea în Evrei, capitolul unsprezece. După ce vorbește despre Abel, raportul spune: „Prin credință, Enoh a fost transferat ca să nu vadă moartea și n-a fost găsit nicăieri, pentru că Dumnezeu îl transferase. Căci, înainte să fie transferat, el a primit mărturia că îi fusese plăcut lui Dumnezeu. De altfel, fără credință este imposibil să-i plăcem”. (Evrei 11:5, 6). Evident, în vremea lui Enoh oamenii care „chemau numele lui Iehova” nu aveau credință și nu l-au plăcut lui Dumnezeu. Datorită faptului că ei erau idolatrii și lipsiți de pietate, Enoh, care umbla într-adevăr cu adevăratul Dumnezeu, a fost folosit ca un profet pentru a denunța pe acești religioniști falși și pentru a-i avertiza de judecata viitoare.

17. Discipolul creștin Iuda ne dă această informație, spunând: „Prea rău pentru ei, căci au mers pe calea lui Cain,... Da, Enoh, al șaptelea de la Adam, a profețit și el despre ei, zicând: „Iată că Iehova a venit cu miriadele sale sfinte ca să execute judecata împotriva tuturor și să-i dovedească vinovați pe toți cei lipsiți de pietate pentru toate faptele lipsite de pietate pe care le-au comis într-un mod lipsit de pietate și pentru toate lucrurile revoltătoare pe care păcătoșii lipsiți de pietate le-au rostit împotriva lui”. (Iuda 11, 14, 15). Prefăcuții religioși probabil au dorit să-l ucidă pe Enoh, întocmai cum Cain îl ucisese pe Abel. Dar orice astfel de încercare împotriva vieții lui Enoh a fost împiedicată de luarea lui de către Dumnezeu, astfel încât acei închinători falși care aveau planuri rele împotriva vieții lui Enoh nu l-au putut găsi. Dumnezeu nu l-a transferat pe Enoh în cer. (Ioan 3:13). Enoh a murit ca toți ceilalți descendenți muritori ai păcătosului Adam; însă Enoh nu a fost conștient că moare la vârsta de trei sute șazeci și cinci de ani, o vârstă relativ tânără în acele vremuri, fiul lui Enoh, Metusala, trăind nouă sute șazeci și nouă de ani. (Geneza 5:25-27). Dar în timp ce Enoh era într-o stare de hipnoză a avut o viziune despre lumea nouă viitoare în care „moartea nu va mai fi”, și în timpul cărei viziuni Dumnezeu a curmat viața lui Enoh și a dus trupul său mort într-un loc unde să nu-l poată găsi dușmanii religioși.

Fiind unul din primii martori ai lui Iehova, umblând cu adevăratul Dumnezeu, Enoh a servit ca un exemplu pentru stră-strănepotul său Noe.

18. La șaizeci și nouă de ani după transferul lui Enoh, s-a născut Noe lui Lameh, fiul lui Metusala. Însă condițiile religioase de pe pământ nu se îmbunătățiseră. Profanarea numelui lui Iehova continuase și se răspândise. În timpul vieții lui Noe și cu o sută douăzeci de ani înainte de dezastrul judecării care a marcat vremea lui Noe. „Iehova a zis: Spiritul meu nu va acționa față de om la nesfârșit, căci el nu este decât carne. De aceea, zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani” (Geneza 6:3). Această expresie a denotat o schimbare de acțiune din partea lui Iehova față de om, care urma să-l justifice sau să-l apere întrucât El este spirit, iar oamenii sunt pur și simplu carne. Această schimbare de acțiune din partea marelui Spirit, Iehova, urma să vină la sfârșitul a o sută douăzeci de ani. Cu toate acestea, această toleranță/periodă generoasă de timp a fost un indiciu de mare răbdare din partea lui Iehova, întrucât deja pentru un timp îndelungat oamenii, în general, nu I se închinău într-un mod vrednic de numele Său. „Dumnezeu este Spirit, și cei ce se închină Lui trebuie să I se închine cu spirit și cu adevăr” (Ioan 4:24). Acesta a fost modul în care I se închina Noe, căci „Noe era un om drept. El s-a dovedit fără vină printre contemporanii săi. Noe umbla cu adevăratul Dumnezeu”. – Geneza 6:9.

19. În vremea lui Noe existau oameni care-și făceau un nume printre oameni, nu față de Dumnezeu. Din acest motiv numele lor nu au fost păstrate ca și numele lui Noe până în zilele noastre. Ei erau „oameni cu faimă”, sau, mai literal, oameni cu renume. Aceasta s-a datorat puterii lor speciale. „Istoria lui Noe” îi numește *gibborim*, adică, „puternici”. În ce stătea secretul puterii lor mari? În aceasta: ei erau copiii rezultați din căsătoria dintre îngerii din cer și fiicele frumoase ale oamenilor. Bărbații sau femeile nu au mers în cer pentru a fi cu îngerii. A avut loc tocmai contrariul. „Istoria lui Noe” spune ce s-a întâmplat în aceste cuvinte:

20. „Când oamenii au început să se înmulțească pe fața pământului și li s-au născut fiice, fiii adevăratului Dumnezeu au văzut că fiicele oamenilor erau frumoase și și-au luat soții, pe cele pe care le-au ales...Nefilimii erau pe pământ în acele zile, dar și după aceea, când fiii adevăratului Dumnezeu au continuat să aibă relații cu fiicele oamenilor și ele le-au născut fii: aceștia sunt puternicii de altădată, bărbații cu faimă [literal, bărbați cu renume]”. – Geneza 6:1-4,9.

21. Dicționarul internațional neabreviat al lui Webster numește acești nefilimi o rasă de uriași sau semizeii, adică, ființe semi-divine ca urmași ai unei zeită și a unui om muritor, considerați a poseda putere mai puțină decât un zeu. Cuvântul eвреiesc Nefilim înseamnă literalmente „Căzuți”, adică, cei care au căzut peste alți sau care-i făc să cadă violent. Acești Nefilimi, acești Căzuți, au fost cei puternici care s-au făcut faimoși. Mamele lor erau fiicele frumoase ale oamenilor păcătoase, tații lor „fiii adevăratului Dumnezeu”.

22. Manuscrisul Alexandrin (din secolul cinci) al traducerii grecești Septuaginta a Scripturilor Ebraice îi numește „îngerii lui Dumnezeu”. Apostolul Petru și discipolul Iuda sunt de acord cu semnificația expresiei „fiii adevăratului Dumnezeu”. Pentru spiritele îngerilor locul potrivit pentru a trăi era în cer, în tărâmul spiritual, acolo unde fuseseră chiar și înainte de crearea pământului nostru. Din acest motiv Iehova Dumnezeu a putut să-l întrebe pe Iov cel răbdător și temător de Dumnezeu din țara Uț: „Unde erai tu când am întemeiat pământul?... În ce au fost înfipte postamentele lui sau cine i-a pus piatra unghiulară, când stelele dimineții strigau împreună de bucurie și toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de laudă?” (Iov 38:4-7). Dar după ce au privit cu dorință pe fiicele frumoase ale oamenilor, unii fii îngerești ai lui Dumnezeu au ales să fie aici jos pe pământ și să aibă legături de căsătorie cu femeile.

23. Spunând cum și-au părăsit poziția atribuită în organizația cerească a lui Dumnezeu și cum au preferat pământul ca locuință pentru a avea legături trupești cu femeile păcătoase, Iuda 5-7 spune: „Iehova, cu toate că a salvat un popor din țara Egiptului, i-a distrus apoi pe cei care n-au arătat credință. Iar pe îngerii care nu și-au păstrat locul inițial, ci și-au părăsit locuința potrivită pentru ei, i-a păstrat pentru judecata zilei celei mari, cu lanțuri eterne, în întuneric dens. Tot așa, Sodoma și Gomora și orașele dimprejur, după ce, la fel ca aceștia, s-au datat la fornicăție întrecând orice măsură și au umblat după dorințele nefirești ale cărnii, ne sunt puse înainte ca un exemplu de avertizare”.

24. Făcând legătura dintre acești îngeri și zilele lui Noe, 2 Petru 2:4, 5 spune: „Dumnezeu nu s-a reținut să-i pedepsească pe îngerii care au păcătuit, ci, aruncându-i în Tartar, i-a dat unor gropi de întuneric dens, ca să fie păstrați pentru judecată, și, nu s-a reținut să pedepsească o lume veche, ci l-a păstrat pe Noe, un predicator al dreptății, împreună cu alți șapte, când a adus potopul peste o lume de oameni lipsiți de pietate”. Petru se referă și la acei îngeri în Tartar ca „spiritele din închisoare, care fuseseră neascultătoare odinioară, când răbdarea lui Dumnezeu aștepta în zilele lui Noe”. – 1 Petru 3:19, 20.

25. Ca și Diavolul, Șarpele cel Mare, acei îngeri neascultători și-au pierdut calitatea de fii ai lui Dumnezeu. Ei au fost despărțiți de organizația cerească fidelă a lui Dumnezeu, la care el s-a referit ca „femeia” sau soția Lui în Geneza 3:15, organizația care va naște Sămânța pentru zdrobirea capului Șarpelui și sfințirea numelui lui Dumnezeu. Pentru neascultarea lor, acei îngeri au fost aruncați într-o stare decăzută, numită Tartar. Ei au fost păstrați în întuneric cu privire la planul lui Dumnezeu și în afara luminii favorii Sale, și nu au mai fost folosiți ca mesagerii săi angelici. Nemaifiind fiii adevăratului Dumnezeu, ei au devenit partea invizibilă a „seminței” Șarpelui cel Mare, Diavolul. Ei au fost condamnați la distrugere împreună cu el de către Sămânța „femeii” lui Dumnezeu. Ei nu au mai umblat cu adevăratul Dumnezeu. Ei au devenit fiii sau copiii Diavolului. El a devenit prințul sau conducătorul lor, numit mai târziu Baal-zebul, sau, „Baalzebul, conducătorul demonilor”. – 2 Regi 1:2, 3; Matei 12:24-27.

26. Nu e de mirare, așadar, că influența morală a acelor fii angelici materializați/întruchipați ai lui Dumnezeu a fost negativă pentru oamenii din vremea lui Noe, și că fiii lor puternici nu au avut nici un respect pentru numele sfânt al lui Dumnezeu, ci și-au făcut un nume, pentru a concura cu numele lui Dumnezeu, Dumnezeul lui Noe!

27. „Istoria lui Noe” relatează: „Iehova a văzut că răutatea omului era foarte mare pe pământ și că orice înclinație a gândurilor inimii lui era tot timpul numai spre rău”. Lui Iehova „i-a părut rău” că l-a făcut pe om în sensul că faptul că l-a făcut pe om l-a adus durere, și „chemarea numelui lui Iehova” în mod profanator de către el l-a rănit în inimă. De asemenea, gândul de a-i distruge pe oameni într-un dezastru mondial nu i-a făcut plăcere inimii Sale: „Îmi găsesc eu plăcerea în moartea celui rău?», zice Domnul Iehova. «Oare nu doresc eu mai degrabă ca el să se întoarcă de la căile lui și să trăiască?» (Ezechiel 18:23). Însă Noe a fost o mângâiere pentru inima lui Dumnezeu, și El avut plăcere să-l salveze pe Noe și familia sa. „Dar Noe a găsit favoare în ochii lui Iehova. Aceasta este istoria lui Noe”. – Geneza 6:5-9.

28. Când Noe avea cinci sute de ani, Dumnezeu a început să-l binecuvânteze cu copii. Prin singura sa soție el a avut trei fii, Sem, Ham și Iafet. Aceștia au crescut, și Noe, tatăl lor, a ales soții bune pentru ei. Noe i-a condus pe toți în umblarea cu adevăratul Dumnezeu. În acest timp, cu mai puțin de o sută de ani înainte de venirea dezastrului mondial, Iehova Dumnezeu a revelat lui Noe planul Său de a îneca toată omenirea cu excepția lui (Noe) și a familiei sale.

29. În acel timp exista mult mai puțină apă pe pământ decât există acum. Prin puterea lui Dumnezeu, de la a doua zi a creației, cea mai mare parte a apei se afla în suspensie deasupra pământului și nu căzuse încă ca ploaie sau rupere de nori. Pământul era udat de râuri și de un abur care se ridica continuu de pe pământ. (Geneza 1:6-8; 2:5, 6, 10-14). Noe a știut acest fapt minunat din documentul cunoscut ca „istoria cerurilor și a pământului” scris sub semnătura lui Iehova Dumnezeu. (Geneza 2:4). Dumnezeu a hotărât ca acele ape suspendate să cadă în anul șase sute al lui Noe, începând într-o anumită zi și la o anumită oră, pentru a boteza oamenii lipsiți de pietate într-un potop al distrugerii. Dumnezeu a spus lui Noe cum urma să supraviețuiască acestui dezastru.

30. Noe a avut nevoie de o barcă acoperită. Dumnezeu însuși a elaborat planurile pentru aceasta. Conform acestora, Noe urma să construiască un cufăr sau o arcă imensă lungă de 450 de picioare (aprox. 137m) 75 de lată (23m) și 45 de înaltă (14 m), cu trei etaje în interior, împărțită în mai multe boxe sau celule. Aceasta urma să fie complet impermeabilă, fiind unsă cu smoală în interior și în exterior. La terminarea ei și la ordinele lui Dumnezeu, specii de păsări, animale și târâtoare urmau să fie aduse în arcă în compartimentele lor stabilite. În cele din urmă, Noe și familia sa urmau să intre și să stea acolo. Aceasta a însemnat ani de muncă pentru Noe și familia lui, așa de colosală era lucrarea. Era o lucrare diferită de oricare alta înainte în istoria umană, și urma

să devină subiectul de discuție al întregii omeniri de-a lungul anilor. Ea urma să aibă nevoie de multă explicație din partea lui Noe și a familiei sale, și aceasta într-un moment în care pământul era plin de violență. – Geneza 6:13-21.

31. Ce a făcut Noe? S-a temut el de ce o să spună vecinii sau ce va gândi lumea? Nu! „Noe a făcut potrivit cu tot ce-i poruncise Dumnezeu. A făcut întocmai”. (Geneza 6:22). Aceasta a necesitat o cantitate neobișnuită de credință, însă Noe a avut-o.

32. Enumerându-l pe Noe ca al treilea martor proeminent al lui Ieova în istorie, Evrei 11:7 relatează: „Prin credință, Noe, după ce a fost avertizat de Dumnezeu cu privire la lucruri care încă nu se vedeau, a arătat teamă sfântă și a construit o arcă pentru salvarea familiei sale. Prin această credință, el a condamnat lumea și a devenit moștenitor al dreptății care este potrivit credinței.” Credința lui Noe nu a fost dată peste cap dacă/când oamenii necredincioși îl întrebau în mod batjocoritor ce urma să facă Dumnezeu cu toată apa după potop dacă Dumnezeu urma să inunde tot pământul și să înece orice lucru viu din afara arcei. Noe avea documentul „istoriei cerurilor și a pământului”. Din el, el a știut că, cândva înainte, pământul întreg a fost acoperit cu apă și în a treia zi a creației Dumnezeu a spus: „Să apară uscatul”, și că uscatul, pe care locuia lumea de oameni de atunci, a apărut. A repeta această performanță după potop nu urma să fie nimic imposibil pentru Dumnezeu Atotputernic. – Geneza 1:9-13.

33. Noe era un „predicator al dreptății” chiar și înainte să înceapă să construiască arca. El a continuat să predice dreptatea după ce a început să construiască această arcă de salvare, nu că Iehova Dumnezeu îi dăduse vreo speranță de a converti pe cineva în afara familiei și de a-i salva pe aceștia în arcă cu familia sa. (2 Petru 2:5). Sub protecția lui Dumnezeu în acel ultim secol al lumii vechi marcat de violență, ruină morală și prezența îngerilor neascultători materializați și a Nefilimilor puternici, Noe și familia sa au finalizat arca și au aprovizionat-o cu alimente destule pentru a rezista unui potop de lungă durată. A început săptămâna finală. Ca un Ceasornic perfect, Iehova a spus lui Noe: „Căci peste numai șapte zile am să fac să plouă pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți și voi șterge de pe fața pământului toate viețuitoarele pe care le-am făcut”. Nu era timp de pierdut. Noe a acționat fără întârziere.

34. „Noe avea șase sute de ani când a venit potopul de ape pe pământ. Înainte de venirea apelor potopului, Noe a intrat în arcă împreună cu fiii lui, cu soția lui și cu soțiile fiilor lui. Din fiecare animal curat și din fiecare animal necurat, dintre creaturile zburătoare și din tot ce se mișcă pe pământ au intrat în arcă, la Noe, două câte două, mascul și femelă, așa cum îi poruncise Dumnezeu lui Noe. Șapte zile mai târziu au venit apele potopului pe pământ. Chiar în ziua aceea, Noe a intrat în arcă și, împreună cu el, Sem, Ham și Iafet, fiii lui Noe, precum și soția lui Noe și cele trei soții ale fiilor lui.... Apoi Iehova a închis ușa după el”. – Geneza 7:4-10, 13-16.

35. Apoi Iehova Dumnezeu a dat prima Sa ploaie cu privire la omenire. După ce-l închisese pe Noe și familia sa și speciile de creaturi pământești în interiorul arcei impermeabile, el a slobozit apele care fuseseră suspendate deasupra pământului timp de mii de ani. Niciunul din zeii idoli ai oamenilor lipsiți de pietate ai acelei lumi înainte de potop nu prezisese ploaia și nu avertizase pe închinătorii lui/lor. Noe și familia sa ar fi putut folosi foarte bine cuvintele scrise mult mai târziu: „Este oare printre idoli deșerteți ai națiunilor vreunul care să aducă ploaie? Sau pot cerurile să dea ploi bogate? Nu ești tu Acela, o, Iehova, Dumnezeul nostru? Iar noi sperăm în tine, fiindcă tu ai făcut toate aceste lucruri”. – Ieremia 14:22.

36. Prin Noe și familia sa, atât pe cale orală, cât și prin construirea arcei, Dumnezeu dăduse oamenilor în mod răbdător de-a lungul multor ani avertismentul despre potop; însă ei nu au avut credință. Ei nu au fost mișcați de teama „lucrurilor încă nevăzute”. Astfel ei nu luat aminte. Ei au continuat să trăiască așa cum au făcut-o în mod obișnuit, mâncând și bând, luând soții și dând fiice în căsătorie. Fiii materializați ai lui Dumnezeu au continuat să se bucure de viața de căsătorie cu ficele frumoase ale oamenilor. Urmașii lor nefilimi au continuat să-și expună puterea și să-și facă un nume. (Luca 17:26, 27). Astfel, singura ușă a arcei lui Noe s-a închis cu ei pe dinafară.

37. „În al șase sutelea an al vieții lui Noe, în luna a doua, în a șaptesprezecea zi a lunii [așadar, în prima jumătate a lunii Noiembrie], în ziua aceea s-au rupt toate izvoarele imensului adânc de ape și s-au deschis zăgazurile cerurilor. Și ploaia torențială a căzut pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți. Apele au ajuns foarte mari și continuau să crească pe pământ, dar arca plutea pe suprafața apelor. Și apele s-au ridicat pe pământ atât de mult, încât toți munții înalți de sub cerul întreg au fost acoperiți. Cu cincisprezece coți s-au

ridicat apele deasupra lor și munții au fost acoperiți. Orice viețuitoare în ale cărei nări era suflarea forței de viață, adică tot ce era pe uscat, a murit. Și apele au fost mari pe pământ încă o sută cincizeci de zile. După aceea, Dumnezeu și-a adus aminte de Noe și de toate animalele sălbatice și de toate animalele domestice care erau cu el în arcă și Dumnezeu a făcut să sufle un vânt peste pământ, iar apele au început să scadă. În al șase sute unulea an, în prima lună, în prima zi a lunii, apele se scurseseră de pe pământ... în luna a doua, în a douăzeci și șaptea zi a lunii, pământul era uscat”. – Geneza 7:11, 12, 18-20, 22, 24; 8:1, 13, 14.

38. Cu mai bine de șapte luni înainte, această arcă se opri pe unul din munții din Ararat, în ceea ce este acum Armenia în Asia. După ce a petrecut în siguranță un întreg an lunar și zece zile în arcă, Noe a primit poruncă de la Dumnezeu să iasă afară cu familia lui și alte creaturi vii. „Conform familiilor lor, ei au ieșit afară din arcă”. (Geneza 8:19). Ei erau din nou pe același pământ vechi; el nu pierise. El a rămas ca creația lui Dumnezeu, menit pentru casa veșnică a omului. (Isaia 45:12, 18). Însă o lume de oameni care existaseră în acel timp a pierit, o lume de profanatori ai numelui lui Dumnezeu. Apostolul Petru ne avertizează pe noi oamenii de azi să nu ne scape din vedere acest fapt printr-o gândire deșartă. Precizând zeflemești în secolul nostru douăzeci, Petru scrie: „Căci, potrivit dorinței lor, ei scapă din vedere faptul acesta: că erau ceruri din timpuri străvechi și un pământ care stătea ca o masă compactă afară din apă și în mijlocul apei, prin cuvântul lui Dumnezeu, și că, prin acestea, lumea de atunci a fost distrusă când a fost inundată de apă”. (2 Petru 3:3-6). Acesta este un exemplu de avertizare pentru noi cei de azi.

39. Noe și familia sa temătoare de Dumnezeu supraviețuise sfârșitului unei lumi condamnate. Cine a fost responsabil pentru aceasta? Noe a știut și a recunoscut că Unul. Noe a început viața în lumea nouă de atunci cu închinarea familiei la acel Unul. Istoria supraviețuitorilor Potopului, „istoria fiilor lui Noe, Sem, Ham și Iafet”, relatează: „Noe i-a construit un altar lui Iehova și a luat câteva dintre animalele curate și dintre creaturile zburătoare curate și a adus pe altar ofrande arse. Și Iehova a simțit o mireasmă odihnită, astfel că Iehova a zis în inima sa: „Niciodată nu voi mai blestema pământul din cauza omului, căci înclinația inimii omului este rea din tinerețea lui, și niciodată nu voi mai lovi tot ce este viu, cum am făcut. Cât va fi pământul, nu vor înceta niciodată semănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea”. – Geneza 8:15-22.

40. Dumnezeu l-a binecuvântat pe Noe și familia sa și le-a poruncit să umple pământul cu urmașii lor; apoi El a făcut să apară un curcubeu în nor și a declarat legământul său față de toată omenirea reprezentată de Noe și familia sa. Acel legământ se aplică și astăzi, căci Dumnezeu a spus: „Acesta este semnul legământului pe care îl închei cu voi și cu toate sufletele vii care sunt cu voi, pentru toate generațiile pe timp indefinit: Pun curcubeul meu în nor și el va servi ca semn al legământului dintre mine și pământ. Când voi aduce un nor deasupra pământului, curcubeul va apărea în nor. Și îmi voi aduce aminte de legământul care este între mine și voi și orice fel de suflet viu, iar apele nu vor mai deveni un potop care să nimicească toată carnea.” – Geneza 9:1-15.

41. Nici un potop ca acela nu a avut loc în cele patruzeci și trei de secole de atunci, iar curcubeul minunat continuă să ne amintească că nici un potop ca acela nu va mai avea loc. Legământul său este de necălcăt. Cu șaisprezece secole mai târziu el și-a declarat suportul continuu al legământului său anti-potop, spunând: „Lucrul acesta este pentru mine ca zilele lui Noe. Așa cum am jurat că apele lui Noe nu vor mai veni peste pământ...”- Isaia 54:9.

42. Prin acel Potop, Dumnezeu și-a sfințit numele său Iehova. El nu a socotit fără vină acea lume veche, care a continuat să profaneze numele său până la sfârșit. El a distrus pe urmașii hibridi ai femeilor și ai fiilor neascultători ai adevăratului Dumnezeu. El a făcut ca numele și faima acelor oameni puternici, Nefilimii, să înceteze. El a forțat pe tații lor nenaturali să renunțe la formele lor umane materializate și să scape de Potop înapoi în lumea spirituală. Acolo i-a scos, așa cum era în Tartar, de la lumina și binecuvântarea favorii și de la relația de familie cu el. El nu le-a salvat soțiile. Astfel, profanarea numelui lui Dumnezeu a adus ca pedeapsă distrugerea lumii vechi. – 2 Petru 2:5.

43. Sfințirea numelui lui Dumnezeu de către Noe și familia sa a adus ca răsplată păstrarea lor prin sfârșitul lumii vechi. Acești martori oculari ai Potopului au putut deveni martori ai lui Iehova pentru copiii lor. Astăzi noi suntem descendenți ai acelor martori de demult ai lui Iehova. Înaintea noastră se află o oportunitate ca a lor, cea de a supraviețui sfârșitului unei lumi profane în noua lume a lui Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI

1. Care a devenit întrebarea cea mare în cer și pe pământ, și cine a știut dinainte răspunsul?
 2. Cum a fost căsătoria în afara paradisiului, și ce a ajuns să cunoască Eva în/ca împlinire a judecății lui Dumnezeu față de ea?
 3. Cum a putut să spună Eva că a dobândit un om cu ajutorul lui Iehova, și ce fapt a dovedit exclamația ei la nașterea lui Cain?
 4. Ce au simțit nevoia să câștige Cain și Abel, și ce bază exista pentru o oarecare speranță de a câștiga acel lucru?
- 5,6 (a) Ce diferență era între Cain și Abel în modul în care s-au apropiat de Dumnezeu, și de ce a fost superior ceea ce a adus Abel față de ceea ce a adus Cain? (b) Ce putea să prefigureze foarte bine sacrificiul lui Abel, și cum a arătat Dumnezeu caracterul potrivit al sacrificiului?
7. Cum a chemat Cain numele lui Iehova, și ce avertisment a primit el de la Iehova, și de ce?
 8. Cum a arătat Cain că nu l-a iubit pe Dumnezeu cel invizibil, și al cui fiu s-a făcut Cain, conform comentariului lui Ioan?
 9. Cum a fost împiedicat Cain de la a se apropia de Dumnezeu cu ofrande?
 10. (a) Unde a mers Cain și cu cine, și cum a numit orașul său? (b) Cum s-a depărtat Lameh de standardul corect al căsătoriei și cum l-a imitat pe Cain?
 11. Cine este inclus primul în „norul de martori” despre care se vorbește în Evrei 12:1, și astfel cine nu sunt astăzi o simplă sectă religioasă a acestui secol?
 12. Cine a fost numit ca o altă sămânță în locul lui Abel, și astfel de la cine începe linia de descendenți până la Sămânța promisă?
 13. Ce a fost început în zilele fiului lui Set, și de ce nu a fost aceasta pentru salvarea familiei umane?
 14. Ce a început într-adevăr în vremea lui Enos, și de ce aceasta a adus o condamnare ulterioară asupra oamenilor deși nu existau atunci Cele Zece Porunci?
 15. Pe cine a ridicat Dumnezeu ca să protesteze împotriva unei astfel de „chemări a numelui lui Iehova”, și pentru ce a fost remarcat Enoh în acele condiții?
 16. (a) Printre cine/care îl enumeră Evrei 11:5, 6 pe Enoh? (b) Ce a avut el și nu au avut oamenii care „au chemat numele lui Iehova”, și de ce a fost ridicat el ca profet?
 17. (a) Ce informație dă Iuda cu privire la Enoh? (b) În ce fel a fost transferat Enoh astfel încât să nu vadă moartea?
 18. (a) În vremea lui Noe, cum a arătat Dumnezeu că va recurge la o schimbare de acțiune la un moment stabilit? (b) În contrast cu contemporanii săi, cum s-a închinat Noe lui Dumnezeu?
 - 19, 20. (a) Cum își făceau unii un nume în vremea lui Noe? (b) Cum au venit aceștia în existență?
 21. Cum definește dicționarul lui Webster pe acești Nefilimi, și ce înseamnă acest cuvânt evreiesc?
 22. Cum îi numește Manuscrisul Alexandrina al Versiunii Grecești Septuaginta pe tații lor, și care a fost locul lor potrivit pentru a trăi pe care au ajuns să-l dorească mai puțin?
 23. Cum comentează Iuda 5-7 despre acești îngeri ingrați/nerecunoscători?

24. Cum se referă Petru, în cele două scrisori ale sale, la acești îngeri?
25. Ce s-a întâmplat cu relația acestor îngeri cu Dumnezeu și organizația sa, și cine a devenit prințul și conducătorul lor?
26. De ce nu e de mirare, așadar, referitor la influența morală a acelor îngeri materializați și în ceea ce-i privește pe fiii lor?
27. De ce și cum i-a părut rău lui Dumnezeu că l-a făcut pe om, însă în cine a găsit plăcere să-l salveze?
28. Pe cine a condus Noe în umblarea cu Dumnezeu, și ce a revelat Dumnezeu lui Noe a fi planul Său?
29. Cum era udat pământul în acele zile, și cum a plănuit Dumnezeu să boteze oamenii lipsiți de pietate în distrugere?
30. Ce a avut nevoie Noe, așadar, și de ce construirea acestui lucru necesita multă explicație pentru o lume violentă?
31. Cum a arătat Noe o credință neobișnuită în această privință?
32. Ca martor al lui Iehova, cum este enumerat Noe în Evrei, capitolul unsprezece, și de ce nu a fost răsturnată credința lui de întrebările bațjocoritoare despre eliminarea întregii ape de pe urma potopului?
33. Când s-a dovedit Noe „un predicator al dreptății”, și cum s-a arătat Iehova a fi un Ceasornic perfect?
34. Cum urmau să fie salvate creaturile aduse în arcă, și când au intrat Noe și familia lui pentru a fi închiși înăuntru?
35. În ceea ce a făcut Iehova atunci, cum s-a distins El de zeii idoli ai oamenilor?
36. Cum a dat Dumnezeu oamenilor avertismentul despre potop, și cum s-au comportat ei în fața acestui avertisment?
37. Când și cum a venit Potopul, și când s-au retras apele și când s-a uscat pământul?
38. (a) Când și unde a ieșit Noe și familia sa din arcă? (b) Ce a pierit atunci, și cum?
39. Cum a început Noe viața în lumea nouă de atunci, și ce a spus Dumnezeu în inima sa ca apreciere?
40. Ce a poruncit Dumnezeu atunci lui Noe și familiei sale să facă, și ce legământ a dat El care se aplică și astăzi?
41. Ce continuă să ne amintească despre acel legământ, și cum și-a afirmat Dumnezeu suportul său continuu a acestui lucru în vremea lui Isaia?
42. În sfințirea numelui său, cum a tratat Dumnezeu pe profanatorii numelui Său în zilele lui Noe?
43. Cum a fost răsplătită sfințirea numelui lui Dumnezeu de către Noe și familia sa, și cum stă înaintea noastră astăzi o oportunitate ca a lor?

CAPITOLUL 5

CHEMAREA LUI ÎN/CU CREDINȚĂ

Purtătorul unui nume este reprezentat de propriul său nume personal. Dacă chemăm numele Lui, de fapt îl chemăm pe însuși purtătorul. Noi îl proclamăm prin intermediul numelui său. Cu mult timp în urmă, chemarea numelui lui Iehova în mod ipocrit, începând din zilele nepotului lui Adam, Enos, a dus la distrugere. Chemarea numelui lui Iehova în credință și în sfințirea lui, duce la salvare veșnică, ca și în cazul lui Abel, Enoh și Noe. Până în această zi chemarea acestui nume este vitală pentru salvare.

2. Unul din cei patru bărbați salvați prin potopul din timpul lui Noe se numea Nume. El era Sem, al cărui nume înseamnă „Nume; Faimă; Renumere”. Astăzi el se numește strămoșul arameilor (sirieni), arabii și evreii. Din acest motiv toți aceștia se numesc șemiți sau semiți, pentru a-i distinge după rasă. Limbile lor se numesc semitice și sunt legate una de alta, având similitudini. Noe, patriarhul rasei umane, a asociat în special pe fiul său Sem cu cel mai mare nume din univers, cel al lui Iehova. Sem a devenit scriitorul sau proprietarul uneia din istoriile conținute în cartea Genezei. „Aceasta este istoria lui Sem”. (Geneza 10:1; 11:10). La doi ani după ce a început Potopul, Sem a devenit tatăl primului său fiu, Arpașad. Fratele său mai tânăr, Ham, a avut un fiu pe nume Canaan. (Geneza 11:10-12; 10:6, 15-19). Acest Canaan a devenit implicat într-o insultă față de bunicul său Noe.

3. Cu o anumită ocazie, fermierul Noe a fost depășit de vin și s-a dezgolit în fața ochilor familiei. Tatăl lui Canaan, Ham, nu a făcut nimic altceva decât să vorbească fără respect despre aceasta. Cu toate acestea, Sem și Iafet, cu fețele lor întoarse de la umiliința tatălui lor, i-au acoperit goliciunea. „În cele din urmă, Noe s-a trezit din amețeala vinului și a aflat ce-i făcuse fiul său cel mai mic [Ham]. Atunci a zis: „Blestemat să fie Canaan! Să fie ultimul între sclavii fraților lui!” Și a adăugat: „Binecuvântat să fie Iehova, Dumnezeuul lui Sem, și Canaan să-i fie sclav! Să-i dea Dumnezeu loc larg lui Iafet și el să locuiască în corturile lui Sem. Canaan să-i fie sclav și lui!”. – Geneza 9:20-27.

4. Sub inspirație, Noe a sfințit numele divin (pe care l-a știut) spunând: „Binecuvântat să fie Iehova, Dumnezeuul lui Sem”. Prin aceasta Noe a prezis, de asemenea, că linia (de rudenie) a lui Sem urma să aibă un rol deosebit de important în binecuvântarea numelui Dumnezeuului său, Iehova. Întocmai, linia de descendenți a lui Sem a dus în final la nașterea umană a Fiului lui Dumnezeu, Sămânța „femeii” lui Dumnezeu pentru zdrobirea capului Șarpelui cel Mare, Calomniatorul diavolesc al numelui lui Dumnezeu. Linia de descendenți a lui Sem a inclus și pe marele om al credinței, Avraam, pe care cartea Evrei în capitolul unsprezece îl numește al patrulea în lista de martori iluștri ai lui Iehova. (Evrei 11:7-19). Trăind 502 ani după Potopul căruii îi supraviețuise, Sem a trăit să-l vadă pe descendentul său fidel, Avraam, și, de asemenea, căsătoria fiului lui Avraam, Isaac cu Rebeca, o semită. – Geneza 11:10-31; 24:1-67.

5. Cu toate acestea, Marele Calomniator, Șarpele cel Mare, Diavolul, era încă viu și activ în tărâmul spiritual invizibil. El a fost întărit cu mulți demoni, și anume, fiii cei mulți spirituali căzuți ai lui Dumnezeu, peste care era conducător. Nezdrobot încă în cap de nicio Sămânță a „femeii” lui Dumnezeu, Diavolul a căutat din nou să dezonoreze numele lui Dumnezeu printre locuitorii pământului. El și-a concentrat atenția spre linia fratelui lui Sem, Ham, nu prin Canaan cel blestemat, ci prin celălalt fiu al lui Ham, Cuș. El a găsit un instrument disponibil în unul din fiii lui Cuș pe nume Nimrod. Ca și Nefililimii înainte de Potop, Nimrod s-a făcut în mod ambițios un puternic pe pământ; și numele pe care și l-a făcut a dănuit printre oamenii lumești până în ziua de azi, ca un vânător model. Sem a fost martor la aceasta; și „istoria lui Sem” relatează:

„Lui Cuș i s-a născut Nimrod. Acesta a fost primul care a ajuns puternic pe pământ. - El a fost un vânător puternic în opoziție cu Iehova. De aceea se zice: „Ca Nimrod, un vânător puternic în opoziție cu Iehova“. La început, regatul lui cuprindea Babelul, Erecul, Acadul și Calne, în țara Șinearului. Din această țară s-a dus în Asiria și a construit Ninive, Rehobot-Irul, Calahul și Resenul, între Ninive și Calah. Acesta este orașul cel mare”. – Geneza 10:8-12; 11:10.

6. Astfel se spune că numele lui Nimrod este, din punct de vedere biblic, împotriva celui a Dumnezeului lui Sem, pentru că a fost folosit pentru a încuraja rebeli împotriva lui Iehova Dumnezeu. Nimrod Cușitul (din Cuș) a făcut ceva ce stră-străbunicul său Noe, care era încă în viață, nici nu s-ar fi gândit vreodată să facă. Noe nu s-a intitulat niciodată ca rege al omenirii, toți fiind descendenții săi. Însă Nimrod a fost primul care a întemeiat un regat pe pământ după Potop. Nimrod a făcut așa în ciuda lui Iehova Dumnezeu; a fost ca o revoltă împotriva suveranității universale a Dumnezeului Preaînalt. Puterea principală din spatele lui Nimrod, acela care în mod invizibil l-a împins pe Nimrod să se opună suveranității lui Iehova pe pământ, a fost Diavolul, Șarpele cel Mare, care calomniase numele sfânt al lui Dumnezeu în paradisul Edenului. Opoziția lui Nimrod față de Iehova a însemnat și opoziție față de Noe și Sem, care depuneau mărturie despre Iehova și chemau numele Lui și-l binecuvântau.

7. Vânătoarea, expediția (militară) și întemeierea unui regat și extinderea conducerii lui în Asiria a fost fără binecuvântarea lui Iehova. Prin urmare, Nimrod nu este enumerat cu cei șaptezeci de capi de familie care sunt numiți în Geneza, capitolul zece. Nimrod a fost un instrument vizibil, pământesc al Diavolului, „Beelzebub, conducătorul demonilor”. (Matei 12:24-27). Nimrod, îndeosebi, a fost omul pe care l-a folosit Diavolul în întemeierea părții pământești vizibile a organizației Diavolului.

8. Spiritul lui Nimrod de a-și face un nume pentru sine în detrimentul numelui lui Dumnezeu s-a răspândit în rândul vânătorilor și urmașilor săi. A fost aceasta în beneficiul omenirii? Nicidecum; și Organizația Națiunilor Unite de astăzi este un produs modern al rezultatelor proaste al aceluși curs egoist, dezonorant de Dumnezeu, al asociaților și urmașilor lui Nimrod. Istoricul Sem notează acest fapt în raportul său, despre cum a fost fondat Babelul, capitala regatului lui Nimrod. În urmă cu patruzeci și trei de secole, toată omenirea avea ceea ce Națiunile Unite nu au astăzi, și anume, unitatea limbii. Sem relatează cum oamenii care s-au îndepărtat de Dumnezeul lui Noe și Sem au încercat să folosească această unitate a limbii pentru a minimaliza numele lui Dumnezeu. Sem scrie:

„Tot pământul avea o singură limbă și aceleași cuvinte. Mergând spre est, ei au descoperit o câmpie în țara Șinearului și s-au stabilit acolo. Și și-au zis unul altuia: „Hai să facem cărămizi și să le ardem“. Astfel, cărămida le-a servit drept piatră, iar bitumul le-a servit drept mortar. Apoi au zis: „Hai să ne construim un oraș și un turn cu vârful până la cer și să ne facem un nume, [sem] ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului”. – Geneza 11:1-4.

9. În acest efort politic nu exista nici un gând religios de sfințire a numelui lui Iehova, care îi scosese pe strămoșii lor din lumea veche, lipsită de pietate, și îi păstrase prin Potop. Astăzi, uitați-vă în Carta Națiunilor Unite, și va deveni clar cititorului că scopul Națiunilor Unite nu este în nici un caz sfințirea numelui singurului Dumnezeu viu și adevărat, Iehova. Este adevărat, în zidul de granit din Piața (Plaza) Națiunilor Unite este gravată o zicală profetică care prezintă unul din obiectivele Națiunilor Unite, dar este lăsată fără nume. Ea spune: „Din săbiile lor vor făuri brăzdare și din sulile lor, cosoare. Nicio națiune nu va mai ridica sabia contra altei națiuni și nu vor mai învăța războiul”.

Alături de aceasta nu există nicio inscripție care să arate că aceste cuvinte sunt citate din profeția lui Isaia, capitolul doi, versetul patru, cuvinte care au fost inspirate de Iehova Dumnezeu. Așadar, Organizația Națiunilor Unite ignoră, de asemenea, numele Izbăvitorului omenirii din catastrofa mondială din vremea lui Noe. Probabil, „turnul Babelului cu vârful său până la cer” nu atinsese încă înălțimea Clădirii Secretariatului cu treizeci și nouă de etaje, 505 de picioare, când s-a abătut confuzia asupra operației de construire. Istoricul Sem relatează ce s-a întâmplat:

„Și Iehova a coborât să vadă orașul și turnul pe care le construiau fiii oamenilor. Apoi Iehova a zis: „Iată! Ei sunt un singur popor și toți au o singură limbă. Și iată ce-au început să facă! Acum nimic din ce-și pun în gând nu le va fi imposibil. Hai să coborâm și să le încurcăm limba ca să nu-și mai înțeleagă limba unul altuia“. Astfel, Iehova i-a împrăștiat de acolo pe toată fața pământului și, în cele din urmă, au încetat să mai construiască orașul. De aceea i s-a pus numele Babel, pentru că acolo Iehova încurcase limba întregului pământ și de acolo Iehova îi împrăștiase pe toată fața pământului. Aceasta este istoria lui Sem”. – Geneza 11:5-10.

10. Aceea nu a fost o revărsare penticostală a Spiritului lui Dumnezeu peste martorii creștini ai lui Iehova pentru a-le împărți darurile limbilor străine și ale interpretării. Acesta a fost un miracol al lui Dumnezeu împotriva dușmanilor săi de a bloca efortul Diavolului de a avea o religie diabolică unită, o închinare unită la Diavolul prin rebelii umani împotriva Suveranului cerului și al pământului. Însă aceasta a servit pentru o cultivare mai răspândită a pământului; acest lucru a făcut ca familiile oamenilor rebeli să se răspândească în Asia, Africa și Europa. Aceste grupuri de familii nu aleseră să păstreze pe Iehova Dumnezeu în cunoștința lor. Astfel au căzut victime Diavolului și demonilor săi și și-au făcut zei numiți după nume diferite în limbile lor diferite. Efortul lor unit de a-și face un nume într-o singură limbă a eșuat.

11. Noe și Sem nu au fost amestecați în acest proiect al orașului în țara Șinear. Limba lor nu a avut de suferit atunci când Dumnezeu a încurcat limba umană la Babel. Limba lor a rămas aceeași în care Dumnezeu a vorbit cu Adam și Eva în paradisul Edenului. Ea a fost limba în care Noe și Sem și-au scris istoriile, care au fost incluse în Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu, Biblia. Limba lor supraviețuiește ca o limbă vie până în ziua de azi, în timp ce orașul lui Nimrod, Babel sau Babilonul stă ruinat în praful Mesopotamiei.

12. După construirea Babelului și a turnului lui, Noe a murit la vârsta de 950 de ani. (Geneza 9:29). Fiul pe care el l-a binecuvântat, Sem, a trăit mai departe pentru a vedea unsprezece generații de la sine. Dumnezeu lui Sem nu s-a depărtat de la linia sa de descendenți. Sem a avut o mare fericire să vadă pe al zecelea descendent pe linie devenind un om cu nume special ca un martor al Dumnezeului lui Sem, Iehova. Acel om a fost Avraam. Evrei, capitolul unsprezece, îl numește al patrulea printre acel „nor mare de martori care ne înconjoară”. După ce spune despre Noe, în capitol se spune: „

13. „Prin credință, Avraam, când a fost chemat, a ascultat și a ieșit ca să meargă spre locul pe care trebuia să-l primească drept moștenire. A ieșit, deși nu știa unde se duce. Prin credință, el a trăit ca străin în țara promisiunii ca într-o țară străină și a locuit în corturi cu Isaac și cu Iacob, moștenitori cu el ai aceleiași promisiuni. Căci el aștepta orașul cu temelii adevărate, oraș al cărui constructor și făuritor este Dumnezeu”. – Evrei 11:8-10; 12:1.

14. Când se amintește prima dată despre Avraam în Sfintele Scripturi el se găsește în țara Șinear, în orașul Ur al caldeenilor. Numele lui era atunci Avram, însemnând „Tată înălțat (nobil)”. Tatăl lui Avram a scris sau a posedat o istorie numită „istoria lui Terah”, care are legătură cu „istoria lui Sem”. Ea relatează:

„Când Terah avea șaptezeci de ani, i s-au născut Avram, Nahor și Haran. Aceasta este istoria lui Terah.” – Geneza 11:10, 26, 27.

15. Următorul document istoric relatează cum Haran a devenit tatăl lui Lot și a lui Milca, și cum Avram s-a căsătorit cu sora sa vitregă Serai. Apoi spune:

„După aceea, Terah i-a luat pe Avram, fiul său, pe Lot, fiul lui Haran și nepotul său, și pe Sarai, nora sa și soția lui Avram, fiul său, și ei au ieșit cu el din orașul Ur al caldeenilor ca să meargă în țara Canaanului. După câțva timp au ajuns în Haran și s-au stabilit acolo. Zilele lui Terah au fost de două sute cincisprezece ani. Și Terah a murit în Haran”. – Geneza 11:27-32.

16. Aici se spune că Terah a luat pe Avram ca să „meargă în țara Canaanului”; însă această mutare s-a făcut prin stimularea credinciosului Avram de a merge spre țara lui Canaan cel blestemat. Mutarea a fost pusă aici pe seama lui Terah pentru că el era capul patriarhal al familiei. Dumnezeu l-a chemat pe Avram, nu pe Terah. Ștefan, ca și creștin, spune Sanhedrinului Evreiesc înainte ca el să-l condamne să fie omorât cu pietre: „Dumnezeul gloriei i s-a arătat strămoșului nostru Avraam când era în Mesopotamia, înainte să se stabilească în

Haran, și i-a zis: «Ieși din țara ta și dintre rudele tale și vino în țara pe care ți-o voi arăta». Atunci a ieșit din țara caldeenilor și s-a stabilit în Haran. Iar de acolo, după ce a murit tatăl lui, a fost îndrumat de Dumnezeu să se mute în această țară, în care locuiți voi acum”. (Fapte 7:1-4; 22:20). Așadar, Terah, care era aproape de moarte, doar și-a dat acordul de a-l însoți pe Avram, care și-a propus să asculte apelul lui Dumnezeu. Avram avea atunci în jur de șaptezeci și cinci de ani, pentru că avea șaptezeci și cinci de ani când a părăsit Haranul după ce tatăl său a murit la vârsta de 205 ani, în 1943 î. Cr.- Geneza 12:4.

17. Dacă noi, oamenii de azi, din acest secol douăzeci dorim o binecuvântare eternă, atunci ceea ce a spus Dumnezeu lui Avram când l-a chemat este de cea mai mare importanță pentru noi. „Iehova i-a zis lui Avram: „Ieși din țara ta, dintre rudele tale și din casa tatălui tău și du-te în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine o națiune mare, te voi binecuvânta și îți voi face un nume mare, iar tu să fii o binecuvântare pentru alții. Îi voi binecuvânta pe cei ce te binecuvântează și îl voi blestema pe cel ce te blestemă și prin tine se vor binecuvânta toate familiile pământului“. – Geneza 12:1-3.

18. Avram nu era interesat să-și facă un nume pentru sine în orașul Ur al caldeenilor, lângă Babel sau Babilon, odinioară orașul regal al lui Nimrod. Pentru că a exercitat credință în Iehova și pentru că și-a demonstrat credința prin fapte de ascultare, Iehova a promis să facă mare numele lui Avram. Urma să fie un nume pe care însuși Iehova urma să-l respect. Prin urmare, dacă cineva blestema pe Avram și urmașii lui Iehova urma să-l blesteme pe un astfel de vorbitor de rău. Dar dacă cineva numea pe Avram și pe urmașii lui cei binecuvântați ai lui Iehova, atunci El urma să-l binecuvânteze pe un astfel de om. Făcând aceasta un astfel de om se binecuvântează pe sine sau își procură o binecuvântare divină. Marea majoritate erau obligați să blesteme pe Avram și urmașii săi, însă Iehova Dumnezeu l-a asigurat pe Avram că mulți din „toate familiile pământului” se vor binecuvânta prin el. Prin urmare, este necesar să recunoaștem numele lui Avraam.

19. Avraam nu a fost trimis în țara Canaanului pentru a-i converti pe canaaniiți. Canaaniiții, ca și descendenții ai lui Canaan, fiul lui Ham, erau un popor blestemat, și Dumnezeu a plănuțit ca la timpul stabilit de El să dea țara lor descendenților lui Avraam. Totuși Avraam s-a dovedit a fi un martor fidel al lui Iehova în țara Canaanului. Când a traversat fluviul Eufrat din Haran pentru a merge spre sud în țara Canaanului sub conducerea lui Dumnezeu, Avraam avea o gospodărie destul de mare, așa că avea un administrator.

20. Nepotul lui Avraam, Lot, l-a însoțit; Lot avea și el propria sa gospodărie. După ceva timp Avraam a fost capabil să ridice o oaste de 318 oameni antrenați, sclavi născuți în casa lui, pentru a urmări și a-l recupera pe nepotul său Lot de la jefuitorii din nord. (Geneza 14:14-16). Avraam și Lot „au plecat în țara Canaanului. În cele din urmă au ajuns în țara Canaanului. Și Avram a traversat țara până la locul numit Sihem, lângă copacii mari ai lui More. În timpul acela, în țară erau canaaniiții. Iehova i s-a arătat lui Avram și a zis: „Această țară o voi da seminței tale“. Și el i-a construit acolo un altar lui Iehova, care i se arătase.” – Geneza 12:5-8.

21. Fără copii la vârsta de șaptezeci și cinci de ani, Avraam avea promisiunea lui Dumnezeu că va avea o sămânță sau un urmaș. În țara străină promisă Avraam a continuat să se închine Dumnezeului lui Sem, Noe, Enoh și Abel. Avraam a știut numele lui Dumnezeu și l-a folosit în rugăciune. El l-a proclamat în/ca recunoștință, laudă, și în învățătura de familie. Ca dovadă a acestui lucru citim: „Mai târziu, a plecat de acolo în regiunea muntoasă de la est de Betel și și-a așezat cortul așa încât Betelul era la vest și Aiul era la est. Acolo i-a construit un altar lui Iehova și a început să cheme numele lui Iehova”. – Geneza 12:8.

22. Aceasta nu a fost o chemare ipocrită, obraznică, profană a numelui lui Iehova așa cum a început în zilele lui Enos. (Geneza 4:26). Ea a fost o chemare a Lui în/cu credință pentru care Avraam a devenit celebru. În repetate rânduri se spune după aceea despre Avraam că a chemat numele divin lângă un altar ridicat Lui. După o călătorie în Egipt din cauza foametei din țara Canaanului, Avraam s-a întors la acest altar între Betel și Ai și a chemat într-o manieră sfântă numele lui Iehova. El a făcut așa la Hebron, în munți, și la fel a făcut și la Beerșeba în Neghev. De asemenea, el l-a învățat pe fiul său Isaac să facă așa. (Geneza 13:18; 21:33; 26:25). Prin acest Avraam care a chemat numele lui Dumnezeu, toate familiile pământului se vor binecuvânta. Cu siguranță, noi nu am putea procura niciodată o binecuvântare prin Avraam dacă nu am urma exemplul lui, dacă nu am fi familiarizați cu numele lui Dumnezeu și dacă nu l-am chema în/cu credință.

23. Iehova s-a revelat în mod special lui Avraam ca Dumnezeu Atotputernic. Patriarhul avea atunci nouăzeci și nouă de ani iar soția sa Serai avea optzeci și nouă de ani. Ea nu-i născuse încă nici un copil. „Iehova i s-a arătat lui Avraam și i-a zis: „Eu sunt Dumnezeu Atotputernic [ebraică: *El Shadai*]. Umblă înaintea mea și fii ireproșabil! Voi încheia un legământ cu tine și te voi înmulți nespus de mult“. Apoi, vorbind ca Dumnezeu Atotputernic, Iehova a schimbat numele lui Avraam în Avraam, însemnând „Tatăl unei mulțimi”, pentru că, a spus El, „te voi face tatăl unei mulțimi de națiuni”. – Geneza 17:1-14.

24. Dumnezeu Atotputernic a schimbat și numele soției sale (a lui Avraam) din Serai în Sara, însemnând „Prințesă” pentru că, a spus El, „o voi binecuvânta și îți voi da prin ea un fiu; o voi binecuvânta și din ea vor ieși națiuni. Din ea vor ieși regi ai popoarelor“. Ideea aceasta l-a făcut pe Avraam să râdă, pentru că la vârsta lor puterile lor de reproducere erau moarte. Dumnezeu Atotputernic a spus apoi lui Avraam să-i pună fiului său numele Isaac, adică, „Râs”. Dumnezeu Atotputernic a arătat că el poate să facă vii persoane moarte, pentru că în următorul an Sara a născut lui Avraam pe fiul lor Isaac. – Geneza 17:15-21; 21:1-7; Romani 4:16-21.

25. Când, la vârsta de 137 de ani, Isaac l-a trimis pe fiul său Iacov la rudele sale în Haran, el a spus: „Dumnezeu Atotputernic te va binecuvânta”. După ce Iacov se întorsese cu familia din Haran, Dumnezeu i s-a arătat și i-a amintit că numele lui fusese schimbat în Israel și apoi a zis: „Eu sunt Dumnezeu Atotputernic. Să fii roditor și să te înmulțești”. Aceasta a fost la Betel, unde cu mai mult de douăzeci de ani înainte Dumnezeu s-a arătat lui Iacov într-un vis în care Iacov a văzut o scară care ajungea până la cer, cu îngeri urcând și coborând pe ea. Deasupra ei era o reprezentare a lui Dumnezeu, care a spus lui Iacov: „Eu sunt Iehova, Dumnezeu tatălui tău Avraam și Dumnezeu lui Isaac. Pământul pe care ești culcat ți-l voi da ție și seminței tale. Și ...prin tine și prin sămânța ta se vor binecuvânta toate familiile pământului.” – Geneza 28:3; 35:11; 28:12-14). Astfel Iacov sau Israel l-a știut pe Dumnezeu Atotputernic după numele său personal Iehova. Iacov a vorbit despre El celor doisprezece fii ai săi ca Dumnezeu Atotputernic. – Geneza 43:14; 48:3; 49:25; Evrei 11:21.

26. Puterea atotputernică a lui Dumnezeu a fost arătată în nașterea miraculoasă a fiului lui Avraam, Isaac. Când Isaac avea în jur de cinci ani, Dumnezeu a spus lui Avraam: „Prin Isaac va veni ceea ce se va numi sămânța ta”. (Geneza 21:12; Romani 9:7). Dar înainte ca Isaac să se căsătorească și să aibă proprii săi copii, Dumnezeu a pus un mare test asupra credinței lui Avraam. El a poruncit lui Avraam să aducă pe Isaac ca o jertfă umană pe Muntele Moria, care era aproape de orașul Salem. Având în vedere promisiunea lui Dumnezeu cu privire la Isaac, Avraam a trebuit să exercite credință că Dumnezeu era destul de atotputernic să ridice/învie morții, pentru a recurge la sacrificarea lui Isaac. Evrei 11:17-19 spune:

27. „Prin credință, Avraam, când a fost pus la încercare, l-a oferit drept jertfă pe Isaac. Și cel care primise cu bucurie promisiunile a încercat să-l ofere ca jertfă pe fiul său unic-născut, deși i se spusese: „Ceea ce se va numi «sămânța ta» va veni prin Isaac“. Dar el a considerat că Dumnezeu putea chiar să-l scoale din morți; și, în mod simbolic, de acolo l-a și primit”. Dar cum l-a primit pe Isaac din morți în mod simbolic?

28. Avraam l-a pus pe Isaac legat pe un altar. A luat cuțitul de sacrificare și era pe cale să taie gâtul lui Isaac și să-l omoare și apoi să-l aducă ca o ardere de tot. A fost punctul culminant al testului credinței lui în Dumnezeu Atotputernic. Atunci îngerul lui Iehova a strigat din cer și a oprit mâna lui Avraam. Prin îngerul său, Iehova a spus: „Acum știi că te temi de Dumnezeu, fiindcă n-ai ezitat să mi-l dai pe fiul tău, pe singurul tău fiu”. Apoi Iehova a furnizat un berbec într-o groapă din apropiere și Avraam l-a adus ca jertfă în locul lui Isaac. Avraam a numit locul acela Iehova-Iire, adică, „Iehova va purta de grijă” sau „Iehova se va îngriji”. Atunci Iehova, fiindcă nu putea jura pe nimeni mai înalt și mai puternic, a jurat pe sine însuși, promițând să facă sămânța sau urmașii lui Avraam de o importanță vitală pentru toate națiunile pământului. Iehova a jurat:

„Întrucât ai făcut lucrul acesta și n-ai ezitat să mi-l dai pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta și îți voi înmulți sămânța ca stelele cerurilor și ca firele de nisip de pe țărmul mării și sămânța ta va lua în stăpânire poarta dușmanilor săi. Prin sămânța ta se vor binecuvânta toate națiunile pământului, pentru că ai ascultat de glasul meu”. – Geneza 22:1-18.

29. Avraam nu și-a dat seama că juca/realiza o dramă profetică. În ea el l-a reprezentat pe însuși Iehova Dumnezeu; iar Isaac l-a reprezentat pe singurul Fiul, preaiubit al lui Dumnezeu, care urma să vină din cer să moară ca o jertfă pentru binecuvântarea omenirii ascultătoare cu viață veșnică. Așa cum Avraam îl pusese pe Isaac, locul lui Isaac fiind luat în cele din urmă de berbecul furnizat în mod miraculos, tot așa Tatăl ceresc iubitor Iehova urma să-l dea ca jertfă pe Fiul său pe pământ. Așa cum Avraam îl primise înapoi pe Isaac practic din morți, așa și Iehova urma să-l învie pe Fiul său din moartea reală și să-l primească înapoi viu la Sine în cer, de unde el ar putea fi o binecuvântare pentru credincioșii din toate națiunile pământeste. (Evrei 6:13-18). Ca sfințire a numelui său sfânt, Dumnezeu a respectat ceea ce a jurat lui Avraam în urmă cu treizeci și opt de secole.

30. Când Fiul lui Dumnezeu a fost aici jos pe pământ ca om în urmă cu nouăsprezece secole, a comentat despre credințioșia lui Dumnezeu față de jurământul său, spunând: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât l-a dat pe Fiul său unic-născut, pentru ca oricine manifestă credință în el să nu fie distrus, ci să aibă viață veșnică”. (Ioan 3:16). În a treia zi după moartea sa ca jertfă, Dumnezeul Atotputernic l-a înviat pe Fiul Său, echivalentul lui Isaac, din morți. El a făcut ca Fiul său să se întoarcă în cer pentru a-i prezenta valoarea vieții lui umane perfecte sacrificate, în numele omenirii muritoare. Prin această Sămânță, Fiul Său cândva sacrificat, Iehova Dumnezeu ca și Mai Marele Avraam își va îndeplini jurământul și va binecuvânta pe toți credincioșii din toate națiunile pământului.

31. Cursul fidel al lui Avraam dovedește că este foarte rentabil pentru noi să chemăm în credință numele lui Iehova. După ce Avraam a murit, Iehova a spus fiului său Isaac: „Voi împlini jurământul pe care i l-am făcut lui Avraam, tatăl tău: «Îți voi înmulți sămânța ca stelele cerurilor, voi da seminței tale toate aceste ținuturi și prin sămânța ta se vor binecuvânta toate națiunile pământului”. – Geneza 26:2-4.

32. Cu privire la Isaac, Evrei 11:20 spune: „Prin credință și Isaac i-a binecuvântat pe Iacob și pe Esau cu privire la lucruri viitoare”. Însă lui Iacob cel fidel, Isaac i-a dat binecuvântarea principală, care a transmis lui Iacob onoarea de a fi acela prin a cărui spiță de descendenți urma să vină după trup Fiul lui Dumnezeu, Sămânța promisă a „femeii” lui Dumnezeu. (Geneza 27:27-29). În armonie cu această binecuvântare Dumnezeu l-a binecuvântat pe Iacob cu doisprezece fii, pe lângă o fiică. Cel de-al doisprezecelea copil al lui Iacob a fost Iosif, când Iacob avea nouăzeci și unu de ani. După mai bine de șase ani, după ce Iacob părăsise Haranul și se întorsese în țara Canaanului, s-a născut fratele de corp al lui Iosif, Benjamin, ca ultimul și al doisprezecelea fiu al lui Iacob. Astfel Iosif și Benjamin erau fii născuți la bătrânețe și erau foarte iubiți de el. – Geneza 30:24; 35:18.

33. Din cauza invidiei fraților săi vitregi, Iosif a fost vândut în sclavie în Egipt. Pentru comportamentul său fidel acolo Iehova a făcut ca să devină prim-ministru pentru regele Egiptului. Iosif a primit o soție și a devenit tatăl a doi fii, Manase întâiul născut, și Efraim, al doilea fiu. După nașterea lor o foamete de șapte ani a lovit Egiptul ca împlinire a profeției lui Iehova rostită prin gura lui Iosif. Foametea a afectat și țara Canaanului într-o asemenea măsură că Iacob a fost obligat să-i trimită pe cei zece fii mai mari ai săi în Egipt după mâncare. În a doua lor călătorie în Egipt după hrană ei l-au luat și pe fratele lor cel mai tânăr, Benjamin. Acela a fost momentul când prim-ministrul Egiptului și administratorul alimentelor s-a făcut cunoscut celor unsprezece ca fratele lor Iosif. O, ce reuniune și iertare a avut loc! Ținând cont că încă mai urmau cinci ani de foamete, Iosif a trimis să spună tatălui său în vârstă de o sută treizeci de ani să vină în Egipt ca să trăiască, și, împreună, toată familia s-a mutat acolo. La ordinul regelui Faraon, ei au fost așezați în ținutul Gosen. – Geneza, capitolele 37, 39-47.

34. Iacob a trăit șaptesprezece ani în ținutul Gosen, Egipt. Se apropia timpul morții sale. Prim-ministrul Iosif a mers să-l vadă, aducând cu sine pe Manase întâiul născut și pe fratele său Efraim. Iacob i-a dat de înțeles lui Iosif că acești doi băieți urmau să devină capi a două triburi distincte în viitoarea națiune a lui Israel. Iacob a zis: „Ei sunt ai mei. Efraim și Manase vor deveni ai mei ca Ruben [întâiul meu născut] și Simeon [al doilea născut].

35. Apoi, la cererea lui Iacob, Iosif a adus pe cei doi fii ai săi la bunicul lor Iacob pentru a fi binecuvântați. Însă Iacob și-a pus mâna dreaptă, nu pe întâiul născut Manase, ci pe Efraim, iar mâna stângă pe

Manase. Iacob a zis: „Fratele său mai mic va fi mai mare decât el, iar urmașii lui vor fi numeroși cât o mulțime de națiuni“. Apoi a adăugat: „Cu numele tău să binecuvânteze Israel și să spună: «Să te facă Dumnezeu ca pe Efraim și ca pe Manase». Iacob a insistat să-l pună pe Efraim care era mai tânăr înaintea întâiului născut Manase. Reprezentându-l pe Iosif, Efraim urma să devină tribul mai important în națiunea lui Israel. (Geneza 48:1-20). Deoarece această binecuvântare era de importanță, Evrei 11:21 spune: „Prin credință, Iacob, când era pe moarte, i-a binecuvântat pe fiecare dintre fiii lui Iosif și s-a închinat rezemându-se pe vârful toiagului său”.

36. Iosif a fost întâiul născut al Rahelei, soția iubită a lui Iacob; însă Iosif nu a fost fiul întâi născut al lui Iacob. Prin cealaltă soție a lui Leea, el a avut alți șase fii, toți mai mari decât Iosif. Unul din acești fii, al patrulea, era Iuda. (Geneza 29:31-35; 30:17-21). Ruben, întâiul născut al lui Iacob prin Leea, a pierdut dreptul de întâi născut prin imoralitate incestuoasă. Prin urmare, dreptul de întâi născut a trecut la Iosif, întâiul născut al lui Iacob prin a doua sa soție Rahela.

37. După ce a binecuvântat pe cei doi fii ai lui Iosif, Iacob a chemat pe toți cei doisprezece fii ai săi pentru a da fiecăruia binecuvântarea sa finală. Al patrulea pentru binecuvântare a venit Iuda, și Iacob a spus în mod profetic: „Pe tine, Iuda [însemnând Lăudat] frații tăi te vor lăuda... Iuda este un pui de leu... ca un leu și pe leu cine îndrăznește să-l scoale? Sceptrul nu se va îndepărta de la Iuda, nici toiagul de conducător dintre picioarele sale, până va veni Șilo; și de el vor asculta popoarele.” – Geneza 49:1-10.

38. Iacob a profetizat astfel că guvernarea monarhică în națiunea lui Israel va aparține tribului lui Iuda; și că guvernarea monarhică va rămâne în acel trib până va veni Leul care este din tribul lui Iuda, numit Șilo; și acesta va mânui toiagul de conducător și supușii săi fideli îi vor da ascultare.

39. A unsprezecelea în ordine a venit binecuvântarea asupra lui Iosif, însă ea nu a făcut nicio referire la guvernare monarhică. Iosif, reprezentat de fiii săi Efraim și Manase, nu urma să fie un rival al lui Iuda pentru titlul de rege. Binecuvântarea asupra lui Beniamin, fratele de corp mai mic al lui Iosif, a venit a douăsprezecea. La încheierea acestei ultimei binecuvântări s-a spus: „Din toți aceștia se trag cele douăsprezece triburi ale lui Israel și așa le-a vorbit tatăl lor când i-a binecuvântat”. – Geneza 49:22-28.

40. În ceea ce privește relația dintre triburi în națiunea Israelului este scris: „Ruben, întâiul născut al lui Israel — căci el era întâiul născut, dar, pentru că profanase așternutul tatălui său, dreptul lui de întâi născut a fost dat fiilor lui Iosif, fiul lui Israel, astfel că el n-a putut fi înregistrat după genealogie cu dreptul de întâi născut; căci Iuda s-a dovedit a fi mai presus de frații săi și din el urma să iasă conducătorul; dar dreptul de întâi născut era al lui Iosif”. (1 Cronici 5:1, 2). Conform profeției, Iuda s-a dovedit superior în oferirea Regelui pentru o domnie permanentă. Cu toate acestea, deoarece dreptul de întâi născut a trecut la Iosif, el a primit o parte dublă sau două părți în Israel. Adică, cei doi fii ai lui Iosif, Efraim și Manase, pe care Iacob îi revendicase ca ai săi, au devenit două triburi în națiunea lui Israel și au primit fiecare un teritoriu distinct în Țara Promisă a Canaanului. Așa cum spusese Iacob lui Iosif: „Ție îți dau o bucată de pământ în plus față de frații tăi”. – Geneza 48:22.

41. Iosif s-a conformat cererii tatălui său care era pe moarte și l-a îngropat (pe Iacob) în Țara Promisă a Canaanului în peștera de lângă orașul Hebron, unde au fost îngropați Avraam, Sara, Isaac, Rebeca și Leea. Cincizeci și cinci de ani mai târziu, în anul 1657 î. Cr., Iosif însuși a murit, la vârsta de 110 ani. Înainte de moartea sa, el a spus fraților săi că Dumnezeu îi va scoate pe ei și pe familiile lor din Egipt în Țara Promisă, și i-a pus să jure că vor lua oasele lui cu ei în țara promisiunii lui Dumnezeu. (Geneza 49:29 la 50:26). El a murit un martor fidel al lui Iehova. Din acest motiv, Evrei, capitolul unsprezece, îl numește în mod specific cu acest comentariu: „Prin credință, Iosif, când i s-a apropiat sfârșitul, a vorbit despre exodul fiilor lui Israel și a dat o poruncă în legătură cu oasele sale”. – Evrei 11:22.

42. Cu raportul despre moartea lui Iosif se termină prima carte a Bibliei, numită Geneza. Ea arată judecata distrugerii care a venit peste oamenii care au chemat numele lui Iehova în mod ipocrit și binecuvântarea peste oamenii care l-au chemat în/cu credință, pentru a-l sfinți.

ÎNTREBĂRI

1. (a) Chemând un nume, pe cine îl chemăm de fapt? (b) A chema numele cui, și în ce mod, este vital pentru salvare?
2. (a) Ce înseamnă numele lui Sem, și pentru care rasă a devenit el tată? (b) Al cui fiu era Canaan, și în ce lucru rău a fost implicat el?
3. Cum s-au comportat fiii lui Noe față de dezgolirea sa, și ce binecuvântări și blestem a pronunțat el pentru aceasta?
4. Cum a sfințit Noe în acea vreme numele lui Dumnezeu, și, în acord cu aceasta, ce descendenți a fost privilegiate Sem să aibă?
5. (a) Spre care linie de descendenți din Noe și-a îndreptat atenția Diavolul pentru a dezonora numele lui Iehova? (b) Ce instrument a găsit Diavolul, și ce spune „istoria lui Sem” despre el?
6. Spre deosebire de Noe, tatăl omenirii întregi, ce a făcut cu îndrăzneală Nimrod? (b) Opoziția lui Nimrod față de Dumnezeu a însemnat și opoziția față de cine pe pământ?
7. Faptele lui Nimrod au fost fără binecuvântarea cui, și cum este arătat acest lucru în raportul genealogic?
8. (a) Ce organizație internațională de astăzi este un produs al aceluși curs al lui Nimrod și a urmașilor săi? (b) Cu ce avantaj și cum au încercat ei să minimalizeze numele lui Dumnezeu?
9. (a) Cum, ca și în acea construcție antică a unui oraș și a unui turn, își arată Organizația Națiunilor Unite scopul ca nefiind acela de sfințire a numelui lui Dumnezeu? (b) Conform istoriei lui Sem, ce s-a abătut asupra acelei operații de construcție din vechime în Șinear?
10. Această încurcare a limbii a fost împotriva cărui efort al Diavolului și a închinătorilor săi, dar cum a servit și în numele pământului însăși?
11. Au fost amestecați Noe și Sem în acel proiect al orașului, și ce a devenit limba lor?
- 12, 13. (a) Sem a trăit de-a lungul a câte generații pentru a-l vedea pe care descendent extraordinar al său? (b) Ce spune Evrei 11:8-10 despre acest descendent și așteptarea lui a unui oraș?
14. Unde se amintește prima dată de Avraam, care era numele său atunci, și al cui fiu era el?
15. Cu cine s-a căsătorit Avram, și unde s-a mutat cu tatăl său Terah?
16. (a) De ce este pusă în seama lui Terah mutarea cu familia sa din orașul Ur al caldeenilor? (b) Cu toate acestea, cine a fost acela chemat să iasă, și cam ce vârstă avea el atunci?
17. Ce a spus Iehova lui Avram când l-a chemat?
18. Prin cine urma să fie făcut mare numele lui Avram, și de ce este necesar să recunoaștem numele lui Avram într-un mod corect?
19. De ce a avut Avram un administrator când a traversat Eufratul în Țara Promisă, și ce a dovedit a fi el în Canaan?
20. Cine l-a însoțit pe Avram în Canaan, și ce a spus Dumnezeu lui Avram la Sihem?
21. Cum a continuat Avram să se închine lui Iehova în Canaan?
22. (a) În ce mod a chemat Avram numele lui Iehova, și lângă ce? (b) Pentru a obține o binecuvântare prin Avram, cum ar trebui să urmărim exemplul lui?
23. Ca ce s-a revelat Iehova lui Avram, și prima dată cu ce ocazie?
24. De ce a schimbat Dumnezeu și numele soției lui Avraam, și cum a arătat Dumnezeu că poate să facă vii persoanele moarte?

25. (a) Ca ce a vorbit Iehova despre sine lui Isaac și Iacov? Ce dovadă există cu privire la faptul dacă Iacov a cunoscut numele lui Iehova, și cum a vorbit Iacov despre el fiilor săi?
- 26, 27. Prin Isaac ce urma să fie cu privire la Avraam, și ce a trebuit să exercite Avraam pentru a putea recurge la sacrificarea lui Isaac?
28. (a) Cum l-a primit Avraam pe Isaac din morți în mod simbolic? (b) Pe cine a jurat apoi Iehova, și pentru a face ce?
- 29, 30. (a) În această dramă profetică, pe cine l-a prefigurat Avraam și Isaac, și ce ilustrează ordinea evenimentelor? (b) Cum va îndeplini Iehova ceea ce a jurat că va face?
31. După moartea lui Avraam, ce a spus Iehova lui Isaac cu privire la jurământul făcut lui Avraam?
32. Pe cine a binecuvântat Isaac, și cum a fost favorizat cu copiii cel care a primit binecuvântarea principală?
33. Care a fost ordinea evenimentelor care a dus la mutarea lui Iacob cu toată gospodăria sa în Egipt?
34. Ce a spus Iacob că urmau să devină fiii lui Iosif, Efraim și Manase, printre triburile lui Israel?
35. Conform manierei de a binecuvânta a lui Iacob, cum urmau să se claseze cei doi fii ai lui Iosif în Israel, și cum este arătată importanța acestei binecuvântări în raportul Bibliei?
36. Cum și de ce dreptul de întâi născut a trecut de la fiul lui Iacob, Ruben, la Iosif?
37. Ce a spus Iacob în binecuvântarea finală asupra lui Iuda?
38. Ce a însemnat acea binecuvântare finală asupra lui Iuda?
39. Cum nu a pus binecuvântarea asupra lui Iosif nicio rivalitate cu Iuda, și după această binecuvântare cum au fost numiți cei doisprezece fii?
40. (a) Cine a primit dreptul de întâi născut, dar cine s-a dovedit superior printre frații lui, și de ce? (b) Cum a primit o parte dublă în Israel cel care a obținut dreptul de întâi născut?
41. Unde l-a îngropat Iosif pe tatăl său Iacob, și cum și-a arătat Iosif credința sa exodul viitor al Israelului din Egipt?
42. Ce judecată și binecuvântare asupra claselor opuse arată cartea Genezei?

CAPITOLUL 6

FĂCÂND UN NUME PENTRU SINE

Evenimentele în Egipt au început să se acumuleze treptat pentru Creatorul nostru pentru a-și face un nume mare pentru Sine în relație cu cele douăsprezece triburi ale lui Israel. Aceasta urma să fie ca împlinire a legământului Său cu Avraam, de a da descendenților lui Avraam țara Canaanului. Descendenții lui Avraam urmau să fie robiți într-o țară străină, însă, Iehova a spus lui Avraam, „Eu voi judeca națiunea căreia îi vor sluji și, după aceea, ei vor ieși cu multe bunuri...ei se vor întoarce aici”, unde era atunci Avraam. – Geneza 15:12-19.

2. Cele douăsprezece triburi au crescut rapid în ținutul Gosen din Egipt. Atâta timp cât Iosif evreul a slujit ca prim-ministru al Faraonului Egiptului, cele douăsprezece triburi au fost respectate, și Dumnezeu lui Iosif a fost respectat. Însă Iosif nu a convertit Egiptul la credința și închinarea la Iehova Dumnezeu. Egiptul era atunci o țară a zeilor falși cu mulți idoli pentru închinare. După moartea lui Iosif, amintirea despre cum Iehova îl folosisese pentru a salva Egiptul din foametea dezastruoasă de șapte ani a dispărut din minte, în special din mintea Faraonilor care s-au succedat la tron. De asemenea, a dispărut și respectul pentru Dumnezeu lui Iosif. Chiar și triburile lui Israel au început să se murdărească fiind în strânsă legătură cu închinarea idolatră a Egiptului. Ezechiel 20:5-10 arată acest fapt:

„Iată ce a zis Domnul Iehova: „În ziua când l-am ales pe Israel, ridicându-mi mâna, am jurat seminței casei lui Iacob și m-am făcut cunoscut lor în țara Egiptului. Da, ridicându-mi mâna, le-am jurat, zicând: «Eu sunt Iehova, Dumnezeul vostru». În ziua aceea, ridicându-mi mâna, le-am jurat că-i voi scoate din țara Egiptului și-i voi duce într-o țară pe care o cercetasem pentru ei, o țară în care curgea lapte și miere. Ea era podoaba tuturor țărilor. Apoi le-am spus: «Fiecare dintre voi să arunce lucrurile dezgustătoare spre care și-a îndreptat ochii și să nu se pângărească cu idoli de baligă ai Egiptului. Eu sunt Iehova, Dumnezeul vostru”

„Dar ei au început să se răzvrătească împotriva mea și n-au vrut să mă asculte. Niciunul n-a aruncat lucrurile dezgustătoare spre care și-a îndreptat ochii și n-a renunțat la idoli de baligă ai Egiptului, așa că am spus că-mi voi turna furia peste ei, ca să-mi vărs până la capăt mânia asupra lor în țara Egiptului.”

„Am acționat de dragul numelui meu, ca el să nu fie profanat sub ochii națiunilor în mijlocul cărora erau, fiindcă mă făcusem cunoscut lor sub ochii lor, scoțându-i din țara Egiptului. I-am scos deci din țara Egiptului și i-am dus în pustiu”.

3. Din moment ce cele douăsprezece triburi ale lui Israel ca descendenți ai lui Avraam, Isaac și Iacob ajunseseră să aibă legătură cu numele Său, Iehova a trebuit să se ocupe de ei într-un mod care urma să arate și considerație pentru propriul Său nume. De dragul numelui Său, el a fost îndurător cu ei și și-a respectat legământul făcut cu Avraam, legământ care a fost transmis lui Isaac și Iacob și apoi celor douăsprezece triburi ale lui Iacob. În legământul său cu Avraam El promisese să scoată sămânța lui Avraam din Egipt după o perioadă de suferință. (Geneza 15:13-21). Sămânța lui Avraam trecuse deja prin suferință din ziua în care fost întărcat fiul său Isaac. (Geneza 21:8, 9). Dar acum, după moartea lui Iosif în Egipt, suferința pentru sămânța lui Avraam, cele douăsprezece triburi ale lui Israel, a început să se instaleze pentru ei acolo în „țara lui Ham”. Aceasta a fost îndeosebi așa când s-a ridicat un rege în Egipt care nu l-a cunoscut pe Iosif și tot ce făcuse el pentru Egipt. Până atunci, cele douăsprezece triburi ale lui Israel se înmulțiseră într-un mod miraculos, ca popor separat. – Exod 1:1-8.

4. Faraonul nerecunoscător, naționalist al Egiptului și-a propus să-i oprime pe Israeliți pentru a-i distruge. În aceste acțiuni el servea pur și simplu ca un instrument al Diavolului, Șarpele cel Mare, care și-a pus în cap să zdrobească călcâiul Seminței promise a „femeii” lui Dumnezeu. (Geneza 3:15). În ciuda faptului că erau robi, Israeliții, urmașii lui Avraam, evreul, au continuat să se înmulțească mai repede decât egiptenii. În disperare, Faraonul a ordonat moașelor evreice să omoare pe toți fiii născuți de femeile israelite. În teamă de

Dumnezeu, moașele evreice au lăsat cu viață pe bebeluși de sex masculin. În cele din urmă, pentru a forța poporul israelit să aibă legături de căsătorie cu națiunea egipteană, Faraon a poruncit ca fiecare bebeluș de sex masculin să fie înecat în Fluviul Nil și doar fetițele evreice să fie lăsate în viață. – Exodul 1:9-22.

5. Printre israeliții care se temeau de Dumnezeu lui Avraam, Isaac și Iacov, erau Amram și soția sa Iochebed. (Exod 2:1; 6:16-20). Amram, din tribul lui Levi, avea deja o fiică, Miriam, și un fiu, Aaron. A urmat un al doilea fiu, însă Amram nu l-a aruncat în Fluviul Nil pentru a-l îneca. Capitolul faimos despre martorii lui Iehova spune: „Prin credință, Moise, după nașterea sa, a fost ascuns trei luni de părinții lui, fiindcă au văzut cât de frumos era copilul și nu s-au temut de porunca regelui”. (Evrei 11:23). În cele din urmă, mama bebelușului, Iochebed, l-a pus într-o arcă impermeabilă confecționată din trestii printre stufurile Nilului sub ochiul atent al sorei lui Miriam. Fiica lui Faraon l-a găsit acolo și a fost mișcată să-l adopte pe acest băiat „divin de frumos”. Ea i-a pus numele Moise, spunând: „Fiindcă l-am scos din apă”. După aceea fiica lui Faraon a fost manevrată în a-o lăsa pe propria mamă a lui Moise să-l alăpteze și să-l crească până când fiica lui Faraon a vrut să-l ia de tot. În felul acesta tânărul Moise a fost învățat credința părinților săi atât de profund încât nu a uitat-o niciodată. – Exod 2:1-10; Fapte 7:17-22.

6. Mama adoptivă a lui Moise l-a crescut în curtea lui Faraon. El a devenit „învățat în toată înțelepciunea egiptenilor” și era „puternic în cuvinte și fapte”. La vârsta de patruzeci de ani el a făcut o demonstrație violentă pentru a dovedi că încă era un evreu, un israelit. Pentru aceasta a fost obligat să fugă să-și scape viața în țara Madian din peninsula Arabia. Acolo s-a căsătorit și a devenit un păstor pentru socrul său Ietro, preotul Madianului, în vecinătatea „muntelui adevăratului Dumnezeu”, Muntele Horeb. – Exod 2:11-22.

7. La vârsta de optzeci de ani, Moise păștea turma sa la Muntele Horeb când a observat ceva ce părea a fi un arbust din azbest, un tufiș care ardea dar nu se stingea. Îngerul lui Iehova era în acel tufiș arzător. Lui Moise i s-a spus să nu se apropie. Vocea din tufiș a spus: „Eu sunt Dumnezeu tatălui tău, Dumnezeu lui Avraam, Dumnezeu lui Isaac, și Dumnezeu lui Iacob”. Apoi Moise a fost însărcinat să scoată pe israeliți din Egipt: „După ce vei scoate poporul din Egipt, îi veți sluji adevăratului Dumnezeu pe muntele acesta”. – Exod 3:1-12.

8. Dar Moise plecase de patruzeci de ani de la poporul său din Egipt. Să presupunem că ei i-ar fi cerut numele acestui Dumnezeu care-l trimisese la ei, acest Dumnezeu al strămoșilor lor. Ce ar fi trebuit să le spună Moise?

9. În ebraică Dumnezeu a spus lui Moise: "*Ehyeh' asher' ehyeh'.*" În engleză, ce înseamnă aceasta? Nu „EU SUNT CEL [sau, CINE] SUNT”. În această expresie Dumnezeu prin îngerul Său a folosit o formă a verbului evreiesc *hayah*. Acest verb evreiesc nu înseamnă *a exista*; el înseamnă *a veni în existență, a se întâmpla, a avea loc, a dobândi* (un atribut), *a intra* (într-o stare), *a constitui* (ceva). Să cităm dintr-o autoritate:

„Echivalentul evreiesc al lui *Eu exist*, dacă ocazia pentru o astfel de declarație ar putea fi concepută de mintea evreiască, nu ar fi [*Ehyeh'*] ci [*Hayi'thi*] (Perfect), Am venit în existență și astfel sunt aici. Pe de altă parte, *Eu sunt* (ceva) diferit de *Eu exist*, nu ar face uz de verbul [*hayah'*] deloc. *Eu sunt* poate fi exprimat doar prin intermediul unei propoziții nominale [o propoziție formată din nume sau cuvinte fără un verb]. Evreiescul pentru *Eu sunt* (așa și așa) este [*Ani'*] urmat de substantiv predicat (sau adverb) [nu de un verb]. Astfel evreiescul pentru *Eu sunt cel ce sunt* nu este [*Ehyeh' asher' ehyeh'*], și nici nu diferă de acea propoziție doar în ceea ce privește timpul verbului. Se cere în schimb o propoziție nominală în loc de una verbală...

" [*Ehyeh'*] în această propoziție poate doar să însemne *Eu voi fi* sau *deveni* (ceva); căci, desigur, *Voi fi* sau *deveni* (cineva) nu este o alternativă sensibilă. Așadar, nu doar cea mai naturală construcție, ci construcția necesară a lui [*Ehyeh' asher' ehyeh'*] este *Voi fi ce voi fi*.

„Atât pentru semnificația literală a propoziției ebraice” – Jurnalul Literaturii Biblice, Volumul 23, publicat de Societatea de Literatură Biblică și Exegeză, 1904, pagina 126.

10. În mod foarte corect Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi spune: „EU VOI DEVENI CE VOI VREA SĂ DEVIN” Și a adăugat: „Iată ce să le spui fiilor lui Israel: «EU VOI DEVENI [*Ehyeh*] m-a trimis la voi”. – Exod 3:14.*

*Se afirmă că, înainte de secolul patru î. Cr., textul ebraic primitiv al acestui verset spunea: „La aceasta Dumnezeu a spus lui Moise: 'Iehova'. Și a adăugat; 'Aceasta să le spui fiilor lui Israel, „Iehova m-a trimis la voi”.

11. Dumnezeu, prin îngerul său, a dat atunci mesajul său pentru cele douăsprezece triburi ale lui Israel, spunând lui Moise: „Iată ce să le spui fiilor lui Israel: 'Iehova, Dumnezeul strămoșilor voștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacob, m-a trimis la voi'. Acesta este numele meu pe veșnicie și prin el își vor aduce aminte de mine din generație în generație”. – Exod 3:15.

12. Pentru această generație din secolul douăzeci, pentru propria noastră generație din anul 1914 d. Cr., numele Dumnezeului etern este IEHOVA. Pentru toată eternitatea acesta este numele său sfânt, și, ca amintire a lui, el este numele prin care trebuie să ne amintim de El pentru toată eternitatea. Este numele său care nu se schimbă. De la începutul existenței omului până în vremea lui Moise el nu se schimbase; și de la Moise din anul 1514 î. Cr., până astăzi acel nume nu s-a schimbat. Așadar, după toate aceste mii de ani este potrivit pentru noi să folosim acel nume într-un mod vrednic. Cuvântul *Adonay* sau *Elohim* sau alt cuvânt substitutiv nu este numele prin care să ne aducem aminte de Dumnezeul lui Avraam, Isaac, și Iacob. Este mai degrabă un mod de a-l ignora și a-l ascunde și a-l uita. * Având în vedere propria Sa declarație, Iehova este numele prin care să ne aducem aminte de El sau să-l amintim.

13. Despre El, Psalmul 135:13 spune: „O, Iehova, numele tău este veșnic! O, Iehova, amintirea ta este din generație în generație”. Osea 12:5 ne reamintește: „Iehova, Dumnezeul armatelor. Iehova este numele său, așa va fi păstrat în amintire”. Numele Său este la fel de nemuritor ca și El: „Dar tu, Iehova, tu vei rămâne veșnic și amintirea ta va fi din generație în generație”. Cursul nostru potrivit astăzi este să laudăm numele Său de amintire: „Cântați-i melodii lui Iehova, voi cei loiali lui! Aduceți mulțumiri amintirii sale sfinte”. – Psalmii 102:12; 30:4.

*A se vedea Exodul 6:3; Iudita 16:16, în Versiunea Englezescă Douay a Sfințelor Scripturi, ca exemple ale folosirii lui *Adonai*. Consultați, de asemenea, nota de subsol din John Murphy Company (Baltimore, Maryland), ediția acestei Versiuni.

14. Există o istorie glorioasă legată de acel nume de amintire. Faptul că astăzi învățații evrei nu sunt siguri cu privire la semnificația exactă a numelui însuși nu elimină nici un lucru din istoria laudabilă care îi aparține; și nici incertitudinea cu privire la ce înseamnă de fapt numele de amintire nu-l fac un mijloc mai puțin important de identificare a adevăratului Dumnezeu. Cu privire la un sens sugerat Enciclopedia Americană, Volumul 16, pagina 9, spune:

„Totuși alții, cu mai multă probabilitate, văd în el forma cauzală a cuvântului „a fi” – cel care face să fie, adică, Creatorul. Pasajul din Exod 3:14, unde ca răspuns la întrebarea 'Care este numele Lui' se dă răspunsul 'Eu sunt cel ce sunt' accentuează ideea de Dumnezeu ca ființă vie, activă, care a fost, este și va fi întotdeauna, așa cum

mulți comentatori evrei interpretează expresia citată, 'Ehyeh-asher-ehyeh.' În comparație cu zeii fără viață ai păgânilor, El este sursa permanentă a creației, ilustrată de multe pasaje din Sfânta Scriptură”. – ediția 1929.

15. Dând numeroase sensuri sugerate, o altă autoritate* îl dă pe Iehova ca hiph'i'l [cauzal] of [*hayah*] creator, împlinitor (al promisiunilor)." Pe baza aceasta numele Iehova ar însemna „El face să devină [sau, să se întâmple; sau, să fie]”. Fiind atotputernic și credincios cuvântului său, El poate purta un astfel de nume.

16. Cu o cunoaștere suplimentară despre numele lui Dumnezeu și cu trei semne miraculoase care să le facă pentru a fi crezut, Moise s-a întors în Egipt. În numele lui Iehova el s-a prezentat israeliților. Apoi el și fratele său Aaron au căpătat trecere înaintea lui Faraon, regele Egiptului. În numele sclavilor oprimați ai Egiptului, Moise a spus: „Iată ce a spus Iehova, Dumnezeul lui Israel: «Lasă-l pe poporul meu să plece ca să țină o sărbătoare în pustiu!» Faraon a batjocorit numele Dumnezeului sclavilor neajutorați ai Egiptului, spunând: „Cine este Iehova, ca să ascult de glasul lui și să-l las pe Israel să plece? Eu nu-l cunosc pe Iehova și nu-l voi lăsa pe Israel să plece”. Ca sfidare a lui Iehova, el a mărit sarcinile asupra Israelului, făcând ca ei să nu fie mulțumiți de Moise.

*Lexicon pentru Cărțile Vechiului Testament, de Ludwig Koehler și Walter Baumgartner, Volumul 1, pagina 369, coloana 2, ediția 1951.

Într-un articol intitulat „Începuturile închinării la Iahweh” – Viziuni Biblice Conflictuale” publicat în Vetus Testamentum, în Octombrie 1956, Immanuel Lewy, din New York, USA, spune, la pagina 433:

„Cuvântul ebraic Yahweh este hifil din [*hayah*], însemnând 'el face să fie'. Acesta este o prescurtare a lui [*Yahveh' debarim*] 'el face lucrurile și evenimentele să fie'. El este făcătorul a tot ce există. Acum [la Exodul 3:14] autorul explică aceasta nu la a treia persoană, ci la persoana întâi, Dumnezeu vorbind. Aceasta sugerează că textul original a avut: [*Ahveh' asher' ahveh*]. Aceasta înseamnă: 'Voi face să fie lucrurile pe care le vreau'... Când erau sub conducerea persană evreei au început să citească Elohim sau Adonai pentru numele sacru al lui Yahweh, scribii substituind un *yod* pentru un *vav*, astfel că oamenii să nu audă vocalizarea lui Yahweh. În felul acesta [*Ehyeh*] a înlocuit [*Ahveh*].

17. Numele lui Dumnezeu a devenit acum implicat în special. El a trebuit să acționeze pentru a-l mări împotriva tuturor zeilor lui Faraon și ai Egiptului. De asemenea, legământul său cu strămoșii Israelului robit urma să primească atenție. În această criză el a spus lui Moise: „Eu sunt Iehova. Eu m-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacob ca Dumnezeu Atotputernic, dar nu m-am făcut cunoscut lor sub numele meu Iehova”. (Exodul 4:1 până la 6:3). Cum a putut spune Dumnezeu un astfel de lucru?

18. Adevărat, Iehova se prezentase lui Avraam ca Dumnezeu Atotputernic; însă cu un sfert de secol înainte, acest Avraam chema numele lui Iehova lângă un altar de închinare. (Geneza 12:8; 17:1). De asemenea, Isaac și Iacob au cunoscut numele divin și l-au chemat în închinare, în afară de folosirea expresiei Dumnezeu Atotputernic. (Geneza 28:3; 35:11; 43:14; 48:3; 49:25). Mai mult, în cartea Geneza, care ne spune despre viețile acelor patriarhi, cuvântul Atotputernic apare doar de șase ori,* în timp ce numele personal Iehova apare de 171 de ori în textul străvechi al Bibliei Ebraice. Prin urmare, este limpede că Creatorul i-a spus lui Moise că El se arătase lui Avraam, Isaac și Iacob în calitate de/ca și Iehova doar într-un mod limitat. Lor el se prezentase mai mult ca Dumnezeu Atotputernic, și nu așa de mult pentru a-și expune calitățile sale ca Iehova sau pentru a arăta toate semnificațiile și implicațiile aceluși nume. El nu trimisese pe acei patriarhi la conducătorii pământului în numele lui Iehova pentru a face cunoscută voia Sa și pentru a servi cerințelor Lui față de ei. El nu a început în mod special, prin intermediul patriarhilor, să-și facă un nume pentru sine în legătură cu propriul său nume personal. El nu a dezvoltat în mod special semnificația numelui său pentru patriarhi.

*În Biblia Ebraică cuvântul Atotputernic (*Shad-da'i*) apare de patruzeci și opt de ori de la Geneza 17:1 până la Ioel 1:15. În Scripturile Creștine Grecești cuvântul Atotputernic (*Pantokra'tor*) apare de zece ori, de la 2 Corinteni 6:18 la Revelația 21:22.

19. Dar acum, începând cu Moise, Dumnezeu a dat o explicație extinsă a numelui său personal profetului său. Chiar și printre israeliții robiți din Egipt, numele lui Dumnezeu pierduse ceva din strălucirea lui

și din caracterul său impresionant. Prin urmare, El l-a trimis pe Moise ca un profet în numele lui Iehova la propriul său popor, precum și la Faraonul Egiptului. Prin semnele, minunile și faptele făcute în numele Său el a dat numelui o strălucire pe care patriarhii nu o cunoscuseră niciodată cu privire la nume. El i-a dat o sfințenie pe care nu a avut-o niciodată înainte, astfel încât oamenii au văzut mai clar că a profana numele era un fapt ce merita să fie pedepsit într-un mod special. El urma să fie chemat asupra unei întregi națiuni de oameni. Legământul făcut cu patriarhii, care implica pe descendenții lor, urma să fie împlinit acum. Un astfel de legământ urma să fie împlinit acum în numele lui Iehova, spre sfințirea și glorificarea sa.

20. El a spus: ” De asemenea, am încheiat un legământ cu ei, ca să le dau țara Canaanului, țara șederii lor ca străini, în care au locuit ca străini. Eu însumi am auzit gemetele fiilor lui Israel, pe care egiptenii îi înrobesc, și îmi amintesc de legământul meu. De aceea, spune-le fiilor lui Israel: Eu sunt Iehova... Vă voi lua ca popor al meu și vă voi arăta că sunt Dumnezeu. Și veți ști că eu sunt Iehova, Dumnezeul vostru, care vă scoate de sub poverile Egiptului. Vă voi aduce în țara despre care, ridicându-mi mâna, am jurat că le-o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacob; și am să v-o dau ca proprietate. Eu sunt Iehova”. (Exod 6:4-8). Patriarhii nu-l cunoscuseră pe Iehova în așa măsură.

21. În ciuda dovezilor pe care Moise le-a prezentat înaintea Faraonului pentru a arăta veridicitatea cererii lui Iehova pentru eliberarea poporului său, Faraon a refuzat să lase pe Israelii să părăsească Egiptul ca un popor liber. Atunci, așa cum a anunțat Moise în numele Dumnezeului său, Iehova a procedat la a lovi țara Egiptului cu zece plăgi. Toate aceste plăgi i-au sfidat pe zeii falși ai Egiptului, însă au sporit respectul pentru numele lui Iehova. Dar de ce nu arătase El că este Dumnezeu Atotputernic și pur și simplu să-l fi ucis pe Faraon și pe consilierii săi care s-au opus ca Israelul să plece liber pentru a se închina lui Dumnezeu fără piedici? De ce Dumnezeu Atotputernic a lăsat pe acest Faraon demonic să continue să existe? Iehova a explicat de ce a fost așa de îndelung răbdător.

22. Șase plăgi asupra Egiptului fuseseră urmate în mod repetat de împietrirea inimii lui Faraon și de schimbarea minții sale. Iehova era acum pe punctul de a arăta că el este un Făcător al Ploii chiar și în Egipt și poate să trimită și foc din cer, și între acestea o ploaie cu grindină distrugătoare. Înainte de a anunța această a șaptea plagă, Iehova, prin Moise, a spus lui Faraon: ” Căci mi-aș fi putut întinde deja mâna ca să te lovesc cu ciumă, pe tine și pe poporul tău, și să te șterg de pe fața pământului. Dar, de aceea te-am lăsat în viață, ca să-ți arăt puterea mea, iar numele meu să fie proclamat pe tot pământul”. (Exodul 9:15, 16). Lui Faraon a trebuit să i se arate cine era Iehova prin manifestarea puterii Sale divine, astfel încât Faraon să nu moară în ignoranță. De asemenea, datorită celor zece plăgi și manifestării ulterioare a puterii Sale, numele lui Iehova urma să fie declarat pe tot pământul de martorii acestor acțiuni divine.

23. A zecea plagă și ultima, a ucis pe toți întâii născuți ai Egiptului, atât ai oamenilor, cât și ai animalelor. Zeii falși ai Egiptului nu au putut împiedica această plagă. Chiar și întâiul născut al lui Faraon, dedicat unui zeu fals, a murit, acest lucru năruind puterea lui Faraon de a mai opune rezistență. Niciunul din întâii născuți ai israeliților înrobiți nu a murit. Israelii rămăseseră înăuntru în acea noapte sub semnul protector al unui sânge de miel stropit pe ușile lor, și mâncaseră înăuntru prima masă de paște cu miel fript și azime împreună cu ierburi amare. Pentru acest act de credință și ascultare, îngerul lui Iehova a trecut pe lângă casele și grajdurile lor și a lovit doar casele nemarcate egiptene. Faraon, zdrobit acum și sub insistența poporului său, a dat ordin ca Israelul să părăsească Egiptul, spunând: ”Duceți-vă și slujiți-I lui Iehova, așa cum ați spus”. – Exodul 12:29-33.

24. ”Chiar în ziua de după Paște, fiii lui Israel au ieșit cu mână înălțată sub ochii tuturor egiptenilor. În acest timp, egiptenii îi înmormântau pe cei pe care Iehova îi lovise din rândurile lor, adică pe toți întâii născuți; și asupra dumnezeilor lor Iehova executase judecăți”. (Numerele 33:3, 4). Chiar și Avraam și Iacob, când au fost în Egipt din cauza foametei din țara Canaanului, nu cunoscuseră o așa demonstrație de putere în onoarea numelui Iehova. (Geneza 12:10-20; 46:1-7).

25. Pentru a-și arăta mai departe puterea asupra Faraonului spre gloria numelui Iehova, Dumnezeu i-a condus pe israeliți spre țărmul vestic al Mării Roșii. ”Au fost prinși în cursă! Se gândea Faraonul. 'Acum pot să-i masacrez cu carele mele de război și cu călăreții mei!' El a mers în urmărire. Însă îngerul lui Iehova a împiedicat

carele și călăreții ca să ajungă chiar și israeliții neînarmați care erau în spate. În timp ce îngerul ținea forțele militare ale Faraonului pe loc, Iehova a poruncit și Moise și-a întins mâna spre Marea Roșie. Un miracol! Apele mării au fost despărțite și un drum uscat s-a format pe fundul mării spre țărmurile peninsulei Sinai pe partea estică! Cu un nor miraculos care-i proteja deasupra și din spate și cu apele mării oprite pe partea dreaptă și stângă, Israelii au mers pe uscat spre peninsula Sinai. – Exodul 13: 17 până la 14:22.

26. Cu un nor deasupra și înapoi și cu apă de ambele părți mai înalte decât capetele lor, israeliții sub conducerea lui Moise au avut/făcut un botez. Apostolul creștin Pavel numește așa un astfel de lucru.

27. Într-un avertisment ca cineva să nu ajungă în situația să nu facă voia lui Dumnezeu și să sufere distrugerea, chiar și după ce este botezat, Pavel scrie: ” Nu vreau să nu știți, fraților, că strămoșii noștri au fost toți sub nor și toți au traversat marea, toți au fost botezați în Moise prin intermediul norului și al mării”. (1 Corinteni 10:1, 2). După ce ai ieșit din Marea Roșie acei israeliți fuseseră botezați în apă, nu pentru spălarea păcatelor lor, ci în profetul lui Iehova, Moise. Ei au fost făcuți un trup atașat de un cap, Moise. Așa cum capul conduce corpul, așa și Moise, în calitate de cap invizibil al lor, ordinar de Iehova, urma să conducă națiunea Israel, trupul său de frați evrei. ”Mulțimea de oameni de tot felul” care au urcat cu evreii puri din Egipt și prin Marea Roșie, au trebuit și ei să asculte de Moise ca lider invizibil dacă doreau să păstreze asocierea cu poporul lui Moise și să fie salvați. – Exodul 12:38.

28. Pentru israeliți a fost un botez pentru salvare. Dar ce putem spune despre următorii lor egipteni? La o oarecare distanță în spatele ultimilor israeliți ei s-au prăbușit pe poteca uscată prin mare. Iehova a făcut înaintarea lor foarte dificilă. Astfel, ultimele lor cuvinte au fost o recunoaștere a Lui: ” Să fugim dinaintea lui Israel, căci Iehova luptă pentru ei împotriva egiptenilor”. Da, El a luptat de dragul numelui său. La ordinul Său, Moise și-a întins mâna spre vest deasupra Mării Roșii, la apropierea dimineții. Oprirea minunată a apelor a fost eliberată. Ele s-au întors, acoperindu-i pe egipteni. Unele trupuri au ajuns până la țărm, dar moarte! Toți fuseseră botezați în distrugere. – Exodul 14:23-30.

30. În siguranță pe țărmurile peninsulei Sinaitice, Israelii, sub conducerea lui Moise, au cântat:

Iehova este un războinic viteaz. Numele său este Iehova. A aruncat în mare carele faraonului și forțele lui militare, elita războinicilor lui a fost înghițită de Marea Roșie. I-au acoperit talazurile; au coborât în adâncuri ca o piatră...Cine este ca tine între dumnezei, o, Iehova? Cine este ca tine măreț în sfințenie? Tu, Cel de care trebuie să ne temem cu cântări de laudă, tu, Cel care faci minuni... Popoarele vor auzi și se vor cutremura;... Atunci șecii Edomului se vor înspăimânta, conducătorii puternici ai Moabului vor fi cuprinși de tremur. Toți locuitorii Canaanului se vor descuraja. Frica și groaza îi vor cuprinde. De măreția brațului tău, vor încremeni ca piatra până când va trece poporul tău, o, Iehova, până când va trece poporul pe care l-ai adus în existență. Îi vei aduce și îi vei sădi pe muntele moștenirii tale, un loc stabil, pe care ți l-ai pregătit ca să locuiești acolo, o, Iehova, un sanctuar, o, Iehova, pe care mâinile tale l-au construit! Iehova va domni veșnic, da, pentru totdeauna”. – Exodul 14:31 până la 15:21.

30. La această demonstrație a puterii de a salva și de a distruge, numele lui Dumnezeu a început să fie ”vestit pe tot pământul”. Faima lui i-a precedat pe israeliți în Țara Promisă spre care se îndreptau. Iehova a făcut un nume pentru sine care nu a fost șters astăzi după mai mult de trei mii patru sute de ani.

31. Regele David al Ierusalimului a vorbit despre aceasta, spunând: ” Există oare pe pământ vreo națiune ca poporul tău, Israel, pe care Dumnezeu s-a dus să-l elibereze pentru sine ca popor, să-și facă un nume și să înfăptuiască pentru ei lucruri mari și înfricoșătoare — izgonind națiunile și dumnezeii lor pentru poporul tău, pe care ți l-ai eliberat din Egipt?”. – 2 Samuel 7:23; 1 Cronici 17:21.

32. Mai târziu, profetul Isaia a întrebat despre Iehova, spunând: ” Unde este Cel care a pus spiritul Său sfânt în el, Cel ce a făcut ca brațul Său frumos să meargă la dreapta lui Moise, Cel ce a despărțit apele dinaintea lor ca să-și facă un nume veșnic...Așa l-ai condus pe poporul tău ca să-ți faci un nume măreț”. (Isaia 63:11-14). Într-o rugăciune specială către Iehova s-a spus mai târziu: ” Tu ai văzut asuprirea strămoșilor noștri în Egipt și ai

auzit strigătul lor la Marea Roșie. Ai făcut semne și miracole împotriva faraonului, împotriva tuturor slujitorilor lui, ...și ți-ai făcut un nume± ca în ziua aceasta.” – Neemia 9:9, 10.

33. Toate acestea nu reprezintă doar istorie antică moartă. Ea trăiește; ea vorbește astăzi cu semnificație profetică. Trebuie să luăm aminte, chiar dacă pretindem că suntem creștini. Apostolul Pavel, după ce spune despre botezul Israelului în Moise la Marea Roșie și despre evenimentele ulterioare în istoria Israelului, spune: ” Aceste lucruri s-au întâmplat cu ei ca exemple și au fost scrise ca avertizare pentru noi, peste care a sosit sfârșitul sistemelor” (1 Corinteni 10:1-11). Noi avem astăzi multe dovezi inconfundabile că și peste noi a sosit ”sfârșitul sistemelor”. Dăm dovadă de înțelepciune dacă ne alăturăm în ”declararea numelui lui Iehova pe tot pământul”, în/cu așteptarea sigură că ziua se apropie când El își va arăta puterea într-o măsură necunoscută nicicând înainte din zilele potopului lui Noe și își va face un nume veșnic pentru sine. Vom fi fericiți după aceea, dacă, ca și Moise, ne vom putea alătura în cântarea laudelor lui.

ÎNTREBĂRI

1. Ce a spus Iehova lui Avraam că urma să fie experiența descendenților săi înainte de a fi așezați în țara Canaanului?
2. (a) Cum a dispărut respectul pentru Dumnezeu lui Iosif în Egipt? (b) Cum s-au murdărit însăși israeliții din punct de vedere religios?
3. (a) Cum a trebuit să trateze Dumnezeu Israelul din respect pentru propriul Său nume? (b) Când a început sămânța lui Avraam să aibă suferință, și când și de ce a început ea pentru ei în Egipt?
4. Cum a încercat Faraonul Egiptului să-i șteargă din existență pe israeliți și să-i forțeze să se căsătorească în națiunea egipteană?
5. Cum a scăpat bebelușul Moise de la înec, și cum nu l-a împiedicat adopția sa de la a fi învățat credința părinților săi?
6. Unde a fost adus în cele din urmă Moise, dar cum s-a întâmplat că el a devenit un păstor însurat în țara Madian?
7. La ce vârstă și unde a primit Moise o poruncă care implica Israelul și Egiptul?
- 8,9. (a) Ce întrebare a ridicat Moise, și ce a răspuns îngerul lui Iehova? (b) Conform autorității citate, ce semnifică în engleză expresia evreiască dată ca răspuns?
10. Cum spune, așadar, în mod corect Traducerea Lumii Noi a Sfintelor Scripturi?
- 11,12. (a) Conform declarației lui Dumnezeu către Moise, care este numele Său de amintire până în ziua de azi? (b) Care nu este modul prin care să amintim sau să ne aducem aminte de Dumnezeul patriarhilor fideli?
13. Cât de longeviv este numele Lui, și care este cursul nostru potrivit față de el?
14. (a) Faptul că învățații nu sunt siguri cu privire la semnificația numelui nu scade absolut nimic din ce despre el? (b) Ce sens al lui sugerează Enciclopedia Americană?
15. Ce sens sugerat dă o altă autoritate, și astfel pe baza a ce a putut Dumnezeu să poarte un astfel de nume?
16. (a) Cum s-a prezentat Moise israeliților și apoi lui Faraon? (b) Care a fost răspunsul lui Faraon la cererea lui Iehova făcută lui?
17. Ce a devenit necesar să facă Iehova cu privire la numele Său, și ce a spus el lui Moise cu privire la aparițiile sale la patriarhi?
18. Având în vedere faptul că patriarhii au știut și au folosit numele, în ce mod nu se făcuse cunoscut Dumnezeu lor în ceea ce privește numele său Iehova?

19. În ce mod urma să fie făcut cunoscut acum israeliților numele divin?
20. Referitor la legământul care privea pe descendenții lor, cum nu-l cunoscuseră patriarhii pe Iehova?
21. (a) Din cauza răspunsului Faraonului, cu ce a lovit Iehova Egiptul, și în sfidarea cui? (b) În această privință, ce întrebare ni se pune referitor la faptul că Dumnezeu este atotputernic?
22. Înainte de a șaptea plagă, cum a explicat Iehova prin Moise chestiunea lui Faraon?
23. În final, cum a fost zdrobită puterea lui Faraon de a se opune mai departe, de ce au fost scutiți israeliții, și ce le-a spus Faraon să facă?
24. Cum a fost această eliberare a Israelului o demonstrație a puterii pe care patriarhii nu o cunoscuseră?
25. Cum a fost manevrat Faraon pentru a merge în urmărire, și cum au scăpat israeliții în siguranță?
26. Cum au avut israeliții astfel un botez?
27. (a) Conform 1 Corinteni 10:1, 2, în cine au fost botezați acei israeliți, și în ce sens? (b) Ce s-a cerut ”mulțimii de oameni de tot felul” care a ieșit cu israeliții, pentru a fi salvați?
28. Pentru israeliți, ce fel de botez a fost acesta, dar pentru urmăritorii egipteni ce fel de botez s-a dovedit a fi el?
29. Ce au cântat israeliții, conduși de Moise, cu privire la acțiunea lui Iehova și cu privire la efectul ei asupra popoarelor în Palestina?
30. Ce a început să fie vestit pe tot pământul, și ce a făcut Dumnezeu pentru sine?
31. Cum a vorbit David despre Dumnezeu că și-a făcut astfel un nume pentru sine?
32. Cum vorbesc Isaia și rugăciunea din timpul lui Neemia despre realizarea lui Dumnezeu acolo?
33. (a) De ce trecutul/anteriorul nu este doar istorie antică moartă pentru noi cei de azi? (b) Făcând care lucru astăzi dăm dovadă de înțelepciune, lucru care va duce la un rezultat fericit?

CAPITOLUL 7

DUMNEZEUL CARE ȘI-A SCRIS PROPRIUL SĂU NUME

Creatorul a înzestrat omul cu abilitatea de a scrie. Raportul creației cerurilor și pământului și al omului, așa cum este relatat de Moise în cartea Genezei, a fost scris în numele Creatorului, Iehova, pentru a-l verifica. (Geneza 1:1 până la 2:4). Dar a sosit timpul când El însuși și-a scris numele ca omul să-l citească. Acest lucru a avut loc în peninsula Sinai spre care israeliții traversaseră în mod miraculos Marea Roșie. El a avut loc la muntele unde Iehova s-a arătat lui Moise la tufișul arzător.

2. Ca semn pentru Moise că Iehova îl trimisese să elibereze pe poporul său din Egipt urma să se întâmple aceasta: ” După ce vei scoate poporul din Egipt, îi veți sluji adevăratului Dumnezeu pe muntele acesta”. (Exodul 3:12). În a cincisprezecea zi a lunii evreiești Nisan, ziua după paște, Moise a scos pe israeliți din Egipt

3. În luna a treia după aceea, ei au intrat în pustiul Sinai și au tăbărât la Muntele Sinai (sau Horeb) spre vârful sudic al peninsulei. Iehova, prin îngerul său l-a chemat pe Moise sus pe acest ”munte al lui Dumnezeu” și i-a vorbit despre facerea unui legământ sau contract sacru cu Israel. Moise, ca mediator între Dumnezeu și Israel urma să spună poporului său aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: ”Dacă veți asculta cu atenție de glasul meu și dacă veți respecta legământul meu, veți deveni proprietatea mea specială dintre toate popoarele, fiindcă tot pământul este al meu. Voi înșivă veți deveni pentru mine un regat de preoți și o națiune sfântă”. – Exodul 19:1-6.

4. Israelii au fost de acord să facă un contract sfânt cu Dumnezeu în acești termeni. În a treia zi după aceea, poporul a stat la baza muntelui, tremurând de frică din cauza norului de pe munte și sunetului foarte puternic de trompetă. ” Tot muntele Sinai fumega, pentru că Iehova coborâse pe el în foc; și fumul se ridica la fel ca fumul unui cuptor...În timp ce sunetul cornului devenea tot mai puternic, Moise a început să vorbească, iar adevăratul Dumnezeu îi răspundea printr-o voce.” Apoi Moise a fost trimis să le spună că muntele trebuia ținut sacru și că ei nu trebuiau să se apropie și să-l atingă. A face așa însemna moarte. – Exodul 19:7-25.

5. Apoi întreaga națiune a Israelului a auzit pe Dumnezeu vorbind de pe vârful muntelui pentru a le da setul de bază de legi (Cele Zece Porunci) pentru legământul lor cu El. (Exodul 20:1-17). El a spus Israelului:

”Eu sunt Iehova, Dumnezeul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa sclavilor. Să nu ai alți dumnezei în afară de mine.

” Să nu-ți faci chip cioplit sau imaginea vreunui lucru care este sus în ceruri sau jos pe pământ sau în apele de sub pământ. Să nu te pleci înaintea lor și să nu te lași convins să le slujești, fiindcă eu, Iehova, Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu care pretinde devoțiune exclusivă, care aduce pedeapsa pentru nelegiuirea taților asupra fiilor, asupra celei de-a treia generații și asupra celei de-a patra generații a celor ce mă urăsc, dar care manifestă bunătate iubitoare până la a mia generație a celor ce mă iubesc și respectă poruncile mele.

” Să nu folosești în mod nedemn numele lui Iehova, Dumnezeul tău, căci Iehova nu-l va lăsa nepedepsit pe cel ce folosește numele său în mod nedemn.

” Amintește-ți de ziua sabbatului ca s-o sfințești: șase zile să lucrezi și să-ți faci toată munca, dar a șaptea zi este un sabbat pentru Iehova, Dumnezeul tău. Să nu faci nicio muncă, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici sclavul tău, nici sclava ta, nici animalul tău, nici locuitorul străin care locuiește înăuntrul porților tale. Căci în șase zile a făcut Iehova cerurile și pământul, marea și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea s-a odihnit. Iată de ce a binecuvântat Iehova ziua sabbatului și a sfințit-o.

” Onorează-i pe tatăl tău și pe mama ta ca să ai multe zile pe pământul pe care ți-l dă Iehova, Dumnezeul tău.

”Să nu ucizi.

”Să nu comiți adulter.

”Să nu furi.

”Să nu depui mărturie mincinoasă împotriva semenului tău.

”Să nu dorești casa semenului tău. Să nu dorești soția semenului tău, nici sclavul lui, nici sclava lui, nici taurul lui, nici măgarul lui, nici orice altceva îi aparține semenului tău”.

6. În primele cinci din acele Zece Porunci, Iehova a rostit numele Său de opt ori, și întreaga națiune a auzit cum a fost pronunțat corect de însuși Dumnezeu. Numele său nu fusese făcut cunoscut niciodată lui Avraam, Isaac și Iacob într-un cadru ca acesta. Acelor patriarhi nu le fusese dat acest set de Zece Porunci, pentru că ei nu fuseseră scoși din casa sclavilor din Egipt, și nici nu li se dăduse de fapt Țara Promisă a Canaanului. Moise a spus israeliților patruzeci de ani mai târziu: ” Iehova, Dumnezeul nostru, a încheiat un legământ cu noi la Horeb. Nu cu strămoșii noștri a încheiat Iehova acest legământ, ci cu noi, toți cei care suntem astăzi vii aici. Iehova a vorbit cu voi față în față pe munte, din mijlocul focului.” (Deuteronomul 5:1-4). Nu mai puțin, Cele Zece Porunci nu au fost date Egiptului sau oricărei alte națiuni ne-israelite a lumii antice. Doar națiunea Israelului a fost legată prin/cu aceste legi de temelie ale legământului ei cu Iehova prin Moise. Oamenii națiunilor care nu se închină lui Iehova ca Dumnezeu, pur și simplu fac unele lucruri conținute în Cele Zece Porunci, cu/prin forța conștiinței, pe care Dumnezeu a implantat-o în omenire. – Romani 2:14, 15.

7. Porunca a treia nu spunea că poporul de legământ al lui Dumnezeu nu trebuie să pronunțe niciodată numele Său personal sfânt. Modul în care ei urmau să arate respect pentru el și să-l sfințească a fost ca niciodată să nu-l ia într-un mod nedemn, fără vreun scop bun, într-o manieră obișnuită, blasfematoare, care să aducă prejudicii numelui, aplicându-l greșit.

8. Cu mai bine de o mie de ani mai târziu, când liderii religioși evrei numeau păcat chiar și faptul de a pronunța Tetragrama sacră, acest lucru nu a împiedicat ca numele sacru să nu fie luat într-un mod nedemn. Punând sub interdicție numele și făcându-l ceva misterios, a determinat pe magicieni să-l preia și să-l folosească în formule magice ca ceva foarte puternic.* A face numele un secret religios doar pentru ca câțiva selectați face ca numele personal al lui Dumnezeu să nu fie chemat în credință pentru salvare veșnică. Cei foarte puțini care insistă ca numele să fie păstrat secret față de alții, pentru că cei dintâi nu au călcat a Treia Poruncă, poate face ca aceștia să fie cei mai răi călcători ai Poruncii a Treia. În zilele când Fiul lui Dumnezeu era pe pământ, preoții cei mari Ana și Caiafa au pronunțat numele în binecuvântare zilnic la templul din Ierusalim și, de asemenea, de zece ori în Ziua anuală a Ispășirii, dar cu un ton ușor indistinct. Totuși, acei mari preoți erau aceia care l-au condamnat pe Fiul lui Dumnezeu pentru blasfemie și care au insistat ca guvernatorul roman Pilat din Pont să-l execute pe un stâlp de tortură. – Ioan 18:13-24; Luca 3:1, 2; Matei 26:59-68.

*Enciclopedia Britanică, volumul 15, ediția a unsprezecea (1911), paginile 311, 312, spune: ”Poate că au concurat motive variate care să determine suprimarea numelui. Un sentiment instinctiv că un nume propriu pentru Dumnezeu recunoaște implicit existența altor dumnezei poate că a avut o oarecare influență; reverența și teama ca nu cumva numele sfânt să fie profanat printre păgâni erau motive puternice; dar probabil cel mai convingător motiv a fost dorința de a împiedica abuzul numelui în magie. Dacă este așa, caracterul secret a avut un efect invers; numele dumnezeului evreilor a fost unul din numele mari în magie, atât în cea păgână, cât și în cea evreiască, iar eficacitatea miraculoasă a fost atribuită simplei rostiri a lui...Și nici nu a fost limitată cunoștința la aceste cercuri pioase; numele a continuat să fie folosit de vindecători, exorcști și magicieni, și a fost păstrat în multe locuri în papirurile magice. Vehemența cu care pronunțarea numelui este denunțată în Mișna (evreiască) - 'Cel care pronunță Numele cu propriile lui litere nu are parte în lumea viitoare!' – sugerează că folosirea greșită a numelui nu a fost neobișnuită în rândul evreilor...Într-o listă etiopică a numelor magice a lui Isus, care se susține că au fost predate de El discipolilor săi, se găsește *Yahwe*.

9. Iehova însuși a ilustrat că modul corect de a opri luarea numelui său într-un mod nedemn era, nu să interzică pronunțarea lui cu totul, ci să pedepsească pe cei ce-l foloseau greșit.

10. Acesta a fost cazul unui membri al ”mulțimii mixte” care ieșise din Egipt cu israeliții. Tatăl lui era egiptean, dar mama lui o israelită. Într-o luptă cu un israelit în tabără acest semi-egiptean ” a început să batjocorească Numele și să-l blesteme”. Cât de gravă era această infracțiune? Infractorul a fost pus sub pază ”până aveau să primească o indicație clară, potrivit cuvântului lui Iehova”. Cuvântul lui Iehova a spus lui Moise: ” Scoate-l în afara taberei pe cel care a blestemat și toți cei care l-au auzit să-și pună mâinile pe capul lui, iar întreaga adunare să arunce cu pietre în el. Să le vorbești deci fiilor lui Israel și să le spui: «Dacă vreun om îl blestemă pe Dumnezeul său, trebuie să răspundă pentru păcatul lui. Astfel, cel ce batjocorește numele lui Iehova să fie omorât negreșit. Întreaga adunare să arunce cu pietre în el. Atât locuitorul străin [ca acest semi-egiptean], cât și israelitul din naștere trebuie să fie omorâți dacă au batjocorit Numele...Aceași hotărâre judecătorească să rămână valabilă pentru voi. Locuitorul străin să fie ca israelitul din naștere, fiindcă eu sunt Iehova, Dumnezeul vostru”. (Leviticul 24:10-23). Batjocoritorul numelui a fost omorât cu pietre.

11. Călcarea Primei și a Doua Porunci, care interzice a avea alți dumnezei în afară de Iehova și a face chipuri idolești pentru închinare, cum ar fi chipul dumnezeului fals Moloh, era pedepsită cu moartea. Era de fapt o profanare a numelui lui Dumnezeu. Dumnezeu a spus: ” Eu îmi voi întoarce fața împotriva aceluia om și-l voi nimici din mijlocul poporului său, pentru că l-a dat pe unul dintre urmașii săi lui Moloh ca să pângărească locul meu sfânt și să profaneze numele meu sfânt.” ” Să nu profanați sfântul meu nume, ci să fiu sfințit în mijlocul fiilor lui Israel. Eu sunt Iehova, care vă sfințesc”. – Levitic 20:1-3; 22:32. Ce dacă cineva ” se duce să se închine altor dumnezei și se pleacă înaintea lor sau înaintea soarelui, a lunii și a întregii armate a cerurilor, ceea ce eu nu am poruncit?” Idolatrul trebuie omorât pe baza declarației a doi sau trei martori. ”Să îndepărtezi ce este rău în mijlocul tău”. – Deuteronomul 17:2-7.

12. Oamenii astăzi care cred că sunt sub Cele Zece Porunci și care se simt mulțumiți pentru că, susțin ei, că păzesc acele Porunci, ar trebui să se gândească serios la cât de grav era să se calce Decalogul, Cele Zece Cuvinte. (Deuteronomul 5:6-22). Când Iehova a proclamat aceste Zece Porunci de pe Muntele Sinai, din care au ieșit și tunete, fulgere, sunet de trompetă și fum, ei s-au speriat și au spus lui Moise: ” Vorbește-ne tu și noi te vom asculta, dar să nu ne vorbească Dumnezeu, ca să nu murim”. (Exodul 20:18, 19). Când Moise a prezentat această cerere lui Dumnezeu, Dumnezeu a fost de acord să-l folosească pe Moise ca mediator între El și Israel. În același timp Dumnezeu a dezvăluit lui Moise că el urma să servească ca un tip sau reprezentant profetic al unui profet mai mare în viitor, un Mai Mare Moise. Astfel Moise a spus mai târziu Israelului:

13. ” Iehova, Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un profet ca mine — de el să ascultați! —, ca răspuns la tot ce i-ai cerut lui Iehova, Dumnezeul tău, la Horeb, în ziua străngerii congregației, zicând: «Să nu mai aud glasul lui Iehova, Dumnezeul meu, și să nu mai văd focul acesta mare, ca să nu mor!» Atunci Iehova mi-a zis: «Ce au spus au spus bine. Le voi ridica din mijlocul fraților lor un profet ca tine, voi pune cuvintele mele în gura lui și el le va spune tot ce-i voi porunci. Și dacă cineva nu va asculta de cuvintele mele, pe care le va spune el în numele meu, eu însumi îi voi cere socoteală”. – Deuteronomul 18:15-19.

14. Acest profet viitor, acest Mai Mare Moise, urma să vorbească cuvintele lui Dumnezeu în numele lui Iehova. Aceasta urma să fie una din dovezile că el este profetul adevărat care a fost promis să fie ridicat din națiunea Israelului. În consecință, oricine pretindea a fi acel profet dar care nu vorbea în numele lui Iehova nu putea fi cel promis, Mai Marele Moise. În mod asemănător, un profet în devenire care folosea în mod greșit numele divin și îl atașa de o profeție falsă, profeția lui nu urma să se împlinescă și el urma să fie dovedit ca un profet fals.

15. Dumnezeu a spus: ” Dar profetul care îndrăznește să spună în numele meu un cuvânt pe care nu i-am poruncit să-l spună sau vorbește în numele altor dumnezei, profetul acela trebuie să moară. Și dacă vei zice în inima ta: „Cum vom recunoaște cuvântul pe care nu l-a spus Iehova?” Când profetul vorbește în numele lui Iehova și cuvântul nu se adevărește sau nu se împlinește, atunci cuvântul acesta nu l-a spus Iehova. Profetul l-a spus din înfumurare. Să nu te temi de el”. – Deuteronomul 18:20-22.

16. Profetul fals profanează numele lui Dumnezeu și calcă a Treia Poruncă, și pentru aceasta trebuie să moară. Profetul adevărat, Mai Marele Moise, nu doar va vorbi cuvintele lui Iehova în numele lui Iehova, ci și profetia lui se va împlini. Astfel, el va sfinți numele lui Iehova și va învăța pe ascultătorii lui să-l sfințească și să-l păstreze sacru. El este profetul adevărat de care trebuie să ne temem și să ascultăm cu supunere.

17. A venit ziua când Israelul a intrat în mod formal în legământ cu Dumnezeu pe baza celor Zece Porunci și a altor legi. După ce Moise citise oamenilor legile pe care Dumnezeu i le dăduse deja, ei au spus: ”Toate cuvintele pe care Iehova le-a spus vrem să le împlinim”. În dimineața următoare au fost oferite lui Dumnezeu jertfe de animale, tauri tineri și capre. ” Atunci Moise a luat jumătate din sânge și l-a pus în castroane, iar cu cealaltă jumătate din sânge a stropit altarul. În cele din urmă a luat cartea legământului și a citit-o în auzul poporului. Atunci ei au zis: „Suntem gata să facem tot ce a zis Iehova și să fim ascultători“. Și Moise a luat sângele și a stropit poporul cu el, zicând: „Iată sângele legământului pe care Iehova l-a încheiat cu voi potrivit cu toate aceste cuvinte”. Moise a stropit, de asemenea, ”cartea legământului” ca reprezentându-l pe Dumnezeu, cealaltă parte a acestui legământ. – Exodul 24:3-8; Evrei 9:19, 20.

18. Astfel Iehova Dumnezeu a intrat într-o relație de legământ cu națiunea Israelului și a făcut așa pe baza sângelui vărsat a sacrificiilor animaliere. El era obligatoriu, valabil: ” Fiindcă un legământ este valabil numai după moarte, nefiind niciodată în vigoare cât timp trăiește omul care face legământul. Așadar, nici legământul dintâi n-a fost inaugurat fără sânge”. –Evrei 9:17, 18.

19. După aceea, Moise s-a suit pe muntele lui Dumnezeu și ”a continuat pe munte patruzeci de zile și patruzeci de nopți”, fără să mănânce și să bea. Lui, ca mediator, Dumnezeu i-a dat multe legi și instrucțiuni cu privire la închinarea curată, acceptabilă. În timp ce era pe munte, Moise avea de-a face într-adevăr cu îngerii lui Dumnezeu. ”Legea...a fost transmisă prin îngeri prin mâna unui mediator”. (Galateni 3:19). Călcătorilor evrei ai legii li s-a spus ”voi care ați primit Legea transmisă prin îngeri dar n-ați respectat-o.” (Fapte 7:53). După terminarea perioadei de patruzeci de zile de părtășie cu Dumnezeu cu privire la Legea legământului cu Israel, s-a întâmplat un lucru remarcabil. Raportul lui Moise spune: ” Și imediat ce a terminat de vorbit cu Moise pe muntele Sinai, i-a dat două table ale Mărturie, table de piatră scrise cu degetul lui Dumnezeu”. (Exodul 24:18 până la 31:18). Moise a spus mai târziu Israelului despre acest lucru în aceste cuvinte:

” Atunci când am urcat pe munte ca să primesc tablele de piatră, tablele legământului pe care îl încheiase Iehova cu voi, și am rămas pe munte patruzeci de zile și patruzeci de nopți (n-am mâncat pâine și n-am băut apă), Iehova mi-a dat cele două table de piatră scrise cu degetul lui Dumnezeu, iar pe ele erau toate cuvintele pe care vi le spusese Iehova pe munte, din mijlocul focului, în ziua străngerii congregației. La sfârșitul celor patruzeci de zile și patruzeci de nopți, Iehova mi-a dat cele două table de piatră, tablele legământului”. – Deuteronomul 9:9-11.

20. Între timp, israeliții de la poalele muntelui își pierduseră nădejdea că-l voi mai vedea din nou pe Moise, liderul lor. Uitând de cele Zece Porunci, ai au cerut fratelui lui Moise, Aaron să le facă ”un dumnezeu care să meargă înaintea noastră”. Din aurul pe care oamenii l-au donat, Aaron le-a făcut un vițel de aur. Apoi ei au ținut o sărbătoare și s-au închinat idolului, spunând: ”Acesta este Dumnezeul tău, Israele, care te-a scos din țara Egiptului”. Din înalt Iehova Dumnezeu a văzut aceasta și s-a gândit să omoare pe toți călcătorii legământului, însă Moise, ca mediator l-a rugat să-i cruțe. La ordinul lui Dumnezeu, Moise s-a coborât de pe munte cu cele două table. ” Tablele erau lucrarea lui Dumnezeu și scrisul era scrisul lui Dumnezeu, gravat pe table”. – Exodul 32:1-16.

21. Pe drumul spre tabără Moise s-a întâlnit cu slujitorul său credincios Iosua, fiul lui Nun, din tribul lui Efraim. Când a văzut vițelul idol și pe israeliți dansând, mânia lui Moise a devenit atât de mare că ” a aruncat tablele din mâini și le-a spart la poalele muntelui”, un simbol potrivit al călcării de către ei a Legii sacre a lui Dumnezeu. Moise a distrus complet vițelul idol, după care a strigat: ”Cine este de partea lui Iehova? La mine!” Oamenii din seminția lui, seminția lui Levi, s-au adunat la Moise. Pedepsa pentru călcarea Legii legământului urma să fie executată. Fără ezitare, Moise a trimis pe acești fii loiali ai lui Levi să execute pe călcătorii idolatri

ai legământului, aproximativ trei mii de oameni. Iehova însuși a trimis o plagă asupra poporului supraviețuitor, pentru că făcuseră și se închinaseră vițelului. – Exodul 32:17-35.

22. Pentru a face tot ce putea pentru ei, Moise s-a suit din nou pe munte și a pledat cu milă pentru Israel. Iehova a spus lui Moise: ” Taie-ți două table de piatră asemenea celor dintâi și eu voi scrie pe aceste table cuvintele care se găseau pe primele table, pe care le-ai spart”. La cererea lui Moise de a vedea gloria lui Dumnezeu, Dumnezeu l-a pus într-o gaură a stâncii și l-a acoperit pe Moise până a trecut gloria Sa. Acum sosise momentul ca numele lui Dumnezeu să fie făcut cunoscut ca niciodată înainte, pentru că ” Iehova a coborât în nor, a stat acolo cu el și a proclamat numele lui Iehova. Și Iehova a trecut pe dinaintea feței lui și a proclamat:

„Iehova, Iehova, un Dumnezeu îndurător și binevoitor, încet la mânie și bogat în bunătate iubitoare și adevăr, care păstrează bunătatea iubitoare pentru mii, care iartă nelegiuirea, fărădelegile și păcatul, dar care nicidecum nu va acorda scutire de pedeapsă, ci îi va pedepsi pentru nelegiuirea taților pe fii și pe nepoți, pe cea de-a treia generație și pe cea de-a patra generație”.

Ce alt dumnezeu se putea descrie pe sine în felul acesta? Moise s-a prosternat în închinare. – Exodul 33:18 până la 34:8.

23. După aceea, Cele Zece Porunci au fost reproduse pe tablele de piatră. Moise descrie acest lucru, spunând: ” Am făcut o arcă din lemn de acacie, am tăiat două table de piatră la fel ca primele și am urcat pe munte, iar cele două table erau în mâna mea. Apoi el a scris pe table aceași scriere ca prima, Cele Zece Cuvinte pe care Iehova vi le spusese pe munte, din mijlocul focului, în ziua străngerii congregației. Pe urmă Iehova mi le-a dat. Atunci m-am întors, am coborât de pe munte și am pus tablele în arca pe care o făcusem, ca să rămână acolo, așa cum îmi poruncise Iehova”. – Deuteronom 10:1-5.

24. Dumnezeu și-a scris propriul Său nume – pentru a doua oară, pe tablele pregătite de Moise pentru a le înlocui pe cele sparte. În primele cinci porunci, Dumnezeu și-a scris numele de opt ori, nu cu caractere ebraice moderne de astăzi, ci cu caractere ebraice timpurii, care erau destul de diferite. Atunci, Tetragrama poate că a apărut pe Piatra Mesha (Moabită) al secolului nouă î. Cr. ceva asemănător cu, și nu cude astăzi. Însă ce lucru remarcabil, ca Dumnezeul Preaînalt, Creatorul, să scrie El însuși cele zece legi principale ale sale, inclusiv numele Său de opt ori! Tablele erau excepțional de prețioase, și din motive întemeiate, au fost păstrate într-o arcă sau cufăr sacru. Când Moise a construit tabernacolul pentru închinare divină în Israel, aceste două table ale Legii au fost păstrate într-o arcă poleită cu aur în cel mai sfânt compartiment, Sfânta Sfințelor. Arca a ajuns să fie numită arca legământului. – Deuteronom 10:5; 1 Regi 8:9.

25. Secole mai târziu, când regele Solomon a finalizat și a inaugurat templul glorios al lui Iehova la Ierusalim, cele două table scrise de însuși Dumnezeu au fost luate înăuntrul arcei legământului în Sfânta Sfințelor templului. ” În Arcă nu erau decât cele două table care-i fuseseră date lui Moise la Horeb, când Iehova încheiase un legământ cu fiii lui Israel la ieșirea lor din Egipt”. (2 Cronici 5:7-10). În momentul distrugerii templului lui Solomon în anul 607 î. Cr., Arca cu conținutul ei prețios a dispărut.

26. Când Moise, cu cele două table în mână, s-a coborât pe de Muntele Sinai (Horeb) după părțasia cu Dumnezeu, pielea feței lui emitea raze/strălucea. El nu a știut lucrul acesta până când fratele său Aaron și ceilalți israeliți care s-au întâlnit cu el au început să se teamă de fața lui glorioasă. După ce a transmis mesajul lui Dumnezeu israeliților, Moise și-a acoperit fața cu un văl. Dar când Moise intra în cortul sacru pentru a se înfățișa înaintea lui Dumnezeu și a vorbi cu El, își lua jos vălul de pe față. Gloria facială a lui Moise a pierit odată cu el. Ea nu s-a putut compara cu gloria care a devenit posesia profetului promis ca el. Gloria Mai Marelui Moise este eternă. (2 Corinteni 3:7-16). Ea are legătură cu faptul că ne dă viață veșnică, prin bunătatea iubitoare a Dumnezeului care și-a scris propriul său nume pe piatră.

A SE VEDEA IMAGINEA DIN TEXTUL SURSĂ

Copie a Pietrei Moabite (Mesha) (originală în Palatul Louvre din Paris), cu literele în transcriere, într-o limbă care este practic evreiască. Această inscripție este cea mai veche cunoscută în forma de scriere evreu-feniciană.

ÎNTREBĂRI

- 1.(a) În a cui nume a fost scris raportul creației din Geneza? (b) La muntele lui Dumnezeu în Arabia, ce a făcut El însuși referitor la scris?
2. La muntele lui Dumnezeu ce urma să aibă loc ca un semn că El îl trimisese pe Moise?
3. Despre ce a vorbit El cu Moise pe munte, și ce cuvinte introductive la aceasta trebuia să spună Moise israeliților?
4. Cum a fost manifestată prezența lui Dumnezeu pe munte, cum s-au simțit oamenii, și cum urmau ei să trateze acel munte?
5. Ce a dat apoi Dumnezeu, vorbind de pe vârful muntelui, și ce spun diviziunile acestuia?
6. Fusesse făcut cândva cunoscut numele lui Dumnezeu patriarhilor într-un cadru ca acesta, și ce afirmație este acolo pentru a arăta dacă Cele Zece Porunci fuseseră date patriarhilor?
7. Cum nu trebuia să fie luat numele lui Dumnezeu într-un mod nedemn?
8. (a) Punerea sub interdicție a pronunțării numelui, ce efect a avut de fapt? (b) Printre cei care păstrau numele un secret, cine erau cei mai mari călcători ai Poruncii a Treia?
- 9,10. Cum a declarat Dumnezeu și a dus la îndeplinire calea corectă pentru a stopa luarea numelui Său într-un mod nedemn?
11. Călcătorul Primei și a Doua Porunci ce făcea de fapt numelui lui Dumnezeu, și cum urma să fie pedepsit el?
- 12, 13. (a) Când Iehova a rostit Cele Zece Porunci de pe Muntele Sinai, ce au cerut oamenii de la Moise? (b) Referitor la această cerere, ce a spus Iehova, așa cum a relatat mai târziu Moise?
14. În ceea ce-l privește pe Mai Marele Moise, cine se va dovedi a fi cel adevărat și cine cei falși, cu referire la Nume?
15. Când un profet nu vorbește în numele lui Iehova, cum se va dovedi/cunoaște profetul adevărat și profetul fals?
16. De ce trebuie omorât profetul fals, dar ce va face adevăratul Mai Mare Moise referitor la numele lui Dumnezeu?
17. Cu ce victime și cu ce procedură a inaugurat Moise legământul Legii lui Dumnezeu cu Israel?
18. Pe baza a ce a intrat Dumnezeu în relație de legământ cu Israel?
19. (a) În timp ce era pe munte pentru a primi Legea lui Dumnezeu, cu cine avea de-a face Moise? (b) Ce i-a dat Dumnezeu atunci lui Moise, și care a fost lucrul remarcabil despre ceea ce a fost dat?
20. (a) Ce au făcut israeliții în timpul absenței lui Moise, și ce a trebuit să facă el în numele lor? (b) Cu ce a coborât Moise de pe munte?

21. (a) La vederea a ceea ce se întâmpla, ce a făcut Moise, și ce a spus el celor care s-au pus de partea lui Iehova să facă? (b) Ce a făcut Iehova oamenilor supraviețuitori?
22. (a) Înainte de a se urca din nou pe munte, ce i s-a spus lui Moise să facă? (b) Ce a cerut Moise să vadă, și ce i-a declarat Dumnezeu, așa cum nu o putea face nici un alt dumnezeu?
23. (a) Ce a făcut Dumnezeu cu tablele nou sculptate? (b) Unde le-a pus Moise?
24. (a) Astfel, de câte ori și-a scris Iehova propriul Său nume, și cu ce caractere alfabetice? (b) Unde au ajuns să fie păstrate cele două table?
25. (a) În vremea lui Solomon, unde au fost luate cele două table? (b) Ce s-a întâmplat în cele din urmă cu acele table?
26. (a) Când Moise s-a coborât cu al doilea set de table, de ce a fost obligat să-și acopere fața cu un văl? (b) Cum se compară gloria Mai Marelui Moise cu aceea, și cu ce are legătură gloria Lui?

CAPITOLUL 8

CONSECINȚE NAȚIONALE DIN PROFANAREA LUI

Respectul de sine va determina o persoană responsabilă, de care alții depind, să facă multe lucruri bune de dragul numelui său demn. Acest lucru a fost valabil în cazul lui Iehova Dumnezeu, de care depinde toată creația, în relațiile Sale cu națiunea Israelului.

2. În cazul Israelului a devenit o întrebare: Ar putea Iehova să aibă o întreagă națiune care va fi o onoare și o cinste pentru numele Său? Da, dacă națiunea aleasă ar fi credincioasă și ar respecta poruncile Lui, păzind legământul cu El. Așadar, dacă națiunea lui Israel asculta, atunci rezultatul urma să fie așa cum le-a spus Moise: ” Iehova te va face un popor sfânt pentru el, așa cum ți-a jurat... Și toate popoarele pământului vor vedea că numele lui Iehova este chemat peste tine și se vor teme de tine.” (Deuteronom 28:9, 10). Iehova însuși a vorbit despre națiunea Israelului ca ”poporul Meu peste care a fost chemat numele Meu”. (2 Cronici 7:14). Prin urmare, ei erau poporul Său. Națiunile lumești care nu erau într-o relație de legământ cu Iehova și peste care El nu stăpânea ca Rege erau numite ”cei peste care nu fusese chemat numele Tău”. (Isaia 63:19). Ceea ce Dumnezeu Atotputernic putea face cu această națiune urma să afecteze reputația Lui în mod fantastic printre celelalte națiuni. De asemenea, dacă Israelul profana numele lui Dumnezeu, acest lucru urma să aibă în mod sigur consecințe naționale.

3. Cele Zece Porunci, legea de bază a legământului lui Israel cu Iehova, obliga națiunea să se închine doar Lui ca singurul Dumnezeu adevărat și viu, Creatorul. Pentru a-i conduce și a-i păzi în închinarea la El, membrii de sex masculin din familia fratelui lui Moise, Aaron, au fost sfințiți sau puși deoparte pentru a fi preoții națiunii, cu Aaron însuși ca mare preot al lor. Aaron era din seminția lui Levi. Așadar, tot restul seminției lui Levi au fost numiți ca să slujească ca Leviți care ajutau preoții în împlinirea nevoilor spirituale ale națiunii. Seminția lui Levi era una din cele douăsprezece seminții originale, dar acum a fost scoasă din națiune pentru a fi în folosul special al lui Dumnezeu. Cu toate acestea, având în vedere că fiul patriarhului Iacob, Iosif, a primit moștenirea de fiu întâi născut, adică, o parte dublă, în Israel, Iosif urma să fie reprezentat acum de/prin două seminții în Israel, semințiile celor doi fii ai săi Efraim și Manase. Aceasta a compensat luarea seminției lui Levi ca proprietate specială a lui Dumnezeu, și a păstrat numărul total al semințiilor lui Israel la doisprezece. Iosua, succesorul lui Moise ca lider, era din seminția lui Efraim.

4. Seminția lui Levi a slujit special la tabernacolul sau cortul sacru. În timpul perioadei care a rămas din primul an după ieșirea din Egipt, Moise a supravegheat construirea acestui tabernacol în pustiul Sinai, urmând specificațiile stabilite în termenii legământului lui Dumnezeu cu Israel. În prima zi al celui de-al doilea an de la exodul din Egipt, Moise așezase ”tabernacolul cortului întâlnirii” acolo, la umbra muntelui lui Dumnezeu, Muntele Sinai. Tot mobilierul a fost instalat în el, iar arca mărturiei a fost pusă în compartimentul cel mai launtric, Sfânta Sfintelor, Cea Mai Sfântă. În cele din urmă, Moise a îmbrăcat pe Aaron și pe cei patru fii ai săi în îmbrăcămintea lor preoțească oficială și l-a uns pe Aaron ca primul mare preot al națiunii.

5. Totul fiind pus în ordine, așadar, conform raportului lui Moise, ” norul a acoperit cortul întâlnirii, iar gloria lui Iehova a umplut tabernacolul”. În felul acesta El a sfințit tabernacolul nou construit pentru închinarea Sa. – Exodul 40:1-35.

6. Moise a îndeplinit apoi ceremonia de instalare. În a opta zi Aaron însuși a început să officieze ca mare preot. După ce ultimele jertfe aduse pentru această ocazie fuseseră puse pe altarul uns din curte, Moise și Aaron au intrat în cortul întâlnirii și au ieșit și au binecuvântat poporul ce-i privea. Apoi, fără ajutorul unui aruncător mecanic de flacăra, Dumnezeu a trimis foc din prezența Sa care s-a îndreptat direct spre acele jertfe de pe altarul de cupru, un pătrat de doar cinci coți (șapte picioare și jumătate). Moise spune: ” Atunci gloria lui Iehova s-a arătat întregului popor și un foc a ieșit dinaintea lui Iehova și a mistuit ofranda arsă și bucățile de grăsime de pe altar. Când a văzut acest lucru, tot poporul a scos strigăte de bucurie și a căzut cu fața la pământ”

(Leviticul 8:1 până la 9:24). Aceasta a fost o dovadă vizibilă că Iehova este Dumnezeu adevărat și că acceptase pe Aaron Levitul ca mare preot al Său și pe cei patru fii ai săi ca sub-preoți. Închinarea națiunii la tabernacolul său sfânt era acum pe deplin autorizată.

7. "Norul lui Iehova era deasupra tabernacolului ziua și un foc rămânea deasupra acestuia noaptea, sub privirile întregii case a lui Israel, în toate etapele călătoriei lor." Oricând se ridica norul și se mișca înainte, israeliții urmau să ridice tabăra și să se îndrepte spre Țara Promisă a Canaanului. – Exodul 40:36-38.

8. La Cades-Barnea, în pustiu Paran, aproape de granița Țării Promise, oamenii responsabili mai în vârstă ai lui Israel au arătat o lipsă rușinoasă de credință în capacitatea Dumnezeului Atotputernic de a-le da țara așa cum le jurase în însuși numele Său. Din acest motiv națiunea lui Israel a fost condamnată să rătăcească patruzeci de ani în pustie, pentru a corespunde cu cele patruzeci de zile în timpul cărora spionii cercetaseră țara în prealabil. De asemenea, israeliții de la douăzeci de ani în sus urmau să moară în pustie. Cei doi spioni fideli, Iosua din seminția lui Efraim și Caleb din seminția lui Iuda, împreună cu seminția lui Levi care nu trimisese nici un spion, au fost excepții și urmau să intre în Țara Promisă.

9. Mediatorul Moise a trebuit să pledeze pe lângă Iehova Dumnezeu ca să cruțe națiunea necredincioasă, spunând: "Dacă ai omorî poporul acesta ca pe un singur om, atunci națiunile care au auzit de faima ta ar zice cu siguranță: «Fiindcă Iehova n-a putut să ducă poporul acesta în țara despre care a jurat că le-o va da, de aceea i-a omorât în pustiu». Atunci Moise i-a cerut lui Iehova să fie la înălțimea semnificației numelui Său așa cum îi spusese lui Moise pe Muntele Sinai după ce israeliții păcătuiseră cu vițelul idolatru din aur. (Exodul 34:5-7). Pentru a-și respecta acea declarație cu privire la numele Său, Iehova a căzut de acord să ierte și să cruțe națiunea. Apoi, pentru a garanta că numele Lui va fi totuși sfințit pe tot pământul, El a jurat pe însăși viața Sa, spunând: "Viu sunt eu că tot pământul se va umple de gloria lui Iehova!" – Numerele 13:1 până la 14:38.

10. De-a lungul celor patruzeci de ani de rătăcire a Israelului prin pustiu, s-ar fi putut întâmpla altfel dacă Dumnezeu nu s-ar fi ridicat la înălțimea a ceea ce declarase că este. Propria sa reputație pentru binele întregii creații în cer și pe pământ era în joc. Referindu-se la relația Lui cu ei în pustiu înainte de a-i aduce în Țara Promisă, el a spus: "Fiii au început să se răzvrătescă împotriva mea... Am spus deci că-mi voi vărsa furia peste ei, ca să-mi vărs până la capăt mânia asupra lor în pustiu. Mi-am retras mâna și am acționat de dragul numelui meu, ca el să nu fie profanat sub ochii națiunilor, sub privirile cărora îi scosesem." (Ezechiel 20:21,22). În felul acesta Iehova nu a făcut nimic pentru care națiunile să-l poată învinui.

11. În al patruzecilea an al rătăcirii lor în pustie cu stâlpul de nor al lui Dumnezeu călăuzindu-i, israeliții au pornit spre nord prin țara Moabului, la est de Marea Moartă, în câmpiile Moabului de pe partea de est a râului Iordan și față în față cu Ierihonul, "orașul palmierilor". (Numerele 22:1; Deuteronom 34:3). Aici au intrat în strânsă legătură cu închinarea dumnezeului fals numit Baal. Regele Moabului a angajat un profet flămând după recompense pe nume Balaam, pentru a blestema pe invadatori, însă Dumnezeul Atotputernic a controlat limba lui Balaam pentru a transforma blestemul intenționat într-o binecuvântare pentru Israel.

12. Eșuând să osândească Israelul cu un blestem, Balaam a sfătuit pe regele Moabului să aducă propriul blestem al lui Iehova asupra poporului său ademenindu-i în idolatrie prin curvie cu femeile închinătoare la idoli. (Numerele 22:2 până la 24:25; Revelația 2:14). Așadar acolo, pe câmpiile înalte ale Moabului, la Sitim, la est de capătul cel mai de sus al Mării Moarte, mii de israeliți au cedat ispitei de a călca Cele Zece Porunci. Raportul rușinos spune: "Poporul a început să aibă relații imorale cu fiicele Moabului. Femeile au venit să cheme poporul la jertfele aduse dumnezeilor lor și poporul a început să mănânce și să se plece înaintea dumnezeilor lor. Astfel, Israel s-a închinat lui Baal-Peor și mânia lui Iehova s-a aprins împotriva lui Israel." Prin urmare, judecătorii lui Israel au primit ordin să ucidă pe bărbații care se atașaseră de acest dumnezeu fals, Baal-Peor. Iehova a trimis, de asemenea, o plagă printre călcătorii legământului, și douăzeci și patru de mii de israeliți au murit în urma plăgii. – Numerele 25:1-9.

13. Înainte de aceasta, fratele lui Moise, Aaron, a murit, și Eleazar, fiul său, l-a urmat ca mare preot. (Numerele 20:22-29). Și Moise, deoarece într-o anumită ocazie de ispitire/încercare, el și Aaron eșuaseră să-l

sfințească pe Iehova Dumnezeu înaintea poporului, a fost oprit să intre în Țara Promisă. S-a apropiat timpul ca el să moară, și el a dat ultimele sale discursuri națiunii. Conform instrucțiunilor lui Dumnezeu, Moise l-a însărcinat pe Iosua, fiul lui Nun, din seminția lui Efraim, pentru a fi succesorul său în conducerea Israelului. – Numerele 27:15-23; Deuteronom 31:23.

14. În auzul Israelului, Moise a spus, într-un cântec inspirat: ”Voi proclama numele lui Iehova. Recunoașteți măreția Dumnezeului nostru! Stânca — lucrările sale sunt perfecte, căci toate căile sale sunt drepte. Un Dumnezeu al fidelității, în care nu este nedreptate; el este drept și nepărtinitor”. – Deuteronom 32:3, 4.

15. Moise a dat, de asemenea, o binecuvântare profetică inspirată celor douăsprezece seminții originale ale lui Israel, printre care Levi și Iosif, pe ai cărui doi fii, Efraim și Manase, Moise i-a asemănat cu coarnele unui taur întâi născut. În încheierea binecuvântării sale asupra celor douăsprezece seminții, Moise a spus: ”Fericit ești tu, o, Israele! Cine este ca tine, un popor care se bucură de salvare în Iehova?” – Deuteronom 33:1-29.

16. Este incontestabil faptul că profetul Moise a fost un martor al lui Iehova. În lista ”norului așa mare de martori” cartea Evrei, capitolul unsprezece, îl numește pe Moise după Iosif. (Evrei 11:23-29; 12:1). Moise a fost făcut un tip sau o figură profetică a unui profet mai mare care urma să vină, un Mai Mare Moise, care putea fi așteptat, așadar, să fie un și mai mare martor al lui Iehova. – Deuteronom 18:15-19.

17. În ascultare de porunca divină, bătrânul Moise a lăsat acum pe israeliți pe câmpiile Moabului și a urcat Muntele Nebo, ”pe vârful Pisga, în dreptul Ierihonului” la vest de râul Iordan în Țara Promisă a Canaanului. De pe vârful muntelui Iehova a arătat profetului Său fidel toată țara. Chiar dacă avea 120 de ani, ochii lui Moise au putut să vadă totul. Cu ochii mulțumiți el a adormit în moarte. Iehova l-a îngropat undeva într-o vale în țara Moabului, nimeni nu știe unde. (Deuteronom 34:1-7). Aceasta trebuie să fi fost în opoziția Diavolului, Șarpele cel Mare, pentru că citim: ”Arhanghelul Mihael, când s-a împotrivit Diavolului și îl contrazicea cu privire la corpul lui Moise, n-a îndrăznit să-l condamne insultându-l, ci a zis: „Iehova să te mustre!” (Iuda 9). Astfel, nu s-a putut construi nici un altar peste/la locul de înmormântare a lui Moise; și nici nu s-au păstrat relicve ale corpului său pe care liderii religioși să le idolatrizeze în încălcarea Celor Zece Porunci.

CUCERIREA CANAANULUI

18. Conform voinței lui Dumnezeu, Iosua a preluat conducerea vizibilă a Israelului. Forma mai plină/completă a numelui său este Iehosua. (Numerele 13:16; 1 Cronici 7:27). Numele are o semnificație mare. Dicționarul Internațional Nou al lui Webster, ediția a doua, neprescurtată, din 1943, la pagina 1341, dă semnificația: ”1. Literal, Iehova este eliberare.” Desigur, acest nume nu înseamnă că Iosua era Iehova Dumnezeu însuși. Evreii vorbitori de greacă din Alexandria, Egipt, care au produs Versiunea Greacă Septuaginta a Scripturilor Ebraice, au redat numele ca Yesous sau Isus. Mulți băieți latino-americani sunt numiți astăzi Isus în loc de Iosua. (Fapte 7:45; Evrei 4:8, AV). Iosua, fiul lui Nun, a fost acela care a spus reprezentanților adunați ai lui Israel: ”Alegeți astăzi cui vreți să-i slujiți... Dar eu și casa mea îi vom sluji lui Iehova!” (Iosua 24:15). Până a murit, el a fost un martor al lui Iehova.

19. După ce a trecut doliul morții lui Moise, Iehova a poruncit lui Iosua să conducă națiunea lui Israel și mulțimea mare amestecată cu ei peste Râul Iordan. Tocmai atunci Râul Iordan era în timpul inundațiilor. Era timpul pentru recoltarea orzului în Canaan, și ”Iordanul se revarsă peste toate malurile lui în toate zilele secerișului”. În/ca simbol Iehova Dumnezeu a condus marșul spre râul inundat, pentru ca preoții săi care duceau

arca legământului care conținea tablele lui Dumnezeu scrise de mână a Celor Zece Porunci să meargă înaintea poporului.

20. De îndată ce picioarele preoților au pus picioarele în apă la margine, s-a întâmplat un miracol. El a reamintit cumva de miracolul de la Marea Roșie. ” Apele care veneau din amonte au stat în loc. S-au ridicat ca un dig foarte departe, la Adam, orașul de lângă Țaretan [în jur de cincisprezece mile în amonte, spre nord], iar apele care coborau spre marea Arabei, Marea Sărată, s-au scurs.” Arca legământului a fost dusă apoi în mijlocul râului Iordan, unde preoții au stat pe loc până când tot poporul lui Dumnezeu trecuse pe malul celălalt.

21. Când, în cele din urmă, preoții care purtau arca legământului au ieșit din apă și picioarele lor au ajuns malul vestic deasupra cotei de inundație, ” apele Iordanului s-au întors la locul lor și s-au revărsat din nou peste maluri, ca mai înainte.” Aceasta a fost în ziua a zecea a luni Abib sau Nisan, cu patru zile înainte de prima celebrare a Paștelor de către Israel în Țara Promisă a Canaanului. Ce nume a făcut acest lucru pentru Iehova Dumnezeu! – Iosua 1:10 până la 4:19.

22. Într-un loc numit Ghilgal, pe marginea de est a orașului Ierihon, israeliții și-au așezat tabăra. Locul a fost numit Ghilgal pentru că acolo a avut loc o circumcizie națională a bărbaților lor. După acea purificare națională, ei au sărbătorit primul Paște în Canaan. (Iosua 5:2-12). Trebuia să aibă loc acum începutul cuceririi țării Canaan. Ierihonul trebuia să cadă primul. El urma să fie distrus cu toți locuitorii săi care se închinau la idoli ca prime roade ale țării pentru Iehova. Instrucțiunile lui Dumnezeu în această privință au fost urmate de Iosua și tot Israelul; și în marșul final cu arca sacră a legământului în jurul Ierihonului, în a șaptea zi oamenii care mergeau în marș au strigat, Dumnezeul Atotputernic a făcut ca zidurile orașului condamnat să cadă. Israelii au acționat acum călăii lui Iehova în distrugerea locuitorilor neascultători cu excepția lui Rahab și a rudelor sale. În final ei au dat foc orașului. Lucrul acesta a cerut multă credință în Iehova, în special din partea lui Iosua. ” Prin credință, zidurile Ierihonului au căzut după ce fuseseră înconjurate șapte zile. Prin credință, prostituata Rahav n-a pierit cu cei neascultători, pentru că i-a primit pașnic pe spioni [trimiși în Ierihon de Iosua]”. (Evrei 11:30, 31). Acest miracol a adăugat la faima lui Dumnezeu. – Iosua 6:1-27.

23. Sub Iosua, cucerirea țării Canaanului a înaintat cu succes cu ajutorul supraomnesc, ”pentru că Iehova Dumnezeu lui Israel era cel care lupta pentru Israel.” (Iosua 10:14, 42). Israel lupta în numele lui Dumnezeu; pentru victoriile lor ei urmau să se laude în mod corespunzător în numele lui. ” Lăudați-vă cu sfântul său nume! Să se bucure inima celor ce-l caută pe Iehova”. (Psalmul 105:3; 1 Samuel 17:45; 2 Cronici 14:11). Dumnezeu lupta într-adevăr pentru numele său, pentru că în legământul Său cu Avraam cu mai mult de 470 de ani înainte Iehova jurase pe sine că va da descendenților lui Avraam această țară a Canaanului. El s-a ridicat la înălțimea promisiunilor Sale și și-a sfințit numele ca un Dumnezeu fidel care își respectă legămintele.

24. Iosua a fost primul din seria de judecători vizibili peste Israel în țara Canaanului. Iehova Dumnezeu era Regele invizibil al națiunii. Moise spusese aceasta în cântecul de la Marea Roșie. (Exodul 15:18). Mai târziu, Ghedeon a refuzat să fie făcut rege peste Israel, spunând: ”Iehova va governa peste voi”. (Judecători 8:23). După ce Iosua, din seminția lui Efraim, a murit, israeliții au întrebat și Dumnezeu le-a spus că seminția lui Iuda urma să preia conducerea în lupta împotriva canaaniților. Seminția lui Benjamin au capturat doar o parte din Ierusalim de la iebusiții băștinași, și au lăsat ca regele David din seminția lui Iuda să ia restul orașului secole mai târziu. (Judecători 1:1-21; 2 Samuel 5:4-10). Astfel a existat o perioadă de sute de ani în care judecători umani pe care Dumnezeu i-a ridicat s-au ocupat de treburile Israelului. Începutul acestei perioade lungi a pornit bine. O mare parte a țării a fost cucerită, însă lucrul principal a fost acesta: închinarea la singurul Dumnezeu adevărat și viu a fost păstrată cu credincioșie în întreaga națiune. Citim:

25. ” Poporul i-a slujit lui Iehova în toate zilele lui Iosua și în toate zilele bătrânilor care au continuat să trăiască după Iosua și care văzuseră toată lucrarea cea mare pe care o făcuse Iehova pentru Israel. Iosua, fiul lui Nun, slujitorul lui Iehova, a murit la vârsta de o sută zece ani. [în jurul anului 1454 î. Cr.] Și a fost înmormântat în teritoriul moștenirii lui, la Timnat-Heres, în regiunea muntoasă a lui Efraim, la nord de muntele Gaaș. Toată generația aceea a fost adăugată și ea la părinții lor, iar după ei s-a ridicat altă generație, care nu-l cunoștea pe Iehova și nici lucrarea pe care o făcuse el pentru Israel”. – Judecătorii 2:7-10.

26. Ce s-a întâmplat acum când acea generație de bătrâni care văzuseră și cunoscuseră lucrările Dumnezeului lui Israel au murit și exemplul, influența, călăuzirea și sfatul lor nu mai erau? Judecătorii 2:11-13 răspunde: ” Fiii lui Israel au făcut ce este rău în ochii lui Iehova și le-au slujit Baalilor. L-au părăsit pe Iehova, Dumnezeul părinților lor, care îi scosese din țara Egiptului, și au urmat alți dumnezei, dintre dumnezeii popoarelor din jurul lor, și s-au plecat înaintea lor, astfel că l-au mâniat pe Iehova. L-au părăsit pe Iehova și le-au slujit lui Baal și chipurilor lui Aștoret”. Chiar și secole mai târziu, în zilele ultimului judecător al lui Israel, profetul Samuel, a fost necesar ca el să spună israeliților să îndepărteze astfel de dumnezei străini falși. ”Atunci fiii lui Israel au îndepărtat Baalii și chipurile lui Aștoret și au început să-i slujească numai lui Iehova.” După aceea Iehova le-a dat biruință asupra dușmanilor lor. – 1 Samuel 7:2-17.

BAAL

27. Dar cine era acest Baal? Numele lui înseamnă literalmente ”Proprietar; Posesor”. El a fost aplicat, de asemenea, unui soț, posesorul unei soții. Se presupunea că dumnezeul Baal era fiul lui El și Așera și fratele zeiței Anath. Soția lui era Aștoret sau Astarte. Se presupunea că el urma să fie domnul cerului și al vremii. Canaanii, descendenții lui Ham, fiul lui Noe, se închinau la Baal și Aștoret. Așadar, în țara Canaanului existau mulți Baali locali și Aștorete cu chipurile lor idolești corespunzătoare. Însă în mod oficial, printre canaanii, se înțelegea că există de fapt un singur dumnezeu Baal și o singură zeiță Aștoret.

28. Discutând despre mitologia zeilor Canaanului, o autoritate* vorbește despre nivelul extrem de jos al religiei lui...Baal era personificarea acelor forțe din natură care produc ploaie și vegetație...Lucrul uimitor despre zei, așa cum erau ei concepuți în Canaan, este că ei nu aveau nici un caracter moral. De fapt, comportamentul lor era la un nivel mult mai scăzut decât al societății în ansamblu, dacă putem să judecăm din codurile antice ale legii. Cu certitudine, brutalitatea mitologiei era mult mai rea decât oriunde altundeva în Orientul Apropiat la acea vreme. Închinarea la acești zei a adus cu ea unele din cele mai demoralizante practici existente atunci. Printre ele era sacrificiul copiilor, o practică demult abandonată în Egipt și Babilonia, prostituția sacră, și închinarea la șarpe pe o scară necunoscută printre alte popoare...

*Atlasul Istoric Westminster pentru Biblie (ediția 1956), pagina 36, coloana 2.

29. Muntele Carmel de pe litoralul mediteranean a devenit faimos ca locația unui vechi sanctuar al lui Baal. Când israeliții au devenit fermieri în țara Canaanului, au trebuit să se opună acestei închinări la natură, sau Baalism, care este închinare la Diavol.

30. De comportamentul moral libertin legat de închinarea la Baal ne aducem aminte din experiența Israelului pe câmpiile Moabului din fața Ierihonului. Chiar în Canaan, israeliții au suferit pentru că au lăsat pe închinătorii locali ai lui Baal să rămână. ” S-au amestecat cu națiunile și au învățat faptele lor. Le-au slujit idolilor lor, iar aceștia au fost o cursă pentru ei. Și-au adus fiii și fiicele ca jertfă demonilor. Astfel, au vărsat sânge nevinovat, sângele fiilor lor și al fiicelor lor, pe care i-au jertfit idolilor din Canaan. Și țara a fost pângărită prin vărsare de sânge. Ei au ajuns necurați prin lucrările lor și au avut relații imorale”. (Psalmul 106:35-39). În timpul ultimilor patruzeci de ani ai Ierusalimului, profetul Ieremia a rostit aceste cuvinte ale lui Iehova: ”Au umplut locul acesta de sângele celor nevinovați. Au construit locuri înalte lui Baal ca să-și ardă fiii în foc, ca ofrande arse lui Baal, lucru pe care nu-l poruncisem, despre care nu vorbisem și care nici nu mi se suise în inimă”. – Ieremia 19:4, 5.

31. Întrucât israeliții erau un popor peste care era chemat numele lui Dumnezeu, o astfel de închinare la Baal și aducerea de jertfe umane lui erau o profanare teribilă a numelui lui Iehova. (Levitic 20:1-5). Israelul a cules consecințe naționale triste din profanarea numelui lui Iehova în felul acesta oribil.

32. După ce judecătorul Samuel îi făcuse pe israeliți să îndepărteze Baalii și chipurile lui Aștoret pentru a se întoarce la Iehova cu toată inima lor, israeliții necredincioși i-au cerut să numească un rege uman vizibil peste ei. Iehova a spus atunci lui Samuel: ”Nu pe tine te-au respins, ci pe mine m-au respins ca să nu mai fiu rege peste ei”. Totuși Iehova le-a ascultat cererea și l-a pus pe Samuel să-l unghieze pe Saul din seminția lui Beniamin ca rege peste Israel. (1 Samuel 8:4 până la 13:1). Saul s-a dovedit a fi un rege neascultător, și Iehova i-a spus lui Samuel să-l unghieze pe băiatul păstor David, din seminția lui Iuda, pentru postul de rege. După moartea regelui Saul în bătălia cu filistenii, David, ca unsul lui Iehova a fost făcut rege peste tot Israelul. În anul următor el a luat restul orașului Ierusalim din mâinile iebusiților canaaniti. El a făcut citadela lui, Sionul, capitală. Acolo el a ridicat un cort aproape de palatul său și a pus arca sacră a legământului înăuntrul lui, cu slujitori preoțești. – 2 Samuel 5:1-19.

33. În timp, David a dorit să construiască un palat glorios sau un templu care să găzduiască arca legământului, unde Iehova să poată locui simbolic ca adevăratul Rege al Israelului. Cu toate acestea, David fusese un om al sângelui în purtarea ”războaielor lui Iehova”. Din acest motiv Iehova nu i-a dat lui David acest privilegiu. El a dat acest privilegiu fiului lui David, Solomon. Ca apreciere față de zelul regelui David pentru închinarea la Dumnezeu, Iehova, din propria sa inițiativă, a făcut un legământ pentru guvernare monarhică cu David. Acest legământ a decretat că guvernarea monarhică peste poporul lui Dumnezeu urma să rămână pe linia familiei lui David pentru totdeauna. În declararea acestui legământ pentru regat, Iehova a spus cu privire la succesorul regal al lui David: ”El este acela care va construi o casă pentru numele meu”.

34. Aici Iehova s-a referit, nu doar la Solomon, primul succesori al lui David, ci și la descendentul îndepărtat al lui David, și anume, Fiul lui Dumnezeu, care urma să se nască pe pământ în familia lui David și care urma să construiască un palat sau templu spiritual veșnic pentru Iehova, Regele eternității. Cu acesta din urmă în minte, Iehova a continuat: ”Eu îi voi întări tronul regatului pe timp indefinit. Eu îi voi fi tată, iar el îmi va fi fiu...Casa ta și regatul tău vor fi întărite pe timp indefinit înaintea ta. Tronul tău va fi întărit pe timp indefinit”. – 2 Samuel 7:1-18.

35. Legământul regatului făcut de Iehova cu David, din seminția lui Iuda, a dat forță și sprijin binecuvântării pe care Iacob, care era pe moarte, o pronunțase asupra celui de-al patrulea fiu al său, Iuda, cu 700 de ani înainte, spunând: ”Sceptra nu se va îndepărta de la Iuda, nici toiagul de conducător dintre picioarele sale, până va veni Șilo; și de el vor asculta popoarele.” (Geneza 49:10). Astfel, linia regală a lui David urma să existe până la venirea adevăratului Fiul al lui Dumnezeu, și atunci Acesta urma să devină moștenitorul permanent al legământului lui Dumnezeu pentru regat. – 1 Cronici 17:1-14.

36. David a stat pe tronul lui Israel în Ierusalim în numele lui Iehova. Așadar, David a stat pe tronul Său vizibil. La bătrânețe, aproape de moartea sa, David a abdicat de la tron în favoarea iubitului său fiu Solomon. Însă înainte de a face acest lucru, David a început să adune mari cantități de materiale de construcții pentru templul propus, și de asemenea, să pună deoparte cantități considerabile de metale prețioase pentru a-l construi. Iehova i-a arătat lui David și locul unde trebuia construit templul, adică, pe Muntele Moria, unde în urmă cu opt sute de ani Avraam încercase să aducă pe fiul său iubit Isaac ca jertfă lui Dumnezeu.

37. Într-o apariție finală înaintea poporului lui Israel, Regele David l-a binecuvântat pe Dumnezeu și a spus: ”Ale tale, o, Iehova, sunt măreția, puterea, frumusețea, desăvârșirea și demnitatea, căci tot ce este în ceruri și pe pământ este al tău! Al tău este regatul, o, Iehova”. În consecință, când Solomon s-a așezat pe tronul ocupat anterior de tatăl său David, atunci, așa cum este scris, ”Solomon s-a așezat pe tronul lui Iehova ca rege în locul tatălui său, David, și prospera, și toți israeliții ascultau de el”. – 1 Cronici 28:1 până la 29:23.

SFINȚIREA TEMPLULUI

38. În al patrulea an al domniei sale, regele Solomon a început să construiască palatul sau templul lui Iehova pe Muntele Moria în Ierusalim. În al unsprezecelea an al domniei sale el a finalizat templul. (1 Regi

6:37, 38). În ziua dedicării templului, Solomon adusese arca legământului din cortul ei de pe Muntele Sion și o pusese prin preoți în compartimentul cel mai lăuntric al templului, Sfânta Sfintelor, pe Muntele Moria. ” În Arcă nu erau decât cele două table de piatră pe care Moise le așezase acolo la Horeb, când Iehova încheiase un legământ cu fiii lui Israel”. Iehova a dat dovada că acceptase și sfințise acest templu construit pentru numele său; căci, când preoții au ieșit, ” Norul a umplut casa lui Iehova. Și, din cauza norului, preoții n-au mai putut rămâne acolo să slujească, fiindcă gloria lui Iehova umplea casa lui Iehova”. Apoi Solomon a făcut o rugăciune lungă în numele închinării făcute la sau în fața acestui templu. – 1 Regi 8:1-54.

39. Din nou, a avut loc un miracol, ca cel care a avut loc când Moise a dedicat tabernacolul cortului întâlnirii în pustia Muntelui Sinai. Citim: ” De îndată ce Solomon a terminat rugăciunea, a coborât foc din ceruri și a mistuit ofranda arsă și jertfele, iar gloria lui Iehova a umplut casa. Și preoții n-au mai putut să intre în casa lui Iehova, fiindcă gloria lui Iehova umpluse casa lui Iehova. Toți fiii lui Israel erau de față când a coborât focul și când gloria lui Iehova a venit peste casă. Ei s-au plecat imediat cu fața la pământ pe pavaj, s-au prosternat și i-au mulțumit lui Iehova, „căci este bun, căci bunătatea sa iubitoare este veșnică”. – 2 Cronici 7:1-3.

40. După aceea, într-o viziune, noaptea, Iehova a spus regelui Solomon: ” Acum aleg și sfințesc casa aceasta, pentru ca numele meu să fie în ea pe timp indefinit. Ochii mei și inima mea vor fi acolo întotdeauna”. În același timp, Iehova l-a avertizat pe regele Solomon împotriva căderii de la religia adevărată și l-a avertizat că acest templu glorios va fi distrus dacă Israelul și regii lui se vor depărta de închinarea la Iehova. – 2 Cronici 7:11-22.

41. În ciuda înțelepciunii sale superioare și în ciuda a ceea ce Iehova prescrisese pentru regii lui Israel în Deuteronom 17:14-17, regele Solomon a luat sute de neveste pentru el, multe dintre acestea fiind femei păgâne neisraelite de dragul alianțelor de Stat. El le-a permis să-și continue închinarea la dumnezei străini. Aceste femei au întors treptat inima lui Solomon de la Cele Zece Porunci și de la închinarea lui Iehova. ” Când Solomon a îmbătrânit, soțiile i-au abătut inima ca să urmeze alți dumnezei, iar inima lui n-a fost întreagă pentru Iehova, Dumnezeul său, ca inima tatălui său, David. Solomon a început să meargă după Aștoret, zeița sidonienilor, și după Milcom, lucrul dezgustător al amoniților...Atunci a construit Solomon un loc înalt pentru Chemoș, lucrul dezgustător al Moabului, pe muntele din fața Ierusalimului, și pentru Moloh, lucrul dezgustător al fiilor lui Amon. Așa a făcut pentru toate soțiile lui străine care făceau să se înalțe fum de jertfă și le aduceau jertfe dumnezeilor lor.” – 1 Regi 11:1-8.

42. Iehova s-a indignat de această profanare a numelui Său de către regele poporului care-I purta numele. El a spus lui Solomon că va smulge regatul lui Israel din casa lui regală, cu excepția semințiilor lui Iuda și Beniamin, seminția lui Levi fiind, desigur, atașată de templul din Ierusalim. Conștient de binecuvântarea sa pe care Iacob, care era pe moarte, o pronunțase asupra fiului său Iosif și asupra fiilor lui Iosif, Efraim și Manase, Iehova a ales acum pe Ieroboam, din seminția lui Efraim să preia conducerea celor zece seminții ce urmau să fie smulse de la succesorul regelui Solomon la tron. Pentru a scăpa de planurile ucigașe ale regelui Solomon, Ieroboam a trebuit să fugă în Egipt. – 1 Regi 11:9-40.

43. Când fiul lui Solomon, Roboam, l-a urmat pe tatăl său la tron, Ieroboam Efraimitul s-a întors din Egipt. El a condus o delegație de israeliți care au cerut regelui Roboam să ridice sarcinile opresive pe care Solomon cel necredincios le pusese asupra lor. Însă regele Roboam a ascultat de consilierii mândri, tineri, neexperimentați și a refuzat să acorde ușurare (a sarcinilor). El a amenințat să fie mai opresiv decât Solomon, chiar ”cu scorpioni”. La aceasta, cele zece seminții ale lui Israel s-au despărțit de guvernarea monarhică a casei lui David și l-au făcut pe Ieroboam regele lor, cu capitala națională la Sihem, în teritoriul lui Efraim. Iehova Dumnezeu l-a împiedicat pe regele Roboam al lui Iuda ca să nu lupte pentru a aduce înapoi la sine pe cele zece seminții. – 1 Regi 12:1-25.

44. Astfel, în mod necruțător, după patru sute de ani, consecințele acestei serii de profanări a numelui lui Iehova de către israeliți în țara Canaanului au atins apogeul într-o națiune divizată. Acesta este un exemplu național istoric de avertizare pentru ”națiunea sfântă” a lui Iehova de astăzi, peste care este chemat numele Lui

și care sunt martorii Lui. Fie ca ei să evite astfel de consecințe, neprofanând niciodată numele Lui. – 1 Corinteni 10:6, 11; 1 Petru 2:9.

ÎNTREBĂRI

1. În relația cu Israelul, ce a fost determinat Iehova să facă, și de dragul cui?
2. (a) Ce a devenit o întrebare în cazul Israelului, și care a fost răspunsul scriptural? (b) Relația lui Iehova cu Israel urma să-L afecteze pe el însuși în ce anume, iar din partea Israelului ce anume urma să aibă consecințe naționale?
3. (a) Pentru a ajuta Israelul să se închine lui Dumnezeu conform Celor Zece Porunci, ce s-a făcut cu seminția lui Levi? (b) Așadar, cum a fost păstrat numărul total al semințiilor lui Israel la doisprezece?
- 4,5. (a) Cum a fost ocupat/folosit restul aceluia prim an de la exod? (b) Cum a sfințit Iehova tabernacolul nou construit?
6. Cum a arătat Iehova că îl acceptase pe Aaron și pe fiii săi ca preoți pentru Israel?
7. Ce a fost prezent în mod vizibil cu israeliții și a determinat mișcările lor spre Canaan?
8. De ce au fost făcuți israeliții să rătăcească patruzeci de ani în pustie, și cine au fost exceptați de la moarte în pustiu?
9. Cum a pledat Moise pe lângă Iehova ca să cruțe Israelul, și ca să respecte care declarație a făcut Iehova așa?
10. Cum și de ce Iehova nu a făcut nimic lui Israel în pustie pentru care națiunile să-L poată învinui?
- 11, 12. (a) Unde, în fața cărui oraș, a venit Israelul în al patruzecilea an de rătăcire, și cum a dat peste cap Dumnezeu efortul lui Balaac de a blestema Israelul? (b) Cum a încercat profetul Balaam ca însuși Israelul să-și aducă blestemul lui Dumnezeu, dar ce s-a întâmplat?
13. De ce a trebuit să moară Moise în afara Țării Promise, și pe cine l-a însărcinat el ca succesori săi?
14. Ce a spus Moise în deschiderea cântecului său inspirat?
15. În final, pe cine a binecuvântat Moise, și de ce nu era nici un popor ca ei?
16. Printre cine este enumerat Moise în mod Scriptural, și al cui tip a fost făcut el?
17. Unde a murit Moise, unde a fost îngropat, și evident, în fața opoziției cui?
18. Ce înseamnă numele Iosua, și ce alegere declarată a lui îl dovedește ca martor al lui Iehova până la moarte?
19. Cine, în mod simbolic, a condus marșul Israelului spre Râul Iordan, și cum și când?
20. Ce miracol a avut loc, și cum a ajuns Israelul de partea cealaltă a Iordanului?
21. Când s-au întors apele Iordanului la locul lor, și ce a făcut acest miracol pentru Iehova?
22. (a) După care purificare națională a celebrat Israelul primul său Paște în Canaan? (b) Ce legătură a avut Ierihonul cu faima lui Dumnezeu?
23. (a) Când au cucerit Canaanul, de ce se putea lăuda Israelul în numele lui Dumnezeu? (b) În relație cu care/ce legământ lupta Iehova pentru propriul său nume?

24. (a) În timpul perioadei judecătorilor cine era regele Israelului, și ce seminție a fost numită să preia conducerea după moartea lui Iosua? (b) Care a fost lucrul principal care a făcut ca perioada judecătorilor să înceapă bine?
25. În timpul vieții căror oameni au continuat israeliții să/l slujească pe Iehova, și de ce?
26. Ce s-a întâmplat când acea generație mai în vârstă de oameni credincioși a murit, și ce a fost obligat chiar și Judecătorul Samuel să le spună israeliților să facă?
27. Cine era acest Baal care era venerat, și de ce se spunea că erau Baali?
28. Conform autorității citate: care era nivelul moral al zeilor și al trăsăturilor închinării canaanienilor atunci?
29. (a) Ce locație a devenit faimoasă ca sanctuar al lui Baal? (b) Pentru că au devenit fermieri, cărei închinări a trebuit să se opună Israelul?
30. Cum a suferit Israelul pentru că a lăsat pe închinătorii lui Baal să rămână în țara lui (a Israelului) dată de Dumnezeu, chiar și până în zilele profetului Ieremia?
31. O astfel de închinare la Baal, cu sacrificiile ei, din partea Israelului era o profanare a ce, și de ce așa?
32. (a) Cum a ajuns Israelul să aibă un rege uman? (b) Cum a ajuns Sionul să fie capitala regatului și locația arcei legământului lui Dumnezeu?
33. Ce legământ a făcut Iehova cu regele David, și de ce?
34. În legământul Său cu regele David, despre cine vorbea Iehova în special ca ziditorul unei case pentru numele Său, și cât timp urma să fie întemeiat regatul acestuia?
35. (a) Cărei binecuvântări pronunțate de Iacob i-a dat acest legământ al regatului forță și sprijin? Așadar, până când trebuia să existe linia regală a lui David?
36. (a) Pe al cui tron stătea cu adevărat regele David? (b) Pentru ce a făcut el pregătiri, și ce i-a arătat Iehova?
37. (a) Într-o apariție finală înaintea Israelului, ce a spus David despre regat? (b) Așadar, pe al cui tron s-a așezat succesorul lui David?
38. (a) Când și de cine a fost construit templul pe Muntele Moria? (b) Când și cum a dat Iehova o dovadă vizibilă că El sfințise acest templu construit pentru numele Său?
39. Ce miracol a avut loc când regele Solomon a terminat să se roage, și ce au făcut privitorii?
40. Ce a spus în viziune Iehova lui Solomon despre atitudinea sa față de acel templu, dar ce avertisment i-a dat, de asemenea, lui Solomon cu privire la acel templu?
41. Cum a mers regele Solomon contrar sfatului pentru regi dat în Deuteronom 17:14-17, și ce a fost influențat el în cele din urmă să facă ca rezultat al acestui lucru?
42. (a) Din cauza necredincioșiei lui Solomon, ce a spus Iehova că va face cu regatul lui Israel? (b) De ce a fost obligat Ieroboam, din seminția lui Efraim, să fugă în Egipt?
43. După moartea lui Solomon, cum a început regatul lui Israel format din zece seminții, și cu ce oraș ca și capitală a lui?
44. (a) Națiunea divizată a fost consecința cărei acțiuni a Israelului? (b) Pentru cine astăzi este aceasta un exemplu de avertizare?

CAPITOLUL 9

DUMNEZEUL ADEVĂRAT VERSUS BAAL

Regatul format din zece seminții al lui Israel a fost primul care a reînviat chestiunea, Adevăratul Dumnezeu Iehova sau Baal, care? Și o femeie a fost implicată! Aceasta a avut loc cu mai bine de jumătate de secol după ce regatul din douăsprezece seminții al lui Israel s-a despărțit de casa lui David în zilele regelui Roboam. Ieroboam, regele regatului lui Israel format din zece seminții, s-a temut că supușii săi se vor revolta și vor merge înapoi la casa lui David dacă continuau să meargă la Ierusalim, capitala regatului lui Iuda format din două seminții, pentru a se închina lui Iehova la templul Său acolo. Astfel, regele Ieroboam a decis să întemeieze o închinare rivală care să țină pe poporul său departe de Ierusalim, unde domnea casa lui David. El a încercat același truc la care au recurs israeliții în timpul absenței lui Moise de patruzeci de zile pe muntele lui Dumnezeu, acela de a-l reprezenta pe puternicul Dumnezeu Iehova sub forma unui taur tânăr. Aceasta a fost, desigur, o încălcare a Celor Zece Porunci.

2. Ieroboam făcuse doi viței de aur. Pe unul îl așezase în orașul îndepărtat din nord la Dan. Pe celălalt îl așezase în Betel. Acesta era la doisprezece mile nord de Ierusalim și era în teritoriul lui Efraim, aproape de locul unde Iacob, nepotul lui Avraam, avusese visul despre scara între cer și pământ, pe care urcau și coborau îngerii lui Dumnezeu. Preoții din seminția lui Levi au rămas loiali închinării lui Iehova la Ierusalim. Prin urmare, regele Ieroboam și-a numit proprii săi preoți care să conducă închinarea falsă înaintea vițelilor săi idoli de la Dan și Betel. El a spus supușilor săi că este o sarcină prea mare pentru ei să se suie la Ierusalim pentru închinare, și că vițelul îl reprezenta pe Dumnezeul care-i scosese din Egipt.

3. În felul acesta regele Ieroboam a făcut ca regatul lui Israel format din zece seminții să păcătuiască și să profaneze numele lui Dumnezeu. Iehova a condamnat această închinare la vițel și, prin profetul său Ahia, l-a înștiințat că regatul nu va rămâne în casa lui. Oricine din descendenții săi care urma să moară în câmp deschis urma să fie mâncat de păsările răpitoare. Un rege dintr-o altă casă din Israel urma să nimicească toată casa regelui necredincios Ieroboam. Conform profeției, Baeșa, din seminția lui Isahar s-a ridicat împotriva succesorului lui Ieroboam, fiul său Nadab, și a nimicit toată casa regală a lui Ieroboam. – 1 Regi 12:26 până la 14:20; 15:25-31.

4. Baeșa a domnit ca rege în Tirța, ca capitală a lui, timp de douăzeci și patru de ani și a menținut închinarea la vițel. Din acest motiv casa lui regală a fost condamnată la același sfârșit teribil ca cel al lui Ieroboam. Comandantul peste care Zimri s-a ridicat împotriva fiului și succesorului lui Baeșa, Ela, și a nimicit toată casa lui Baeșa. Zimri a domnit doar șapte zile la Tirța, pentru că majoritatea israeliților l-au făcut pe șeful armatei Omri, regele lor. Când Omri a capturat Tirța, Zimri s-a sinucis. Omri s-a așezat pe tron și a domnit șase ani la Tirța. Apoi a cumpărat dealul Samariei și a construit Samaria pe el și a făcut din aceasta capitala sa datorită poziției sale puternic fortificate. El a păstrat, de asemenea, închinarea la vițel. – 1 Regi 16:1-28.

5. În anul 941 î. Cr., Ahab, fiul lui Omri, a devenit conducător peste regatul din zece seminții al lui Israel, cu orașul Samaria ca capitală a lui, la aproximativ patruzeci de mile nord de Ierusalim. Regele Ahab al Israelului a devenit notoriu pentru răutatea lui în materie de religie. El nu doar a păstrat închinarea la vițel stabilită de apostatul Ieroboam, ci a făcut mai rău. Cum? A introdus închinarea la Baal.

6. La cincizeci de mile nord de Muntele Carmel, în teritoriul seminției lui Așer, se găsește portul Sidon. Acolo, în vremea lui Ahab, regele fenician numit Etbaal conducea o parte a litoralului Mediteranean. Melkart era dumnezeul orașului; de fapt, numele acestui dumnezeu fals înseamnă ”Regele Orașului”. Acest dumnezeu era la fel ca Baal, în a cărui favoare se presupunea că este regele sidonienilor, căci Etbaal înseamnă ”Cu Baal”, adică, în favoarea lui Baal. Conform istoricului evreu Josephus, Regele Etbaal era preotul zeiței Aștoret (Astarte). Foarte devotată închinării la Aștoret era fiica regelui Etbaal pe nume Izabela. Căsătorindu-se cu

această idolatră Izabela, regele Ahab al Israelului a intrat într-o alianță politică cu tatăl ei, regele Etbaal. Îndărătnica Izabela l-a dominat pe soțul ei Ahab, chiar și religios.

7. Referitor la efectul acestei căsătorii interzise de Dumnezeu a regelui Ahab cu Izabela, raportul din 1 Regi 16:31-33 spune:

8. ”Și, ca și cum ar fi fost puțin lucru să umble în păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, a mai și luat-o de soție pe Izabela, fiica lui Etbaal, regele sidonienilor, și s-a dus să-i slujească lui Baal și să se plece înaintea lui. Pe lângă aceasta, i-a ridicat un altar lui Baal în casa lui Baal, pe care a construit-o în Samaria. Ahab a făcut apoi stâlpul sacru [sau, Așera]. Și Ahab a făcut mai mult rău pentru a-l mânia pe Iehova, Dumnezeul lui Israel, decât toți regii lui Israel care fuseseră înaintea lui”.

9. Izabela și-a folosit poziția pentru a promova închinarea tatălui său în Israel, închinarea lui Baal și a stâlpului sacru sau Așera. Existau sute de preoți ai lui Baal în Israel, în jur de patru sute cincizeci. Existau, de asemenea, patru sute de ”profeți ai stâlpului sacru” care mâncau la masa Izabelei, pe cheltuiala ei. Baalismul a devenit mai prominent în Israel decât închinarea la vițel, care era practică în numele lui Iehova. (1 Regi 18:19). Totuși a existat o rămășiță de câteva mii în Israel care nu și-au plecat genunchiul în fața lui Baal sau nu au sărutat chipul său idolesc.

UN PROFET DIN GALAAD

10. Dintr-odată, neanunțat, o figură ciudată a apărut în Israel, cu cuvinte solemne pentru regele Ahab și regina Izabela. Primele cuvinte rostite din gura lui au fost: ”*Hha'i Yehowah!*” Adică, ”Viu este Iehova!” Omul a fost un martor profetic al lui Iehova. Chiar și numele său a onorat pe singurul Dumnezeu viu și adevărat, căci el era Ilie, nume care înseamnă ”Iehova este Dumnezeu”. El a venit de la est de Râul Iordan, din țara Galaadului, din satul Tișbe, la aproximativ zece mile nord de Râul Iaboc, un afluent al Iordanului. Prin urmare, el era numit Ilie Tișbitul.

11. Anotimpul uscat al verii care durează șase luni, din Aprilie până în Septembrie, se termina. Se aștepta anotimpul ploios al iernii. Dar atunci când rostește primul mesaj către Israel, Ilie spune: ”Viu este Iehova, Dumnezeul lui Israel, înaintea căruia stau, că în acești ani nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât la cuvântul meu”. (1 Regi 17:1). Ilie se rugase ca, ca expresie a indignării lui Iehova față de închinarea la Baal promovată prin guvern, să nu mai fie ploaie în următorii trei ani în Israel. Până el nu se ruga din nou lui Iehova Dumnezeu pentru ea, ploaia și roua anotimpului secetos al verii nu urmau să cadă. – Iacov 5:17, 18.

12. Acum urma să aibă loc secetă în Israel pentru a-l dovedi pe Ilie ca un profet adevărat al Dumnezeului Preaînalt. (Deuteronom 18:21, 22). Ilie nu a produs seceta; el pur și simplu a anunțat-o după rugăciunea sa către Iehova Dumnezeu. Însă durata secetei a depins de rugăciunea lui Ilie, ordinul cuvântului său. Dumnezeul său Iehova urma să fie un producător de secetă, precum și un producător de ploaie pentru Ilie. – Ieremia 14:22.

13. Seceta urma să dovedească că Israelul era proscris de Dumnezeu pentru închinarea sa la Baal. Totuși nu a fost Ilie cel care a adus nenorocirea peste Israel, ci regele Ahab, care se întorsese spre închinarea rușinoasă la Baal. Seceta cu foamete urma să fie una lungă. Ea a fost un răspuns la rugăciunea credinței unui om cu sentimente ca ale noastre, însă un om neprihănit. ”Ilie a fost un om cu sentimente ca ale noastre și totuși, în rugăciune, el s-a rugat să nu plouă și n-a plouat peste țară trei ani și șase luni”. (Iacov 5:17). Rugăciunea a fost pur și simplu o rugăciune ca Dumnezeu să aducă blestemul său promis peste Israel pentru călcarea legământului lor solemn cu El. – Deuteronom 28:23, 24.

14. Cum urma să supraviețuiască Ilie însuși secetei și foametei chemate prin propria sa rugăciune? Dumnezeul Atotputernic poate să hrănească în mod ceremonios corbii necurați care strigă la el pentru mâncare;

și El putea la fel de ușor să-l hrănească pe Ilie, chiar în interiorul țării lovite de secetă a Israelului. (Iov 38:41; Psalmul 147:9). Iehova a spus: ” Pleacă de aici, îndreaptă-te spre est și ascunde-te în valea Cherit, la est de Iordan! Vei bea din torent, iar eu le voi porunci corbilor să te hrănească acolo”. Ilie a ascultat. Acolo, fiind ascuns în siguranță corbii l-au hrănit pe Ilie. Ei i-au adus pâine și carne dimineața și seara, și apele văii i-au furnizat băutură. Însă, torentul a început să devină din ce în ce mai mic. În cele din urmă a secat. ” Nu căzuse ploaie pe pământ.” – 1 Regi 17:2-7.

15. Peste țara lui Israel cerul a devenit ca cuprul. Pământul de dedesubt a devenit ca fierul. În loc de umezeală din cer erau rafale de praf. Torente din văi în timpul iernii s-au menținut uscate; ele însetau după apele sezoniere. Fermierii s-au simțit rușinați de producția pământului. Cultivatorii de viță de vie au urlat. Pustiirea a îmbrăcat țara. Animalele din țară au simțit povara vinei închinării la Baal a lui Israel. Animalele domestice au oftat; cirezile de vite au hoinărit în confuzie, dar nici o hrană! Turmele de oi au urmat pe păstorii lor în zadar. * Să strige toate aceste creaturi sărace la Baal! Nu era el oare domnul cerului și al vremii, domnul ploii și al vegetației? Nu erau oare 450 de preoți ai lui Baal în țara lui Israel? De ce nu puteau rugăciunile preoților lui Baal împreună cu loviturile lor în ei cu pumnale și lăncii către dumnezeul lor Baal să biruiască rugăciunea lui Ilie către Dumnezeu sau Iehova? De ce nu s-a arătat Baal ca un făcător de ploaie și să-și apere puterile atribuite lui de preoții săi? De ce sponsorul lor, regele Ahab, a trebuit să caute vegetație pentru a-și salva catârii și caii?

* A se compara Deuteronomul 28:23, 24; Psalmul 107:33, 34; Ioel 1:4-20; Hagai 1:10, 11.

16. Dumnezeu sau Baal dovedindu-se neputincios, regele Ahab l-a învinuit pe Ilie pentru această nenorocire de la Dumnezeu făcător de ploaie. El a ordonat o căutare a acestui răpitor al economiei Israelului. El a cercetat regate depărtate și apropiate; însă niciunul nu a putut descoperi unde era Ilie și să-l dea regelui Ahab. Regina sa, Izabela, era furioasă pe Dumnezeu lui Ilie. Oricâți profeți ai lui Iehova găsea, îi omora pe toți. Nu i-a putut urmări pe toți. Chiar în casa domnului ei regele era un închinător al lui Iehova, Obadia, al cărui nume înseamnă ”Slujitor al lui Iehova”. El a luat o sută de profeți ai lui Iehova și i-a ascuns în două tabere de cincizeci în peșteri, asigurându-le pâine și apă. Mica poate să fi fost unul din acești profeți.

17. A sosit timpul acum ca Ilie să se mute în alt loc. Dumnezeu l-a trimis la o văduvă, nu, nu una în Israel, ci una din afara Israelului, aproape de locul unde tatăl Izabelei domnea la Sidon. Dumnezeu a spus lui Ilie: ” Ridică-te, du-te la Sarepta, care aparține de Sidon, și locuiește acolo. Iată că acolo îi voi porunci unei văduve să te hrănească”. Fără prejudecăți, Ilie a mers. La Sarepta el a găsit-o pe văduvă. El a cerut puțină pâine, în afară de apă.

18. Văduva l-a recunoscut pe Dumnezeu lui Ilie: ” Viu este Iehova, Dumnezeul tău, că n-am nicio turtă, ci doar o mână de făină în vasul cel mare și puțin ulei în vasul cel mic”. Ea strângea lemne ca să facă un foc și să coacă ceva pentru ea și fiul ei și să mănânce și apoi să moară. Ilie i-a spus să pună ospitalitatea față de un străin înaintea nevoilor ei și a fiului ei. Căci Iehova a promis că făina din vasul cel mare și uleiul din vasul cel mic nu se va termina până când Iehova va da ploaie pe fața pământului. În credință, văduva a făcut cum i s-a spus; și Iehova și-a îndeplinit promisiunea față de ea. Astfel Ilie a rămas cu ea și cu fiul ei până când seceta urma să se termine.

19. Cu toate acestea, era oare prezența lui Ilie menită să amintească păcatele ei pentru pedepsire? Căci fiul ei a murit! Ilie a cerut băiatul mort și l-a pus pe pat în camera lui Ilie pe acoperiș. După o rugăciune către Dumnezeu el s-a întins de trei ori peste băiatul mort, strigând: ” O, Iehova, Dumnezeul meu, fă, te rog, ca sufletul acestui copil să se întoarcă în el”. Dumnezeu i-a răspuns lui Ilie, și băiatul a devenit un suflet viu din nou. ”Vezi, fiul tău este viu”, a spus Ilie în timp ce dădea băiatul mamei sale văduve. La aceasta ea a spus: ” Acum știu că ești un om al lui Dumnezeu și că în gura ta cuvântul lui Iehova este adevărat”. (1 Regi 17:8-24). Această văduvă ne-israelită exercitase credință în purtarea de grijă pentru profetul lui Iehova. Ea nu-l trădase pe acest om vânat regelui Etbaal al Sidonului care se închina lui Baal, și nici ginerelui său, regele Ahab al Israelului. Acum credința ei a fost răsplătită de/cu primul caz raportat de înviere a unui mor, cea a fiului ei.

TESTUL CU FOC DIN CER

20. Regele Ahab nu a avut succes în urmărirea lui Ilie, căci Dumnezeu îl ascunsese. În al treilea an după ce Ilie făcuse predicția sa despre o secetă lungă, Dumnezeu a spus: ” Du-te și arată-te lui Ahab, căci sunt hotărât să dau ploaie pe fața pământului!”. Ilie s-a întors în țara lui Israel, cu toate că foametea era încă severă în Samaria. Regele Ahab și administratorul casei sale, Obadia, căutau iarbă pentru a păstra caii și măgarii regelui în viață. Regele Ahab a mers pe un drum, iar Obadia pe un alt drum. Dintr-odată un om a stătut în drumul lui Obadia. Ilie! Înfațișarea lui l-a identificat – îmbrăcăminte de părului, cureaua de piele încinsă la coapse!

21. Obadia a căzut cu fața la pământ. Ilie a spus: ” Du-te și spune-i domnului tău: «Ilie este aici».” Însă Obadia a spus că îi este teamă că Ilie va dispărea după ce el va merge să spună regelui Ahab; și vroia oare Ilie ca să fie ucis unul din martorii lui Iehova? Obadia ”se temuse de Iehova din tinerețea sa”, și dovedise acest lucru ascunzând profeții lui Iehova în peșteri de răzbunarea ucigașă a reginei Izabela. Dacă Ilie dispărea după ce era anunțat regelui Ahab, atunci, a spus Obadia, ”el mă va omori”. Astfel Ilie a jurat: ” Viu este Iehova al armatelor, înaintea căruia stau, că astăzi mă voi arăta înaintea lui”. – 1 Regi 18:1-15.

22. Astfel Ilie a trimis după regele Ahab, și nu regele Ahab după Ilie, și aceasta prin intermediul unuia din martorii lui Iehova, unul din miile din Israel care nu-și plecase genunchiul înaintea lui Baal. Regele Ahab a venit cu nerăbdare. La întâlnirea cu Ilie el a spus: ” Tu ești, tu, cel care aduci nenorocire asupra lui Israel?” Ilie a contra-atacat această acuzație, spunând că regele Ahab și casa tatălui său aduseseră nenorocirea: ”fiindcă ați nesocotit poruncile lui Iehova și i-ați urmat pe Baali.” Ilie i-a cerut apoi să adune la el la muntele Carmel pe cei patru sute cincizeci de profeți ai lui Baal și pe cei patru sute de profeți ai Izabelei ai stâlpului sacru, Așera. Regele Ahab s-a conformat acestei cereri. – 1 Regi 18:16-20.

23. Numele Carmel înseamnă ”Livadă”. Însă după trei ani și jumătate de secetă Muntele Carmel, faimos pentru măslinii și pomii săi fructiferi, nu părea ca o livadă prosperă. Muntele Carmel se ridică cu 556 de picioare deasupra Mării Mediteraneene. O oarecare distanță a fost lăsată între competiția lui Ilie cu preoții lui Baal înaintea regelui Ahab și a oamenilor de seamă ai Israelului. Ilie a luat conducerea, căci el convocase această adunare. El a spus: ” Până când veți șchiopăta între două păreri? Dacă Iehova este adevăratul Dumnezeu, urmați-l pe el, dar dacă este Baal, urmați-l pe el!” Dar cum urmau oamenii să decidă? Ilie urma să-i ajute. Șansele de reușită erau de 450 la 1, împotriva lui Ilie. Așadar, cei 450 de preoți ai lui Baal trebuiau să pregătească o jertfă care să fie arsă pe altar și apoi să cheme pe Baal să dea foc lemnelor de sub jertfă. Ilie trebuia și el să pregătească un taur pentru jertfă, și să nu dea foc lemnelor. El urma să cheme pe Iehova să facă lucrul acesta. ” Dumnezeu care va răspunde prin foc este adevăratul Dumnezeu”. Oamenii au fost de acord să facă acest test al calității de Dumnezeu. – 1 Regi 18:21-24.

24. Acum sub obligație, preoții lui Baal, ca majoritate, și-au pregătit primii jertfa, însă nu s-a aprins nici un foc. ”O, Baal, răspunde-ne!” au strigat ei de dimineață până la prânz. Ilie și-a bătut joc de preoții lui Baal: ” Strigați cât vă ține gura, căci el este un Dumnezeu! În mod sigur este ocupat, îi vine să iasă afară și trebuie să se ducă să-și facă nevoile. Sau poate că doarme și trebuie să se trezească!” Pe măsură ce preoții continuau să strige în zadar, au devenit furioși și și-au urmat obiceiul lor de a se tăia cu pumnale și lăncii. Sângele curgea pe ei. Prânzul a trecut și ei au continuat să se comporte ca profeți, da, până la momentul când se aducea jertfa zilnică în templul din Ierusalim, departe în sud-est. Baal nu a răspuns cu foc miraculos. El nu era adevăratul Dumnezeu! – 1 Regi 18:25-29.

25. Acum la cererea lui Ilie poporul s-a apropiat pentru a inspecta mișcările lui. ” Și Ilie a luat douăsprezece pietre, după numărul triburilor fiilor lui Iacob, la care venise cuvântul lui Iehova, zicând: „Israel va fi numele tău“. Apoi a construit cu aceste pietre un altar în numele lui Iehova, iar în jurul altarului a săpat un șanț cu o suprafață cam cât aceea semănată cu două sea de sămânță. După aceea a aranjat lemnele, a tăiat taurul tânăr în bucăți și l-a pus pe lemne”. Apoi, de trei ori a turnat patru vase mari cu apă prețioasă peste ofranda arsă și peste lemne. ” Astfel, apa curgea în jurul altarului; și el a umplut cu apă și șanțul.” Acum, în momentul când se ardea ofranda de cereale la altarul de la templu cu focul pe care Dumnezeu îl aprindea în vremea lui Solomon, Ilie s-a rugat:

26. ” O, Iehova, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Israel, să se știe azi că tu ești Dumnezeu în Israel, că eu sunt slujitorul tău și că după cuvântul tău am făcut toate aceste lucruri! Răspunde-mi, o, Iehova, răspunde-mi, pentru ca poporul acesta să știe că tu, Iehova, ești adevăratul Dumnezeu și că tu le întorci inima înapoi!“

27. Fără întârziere a venit focul lui Iehova din cer. El a mistuit animalul victimă din șanț și lemnele, da, altarul și țărâna. El a supt apa care era în șanțul din jur. Cristale albastre transparente găsite trei mii de ani mai târziu în vecinătatea acestui test al focului susțin că a fost un foc atomic, canalizat fără să-i rănească pe privitorii din apropiere, lovind direct ținta.* Așa de copleșitoare a fost vederea acestui lucru că poporul a căzut cu fețele la pământ și a strigat în mod repetat: ”*Yehowah' hu ha-Elohim!*” ”Iehova este adevăratul Dumnezeu!” El răspunsese prin foc.

28. Moarte, așadar, preoților dumnezeului fals! ”Atunci Ilie a zis [poporului]: „Prindeți-i pe profeții lui Baal! Nu lăsați să scape niciunul!“ Împinși de demonstrația convingătoare a calității de dumnezeu a lui Iehova, poporul a prins pe cei 450 de profeți ai lui Baal. Ilie îi coborâse pe panta estică a Muntelui Carmel, în valea Chison. Acolo, preluând conducerea în distrugerea închinării la Baal din Israel, Ilie îi înjunghiasse pe acei preoți. – 1 Regi 18:25-40.

29. Sosise timpul ca să înceteze seceta, ca o dovadă suplimentară că Iehova este adevăratul Dumnezeu. Ilie, ca și când ar fi auzit zgomotul unei ploii torențiale, a spus lui Ahab să meargă și să se bucure de o masă. Însă pentru Ilie a fost un timp ca să se roage în credință marelui Făcător de Ploaie. Cu un însoțitor el s-a urcat pe vârful Muntelui Carmel. Acolo a început să se prăbușească la pământ, cu fața între genunchi. El a așteptat un răspuns prompt la rugăciune. Însoțitorului său i-a spus: ” Urcă, te rog, și privește spre mare“. Însoțitorul s-a uitat spre vest de-a lungul Mării Mediteraneene. „Nu este nimic”, a spus el. „Du-te înapoi!“, a spus Ilie de mai multe ori. La a șaptea privire ochii însoțitorului s-au luminat. „Iată că din mare se ridică un nor mic, ca o palmă de om“, a strigat el. Ah! Iehova răspunde la rugăciune! Ilie a trimis pe însoțitorul său imediat să-l înștiințeze pe regele Ahab să urce în carul său și să coboare în grabă în orașul reședinței regale, Izreel, în valea Izreel. (greacă: Esdreton). – 1 Regi 18:41-44.

30. Cerurile s-au întunecat cu nori, a pornit un vânt puternic, mirosul de ploaie era în aer. O, ce înviorător! În carul său, regele Ahab a pornit spre sud-est prin vale. După ce a trecut de orașul Meghido, a accelerat. Însă avea un alergător înaintea. Era profetul Ilie. ” Și mâna lui Iehova a fost peste Ilie, iar el și-a încins șoldurile și a alergat înaintea lui Ahab până la Izreel [în jur de douăzeci și cinci de mile].” A urmat o ploaie torențială după ei. (1 Regi 18:45, 46). În mod fidel, aproximativ o mie de ani mai târziu, discipolul creștin Iacov a spus cu privire la acest om al rugăciunii, Ilie: ” Și s-a rugat din nou, iar cerul a dat ploaie și pământul și-a dat roadele”. – Iacov 5:17, 18.

NU (ERA) TIMPUL SĂ MOARĂ

31. Impresionată de întreruperea providențială a secetei lungi, regina Izabela s-a înfuriat când soțul ei Ahab îi spusese despre testul dumnezeului adevărat pe Muntele Carmel și despre cum Ilie ucisese cu sabia pe toți profeții dumnezeului tatălui ei regal preoțesc Etbaal. Printr-un mesager ea a spus lui Ilie: ” Așa să facă dumnezeii, ba chiar mai rău, dacă mâine, pe vremea aceasta, nu-i voi face sufletului tău cum ai făcut tu sufletului lor!” – 1 Regi 19:1, 2.

32. Lui Ilie nu i-a plăcut ideea de a deveni un ”suflet mort”. (Leviticul 21:11; Numerele 6:6). El s-a temut. Cu însoțitorul său el a fugit optzeci și cinci de mile în direcția sud-vest într-un loc numit de strămoșul său Avraam, și anume, Beer-Șeba, la aproximativ treizeci de mile vest de Marea Moartă. Aici el și-a lăsat însoțitorul și a continuat spre sud cale de o zi. Stând sub un copac din care se fac măhuri, ”el a început să ceară ca sufletul său să moară”, desigur, nu din mâna Izabelei. El a spus: ” Destul! Acum, o, Iehova, ia-mi sufletul, căci nu sunt mai bun decât strămoșii mei!” El a adormit, dar nu în moarte. – 1 Regi 19:3-5.

33. Un înger l-a trezit pe Ilie și i-a spus să mănânce. La capul său era o turtă rotundă coaptă pe pietre pe niște pietre încinse și un urcioc cu apă. Apoi s-a pus jos și a adormit din nou. Îngerul lui Iehova l-a trezit din nou, cu vestea că îl aștepta o călătorie. ” Scoală-te și mănâncă, fiindcă drumul este prea lung pentru tine!” Ilie a

făcut așa și apoi a pornit la drum. ” A mers cu puterea pe care i-a dat-o mâncarea aceasta, a mers patruzeci de zile și patruzeci de nopți până la muntele adevăratului Dumnezeu, până la Horeb”. În acea călătorie lungă de două sute de mile prin pustia Sinai, Ilie a postit patruzeci de zile, întocmai cum postise profetul Moise patruzeci de zile când a primit Cele Zece Porunci.

34. ”Ce faci aici, Ilie?” Aceasta a fost întrebarea lui Iehova adresată lui Ilie în timp ce petrecea noaptea într-o peșteră. Ilie părea să nu mai aibă nicio perspectivă ca profet, având în vedere că a spus: ” Am fost cu adevărat gelos pentru Iehova, Dumnezeul armatelor, căci fiii lui Israel au părăsit legământul tău, au dăruit altarele tale, i-au omorât cu sabia pe profeții tăi și numai eu am mai rămas. Și ei caută să-mi ia sufletul“. Însă cuvântul lui Iehova i-a spus lui Ilie: ” Du-te afară și stai pe munte înaintea lui Iehova”. Ilie a făcut așa. – 1 Regi 19:5-11.

35. Însăpăimântătoare trebuie să fi fost fenomenele naturii pe care le-a experimentat Ilie acum. ” Și iată că Iehova trecea și un vânt mare și puternic despica munții și sfărâma stâncile înaintea lui Iehova. (Iehova nu era în vântul acela.) Și după vânt a fost un cutremur. (Iehova nu era în cutremurul acela.) Și după cutremur a fost un foc. (Iehova nu era în focul acela.)”. Cum a fost asta? Dacă Iehova trecea și era responsabil pentru aceste manifestări terifiante ale naturii, cum s-a făcut că El însuși nu era în acele manifestări? În sensul că Iehova nu este un dumnezeu al naturii, sau doar forțe naturale care sunt personificate și idolatrizate. Vântul puternic, cutremurul și focul nu erau ele însele Dumnezeul, Iehova, și prin urmare nu trebuiau personalizate ca Baal, dumnezeul fals al cerului, furtunii, vremii și vegetației. Vântul, cutremurul și focul erau pur și simplu expresii ale forței active a lui Iehova. Acest lucru a fost foarte diferit de cel când Iehova l-a acoperit pe Moise într-o despicătură a stâncii Sinai și a trecut pe lângă și a proclamat numele Său așa de deplin. – 1 Regi 19:11, 12.

36. Pentru Ilie fusese un timp cutremurător, zgomotos. Ce contrast față de ceea ce a urmat! După foc a fost ”un glas domol, calm”, sau un glas de un calm gentil, de nemișcare. Era glasul lui Iehova care vorbea. ” Când Ilie l-a auzit, și-a acoperit imediat fața cu veșmântul său de profet, a ieșit afară și a stat la intrarea peșterii. Și iată că un glas i-a vorbit, zicându-i: „Ce faci aici, Ilie?“ La această întrebare Ilie a răspuns ca și mai înainte. Nicio perspectivă de a face ceva!

37. Iehova a pus activități înaintea profetului său descurajat. În nordul Israelului se afla Siria, cu capitala ei Damasc. Ea își câștigase independența față de Israel și avea propriul ei rege, în acel timp Ben-Hadad. Siria era ca un rege al nordului pentru Israel. Ilie urma să promoveze mari schimbări în guvernare, inclusiv în cea a Siriei. Iehova i-a spus: ” Du-te, întoarce-te pe drumul tău în pustiul Damascului. Du-te acolo și unge-l pe Hazael rege peste Siria. Pe Iehu, nepotul lui Nimși, să-l ungi rege peste Israel, iar pe Elisei, fiul lui Șafat, din Abel-Mehola, să-l ungi profet în locul tău. Astfel, pe acela care va scăpa de sabia lui Hazael îl va omorî Iehu, iar pe acela care va scăpa de sabia lui Iehu îl va omorî Elisei. Și am lăsat în Israel șapte mii de bărbați, toți genunchii care nu s-au plecat înaintea lui Baal și toate gurile care nu l-au sărutat”. (1 Regi 19:12-18). Nu, Ilie nu a rămas singur în Israel.

38. Cu un scop reînnoit în viață Ilie s-a întors în nord din peninsula Sinai. A traversat râul Iordan și a venit în țara sa de origine Galaad, la est de Iordan. Orașul Abel-Mehola? El îl știa bine. Era la câteva mile nord-est de orașul său natal Tișbe. Ilie a procedat acum la a-l unge ca succesori al său pe Elisei, al cărui nume înseamnă ”Dumnezeu este Salvare”. Cum? Ilie l-a găsit arând cu douăsprezece perechi de tauri înaintea lui, el însuși fiind în spate cu a douăsprezece pereche. ” Ilie s-a dus la el și și-a aruncat veșmântul de profet peste el”. Elisei a înțeles atunci această ungere sau numire. El a lăsat aratul și a alergat după Ilie și a spus: ” Lasă-mă, te rog, să-mi sărut tatăl și mama și apoi te voi urma”. Cuvintele lui Ilie: ” Du-te și întoarce-te, căci ce ți-am făcut?“ nu au fost o respingere a acestui Elisei, care era unul din rămășița de șapte mii din Israel care nu se închinaseră lui Baal.

39. După ce a luat o masă de rămas bun cu oamenii, inclusiv cu tovarășii plugari, Elisei ”s-a ridicat, l-a urmat pe Ilie și a început să-i slujească.” (1 Regi 19:19-21). El a ajuns să fie cunoscut ca ” Elisei, fiul lui Șafat, care turna apă pe mâinile lui Ilie”, când Ilie își spăla mâinile. – 2 Regi 3:11.

CONDAMNAREA LUI AHAB ȘI A IZABELEI

40. După aceasta regele Ben-Hadad al Siriei a venit împotriva lui Israel. Un anumit om al adevăratului Dumnezeu, unul din rămășița de șapte mii care-i erau încă loiali lui Iehova, a prezis de două ori victoria pentru regele Israelului, în cursul a doi ani. Regele Ahab nu a urmărit până la capăt victoria, ci s-a compromis cu dușmanul. Având în vedere aceasta, un altul din rămășiță, un anumit om al "fiilor profeților", a spus regelui Ahab că sufletul său trebuie să meargă pentru sufletul regelui Siriei pe care el îl lăsase să scape, și poporul regelui Ahab pentru poporul regelui Ben-Hadad. Aceasta a provocat regelui Ahab o mare descurajare a spiritului. – 1 Regi 20:1-43.

41. Trebuie remarcat aici că Ilie nu și-a pierdut slujba profetică după ce a fugit de frică de Izabela cea pornită să-l ucidă. La Horeb, muntele lui Dumnezeu, Iehova nu l-a concediat pe Ilie. Și după ungerea lui Elisei prin aruncarea hainelor sale oficiale peste Elisei, el nu a ieșit din slujba profetică. Elisei nu a continuat să poarte îmbrăcămintea oficială, ci Elisei a reluat purtarea ei. Astfel, Ilie a avut încă o întâlnire cu regele Ahab.

42. Pe lângă regina Izabela, regele Ahab a avut fără îndoială alte soții ca concubine. Doi din fiii săi numiți în raport erau Ahazia și Ioram. Pe lângă aceștia, mai avea șaptezeci de alți fii, împreună cu fiice, inclusiv Atalia, care avea același spirit ca și mama ei Izabela. Atalia a fost legătura într-o alianță politică între regatul lui Israel și regatul lui Iuda; căci regele Ahab își măritase pe fiică-sa Atalia cu Ioram, fiul regelui Iosafat al lui Iuda. Astfel Atalia era în/pe linie pentru a deveni regina lui Iuda. (2 regi 8:16-18, 26, 27; 2 Cronici 22:2-4; 2 Regi 10:1, 6). Aceasta a fost o căsătorie periculoasă din punct de vedere religios! Și cu mult timp înainte, regatul lui Iuda a suferit din cauza acestei căsătorii proaste aranjată de regele Iosafat al Ierusalimului. Când fiul Ataliei, Ahazia, a devenit regele lui Iuda, Atalia, ca mamă regină, l-a sfătuit să facă ce era rău în ochii lui Iehova. – 2 Cronici 24:7.

43. Regele Ahab al Israelului avea un vecin temător de Dumnezeu care locuia la estul reședinței sale regale din Izreel. Acest om era Nabot Izreelitul, care avea o vie. Ea era pe un pământ care era o moștenire a familiei, o posesiune ereditară de la strămoșii săi conform legii lui Iehova Dumnezeu. Regele Ahab a început s-o poftescă, ca să poată s-o transforme într-o grădină de legume pentru sine. El i-a propus lui Nabot, fie să facă un schimb, fie s-o cumpere. Nabot a respectat legea și aranjamentul lui Dumnezeu, spunând: " Judecând din punctul de vedere al lui Iehova, departe de mine gândul să-ți dau moștenirea strămoșilor mei!" – 1 Regi 21:1-3.

44. Regele Ahab s-a simțit așa de rău din cauză că nu a putut obține proprietatea încât s-a culcat în patul lui cu fața la perete și nu a vrut să mănânce. Soția sa Izabela a întrebat care e motivul. Când el i-a spus motivul, ea a spus: " Nu domnești tu acum ca rege în Israel? Scoală-te, mănâncă pâine și inima să-ți fie veselă. Chiar eu îți voi da via lui Nabot, izreelitul". Ignorând că Ahab însuși era împărat peste Israel, ea a luat lucrurile în mâini. Ea a scris scrisori în numele lui Ahab și le-a sigilat cu sigiliul lui oficial, și le-a trimis bătrânilor și nobililor care erau con-cetățeni cu Nabot. Ea i-a instruit pe aceștia în numele regelui să "născopească" o acuzație împotriva lui Nabot și să aducă doi martori falși cu o ocazie publică care să-i zică lui Nabot: "Ai blestemat pe Dumnezeu și pe rege!" Apoi pe baza acestei acuzații de blasfemie și răzvrătire din partea martorilor falși ei urmau să-l ucidă cu pietre pe Nabot. – 1 Regi 21:4-10.

45. Bătrânii și nobilii s-au uitat la sigiliul regal de pe scrisori, și au ales să asculte de om (în acest caz fiind de fapt Izabela) mai degrabă decât de Dumnezeul Celor Zece Porunci. L-au omorât pe Nabot așa cum a fost ordonat, și au pus câinii să lingă sângele din trupul său lovit. Fiii și moștenitorii săi au fost, de asemenea, omorâți. "Ei au trimis să i se spună Izabelei: „Nabot a fost lovit cu pietre și a murit“. La rândul ei, Izabela a spus soțului ei: "Ridică-te și ia în stăpânire via lui Nabot, izreelitul, pe care n-a vrut să ți-o dea pe bani, căci Nabot nu mai este în viață, ci a murit". Fără durere pentru moartea lui Nabot, ci în lăcomie, regele Ahab a luat în posesie via. – 1 Regi 21:11-16.

46. Plăcerea sa în a o lua în stăpânire a fost schimbată rapid în deznădejde. Neinvitat, profetul Ilie l-a confruntat în vie. Iehova care vede totul trimisese pe Ilie să spună: " După ce că ai ucis, ai mai și luat în stăpânire?"...: Iată ce a spus Iehova: „Acolo unde câinii au lins sângele lui Nabot, acolo vor linge câinii și sângele tău!“ Ca un criminal prins, Ahab a spus lui Ilie: "M-ai găsit, dușmanule?" – 1 Regi 21:17-20.

47. Da, Ilie îl găsisese, și aceasta cu un mesaj de judecată din partea lui Iehova. Iehova urma să nimicească pe orice descendent de sex masculin al regelui Ahab, și să facă casa lui regală ca pe cea a regelui Ieroboam, cel care a introdus închinarea la vițel în Israel și ca pe cea a lui Baeșa, conspiratorul care a nimicit casa lui Ieroboam dar a menținut închinarea la vițel în Israel. ”Și Iehova a vorbit și cu privire la Izabela, zicând: Căinii o vor mânca pe Izabela pe bucata de pământ a Izreelului. Pe acela din casa lui Ahab care moare în oraș, căinii îl vor mânca, iar pe acela care moare pe câmp, păsările cerurilor îl vor mânca. Nimeni, absolut nimeni, n-a fost ca Ahab, care s-a vândut ca să facă ce este rău în ochii lui Iehova și pe care l-a întărâtat Izabela, soția lui. El s-a purtat în chip dezgustător, umblând după idoli de baligă, așa cum au făcut amoriții, pe care Iehova i-a izgonit dinaintea fiilor lui Israel”. (1 Regi 21:21-26). Cei ce au auzit aceasta în via lui Nabot au fost căpitanul armatei lui Ahab, Iehu, nepotul lui Nimși, și aghiotantul său numit Bidcar, cel care conducea carele în spatele regelui. Cu toate acestea, Ilie nu l-a uns pe Iehu, nepotul lui Nimși în acel moment. Lucrarea lui Iehu trebuia să înceapă mai târziu.

48. La această declarație înspăimântătoare din partea Dumnezeului lui Ilie, regele Ahab s-a umilit, postind, stând și umblând în pânză de sac neregală. Din acest motiv Iehova a spus lui Ilie că va aduce această nenorocire anunțată asupra casei lui Ahab, nu în zilele lui Ahab, ci în zilele unuia dintre fiii lui Ahab. – 1 Regi 21:27-29.

49. Au trecut trei ani fără ca cuvintele lui Iehova rostite prin Ilie să se împlinească. Regele Ben-Hadad al Siriei nu reluase războiul împotriva lui Israel, însă el tot a deținut orașul israelit Ramot-Galaad, undeva la douăzeci de mile nord-est de orașul natal al lui Ilie, Tișbe. Acum a urmat o vizită a regelui Iosafat din Ierusalim. Iosafat luase pe Atalia, fiica regelui Ahab și a reginei Izabela, pentru a fi soția fiului său Ioram, astfel că exista o relație de familie atunci între cele două case regale. În această vizită de stat Ahab a propus ca regele Iosafat să i se alăture într-o campanie militară pentru recucerirea Ramot-Galaadului dincolo de Iordan. Regele Iosafat și-a dat acordul. Însă el a cerut mai întâi să aibă un cuvânt de la Dumnezeul său Iehova.

50. Regele Ahab nu a trimis după Ilie. La ce folos, având în vedere că Ilie pronunțase deja distrugerea asupra lui? Regele Ahab a chemat aproximativ patru sute de preînși profeți. Se presupunea că aceștia vorbeau în numele lui Iehova, pentru a se potrivi cu ocazia. La întrebarea lui Ahab despre o campanie împotriva Ramot-Galaadului, ei au spus: ”Suie-te, și Iehova îl va da în mâna regelui”. Nesatisfăcut, regele Iosafat a cerut să întrebe încă un alt ”profet al lui Iehova”. De data aceasta, Ahab l-a sugerat, nu pe Ilie, ci pe Mica, fiul lui Imla. Numele lui înseamnă ”Cine este ca Iehova?” El era unul din rămășița de șapte mii din Israel care nu-și plecaseră genunchiul înaintea lui Baal. Ahab îl ura pe Mica, pentru că el a sprijinit profeția lui Ilie și a prezis doar lucruri rele împotriva regelui Ahab. Înainte ca să vină Mica, el a spus mesagerului regelui: ” Viu este Iehova că voi vorbi ce-mi va spune Iehova”. – 1 Regi 22:1-14.

51. În batjocură, Mica a imitat ce spusese regelui cei patru sute de profeți falși. Astfel Ahab a pus pe Mica să jure că spune doar adevărul în numele lui Iehova. Mica a respectat jurământul și a prezis acum dezastrul pentru rege. Israeliții urmau să fie împrăștiați ca niște oi fără păstor regal. Mai mult, Iehova lăsase un spirit înșelător în gura celor patru sute de profeți care prezisese succesul, pentru a aduce moartea lui Ahab; ”dar Iehova a anunțat nenorocirea cu privire la tine”. Regele Ahab a ascultat de majoritatea (profeților) și a dat ordin ca Mica să fie întemnițat, până când, a spus el, ”voi veni în pace”. Mica s-a supus testului unui profet adevărat al lui Iehova și a spus: ” Dacă te întorci în pace, Iehova n-a vorbit cu mine“. Și a adăugat: „Ascultați, voi, toate popoarele”.

52. În ciuda acestui lucru, regele Iosafat al Ierusalimului s-a dus împreună cu regele Ahab, însă acest lucru nu i-a plăcut lui Iehova Dumnezeu. (2 Cronici 19:1, 2). Cu forțele lor militare combinate, ei au traversat râul Iordan și s-au îndreptat împotriva Ramot-Galaadului. Simțindu-se nesigur, în special din pricina profeției lui Mica, Ahab s-a deghizat pentru a evita să devină ținta atacului. Bătălia s-a dat în afara orașului deținut de sirieni, însă deghizarea lui Ahab nu l-a protejat. O săgeată siriană, condusă în drumul ei de Iehova Dumnezeu, l-a lovit pe Ahab într-un loc greu de lovit, între apendice și haina de corespondență. Ahab a trebuit să fie ținut sus pentru a-și păstra poziția în picioare în carul său cu fața spre sirieni. ”Seara a murit; și sângele de la rană curgea în carul de război.” La apus bătălia a fost oprită, și ei au luat cadavrul regelui înapoi peste râul Iordan și l-au îngropat în Samaria. El nu s-a întors pace și prosperitate. Cei patru sute de profeți ai săi s-au dovedit că au luat

numele lui Iehova într-un mod nevrednic, iar Mica a fost dovedit un profet adevărat care a vorbit cu adevărat în numele lui Iehova. Mica a fost un martor adevărat al lui Iehova. – 1 Regi 22:15-37.

53. Dar ce se poate spune despre împlinirea cuvintelor lui Ilie spuse cu trei ani înainte regelui Ahab în via lui Nabot? ”Au spălat carul de război la bazinul Samariei, iar câinii au venit să-i lingă sângele (și prostituatele s-au scăldat acolo), după cuvântul pe care-l spusese Iehova.” (1 Regi 22:38). Această împlinire a cuvintelor lui Ilie despre regele Ahab a dat promisiunea că tot restul profeției pe care el a spus-o în via lui Nabot cu privire la casa regală a lui Ahab și la regina sa Izabela, se va împlini și ea. Doar așteptați!

54. Moartea lui Ahab a lăsat pe regina Izabela, ca văduvă; însă ”Ahazia, fiul său a început să domnească în locul său”. – 1 Regi 22:39, 40.

55. Mama noului rege Ahazia a continuat să-l influențeze religios. ”El a făcut ce este rău în ochii lui Iehova și a umblat pe calea tatălui său, pe calea mamei sale și pe calea lui Ieroboam, fiul lui Nebat, care-l făcuse pe Israel să păcătuiască. A continuat să-i slujească lui Baal și să se plece înaintea lui și l-a mâniat pe Iehova, Dumnezeul lui Israel, întocmai cum făcuse tatăl său”. (1 Regi 22:52, 53). Nu a fost extraordinar, așadar, că atunci când regele Ahazia a căzut printre grilaj în camera de pe acoperiș și s-a îmbolnăvit, a trimis în cele din urmă la cel mai apropiat oraș al filistenilor spre sud-vest, Ecron, pentru a întreba pe dumnezeul lui local, Baal-Zebub, despre însănătoșirea lui. – 2 Regi 1:2.

56. Cu toate acestea, cuvântul lui Iehova împotriva casei lui Ahab nu putea fi ignorat și pus deoparte. Prin îngerul său Iehova a trimis pe Ilie să se întâlnească cu mesagerii regelui. Ilie le-a spus: ”Oare nu este niciun Dumnezeu în Israel de trimiți să-l întrebe pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului? De aceea, nu te vei mai da jos din patul în care te-ai urcat, fiindcă vei muri negreșit”. Când mesagerii s-au întors și au relatat regelui Ahazia, fiul lui Ahab, el a întrebat despre înfățișarea profetului. Ei au spus că el era ”un om care avea un veșmânt de păr și șalele încinse cu o centură de piele”. Regele a recunoscut descrierea. ”Era Ilie, tișbitul”. – 2 Regi 1:3-8.

57. Pentru a-l aresta pe Ilie, regele Ahazia a trimis o căpetenie peste cincizeci cu cei cincizeci de oameni ai săi. Aceștia nu s-au întors niciodată. El a trimis un alt grup ca acela. Și aceștia nu s-au întors. Ce se întâmplase?

58. În fiecare caz căpetenia celor cincizeci l-au găsit pe Ilie stând pe vârful muntelui. El i s-a adresat ca ”Omul adevăratului Dumnezeu” și i-a poruncit să asculte de rege și să coboare de pe munte. În fiecare caz Ilie a răspuns că, dacă el era de fapt un om al lui Dumnezeu, ”să coboare foc din ceruri și să vă mistuie, pe tine și pe cei cincizeci de oameni ai tăi”. Ca și la Muntele Carmel, ”un foc de la Dumnezeu a coborât din ceruri și i-a mistuit, pe el și pe cei cincizeci de oameni ai lui.” Regele l-a sfidat pe Iehova trimițând un al treilea grup, însă căpetenia peste acest grup de cincizeci nu l-a sfidat pe Iehova. El a pledat pe lângă Ilie ca el și grupul său să fie cruțați de moartea cu foc. ”La aceasta îngerul lui Iehova i-a spus lui Ilie: „Coboară cu el și nu te teme de el!” Fără frică, Ilie a mers cu grupul și a transmis personal mesajul lui Iehova regelui Ahazia. Ulterior regele chiar a murit, ”conform cuvântului Iehova pe care-l rostise Ilie”. El a murit fără să aibă un fiu care să-l urmeze pe tronul lui Israel. Ca atare, fratele său Ioram a început să domnească în locul lui. (2 Regi 1:9-17). În același timp, și în Ierusalim domnea un rege cu același nume, Ioram, fiul lui Iosafat, acest Ioram fiind de asemenea cumnatul regelui Israel, fiind căsătorit cu sora regelui, Atalia. Nu trecuseră încă șase ani de când profetul Ilie primise însărcinarea la Muntele Horeb și îl unsese pe Elisei ca succesor al său.

ÎNĂLȚAREA ÎNTR-O FURTUNĂ SPRE CERURI

59. Începutul domniei regelui Ioram al Israelului în Samaria îl găsește pe profetul Ilie la Ghilgal, la aproximativ șapte mii nord de Betel sau aproximativ nouăsprezece mii nord de Ierusalim. În acest Ghilgal în munți se pare că exista un grup de profeți, numit "fiii profeților". (2 Regi 4:38). Cu ani înainte de aceasta, unul din acești "fiii ai profeților" spusese regelui Ahab că urma să-și piardă sufletul pentru că a cruțat sufletul regelui Ben-Hadad al Siriei. (1 Regi 20:35-42). Aceștia nu erau fii ai altor profeți, ci erau membrii unei societăți sau a unei organizații de profeți, posibil o școală de profeți. Unii sau mulți din aceștia poate că au fost ascunși de Obadia în peșteri pentru a fi protejați de Izabela. Ei erau din rămășița de șapte mii din Israel care nu-și plecaseră genunchii înaintea lui Baal. Acești "fiii ai profeților" erau asociați cu Ilie, care fără îndoială le-a slujit și i-a ajutat în slujba lor ca profeți ai adevăratului Dumnezeu Iehova.

60. Sosise timpul ca Ilie să se despărțea permanent de profeți la Ghilgal în munți. Până atunci însoțitorul său, Elisei, fiul lui Șafat, avusese ani de pregătire în lucrarea profetică. Lui Elisei i-a fost descoperit că stăpânul său Ilie urma să fie luat de la el într-un mod supranatural. "Când Iehova a vrut să-l ducă pe Ilie sus, la ceruri, într-o vijelie, Ilie și Elisei au plecat din Ghilgal. Și Ilie i-a zis lui Elisei: „Rămâi aici, te rog, căci Iehova m-a trimis la Betel“. Dar Elisei a spus: „Viu este Iehova și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi!“ Și au coborât la Betel.” (2 Regi 2:1, 2). Acest Betel este la 3000 de picioare deasupra râului Iordan unde israeliții l-au traversat pe uscat, aproape de Ierihon, în zilele judecătorului Iosua.

61. Aici la Betel, fiii profeților l-au întrebat pe Elisei: "Știi că Iehova îl ia azi pe stăpânul tău și că nu îți va mai fi conducător?" La aceasta Elisei a spus: "Știu bine și eu. Tăceți". După o vizită de rămas bun cu profeții la Betel, Ilie a spus: "Elisei, stai aici, te rog, căci Iehova m-a trimis la Ierihon". Din nou Elisei a refuzat să-l lase pe stăpânul său să meargă singur. Astfel ei au mers la Ierihon, aproape de râul Iordan, la doar câteva mii în amonte unde el se varsă în Marea Moartă. Și aici fiii profeților l-au întrebat pe Elisei dacă știa că Iehova îl ia pe Ilie de la el. Elisei le-a spus: "Știu bine și eu. Tăceți". După o vizită de rămas bun cu acești profeți, Ilie a trebuit să meargă mai departe. El a spus lui Elisei: "Stai aici, te rog, căci Iehova m-a trimis la Iordan". Din nou Elisei a refuzat, spunând: "Viu este Iehova și viu este sufletul tău că nu te voi părăsi". Astfel ei au mers împreună spre malul vestic al râului Iordan. – 2 Regi 2:3-6.

62. Ce urma să se întâmple la Iordan? Cincizeci din fiii profeților stăteau la o distanță oarecare pentru a privi. Ei l-au văzut pe Ilie și pe Elisei ajungând la râul Iordan și stând pe mal. Ei au fost martorii ultimului miracol al lui Ilie: "Apoi Ilie și-a luat veșmântul de profet, l-a făcut sul și a lovit apele, iar ele s-au despărțit treptat într-o parte și în alta și amândoi au trecut pe pământ uscat". (2 Regi 2:7, 8). Aproape de acel lor, cu mai mult de cinci sute de ani în urmă, națiunea Israelului traversase Iordanul de pe malul opus printr-o despărțire miraculoasă a apelor. Aceasta s-a făcut prin puterea Dumnezeului lui Ilie.

63. "De îndată ce au trecut, Ilie i-a zis lui Elisei: „Cere ce să fac pentru tine înainte de a fi luat de lângă tine“. Atunci Elisei a spus: „Să vină, te rog, peste mine două părți din spiritul tău“. Elisei a dorit să aibă un spirit ca cel al lui Ilie. El nu a cerut tot spiritul lui Ilie, și nici de două ori cât a avut Ilie. O parte este o parte, o simplă parte dintr-un întreg; și Elisei a cerut două părți din spiritul lui Ilie, ca și cum era fiul întâi născut al lui Ilie căruia i se merita o parte suplimentară pe lângă părțile respective care se cuveneau altor fii. Elisei a dorit ca și ceilalți profeți să și aibă partea cuvenită din spiritul lui Ilie. Cu toate acestea, dacă el urma să fie succesorul lui Ilie și să preia conducerea așa cum făcuse Ilie, atunci avea nevoie de două ori mai mult din spiritul lui Ilie ca oricare din ceilalți profeți. Cum putea, așadar, să obțină Elisei cele două părți de întâi născut?"

64. Ilie, purtând încă îmbrăcămintea sa oficială, a spus lui Elisei: "Greu lucru ai cerut. Dacă mă vei vedea când voi fi luat de la tine, așa îți se va întâmpla, dar, dacă nu mă vei vedea, nu se va întâmpla așa". (2 Regi 2:9, 10). Aceasta a însemnat că Dumnezeu era cel care împărțea într-adevăr spiritul în orice măsură; și dacă Dumnezeu îi dădea privilegiul lui Elisei să-l vadă pe Ilie luat într-un mod miraculos, asta însemna că Dumnezeu urma să-i dea lui Elisei și două părți din spiritul stăpânului său. A devenit necesar, așadar, ca Elisei să rămână de partea lui Ilie până la sfârșit.

65. ”Pe când mergeau ei și vorbeau în timp ce mergeau, iată că un car de foc și niște cai de foc i-au despărțit pe cei doi. Și Ilie a urcat la cer într-o vijelie. Elisei a văzut toate acestea și a strigat: „Părinte, părinte, carul de război al lui Israel și călăreții săi!“ Și nu l-a mai văzut. Atunci și-a apucat veșmintele și le-a rupt în două bucăți”. – 2 Regi 2:11, 12.

66. În felul acesta remarcabil Ilie și-a terminat cariera sa publică în regatul alcătuit din zece seminții al lui Israel ca un profet al adevăratului Dumnezeu Iehova. Se spune că el a slujit în Israel mai mulți ani după testul cu foc pe Muntele Carmel și după fuga sa la Horeb decât înainte. El nu servise ca martor al lui Iehova degeaba. El a restaurat numele lui Iehova la un loc onorabil în Israel, cel puțin printre rămășița de șapte mii care nu-și plecaseră genunchii înaintea lui Baal. Cel puțin inimile lor el, ca agent al lui Iehova, le-a întors spre singurul Dumnezeu adevărat și viu, Dumnezeul care a putut coborî foc din cer și care și un Făcător de Ploaie. (1 Regi 18:37, 38, 45). Înălțarea sa la ceruri nu a fost o fugă temătoare de regina mamă Izabela ca în zilele când soțul ei Ahab era viu. Ilie nu a fost despărțit de succesorul său Elisei în timpul vreunei perioade de dizgrație divină, un timp de mânie a lui Dumnezeu împotriva lui. Ilie a fost luat printr-o înălțare la cer sub/cu aprobarea lui Dumnezeu, la scurt timp după ce Dumnezeu îl folosise pe Ilie să facă unul din cele mai mari miracole din cariera sa. Acesta a avut loc la mai puțin de cincisprezece mile de locul unde profetul Moise murise pe Muntele Nebo, la est de râu Iordan. Ilie s-a înălțat în vijelie împreună cu carul de foc și caii de foc, pe care Elisei i-a numit ”carul de război al lui Israel și călăreții lui!”. Era echipamentul miraculos de război al lui Iehova al armatelor.

67. Cadoul pe care Ilie l-a lăsat în urmă succesoriului său Elisei nu a fost un spirit de frică și de deznădejde față de Dumnezeu. El a fost ”două părți” de spirit de curaj și de a fi ”cu adevărat gelos pentru Iehova, Dumnezeul armatelor”. – 1 regi 19:10, 14.

68. De supărare, Elisei și-a rupt veșminte în două pentru că a fost despărțit de stăpânul său iubit; însă nu era timp de doliu având în vedere că Ilie plecase viu. Elisei nu a ținut nicio perioadă de doliu pentru luarea lui Ilie. Elisei a plecat să lucreze imediat după aceea, așa că nu a fost nicio pauză în slujirea profetică în care a urmat Elisei. Ilie a plecat viu într-o glorie supranaturală, lăsând lucrarea în niște mâini bine antrenate.

69. Ilie nu s-a dus la cer în sensul de a merge în tărâmul spiritual invizibil în care trăiesc Dumnezeu și Fiul său singur născut și îngerii cerești. Nouă sute și cincizeci de ani mai târziu Fiul lui Dumnezeu din cer a fost aici pe pământ ca om, și a spus conducătorului evreu Nicodim: ” Niciun om n-a urcat la cer în afară de cel care a coborât din cer, Fiul omului.” (Ioan 3:13). Mai mult, există dovada că Ilie nu a murit imediat după ce a fost separat de Elisei. La mai mult de șapte ani după înălțarea sa, Ilie profetul a trimis de undeva o scrisoare ginerelei regelui Ahab, regele Ioram al lui Iuda din Ierusalim. Citim:

70. ” În cele din urmă i-a venit o scrisoare de la profetul Ilie, care spunea: „Iată ce a zis Iehova, Dumnezeul lui David, strămoșul tău: Pentru că n-ai umblat pe căile lui Iosafat, tatăl tău, nici pe căile lui Asa, regele lui Iuda, ci ai umblat pe calea regilor lui Israel și i-ai făcut pe Iuda și pe locuitorii Ierusalimului să aibă relații imorale, așa cum și casa lui Ahab i-a făcut pe alții să aibă relații imorale, și pentru că i-ai omorât chiar pe frații tăi, casa tatălui tău, care erau mai buni decât tine, iată că Iehova va lovi cu putere pe poporul tău, pe fiii tăi, pe soțiile tale și toate bunurile tale. Și vei avea o boală grea, o boală de intestine, care se va agrava zi de zi, până îți vor ieși intestinele din cauza bolii ”. (2 Cronici 21:12-15). Astfel, Ilie nu a fost un profet doar pentru Israel, ci după înălțarea sa el a devenit un profet și pentru regatul lui Iuda.

71. Lui Ilie i-au fost atribuite opt miracole raportate. Ele au fost: (1) Închiderea cerului să nu dea ploaie; (2) păstrarea reinnoită a proviziei de făină și ulei a văduvei din Sarepta; (3) învierea fiului văduvei; (4) coborârea focului din cer ca răspuns la rugăciune; (5) întreruperea secetei prin ploaie ca răspuns la rugăciune; (6) chemarea focului peste căpitanul lui Ahazia și peste cincizeci de oameni ai săi; (7) chemarea focului peste un al doilea căpitan și peste cei cincizeci de oameni ai săi; (8) despărțirea râului Iordan prin lovirea lui cu îmbrăcăminte sa oficială. Înălțarea lui la ceruri a fost miraculoasă, însă a fost actul direct al lui Dumnezeu. În Evrei de la 11:2 până la 12:1, care prezintă o listă de martori vechi ai lui Iehova, se face referire în mod indubitabil la Ilie, când se spune: ”Nu mi ajunge timpul să vorbesc despre...Samuel și ceilalți profeți, care prin

credință...au înfăptuit dreptatea...Femeile și-au primit morții prin înviere”. Ilie a avut astfel o contribuție importantă față de sfințirea numelui lui Iehova.

72. Istoria lui Ilie trebuie să fie semnificativă, conform cu ceea ce este scris în 1 Corinteni 10:11. Se pare că el juca o dramă profetică. Acest lucru trebuie să fie adevărat dacă ținem cont de ultima care a profetilor evrei, scrisă cu mai bine de patru sute de ani după Ilie, și anume, Maleahi. În Maleahi 4:4-6, este scris: ” Aduceți-vă aminte de legea lui Moise, slujitorul meu, pe care i-am poruncit-o la Horeb pentru tot Israelul, de dispozițiile și hotărârile judecătorești. Iată! Vi-l trimit pe profetul Ilie înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșătoare a lui Iehova. El va întoarce inima taților spre fii și inima fiilor spre tați, ca nu cumva să vin, să lovesc pământul și să-l distrug cu desăvârșire”.

73. Conform calendarului Bibliei și conform împlinirii profeției Bibliei, nu este departe timpul ca Ilie însuși să fie ridicat din morți pentru a trăi din nou aici pe pământ. Cu toate acestea, Maleahi 4:5, 6 pe care tocmai l-am/le-am citat nu se referă la acest lucru. El urmează să fie explicat în paginile următoare ale acestei cărți.

ÎNTREBĂRI

1. (a) Care regat a reînviat chestiunea, Adevăratul Dumnezeu Iehova sau Baal, care? (b) Cum și-a argumentat decizia regele Ieroboam de a întemeia închinarea la vițel în țară?
2. Unde a așezat Ieroboam vițeeii idoli, pe cine i-a făcut preoți ai acestora, și pe cine a spus el că reprezentau vițeeii?
3. (a) În condamnarea închinării la vițel, ce l-a înștiințat Dumnezeu pe regele Ieroboam că se va întâmpla casei lui regale? (b) Cum a fost împlinită această profeție?
4. (a) Cum a luat sfârșit casa regală a lui Baeșă, și de ce? (b) Cum a devenit Omri rege în locul lui Zimri, și ce a făcut el în cele din urmă capitala sa?
5. Cine l-a succedat pe regele Omri, și cum a devenit el notoriu pentru răutate în materie de religie?
6. (a) În vremea lui Ahab, cine era regele Sidonului, și ce înseamnă numele acestuia? (b) Cum a intrat Ahab într-o alianță politică cu regele Etbaal?
- 7, 8. Ca urmare a căsătoriei lui cu Izabela, ce a făcut regele Ahab din punct de vedere religios în Israel?
9. (a) Ce a promovat Izabela în Israel, și ce a devenit mai proeminent decât închinarea la vițel? (b) Ce nu a făcut o rămășiță în Israel?
10. Cine a apărut acum cu un mesaj pentru Ahab și Izabela, cu ce cuvinte de deschidere, și ce a însemnat numele lui?
11. Ce sezon urma să se încheie atunci, dar ce a spus Ilie că va urma la fel de sigur cum Iehova trăiește?
12. De cine a fost produsă seceta, și pentru a dovedi care punct, și pentru a depinde de ce pentru durata ei?
13. Cine adusesese acest ostracism asupra lui Israel, și ca răspuns la ce a fost produsă seceta, și ca expresie a cărui blestem?
14. Cum a supraviețuit Ilie unei părți a secetei și foametei în timp ce era pe partea de est a Iordanului?
15. (a) Cum a devenit seceta și situația hranei în Israel? (b) Conform închinării lor religioase, cine era singurul la care israeliții loviți și animalele lor puteau apela pentru ajutor?
16. Ce căutare a făcut regele Ahab, și ce acțiune furioasă a întreprins regina Izabela și cu ce succes limitat?

17. La cine l-a trimis pe Dumnezeu pe Ilie ca să locuiască și să fie hrănit?
18. Cum a pus Ilie ospitalitatea văduvei la încercare, și cum a făcut Iehova posibil ca Ilie să trăiască acolo până când urma să se termine seceta?
19. Cum a părut că prezența lui Ilie a adus nenorocire văduvei, însă cum a fost răsplătită într-un mod remarcabil credința ei în/pentru purtarea ei de grijă?
20. Când l-a trimis Dumnezeu pe Ilie înapoi în Israel, și cui s-a arătat Ilie prima dată?
21. Ce a spus Ilie lui Obadia să facă, și cum a trebuit el să-l reasigure pe Obadia să facă acest lucru?
22. De ce l-a acuzat Ahab pe Ilie că este, însă cu ce cerere a lui Ilie s-a conformat el?
23. Ce îndemn a dat Ilie adunării acolo pe Muntele Carmel, și ce test al calității de Dumnezeu a propus el?
24. Cum a avut ocazie Ilie să-i bată pe preoții lui Baal, și ce dovadă a fost făcută despre calitatea de Dumnezeu a lui Baal?
- 25, 26. (a) Cum a pregătit Ilie jertfa sa și a făcut o dovadă din ea împotriva oricărei șmecherii? (b) Ce s-a rugat apoi Ilie?
27. Ce răspuns a fost la rugăciunea lui Ilie, și ce a strigat poporul?
28. Ce a făcut Ilie celor 450 de preoți ai lui Baal?
29. (a) Cum s-a rugat Ilie pentru ploaie, și ce s-a arătat? (b) Ce a trimis Ilie cuvânt regelui Ahab să facă acum?
30. (a) Înaintea cui dar precedat de cine a mers regele Ahab spre Izreel? (b) Ce a scris discipolul Iacov despre această rugăciune a lui Ilie?
31. Cum a fost afectată regina Izabela de aceste evenimente, și ce mesaj i-a trimis lui Ilie?
32. Ce a făcut Ilie la aceasta, și ce s-a rugat el înainte să adoarmă?
33. Ce măsură miraculoasă a fost luată pentru Ilie, și unde a mers el și într-un post de câte zile?
34. Ce întrebare a fost pusă lui Ilie, ce răspuns a dat el, și ce i s-a spus să facă?
35. Ce fenomene ale naturii a experimentat Ilie, și în ce fel/sens nu era Iehova în acestea?
36. Ce a urmat după acele fenomene ale naturii, și ce întrebare a fost pusă lui Ilie, cu ce răspuns din partea lui?
37. Ce activități au fost puse înaintea lui Ilie cel descurajat, și a fost asigurat acum că nu a rămas singur în Israel?
- 38,39. (a) Pe cine l-a "uns" Ilie prima dată, și cum? (b) Ce a făcut mai întâi cel uns, și apoi ce lucrare a întreprins?
40. Cum a eșuat regele Ahab în purtarea sa cu regele Siriei și conform unuia din "fiii profeților" ce consecințe urmau să suporte el și poporul său?
41. Ce trebuie remarcat cu privire la faptul dacă Ilie a fost eliberat din slujba profetică la Muntele Horeb sau după ungerea lui Elisei?

42. (a) Ce copii a avut Ahab, și prin ce mijloace? (b) Ce alianță de căsătorie a avut el cu regele lui Iuda, și cu ce efect asupra casei regale a lui Iuda?
43. Ce proprietate a poftit regele Ahab, și ce a spus posesorul proprietății ofertelor făcute de Ahab?
44. Cum a acționat Ahab în urma eșecului său, și cum a aranjat regina Izabela lucrurile?
45. Cum au fost îndeplinite instrucțiunile, și ce a spus Izabela lui Ahab să facă?
46. Cine l-a confruntat pe Ahab în via lui Nabot, și cu ce mesaj?
47. (a) Ce urma să se întâmple casei regale a lui Ahab, și Izabelei? (b) Care doi oameni de armată ascultau acest mesaj de judecată, dar de ce nu a avut loc o ungere a unuia dintre ei atunci?
48. Până când a fost amânată exterminarea casei regale a lui Ahab, și de ce?
49. Ce relație era între Ahab și regele Iosafat al lui Iuda, și ce propunere i-a făcut Ahab într-o vizită de stat?
50. (a) După ce profeți a trimis mai întâi Ahab, și ce au spus ei cu privire la această aventură militară? (b) Pe cine a fost obligat Ahab să-l cheme, și ce a spus acesta înainte de a veni?
51. (a) Sub ce obligație a fost pus în cele din urmă Mica, și ce a prezis el? (b) Ce a ordonat Ahab să i se facă lui Mica, și ce a spus Mica?
52. (a) Cum s-a desfășurat campania militară, și cum a eșuat deghizarea lui Ahab? (b) S-a întors Ahab în Samaria în pace, și cine s-a dovedit un profet adevărat, vorbind în numele lui Dumnezeu?
53. Cum a fost împlinită profeția lui Ilie cu privire la sângele lui Ahab și ce promisiune a dat această împlinire cu privire la restul profeției?
- 54, 55. (a) Cine l-a succedat pe regele Ahab, și după al cui exemplu și sfat a acționat el din punct de vedere religios? (b) După accidentul său, la cine a trimis el să întrebe despre însănătoșirea sa?
56. Pe cine l-a trimis Iehova cu un mesaj la mesagerii regelui Ahazia, și cum l-a recunoscut Ahazia pe purtătorul mesajului?
- 57, 58. (a) Ce încercări a făcut regele Ahazia pentru a-l aresta pe Ilie, și cum a ajuns în cele din urmă Ilie să transmită personal mesajul lui Dumnezeu lui Ahazia? (b) După cât timp după primirea însărcinării de către Ilie la Muntele Horeb s-a întâmplat aceasta?
59. La Ghilgal, cu cine pare să fi fost asociat Ilie, și ce indică modul în care ei au fost desemnați?
60. (a) Când Ilie și Elisei și-au început ultima lor călătorie împreună, câtă pregătire profetică avusese Elisei? (b) Cum se face că Ilie a sosit din Ghilgal la Betel însoțit de Elisei?
61. (a) Ce l-au întrebat pe Elisei fiii profeților din Betel și din Ierihon, și ce a răspuns el? (b) Ce a răspuns Elisei la cererile lui Ilie de a sta în spate/rămâne pe loc, și astfel unde au ajuns ei împreună?
62. Cum au ajuns cei doi de partea cealaltă a Iordanului?
63. Pe partea cealaltă, ce a cerut Elisei de la Ilie, și cum trebuie să înțelegem cererea lui?
64. Ce a spus Ilie ca răspuns lui Elisei, și ce a cerut aceasta lui Elisei să facă?
65. Cum a fost despărțit Ilie de Elisei, și ce a strigat Elisei?

66. (a) Astfel, după cât timp după fuga sa la Horeb și-a terminat Ilie cariera sa publică, și ce a realizat el cu adevărat? (b) În ce relație cu Dumnezeu era Ilie când a fost luat, și în al cui echipament l-a văzut Elisei când a fost luat?

67. Ce cadou a lăsat în spate Ilie succesorului său?

68. De ce nu a ținut Elisei nicio perioadă de doliu după Ilie?

69, 70. (a) Cum știm dacă Ilie s-a înălțat în prezența invizibilă a lui Iehova Dumnezeu? (b) Ce spune scrisoarea către regele Ioram al lui Iuda, și în felul acesta Ilie s-a dovedit a fi un profet și pentru care regat?

71. Ce miracole a făcut Ilie, și cum se face referire la el în Evrei, capitolul unsprezece?

72. Conform 1 Corinteni 10:11 și Maleahi 4:4-6, ce juca Ilie de importanță pentru noi?

73. Cum urmează să se întoarcă Ilie personal în scurt timp, și la aceasta se referă oare Maleahi 4:5, 6?

CAPITOLUL 10

CONTINUAREA ÎNSĂRCINĂRII NETERMINATE

Ilie, personal, a executat sute de profanatori ai numelui sacru a lui Iehova Dumnezeu la pâraul Chison pe flancul estic al Muntelui Carmel. El a pronunțat, de asemenea, sentința lui Iehova de distrugere a altor profanatori ai lui, incluzându-i pe regele Ahab al Israelului și pe fiu său, regele Ahazia. La muntele Horeb, Iehova îi dăduse lui Ilie această însărcinare: ” Du-te, întoarce-te pe drumul tău în pustiul Damascului. Du-te acolo și unge-l pe Hazael rege peste Siria. Pe Iehu, nepotul lui Nimși, să-l ungi rege peste Israel, iar pe Elisei, fiul lui Șafat, din Abel-Mehola, să-l ungi profet în locul tău. Astfel, pe acela care va scăpa de sabia lui Hazael îl va omorî Iehu, iar pe acela care va scăpa de sabia lui Iehu îl va omorî Elisei ”. (1 Regi 19:15-17). Cu ani înainte de înălțarea sa la ceruri, Ilie îl unse (numise) pe Elisei ca succesor al său, însă el nu împlinise restul acestei însărcinări. El a trebuit să lase succesorului său să facă aceasta, ca și cum ar fi în numele lui Ilie.

2. Lui Elisei i s-a promis că dacă îl va vedea pe Ilie când va fi luat, va primi două părți din spiritul lui Ilie. Elisei l-a văzut într-adevăr când a fost luat la cer. În timp ce Ilie era luat în sus în vijelie, haina sa oficială a căzut de la el, cea pe care el o aruncase pe Elisei când l-a numit succesor al său. Ea a devenit acum haina oficială a lui Elisei care s-o poarte în/pentru îndeplinirea restului însărcinării în locul lui Ilie, un semn al succesiunii. ” Apoi a ridicat veșmântul de profet al lui Ilie, care căzuse de pe el, s-a întors și s-a oprit pe malul Iordanului. A luat veșmântul de profet al lui Ilie, care căzuse de pe el, a lovit apele și a zis: „Unde este Iehova, Dumnezeul lui Ilie, da, El?“ Când a lovit apele, ele s-au despărțit treptat într-o parte și în alta, iar Elisei a trecut.” – 2 Regi 2:9-14.

3. Unde era Iehova, Dumnezeul lui Ilie? Cu Elisei. Acest prim miracol făcut de Elisei a dovedit acest lucru. Prin Elisei, Iehova a putut face miracole ca cele făcute de Ilie, pentru că acum Elisei era cu adevărat succesorul său și avea două părți din spiritul lui Ilie.

4. Elisei a traversat Iordanul de pe malul estic spre/pe malul vestic, în direcția Ierihonului, ”orașul palmierilor”. Cincizeci din fiii profeților din Ierihon, cu care Ilie tocmai avusese o întâlnire de rămas bun, stătuseră la o distanță privind cum Ilie și Elisei mergeau prin râul Iordan. Acum Elisei s-a întors singur. ”Când fiii profeților care erau la Ierihon l-au văzut de departe, au zis: „Spiritul lui Ilie s-a așezat peste Elisei“. De aceea, i-au ieșit în întâmpinare și s-au plecat până la pământ înaintea lui. Apoi i-au zis: „Iată că împreună cu slujitorii tăi sunt cincizeci de bărbați, oameni viteji. Îngăduie-le, te rugăm, să se ducă să-l caute pe stăpânul tău. Poate că spiritul lui Iehova l-a ridicat și apoi l-a aruncat pe vreun munte sau în vreo vale”.

5. Ei au stăruit pe lângă Elisei până când în cele din urmă el a spus: ”Trimiteți”. Cei cincizeci de oameni trimiși să cerceteze țara de partea cealaltă a Iordanului au căutat timp de trei zile. S-au întors la Elisei la Ierihon fără cadavrul lui Ilie. Elisei a spus: ”Nu v-am spus eu: Nu vă duceți?” (2 Regi 2:15-18). Dacă ar fi găsit cadavrul lui Ilie, probabil că ar fi ținut treizeci de zile de doliu. Însă acesta nu era un timp pentru doliu. Era un timp de lucru!

6. În timp ce a stat la Ierihon, la mai puțin de zece mile de Marea Moartă sau Marea Sărată, Elisei a făcut cel de-al doilea miracol al său. El a vindecat alimentarea necorespunzătoare a apei a locului chiar la sursa ei. Sute de ani mai târziu s-a relatat despre această sursă de apă ca fiind încă vindecată. (2 Regi 2:19-22). Din bazinul inferior al Iordanului, acolo cu mult sub nivelul mării, Elisei a decis să se întoarcă în orașul Betel, la aproximativ 3000 de picioare mai sus, unde exista, de asemenea, un grup de fii ai profeților.

7. ” În timp ce urca pe drum, niște băiețași au ieșit din oraș și au început să-și bată joc de el, zicând: „Urcă, chelule! Urcă, chelule!“ În cele din urmă, el s-a întors, i-a văzut și i-a blestemat în numele lui Iehova. Atunci au ieșit din pădure două ursoaice și i-au sfâșiat pe patruzeci și doi dintre copiii aceia.” – 2 Regi 2:23, 24.

8. Ei văzuseră un om chel purtând haina oficială a lui Ilie. Ei nu vroiau nici un succesor al lui Ilie în jur. El trebuia fie să-și continue drumul spre Betel, fie să părăsească pământul cu totul făcând o înălțare la ceruri

asa cum facuse purtatorul anterior al acelei haine oficiale. Pentru a raspunde acestei provocari, si anume a acelei de a fi succesorul lui Ilie si pentru a-i invata pe tineri si pe parintii lor respectul convenit pentru un profet al lui Iehova, Elisei a chemat blestemul peste aceasta multime jiguitoare in numele Dumnezeului lui Ilie. A fost un test al calitatii lui de profet. Doua ursoaice feroase ca si cum le-ar fi fost rapiti puii au iesit din padurea din apropiere si i-au inconjurat pe cei patruzeci si doi de batjocoritori. Batjocurile lor s-au transformat in strigate! Parintii lor nu au fost de nici un ajutor. Judecata a fost executata in numele lui Iehova!

9. De la Betel Elisei a mers la Muntele Carmel, unde se rugase Ilie pentru foc din cer pentru a dovedi ca Iehova este adevaratul Dumnezeu. De acolo s-a intors in orasul Samaria, capitala regelui care domnea atunci, Ioram, fiul lui Ahab. – 2 Regi 2:25.

10. După ce murise regele Ahab și în timp ce domnea fiul său Ahazia, Meșa, regele Moabului s-a revoltat și a refuzat să mai plătească tribut regelui lui Israel. Acesta este regele Meșa care a ridicat stela de bazalt negru care a fost găsită în 1869 la Dibon în Moab și care a fost numită Piatra Moabită. În inscripția pe aceasta regele Meșa laudă pe dumnezeul său Chemoș și vorbește despre capturarea vetrelor altarului lui Iehova. Regele Ioram al Israelului, regele Iosafat al lui Iuda și regele Edomului s-au unit într-o expediție militară pentru a pune capăt revoltei regelui Meșa. Armatele lor au fost prinse în cursă într-o pustie fără apă. Regele Iosafat a cerut un profet al lui Iehova. Un slujitor al regelui Ioram a spus: ” Este aici Elisei, fiul lui Șafat, care turna apă pe mâinile lui Ilie”. În credință regele Iosafat a spus: ”Cuvântul lui Iehova este cu el”.

11. Din respect pentru regele Iosafat, care era încă în grațiile lui Iehova, Elisei a dat instrucțiuni despre cum să procedeze pentru a obține apă de la Iehova. În dimineața următoare când a fost furnizată apa în șanțurile care fuseseră săpate cu credința că va fi apă, ea (apa) i-a înșelat pe moabiții rebeli să facă un atac care a avut drept rezultat un dezastru pentru ei înșiși. – 2 Regi 3:1-27.

12. Elisei și-a continuat colaborarea strânsă cu diferitele grupuri de fii ai profeților. El le-a protejat interesele. O văduvă a unuia din acești profeți era în datorii și în pericol ca creditorul ei să-i ia pe cei doi fii ai ei ca sclavi. Elisei a făcut acum al cincilea miracol al său. O cantitate abundentă de ulei comestibil a fost furnizată în mod miraculos pentru ea în propria ei casă. Elisei a spus apoi văduvei: ” Du-te, vinde uleiul și plătește-ți datoriile, iar tu și fiii tăi veți trăi din ce rămâne”. – 2 Regi 4:1-7.

13. Elisei obișnuia să treacă prin orașul Sunem din valea Izreel, nu departe de Izreel, orașul reședinței regale a regelui lui Israel. Acolo, o femeie sunamită fără copii, soția unui bărbat în vârstă, a arătat bunătate față de Elisei și însoțitorul său Ghehazi, asigurându-le cazare regulată în casa ei. Într-o zi Elisei i-a spus că ea va fi răsplătită cu un fiu. Cuvântul lui Elisei s-a împlinit. Câțiva ani mai târziu ea a venit la el douăzeci și cinci de mile din Sunem până la Muntele Carmel. Ceva era în neregulă cu băiatul ei pe care l-a primit în mod miraculos. Ghehazi însoțitorul a fost trimis înainte pentru a suspecta, și apoi a urmat Elisei și Sunamita. Pe drum ei au fost întâlniți de Ghehazi cu raportul: ”Băiatul nu s-a trezit”.

14. Când a ajuns la casa sunamitei, Elisei însuși l-a găsit pe băiat mort. Probabil că el și-a adus aminte atunci cum stăpânul său Ilie înviase pe fiul văduvei din Sarepta. Ca și Ilie, Elisei a fost un om al rugăciunii. ” Atunci el a intrat, a închis ușa după ei amândoi și a început să se roage lui Iehova. Apoi s-a urcat și s-a culcat peste copil, și-a pus gura pe gura lui, ochii pe ochii lui, palmele pe palmele lui și a rămas întins peste el; încet, încet, carnea copilului s-a încălzit. După aceea a început să umble din nou încoace și-ncolo prin casă, apoi s-a urcat în pat și s-a întins peste el. Și băiatul a strănutat de șapte ori și a deschis ochii. Elisei l-a chemat pe Ghehazi și a zis: „Cheam-o pe femeia din Sunem“. El a chemat-o și ea a venit la el. Atunci el a zis: „Ia-ți fiul“. Ea a intrat, s-a aruncat la picioarele lui și s-a plecat până la pământ înaintea lui, apoi și-a luat fiul [din patul lui Elisei] și a ieșit.” – 2 Regi 4:8-37; 8:1-6.

15. Această femeie este una din femeile la case se face referire când raportul martorilor lui Iehova și al isprăvilor lor în Evrei, capitolul unsprezece, spune: ”Femeile și-au primit morții prin înviere”. – Evrei 11:35.

16. Elisei s-a întors la Ghilgal în regiunea muntoasă, unde el și stăpânul său Ilie avuseseră o întâlnire de rămas bun cu fiii profeților de acolo. Acum era foamete acolo. Cu o anumită ocazie, după o întâlnire cu fiii

profeților, Elisei a dat ordin să se pregătească o mâncare. A fost pregătită o tocană. Dar un om din cei de la bucătărie adunase niște dovleci sălbatici și îi tăiasse felii în oala cu tocană. După ce au gustat din tocană, fiii profeților au strigat: ”Moartea este în oală, om al adevăratului Dumnezeu!” Temându-se să nu se otrăvească, ei au încetat să mănânce.

17. Mâncarea nu putea fi aruncată în timpul foametei, și astfel Elisei a cerut făină și a aruncat-o în oala cu tocană. Apoi a spus: ”Dă-le oamenilor să mănânce”. Ei au servit tocana, toată lumea a mâncat și ”în oală nu mai era nimic care să facă rău”. – 2 Regi 4:38-41.

18. În timpul foametei fiii profeților aveau nevoie de sprijin material. O rămășiță din Israel care au apreciat pe adevărații profeți ai lui Iehova și care nu-și plecaseră genunchii înaintea lui Baal au ajutat pe profeți pentru lucrarea lor spirituală. Astfel din orașul Baal-Șalișa, la aproximativ paisprezece mile nord-est de Ghilgal, a venit un om să aducă alimente lui Elisei. Cu Elisei erau o sută de oameni în acel moment. El a spus chelnerului său să pună darul de douăzeci de pâini de orz și grâul nou înaintea acestor oameni ca să mănânce. Consternat, chelnerul a întrebat: ”Cum să pun asta înaintea a o sută de bărbați?” Dar Elisei a spus: ” Dă-le-o oamenilor să mănânce, căci iată ce a spus Iehova: Vor mânca și va mai și rămâne”. Astfel chelnerul a servit darul de mâncare, și cei o sută au mâncat până s-au săturat, și totuși ”le-a mai și rămas, după cuvântul lui Iehova”. A fost o înmulțire miraculoasă a hranei! – 2 Regi 4:42-44.

MĂRTURIA UNUI COPIL DUCE LA REZULTATE

19. O parte din însărcinarea pe care Elisei a trebuit s-o îndeplinească a avut ceva de-a face cu Siria, la nordul Israelului; însă nu sosise timpul ca s-o îndeplinească. Siria era independentă acum de Israel și totuși stăpâna Ramot-Galaadul, la aproximativ douăzeci de mile nord-est de orașul natal al lui Elisei. Unul care ajutase la câștigarea independenței Siriei era un șef de armată pe nume Naaman. Însă el contractase lepră. Soția lui Naaman avea o fetiță ca slujitoare. Trupele de jefuitori sirieni o luaseră captivă din țara lui Israel. Această fată israelită știa miracolele lui Elisei, și avea credință în Dumnezeul lui Iehova. Ea a depus mărturie despre credința ei spunând stăpânei sale, soția lui Naaman: ” De-ar fi domnul meu înaintea profetului din Samaria! Acesta l-ar vindeca de lepră”. Această mărturie a fetei israelite a fost relatată regelui Siriei. – 2 Regi 5:1-5.

20. Regele a trimis pe șeful armatei sale Naaman cu o scrisoare la regele Ioram al Israelului cerându-i să vindece pe Naaman de lepra sa.

21. La primirea scrisorii, regele Ioram a rămas consternat. Când Elisei a auzit de acest lucru a trimis cuvânt regelui: ” De ce ți-ai sfâșiat veșmintele? Lasă-l, te rog, să vină la mine, ca să știe că există un profet în Israel”. Naaman a fost îndrumat spre casa lui Elisei. Elisei a trimis cuvânt pentru el să meargă să se scalde de șapte ori în râul Iordan și va fi curat. Naaman s-a simțit indignat că Elisei nu se înfățișase personal și nu chemase ”numele lui Iehova, Dumnezeul său” și că nu și-a pus mâna pe partea afectată și astfel să fii vindecat ciuma. Pentru Naaman râurile Siriei erau mai bune decât toate apele Israelului, și el ar fi putut la fel de bine să se scalde în ele și să fie curățit. Însă slujitorii lui Naaman l-au ajutat să vadă corect lucrurile: ” Părinte, dacă profetul ți-ar fi spus să faci un lucru greu, nu l-ai fi făcut? Cu atât mai mult când ți-a spus doar: Scaldă-te și fii curat?”. Naaman s-a smerit acum. S-a coborât în Iordan. De șase ori – nicio vindecare! Ah, dar după a șaptea cufundare, ” carnea lui s-a făcut precum carnea unui copil și el a devenit curat.” – 2 Regi 5:6-14.

22. Naaman s-a întors cu caii și carele sale de război la casa omului adevăratului Dumnezeu. Elisei s-a înfățișat. Naaman a făcut o mărturisire de credință: ”Iată, acum știu sigur că nicăieri pe pământ nu este Dumnezeu decât în Israel”. Cu recunoștință el a oferit lui Elisei un dar de binecuvântare. Elisei a jurat că nu va accepta nicio plată pentru vindecare: ”Viu este Iehova, înaintea căruia stau, că n-am să-l primesc”. Naaman și-a exprimat apoi dorința de a se închina Dumnezeului lui Elisei, însă aceasta nu urma să se întâmple pe pământul Israelului. Astfel Naaman a spus: ” Dacă nu, îngăduie, te rog, să i se dea slujitorului tău niște pământ, cât pot duce doi catări. Căci slujitorul tău nu va mai aduce ofrandă arsă sau jertfă altor dumnezei, ci numai lui Iehova”. – 2 Regi 5:15-17.

23. Totuși el trebuia să se întoarcă în slujba regelui Siriei și să-l însoțească pe acesta în casa dumnezeului regelui numit Rimon; și dat fiind faptul că regele se sprijinea pe mâna lui Naaman, și Naaman trebuia să se plece împreună cu regele înaintea idolului lui Rimon. Însă aceasta urma să fie doar ceva mecanic din partea lui Naaman. Astfel el a spus lui Elisei: ”Să-l ierte Iehova pe slujitorul tău pentru lucrul acesta”. Elisei a crezut sinceritatea lui Naaman. ”Du-te în pace”, i-a spus el lui Naaman. – 2 Regi 5:18, 19.

24. Naaman și tabăra sa merseseră o bună bucată de pământ când l-a văzut pe însoțitorul lui Elisei, Ghehazi, alergând după ei. În numele lui Elisei, Ghehazi a cerut un dar. Naaman i-a dat doi talanți de argint în loc de unul, împreună cu două rânduri de haine. Acest dar a fost adus la casa lui Ghehazi, la Ofel. Cu mâna goală, Ghehazi a venit mai târziu înaintea lui Elisei. El a negat că fusese undeva. Atunci Elisei a spus însoțitorului său lacom care-l înșelase pe stăpânul său: ”Oare n-a fost inima mea cu tine când omul acela s-a întors să coboare din carul său ca să te întâmpine? Este oare acum timpul de primit argint sau veșminte, livezi de măslini, vii, oi, vite, servitori sau servitoare? De aceea, lepra lui Naaman se va lipi de tine și de urmașii tăi pe timp indefinit”. Ghehazi a ieșit imediat, ”lepros, alb ca zăpada”. – 2 Regi 5:20-27.

25. Elisei și-a luat un alt însoțitor. Fiii profeților cu care era asociat el atunci au simțit că locurile lor erau prea strâmte, și au sugerat să se pregătească locuri mai mari la râul Iordan. La Iordan ei au început să taie copaci pentru operațiunile de construire. Unul din tăietori împrumutase o secure. În timp ce tăia, fierul de la secure căzuse în apă. El a strigat la Elisei: ”Vai, stăpânul meu, a fost împrumutat”. El i-a arătat lui Elisei unde căzuse în apă. Elisei a tăiat o bucată de lemn și a aruncat-o acolo. Fierul de la secure a ieșit și a plutit pe apă. ”Ridică-ți-l”, i-a spus Elisei. El a făcut așa. (2 Regi 6:1-7). Era de așteptat ca operațiunile de construire să continue cu succes.

26. Elisei a favorizat totuși regatul lui Israel împotriva regelui din nord, Siria. Când regele Siriei a plănuit un atac surpriză într-un loc anumit, Elisei l-a avertizat l-a avertizat pe regele Ioram al lui Israel, da, de două ori. Regele Ben-Hadad al Siriei a întrebat cine din trupele sale trăda manevrele secrete ale forțelor sale militare regelui lui Israel. ”Unul dintre slujitorii lui a spus: „Nimeni, domnul și regele meu, dar Elisei, profetul din Israel, îi spune regelui lui Israel tot ce vorbești chiar și în dormitorul tău”. Unde este acest Elisei? Raportul spune: ”Iată că este la Dotan”. (2 regi 6:8-13). Dotan, în Israel, era la aproximativ o sută de mile (160km) sud-vest de Damasc și era pe ruta principală a caravelor din Damasc, capitala Siriei, spre Egipt. Era la aproximativ nouă mile nord-est de capitala Israelului, Samaria.

27. Într-o dimineață, slujitorul lui Elisei s-a sculat devreme și a ieșit afară. Iată! O forță militară a sirienilor înconjură Dotanul cu cai și care de război, pentru a-l prinde pe Elisei. Când a raportat acest lucru, slujitorul a spus omului adevăratului Dumnezeu: ”Vai, stăpânul meu! Ce o să ne facem?” Elisei a spus: ”Nu te teme, căci cei ce sunt cu noi sunt mai mulți decât cei ce sunt cu ei”. Elisei s-a rugat pentru un miracol: ”O, Iehova, deschide-i ochii, ca să vadă”. Iehova i-a deschis ochii spre o vedere supranaturală. ”Iată! Regiunea muntoasă era plină de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei”. – 2 Regi 6:14-17.

28. Pe măsură ce oștirile siriene au început să se apropie de el, Elisei s-a rugat pentru un miracol opus: ”Lovește, te rog, această națiune cu orbire”. Ei nu l-au recunoscut pe Elisei, ci l-au lăsat să-i călăuzească prin Israel la omul pe care aparent ei îl căutau. Elisei i-a dus departe de Dotan și la nouă mile sud-vest în Samaria. Acolo Elisei s-a rugat: ”O Iehova, deschide-le ochii ca să vadă”. Care trebuie să fi fost sentimentele lor când s-au văzut în inima teritoriului inamic! Elisei urma să nu-l lase pe regele Ioram să-i lovească. La instrucțiunile lui Elisei, el i-a ospătat pe acești invadatori inamici și i-a trimis înapoi, fără Elisei, la regele Ben-Hadad. El nu a mai pus/organizat ambuscade împotriva israeliților. – 2 Regi 6:18-23.

29. Cândva după aceea regele Ben-Hadad a invadat Israelul în forță și a asediat Samaria. A urmat o foamete în interiorul orașului, astfel încât regele a aflat de cel puțin un caz de canibalism. Blamându-l pe Elisei, care întâmplător era în orașul asediat, el a jurat să ia capul lui Elisei. Când regele și aghiotantul său au sosit la casa lui Elisei, regele a declarat că își pierduse orice speranță de salvare din partea lui Iehova. Elisei a promis sfârșit al foametei în dimineața următoare, cu alimente care se vor vinde ieftin, chiar la poarta Samariei. Aghiotantul regelui a izbucnit: ”Chiar dacă Iehova ar deschide zăgazurile cerurilor, s-ar putea întâmpla una ca asta?” Elisei a spus: „Iată că vei vedea cu ochii tăi, dar nu vei mânca”. – 2 Regi 6:24 până la 7:2.

30. Se apropia întinericul serii. ” Iehova însuși făcuse ca tabăra sirienilor să audă zgomot de care de război, zgomot de cai — zgomotul unei mari armate—, astfel că și-au spus unul altuia: „Iată că regele lui Israel i-a plătit pe regii hetitilor și pe regii Egiptului, ca să vină împotriva noastră!“ Când s-a lăsat întinericul, ei s-au ridicat imediat și au fugit, și-au părăsit corturile, caii și măgarii — tabăra așa cum era ea — și au fugit ca să-și scape sufletul”. După ce au fugit astfel, patru leproși flămânzi, posibil și Ghehazi, au venit la marginea taberei. Nu era nimeni acolo! Însă era hrană acolo! Ei au mâncat și au băut, și apoi au început să jefuiască corturile de lucruri valoroase. În cele din urmă, simțindu-se vinovați și egoiști, au raportat fuga sirienilor celor care păzeau porțile Samariei. Suspectând un șiretlic din partea sirienilor, regele a trimis doar două care cu soldați să investigheze. Cercetașii s-au întors și au raportat. Da, sirienii fugiseră într-adevăr!

31. Dimineata, când s-au deschis porțile, oamenii s-au năvălit să iasă să jefuiască tabăra siriană. S-a găsit hrană din abundență. Ea putea fi vândută ieftin acum. Aghiotantul regelui a fost numit să supravegheze poarta. În învălmășeală, poporul l-a călcat în picioare până a murit, înainte ca să poată mânca din alimente. Profeția lui Elisei se împlinise. – 2 Regi 7:3 până la 8:20.

32. Prezența acelor patru israeliți leproși în afara porților Samariei în timp ce Elisei, vindecătorul leprosului ne-israelit, Naaman sirianul, era în interior, ne reamintește de cuvintele Fiului lui Dumnezeu nouă sute de ani mai târziu în aceeași regiune. El predica în sinagoga din Nazaret, la aproximativ treizeci de mile (48 km) nord-est de orașul Samaria. Concetățenilor săi în sinagogă, Fiul lui Dumnezeu le-a spus ca o muștrare: ” Și erau mulți leproși în Israel pe timpul profetului Elisei. Totuși, niciunul dintre ei n-a fost curățat, în afară de Naaman, sirianul”. Aceasta a arătat o lipsă de credință în omul adevăratului Dumnezeu în țara lui Israel în vremea lui Elisei. Acest lucru a adăugat o dovadă suplimentară afirmației lui Isus Cristos: ”Nici un profet nu este acceptat în patria lui”. – Luca 4:24, 27.

33. Înainte de acest asediu al Samariei în legătură cu care au fost scoși în evidență cei patru leproși, miracolele făcute de Elisei au fost în număr de cincisprezece. Acestea trebuie comparate cu cele opt miracole făcute de stăpânul său Ilie. În lumina acestui fapt, nu poate exista nicio îndoială că el nu a fost succesorul lui Ilie. El primise într-adevăr două părți din spiritul lui Ilie, moștenirea unui fiu întâi născut. Însă era încă o lucrare neterminată conform însărcinării lui Dumnezeu dată stăpânului lui Elisei. Spre această lucrare importantă și-a îndreptat atenția Elisei. Profanatorii numelui lui Dumnezeu trebuiau să dea socoteală. Executanții lor trebuiau să fie unși acum.

ÎNTREBĂRI

1. Cum s-a purtat Ilie cu profanatorii numelui lui Iehova, și cum urma să fie îndeplinită partea neterminată a însărcinării lui?
2. Ce a ridicat Elisei, ce a făcut cu el/ea, și cu ce rezultat?
3. Cu cine s-a dovedit a fi Dumnezeul lui Ilie, și ce poziție ocupa acesta acum?
4. La fiii profeților din ce oraș a venit Elisei acum, ce remarcă au făcut ei despre el, și ce cerere au făcut ei?
5. După ce au făcut cercetarea dorită de ce nu au ținut fiii profeților nici un doliu după Ilie?
6. Care a fost al doilea miracol pe care l-a făcut Elisei, și din Ierihon unde a mers el?
7. În drumul său, ce experiență a avut Elisei, și ce rezultat a avut blestemul lui pentru cei lipsiți de respect?
8. Ce vroiau acei batjocoritori, și ce dovadă a dat Ilie despre calitatea sa de profet ca succesor al lui Ilie?
9. De la Betel unde a mers Elisei, și apoi în cele din urmă?
10. Ce a determinat ca Elisei să se înfățișeze înaintea regelui Iosafat al lui Iuda?
11. Ce miracol a făcut Elisei acum, cu ce rezultat pentru moabiții rebeli?
12. În al cui interes a făcut Elisei cel de-al cincilea său miracol, și cum?

- 13, 14. (a) Cum a răsplătit Elisei bunătatea femeii fără copii din Sunem? (b) Cum a făcut Elisei al șaselea miracol al său, față de cine?
15. Cum se face referire la această femeie din Sunem în Evrei 11:35?
- 16,17. La Ghilgal, cum a salvat mâncarea gătită de la a fi aruncată în timpul foametei fără a le dăuna celor care au mâncat?
18. În ce împrejurări la Ghilgal a produs Elisei o înmulțire miraculoasă necesară?
19. Cum s-a ajuns să fie dată o mărturie despre Elisei de un copil israelit în Siria?
- 20, 21. (a) De ce a spus Elisei regelui Ioram să-l trimită pe Naaman la el (la Elisei), și cum a pus la încercare Elisei smerenia și credința lui Naaman? (b) Cum s-a petrecut vindecarea lui Naaman?
- 22, 23. (a) Ce mărturisire de credință a făcut Naaman înaintea lui Elisei, și ce rugămintă a făcut el în numele închinării adevărate? (b) În privința cărei acțiuni mecanice a cerut el să fie scuzat, și ce a spus Elisei?
24. Ce avantaj egoist a obținut slujitorul lui Elisei, Ghehazi, din partea lui Naaman, și cum a fost pedepsit el pentru aceasta?
25. Cum a recuperat Elisei într-un mod miraculos o ustensilă împrumutată de un om în timpul operațiilor de construire a fiilor profeților?
26. Cum au fost zădărnice ambuscadele regelui Ben-Hadad împotriva Israelului, și unde a fost raportat că se află cel responsabil?
27. Ce miracol a făcut Elisei pentru slujitorul său speriat?
28. Ce miracol a făcut Elisei asupra oștirilor siriene, și fără cine au fost trimise ele înapoi în Siria?
29. În timpul asediului Samariei, pe cine a învinovățit regele Ioram pentru foametea severă, și ce a spus Elisei regelui și aghiotantului său?
30. Cum a cauzat Iehova ridicarea brusă a asediului Samariei, și cum a ajuns să fie raportat acest lucru regelui în interior?
31. În dimineața următoare, cum s-a împlinit profeția lui Elisei cu privire la aghiotantul regelui?
32. Prezența celor patru leproși în timp ce Elisei era în interiorul Samariei ne reamintește de care comentariu al lui Isus Cristos, și susține care observație făcută de el?
33. Ce dovezi se înmulțiseră până acum cu privire la poziția lui Elisei, dar spre ce și-a îndreptat el atenția după aceea?

CAPITOLUL 11

EXECUTAREA JUDECĂȚII ASUPRA PRAFANATORILOR LUI

Timpul pentru executarea judecății divine asupra lui Israel de către călăii numiți ai lui Iehova Dumnezeu se apropia. Domnia de doisprezece ani a regelui Ioram a lui Israel se apropia de sfârșitul ei. Elisei îl numise pe el "acest fiu al unui ucigaș", pentru că el a fost fiul regelui însetat de sânge Ahab al lui Israel și în timpul foametei din Samaria el vroise să taie capul lui Elisei. (2 Regi 6:32, 33). Profetia lui Ilie împotriva casei regale a regelui Ahab trebuia să se împlinească, și împlinirea ei trebuia să aibă loc în timpul regelui Ioram. Cu aproximativ optsprezece ani înainte Iehova Dumnezeu îl însărcinase pe Ilie la Muntele Horeb, spunând: "Du-te, întoarce-te pe drumul tău în pustiul Damascului. Du-te acolo și unge-l pe Hazael rege peste Siria. Pe Iehu nepotul lui Nimși, să-l ungi rege peste Israel". (1 Regi 19:15, 16). Elisei, ca succesor a făcut călătoria în afara țării lui Israel la Damasc, capitala Siriei.

2. Regele Ben-Hadad al Siriei era bolnav în acel timp și era îngrijorat de însănătoșirea sa. El a fost anunțat: "Omul adevăratului Dumnezeu a venit până aici". Regele Ben-Hadad a trimis pe șambelanul său, Hazael, la Elisei, să-l întrebe: "Mă voi vindeca de această boală?" Cu toate că Hazael a venit cu un dar impresionant, încărcătura a patruzeci de cămile, Elisei nu a fost mituit să-i dea un răspuns favorabil pentru regele Ben-Hadad. Elisei a spus: "Du-te și spune-i: În mod sigur te vei vindeca, dar Iehova mi-a arătat că vei muri". – 2 Regi 8:7-10.

3. După aceea Elisei a început să plângă. Hazael a întrebat: "De ce plânge domnul meu?" Elisei a răspuns acum cu însărcinarea pentru Hazael de a executa judecata asupra Israelului idolatru: "Fiindcă știu bine ce rău le vei face fiilor lui Israel. Vei da foc locurilor lor fortificate, îi vei omorî cu sabia pe bărbații lor aleși, îi vei zdrobi pe copiii lor și le vei spinteca pe femeile lor însărcinate". Nefiind înclinat să creadă că el, ca simplu șambelan al regelui Ben-Hadad, să facă astfel de lucruri, Hazael a întrebat: "Ce este slujitorul tău, el care nu este decât un câine, ca să poată face un lucru așa de mare?" El urma să facă acest lucru ca rege, căci Elisei a spus: "Iehova mi-a arătat că tu vei fi rege peste Siria". – 2 Regi 8:11-13.

4. Regele Ben-Hadad a întrebat pe Hazael ce îi spusese Elisei. Hazael a răspuns doar parțial, spunând: "În mod sigur te vei vindeca". El a plănuit să spună restul răspunsului lui Elisei printr-o acțiune violentă. În ziua următoare a luat o învelitoare, a înmuiat-o în apă și a mers la regele bolnav și a întins-o pe fața lui. Regele s-a sufocat până a murit. Hazael a început să domnească în locul lui ca rege. În același timp a început și lucrarea de judecată a lui Iehova asupra Israelului prin Hazael. – 2 Regi 8:14, 15.

5. Regele Ioram al lui Israel a ajuns în al doisprezecelea an de conducere în Samaria. În acel an Ahazia, nepotul regelui Iosafat, a devenit rege al lui Iuda. Ahazia a fost, de asemenea, nepotul regelui Ahab, căci tatăl său Ioram al lui Iuda se căsătorise cu Atalia, fiica regelui Ahab și a reginei Izabela. Astfel regele Ahazia al lui Iuda a fost într-adevăr un nepot al regelui Ioram al lui Israel. De asemenea, bunica regelui Ahazia, regina mamă Izabela, încă trăia în Israel.

6. Astfel de legături rele de familie s-au dovedit dăunătoare pentru regele Ahazia al lui Iuda; căci 2 Regi 8:27, 28 relatează: "El a umblat pe calea casei lui Ahab și a făcut ce este rău în ochii lui Iehova, asemenea casei lui Ahab, căci era rudă prin alianță cu casa lui Ahab. El a mers cu Ioram, fiul lui Ahab, la război împotriva lui Hazael, regele Siriei, la Ramot-Galaad". La aceasta 2 Cronici 22:3-5 adaugă: "El a umblat pe căile casei lui Ahab, căci mama lui îi era sfătuitoare la rău. Și a făcut ce este rău în ochii lui Iehova, asemenea casei lui Ahab, căci, după moartea tatălui său, ei i-au devenit sfătuitoare, spre pieirea lui. A umblat după sfatul lor, mergând cu Ioram, fiul lui Ahab, regele lui Israel, la război împotriva lui Hazael, regele Siriei, la Ramot-Galaad".

7. Unul din comandanții militari care a mers și el cu regele Ioram în acest război a fost israelitul Iehu, fiul lui Iosafat, fiul lui Nimși. Șeful armatei Iehu slujise sub regele Ahab, tatăl regelui Ioram, cu treisprezece ani înainte de aceasta, și el văzuse și auzise personal pe profetul Ilie vorbind regelui Ahab.

8. Regele Ahazia însuși nu a fost rănit în lupta împotriva regelui Hazael al Siriei la Ramot-Galaad, la est de râul Iordan. Dar ce se poate spune despre aliatul său, regele Ioram al lui Israel? Arcașii sirienii provocaseră o rană mortală tatălui lui Ioram, regele Ahab, tocmai aici la Ramot-Galaad. Dar ce s-a întâmplat cu fiul lui Ahab aici la Ramot-Galaad? "Arcașii l-au lovit pe Ioram". (2 Cronici 22:5). "Sirienii l-au lovit pe Ioram. Astfel, regele Ioram s-a întors la Izreel ca să i se vindece rănilile pe care i le făcuseră sirienii la Rama, când s-a luptat cu Hazael, regele Siriei. Și Ahazia, fiul lui Ioram, regele lui Iuda, a coborât la Izreel să-l vadă pe Ioram, fiul lui Ahab, căci era bolnav". (2 Regi 8:28, 29). Aici la reședința regală din orașul Izreel, la vest de râul Iordan, Ioram a sperat să se vindece. El scăpase de sabia lui Hazael. De asemenea, nepotul său, regele Ahazia al lui Iuda, scăpase și el de sabia lui Hazael. Urmău ei oare să reușească "să scape de sabia lui Iehu?" (1 Regi 19:17). Regele Ioram al Israelului lăsase pe șeful său militar Iehu în spate, pe frontul de luptă la Ramot-Galaad.

9. Cu toate acestea, regele Hazael al Siriei și-a continuat operațiunile agresive împotriva Israelului idolatru. Despre vremea lui este scris: "În zilele acelea, Iehova a început să taie Israelul bucată cu bucată. Și Hazael îi lovea pe toată întinderea Israelului, de la Iordan spre răsăritul soarelui, tot ținutul Galaadului, pe gadiți, pe rubeniți și pe manasiți, de la Aroer, care se află lângă valea Arnon, da, Galaadul și Basanul". – 2 Regi 10:32, 33.

10. Hazael chiar a amenințat să captureze Ierusalimul însă a fost cumpărat cu o compensație valoroasă. (2 Regi 12:17, 18). Pentru că israeliții au continuat să se închine la viței de aur de la Dan și Betel, "mânia lui Iehova s-a aprins împotriva lui Israel, astfel că i-a dat în mâna lui Hazael, regele Siriei, și în mâna lui Ben-Hadad, fiul lui Hazael, în toate zilele lor." "Hazael, regele Siriei, a asuprit Israelul în toate zilele lui Ioahaz. În cele din urmă, Hazael, regele Siriei, a murit, iar în locul lui a început să domnească Ben-Hadad, fiul său". (2 Regi 13:2, 3, 22, 24). Astfel mulți au fost israeliții idolatri care nu au scăpat de sabia lui Hazael însă care au căzut sub executarea judecății lui Iehova prin intermediul regelui Hazael al Siriei.

11. Desigur, Hazael nu a făcut această lucrare de execuție din dragoste și zel pentru Iehova ca Dumnezeu. El a acționat din ură față de Israel. El a fost folosit pur și simplu ca un instrument al lui Iehova Dumnezeu, al cărui timp sosise pentru executarea judecății asupra poporului său necredincios. Hazael, care a domnit la Damasc, în Siria, în ceea ce-l privește, a comis nelegiuiri împotriva poporului lui Iehova, necredincios cum era acesta. Aceasta, împreună cu rana pe care sirienii o provocaseră Israelului idolatru, ne este arătat clar în profeția de mai târziu a lui Amos, în aceste cuvinte: "Iată ce a spus Iehova: „Pentru trei răzvrătiri ale Damascului, ba chiar pentru patru, nu voi schimba hotărârea luată, fiindcă au treierat Galaadul cu unelte de treierat din fier. Voi trimite foc peste casa lui Hazael și el va mistui turnurile de locuit ale lui Ben-Hadad. Voi sfârâma zăvoarele Damascului și îl voi nimici pe locuitorul Bicat-Avenului și pe cel ce ține sceptrul în Bet-Eden [în Siria], iar poporul Siriei va merge în exil în Chir“, a zis Iehova". (Amos 1:3-5). Deși a fost făcut în/ca judecată, ceea ce Siria a făcut Israelului a fost destul să-l facă pe Elisei să plângă.

12. Elisei s-a întors din misiunea sa din Damasc și și-a reluat asocierea cu fiii profeților. Partea finală a însărcinării lui Iehova pentru stăpânul său Ilie a rămas totuși să fie îndeplinită, aceea de ungere a lui Iehu ca rege peste Israel. Sosise timpul potrivit pentru acest lucru. Elisei nu a căutat să se pună într-o poziție specială cu Iehu, și nici nu stârnit suspiciunile regelui Ioram mergând el însuși la Ramot-Galaad. El a trimis un reprezentant fără nume pentru a face ungerea pentru el. "Profetul Elisei l-a chemat pe unul dintre fiii profeților și i-a spus: „Încinge-ți mijlocul, ia în mână acest urcior cu ulei și du-te la Ramot-Galaad. Când vei ajunge acolo, caută-l pe Iehu, fiul lui Iosafat, fiul lui Nimși. Să intri, să-l ridici din mijlocul fraților lui și să-l duci în camera cea mai dosnică. Să iei urciorul cu ulei, să-l torni pe capul lui și să zici: Iată ce a spus Iehova: „Te ung rege peste Israel“. Apoi să deschizi ușa și să fugi fără să mai aștepți!“ Și slujitorul, slujitorul profetului, a pornit la drum spre Ramot-Galaad". – 2 Regi 9:1-4.

13. Pe frontul de luptă dinaintea orașului Ramot-Galaad, a apărut slujitorul lui Elisei înaintea comandanților armatei în timp ce stăteau. El a spus: "Am un cuvânt pentru tine, comandante". Iehu a zis:

”Pentru care dintre noi toți?” Replica a fost: ”Pentru tine, comandante”. Cei doi au intrat în camera cea mai din interior, și reprezentantul lui Elisei a turnat urciorul cu ulei pe capul lui Iehu și i-a spus: ”Iată ce a spus Iehova, Dumnezeul lui Israel: e ung rege peste poporul lui Iehova, peste Israel. Să lovești casa lui Ahab, domnul tău, iar eu voi răzbuna sângele slujitorilor mei profeți și sângele tuturor slujitorilor lui Iehova din mâna Izabelei. Toată casa lui Ahab trebuie să piară. Voi nimici orice bărbat din casa lui Ahab, chiar și pe cel neputincios și neînsemnat din Israel. Voi face casa lui Ahab asemenea casei lui Ieroboam, fiul lui Nebat, și asemenea casei lui Baeșa, fiul lui Ahia. Câinii o vor mânca pe Izabela pe terenul Izreelului și nu va fi nimeni care s-o înmormânteze“. – 2 Regi 9:5-10.

14. Fără să aștepte, reprezentantul lui Elisei a deschis ușa și a fugit. Iehu s-a întors singur la comandantii armatei. Curioși, ei l-au întrebat: ” Este totul bine? De ce a venit la tine nebunul ăsta?” Iehu a răspuns: ” Voi îl cunoașteți bine pe omul acesta și felul lui de a vorbi”. Șefii au spus: ”E fals! Spune-ne, te rog”. Iehu a spus acum deschis: ” Mi-a vorbit așa și așa, zicând: Iată ce a spus Iehova: „Te ung rege peste Israel“. Nemaicrezând că reprezentantul lui Elisei este nebun, fiecare din comandanți și-a luat imediat veșmântul și l-a pus sub el, pe treptele goale, și au început să sune din corn și au zis: „Iehu a devenit regel!”. După ce a primit însărcinarea de la Iehova, Iehu, în calitate de uns al lui Iehova, a început imediat să se gândească cum să îndeplinească lucrarea de nimicire asupra casei lui Ahab și a reginei-mamă Izabela. El trebuia să înceapă mai întâi împotriva lui Ioram, fiul lui Ahab, care își revenea atunci din rănilor lui în orașul rezidențial regal Izreel, la patruzeci de mile vest pe calea aerului. Ioram din Izreel nu trebuia avertizat de venirea lui (a lui Iehu). Prin urmare, Iehu a spus șefului armatei sale: ” Dacă sufletul vostru găsește de cuviință, să nu lăsați pe nimeni să scape din oraș [Ramot-Galaad]ca să se ducă să dea de veste în Izreel!”. – 2 Regi 9:11-15.

15. Iehu s-a urcat în carul său și și-a început călătoria istorică. Ce călătorie! Era nebun acest om? Spre vest, prin regiunea muntoasă a Galaadului, el a coborât până la râul Iordan, nu departe de Pela. El nu este singur; Bidcar și alți călăreți sunt cu el. El traversează și urcă la capătul sud-estic al văii Izreel. Acum spre Izreel, la aproximativ cincisprezece mile în susul văii, unde regele Ahazia al lui Iuda își vizitează unchiul bolnav, Ioram! Pe turnul din Izreel străjerul se uită spre est în vale, spre vechea podgorie a lui Nabot izreelitul. ” Și l-a văzut pe Iehu apropiindu-se împreună cu mulțimea agitată a oamenilor lui. Și imediat a spus: „Văd o mulțime agitată de oameni“. Atunci Ioram a zis: „Ia un călăreț, trimite-l în întâmpinarea lor și el să zică: Este pace?“ Și un călăreț s-a dus în întâmpinarea lui și a zis: „Iată ce a spus regele: Este pace?“ Dar Iehu a zis: „Ce treabă ai tu cu pacea? Întoarce și treci în urma mea“. – 2 Regi 9:16-18.

16. Străjerul de pe turnul din Izreel a raportat ce a văzut întâmplându-se. Astfel Ioram a trimis un al doilea călăreț pe un cal, care la fel l-a întrebat pe Iehu: ”Este pace?” Iehu l-a întrebat ce treabă are el cu pacea, și i-a spus să treacă înapoia lui. Călătoria furioasă se reia, și străjerul din Izreel raportează: ” A ajuns până la ei, dar nu s-a mai întors. Felul de a conduce este ca al lui Iehu, nepotul lui Nimși, căci conduce ca un nebun”. Ioram simte că este necesar să iasă el și să-și ceară iertare! Nepotul său, regele Ahazia ar trebui să vină cu el: ”Atunci Ioram a spus: „Înhămă!“ I s-au înhamat deci caii la carul său de război și Ioram, regele lui Israel, și Ahazia, regele lui Iuda, au plecat, fiecare în carul lui de război. Ieșind în întâmpinarea lui Iehu, l-au găsit pe terenul lui Nabot, izreelitul.“. – 2 Regi 9:18-21.

17. Carele ambelor părți au oprit unele în fața altora. ”Este pace, Iehu?” a întrebat Ioram. Iehu a răspuns: ” Ce pace să fie cât timp există fornicția Izabelei, mama ta, și multele ei vrăjitorii?” Dintr-odată Ioram a întors ca să fugă și a spus nepotului său Ahazia: ”E o înșelătorie, Ahazia!” Ahazia a întors să fugă, încă Iehu și-a concentrat atenția spre unchiul său, Ioram, fiul lui Ahab și al Izabelei. ” Iehu a pus mâna pe arc și a tras în Ioram, lovindu-l între umeri, astfel că săgeata i-a ieșit prin inimă, iar el s-a prăbușit în carul lui de război“. – 2 Regi 9:22-24.

18. Cât de convenabil a fost, așadar, că ei se aflau lângă terenul care a aparținut cândva lui Nabot izreelitul, a cărui moarte o provocase regina Izabela! Cu privire la fiul mort al Izabelei, Ioram, Iehu a spus aghiotantului său Bidcar: ” Ridică-l și aruncă-l pe terenul lui Nabot, izreelitul. Pentru că, adu-ți aminte, când conduceam cu tine niște care trase de doi cai în urma tatălui său, Ahab, Iehova a rostit împotriva lui această judecată: ”Am văzut ieri sângele lui Nabot și sângele fiilor lui“, zice Iehova, „și-ți voi plăti în terenul acesta“,

zice Iehova. Acum ridică-l și aruncă-l pe teren, după cuvântul lui Iehova”. (2 Regi 9:25, 26). Acolo ”păsările cerului” îl vor mânca. – 1 Regi 21:24.

19. Cuvântul profetic al lui Iehova trebuia să se împlinească. Prin urmare, Ioram din casa regelui Ahab nu a scăpat de sabia criminală a lui Iehu. Regele Ahazia, nepotul lui Ahab, urma să primească atenție mai târziu. – 2 Regi 9:27-29.

20. A fost o călătorie scurtă pentru Iehu până în Izreel. Însă cuvântul l-a precedat în oraș l-a regina mamă Izabela despre uciderea fiului ei. Iehu putea să ia gospodăria regelui mort, inclusiv și pe ea. Cu planuri șirete, ea s-a fardat la ochi cu negru, și-a împodobit capul și s-a uitat pe fereastră. În timp ce Iehu și carele lui intrau pe poarta Izreelului, câinii flămânzi ai orașului trebuie să fi lătrat de bucurie.

21. Vocea Izabelei de sus s-a auzit până la Iehu jos în timp ce ea îi aducea aminte să fie atent, spunând: ”I-a mers bine lui Zimri, ucigașul domnului său?” Iehu și-a ridicat fața spre fereastră și a întrebat: ”Cine este cu mine? Cine?” Doi sau trei demnitari de la curte s-au uitat la Iehu. Ei l-au văzut pe noul lor domn și stăpân. ”Aruncați-o jos”, le-a ordonat Iehu. Ei au arătat că erau cu regele Iehu. ”Și ei au aruncat-o jos, astfel că sângele ei a stropit zidul și caii; și el a călcat-o în picioare.” – 2 Regi 9:30-33.

22. Lăsând-o pe Izabela moartă pe strada orașului, regele Iehu a intrat în casă, a mâncat și a băut. Apoi și-a adus aminte de Izabela și a spus: ” Aveți grijă, vă rog, de blestemata asta și îngropați-o, pentru că este fiică de rege“. Ei au ieșit. Stupoare! ” n-au mai găsit din ea decât craniul, picioarele și palmele mâinilor”. S-au întors și au spus regelui Iehu. El a comentat despre împlinirea profeției lui Iehova, spunând: ” Acesta este cuvântul lui Iehova pe care l-a rostit prin slujitorul său Ilie, tișbitul, spunând: Câinii vor mânca pe terenul Izreelului carnea Izabelei. Da, corpul mort al Izabelei va fi ca bălegarul pe fața ogorului, pe terenul Izreelului, ca să nu se poată spune: „Aceasta este Izabela” ”. – 2 Regi 9:34-37.

23. Izabela pierise pentru totdeauna. Nu mai trebuia construit nici un mormânt de amintire pentru ca oamenii să-și aducă aminte de această închinătoare ucigașă a lui Baal. Ea nu se află într-un mormânt de amintire așteptând să audă vocea Fiului lui Dumnezeu care îi va chema afară pe cei morți. (Ioan 5:28, 29). Proverbele 10:7 spune: ”Numele celor răi va putrezi”.

24. Cu toate acestea, cea mai mare parte a casei regale lui Ahab a rămas. Prin toate soțiile și concubinele sale Ahab avusese alți șaptezeci de fii, pe lângă fiice. Acești fii sau îngrijitorii lor puteau contesta dreptul regelui Iehu la tronul Israelului prin refuzul de a-l recunoaște ca unsul lui Iehova. Pentru a rezolva problema imediat, Iehu a trimis scrisori din Izreel în capitala Samaria, îngrijitorilor și sfetnicilor acestor șaptezeci de fii care au rămas ai lui Ahab, Ahab care murise cu aproximativ paisprezece ani înainte. Ei trebuiau să aleagă pe cel mai bun dintre acești fii în creștere și apoi să iasă și să lupte împotriva lui Iehu pentru casa domnului lor. Câștigătorul luptei urma să conducă!

25. Bărbații responsabili din Samaria s-au înspăimântat de această provocare. Ei și-au adus aminte că doi regi, regele Ioram al lui Israel și regele Ahazia al lui Iuda, nu au stat împotriva lui Iehu. Cum puteau ei deci să se aștepte să-l învingă? Ei au răspuns lui Iehu: ” Suntem slujitorii tăi și vom face tot ce ne vei spune. Nu vom face pe nimeni rege[din fiii lui Ahab]. Fă ce este bine în ochii tăi”. – 2 Regi 10:1-5.

26. Regele Iehu le-a scris pentru a vedea dacă cuvintele lor sunt adevărate: ” „Dacă sunteți ai mei și ascultați de glasul meu, luați capetele bărbaților care sunt fiii domnului vostru, iar mâine, pe vremea asta, veniți la mine, la Izreel”. În ascultare, oamenii de seamă din Samaria care creșteau pe cei șaptezeci de fii ai lui Ahab s-au întrunit în lucrarea de nimicire a casei lui Ahab. Au decapitat pe cei șaptezeci de fii și au trimis capetele lor în coșuri la Izreel. Când acestea au fost aduse, regele Iehu a spus: ”Puneți-le în două grămezi la intrarea porții, până dimineață”. Când a ieșit Iehu dimineața și a văzut cele două grămezi, a comentat din nou despre certitudinea împlinirii profeției lui Iehova. El a spus întregului popor: ” Voi sunteți drepti. Iată că eu am complotat împotriva domnului meu și l-am omorât, dar pe toți aceștia cine i-a nimicit? Să știți deci că nimic din cuvântul lui Iehova, pe care Iehova l-a rostit împotriva casei lui Ahab, nu va cădea la pământ neîmplinit. Iehova însuși a făcut ce a spus prin slujitorul său Ilie”. – 2 Regi 10:6-10.

27. Iehu a îndeplinit în totalitate însărcinarea sa de la Iehova. ”Mai mult, Iehu i-a omorât pe toți cei ce rămăseseră din casa lui Ahab la Izreel, pe toți oamenii lui de seamă, pe cunoscuții și pe preoții lui, până n-a mai lăsat pe nimeni în viață dintre ai săi”. Ei nu au scăpat de sabia lui Iehu. – 2 Regi 10:11.

28. Chiar și acel nepot al lui Ahab și al Izabelei, adică, regele Ahazia al lui Iuda, nu a scăpat de sabia nimitorului. Ahazia a fost fiul fiicei lor Atalia, care a acționat ca un sfetnic rău pentru el. Ea l-a sfătuit să se unească cu unchiul său, regele Ahazia al lui Iuda, să lupte împotriva lui Hazael al Siriei la Ramot-Galaad. Când Iehu a fost uns rege în acel oraș, Ahazia îl vizita pe Ioram, unchiul său rănit la Izreel. El a venit cu unchiul său să se întâlnească cu Iehu. Când Iehu l-a omorât pe Ioram, regele Ahazia a fugit. ” Ahazia, regele lui Iuda, a văzut lucrul acesta și a luat-o la fugă pe drumul care duce la casa din grădină. (Mai târziu, Iehu a plecat în urmărirea lui și a spus: „Loviți-l și pe el!” Astfel, l-au lovit în timp ce se afla în car pe drumul ce urcă la Gur, care este lângă Ibleam. El a fugit la Meghido și a murit acolo. Atunci slujitorii lui l-au dus într-un car la Ierusalim și l-au îngropat în mormântul lui, cu strămoșii lui, în orașul lui David). ” – 2 Regi 9:27, 28.

29. Toate acestea au făcut parte din lucrarea de nimicire a lui Iehova împotriva profanatorilor numelui Său. ” Dar prin voia lui Dumnezeu și spre propria lui cădere s-a dus Ahazia la Ioram. Când a sosit, el a ieșit cu Ioram până la Iehu, nepotul lui Nimși, pe care Iehova îl unsese pentru a nimici casa lui Ahab. Și, de îndată ce Iehu a început judecata împotriva casei lui Ahab, i-a găsit pe prinții lui Iuda și pe fiii fraților lui Ahazia, slujitorii lui Ahazia, și i-a omorât. Și a început să-l caute pe Ahazia. În cele din urmă, acesta a fost prins în timp ce se ascundea în Samaria, a fost adus la Iehu și omorât. Apoi a fost înmormântat, căci se zicea: „Este nepotul lui Iosafat, care l-a căutat pe Iehova din toată inima“. Și n-a mai fost nimeni din casa lui Ahazia care să aibă putere să domnească în regat [lui Iuda]”. (2 Cronici 22:7-9). Mama lui Ahazia, Atalia, fiica lui Ahab și a Izabelei, a avut și ea o moarte violentă șapte ani mai târziu, nu din/de sabia lui Iehu, ci la ordinul marelui preot al lui Iehova din Ierusalim. – 2 Cronici 22:10 până la 23:15.

30. Frații sau fiii fraților lui Ahazia, fiul lui Atalia, nu au scăpat de sabia lui Iehu. Ei nu aflaseră încă ce se întâmplase regelui Ioram, unchiul lui Ahazia. Astfel ei au fost deschiși să-și exprime prietenia pentru regele Ioram, fiul lui Ahab. Ei s-au întâlnit astfel cu călăul lui Iehova, regele Iehu, care mergea spre Samaria. ”Și el s-a ridicat și a pornit la drum spre Samaria. Pe drum se afla casa păstorilor, unde se legau oile. Și Iehu s-a întâlnit cu frații lui Ahazia, regele lui Iuda. El i-a întrebat: „Cine sunteți?“, iar ei au răspuns: „Suntem frații lui Ahazia și coborâm ca să întrebăm dacă totul este bine cu fiii regelui și cu fiii reginei“. El [Iehu] a zis imediat: „Prindeți-i de vii!“ Atunci i-au prins de vii și i-au înjunghiat la rezervorul de apă de lângă casa unde se legau oile: patruzeci și doi de oameni. N-a lăsat să scape niciunul dintre ei.” Cu siguranță, Iehu a făcut tot ce a putut pentru a nimici casa lui Ahab. (2 Regi 10:12-14; 2 Cronici 22:8). Ceea ce l-a întărit pe Iehu pentru această executare completă a judecății asupra acestor profanatori ai numelui lui Dumnezeu a fost însărcinarea pe care el o primise de la Iehova. În această privință el a fost un exemplu de devotament față de datorie.

ÎNTREBĂRI

1. A cui domnie se apropia acum de sfârșit în Israel, și de ce a trebuit să facă Elisei o călătorie în afara Israelului?
2. Cine a trimis la Elisei pentru informare, și ce răspuns a dat el?
3. Cum a declarat Elisei însărcinarea executării judecății lui Hazael, șambelanul regelui?
4. Cum a dat Hazael lui Ben-Hadad răspunsul complet al lui Elisei, și astfel ce a început acum în ceea ce privește Israelul?
5. În ce relație cu dinastia regelui Ahab al lui Israel era regele Ahazia al lui Iuda?
6. Cum s-au dovedit aceste legături de familie pentru regele Ahazia al lui Iuda, și în ce aventură militară a mers el cu regele Ioram?
7. Ce comandant de armată a mers cu regele Ioram, și ce trecut/palmares militar avea el?
8. (a) Cum a ajuns regele Ioram la Ramot-Galaad, și cine l-a vizitat la locul său de recuperare? (b) Ce comandant militar a fost lăsat în urmă la Ramot-Galaad?
9. Cum și-a continuat regele Hazael al Siriei acțiunile agresive împotriva Israelului la est de râul Iordan?
10. (a) Ce oraș capitală la vest de Iordan a amenințat Hazael? (b) Cine nu a scăpat de "sabia lui Hazael", și de ce nu?
11. (a) Din care motiv a făcut Hazael această lucrare de nimicire împotriva Israelului? (b) Ce mesaj de judecată a pronunțat profetul lui Iehova, Amos, împotriva Siriei și împotriva casei regale a lui Hazael?
12. (a) Ce altă parte a însărcinării lui Dumnezeu pentru Ilie a rămas să fie făcută? (b) Cum a început Elisei s-o facă pe aceasta?
13. Cum a îndeplinit ordinele lui Elisei cel trimis din "fiii profeților" la Ramot-Galaad?
14. (a) Cum au acționat comandanții armatei față de informațiile pe care le-au obținut de la Iehu? (b) Împotriva cui s-a gândit Iehu să meargă mai întâi, și astfel ce ordin a dat armatei sale?
15. (a) Spre ce oraș a mers Iehu ca un nebun? (b) Cine a fost trimis să-l întâmpine, și ce i-a spus Iehu acestuia?
16. (a) Cine a fost trimis acum din Izreel, și ce a raportat străjerul la Izreel? (b) Cine a ieșit de data asta să-l întâmpine pe Iehu, și unde a avut loc întâlnirea?
17. (a) Ce a întrebat regele Ioram, și ce a răspuns Iehu? (b) Cine a încercat să fugă, dar ce a făcut Iehu?
18. De ce a fost convenabilă locația atunci, și ce a spus Iehu lui Bidcar să facă, și de ce așa?
19. De ce nu a scăpat regele Ioram de sabia lui Iehu, și ce s-a întâmplat cu nepotul său, regele Ahazia?
- 20, 21. (a) Informată în prealabil, ce a făcut Izabela în interiorul Izreelului? (b) Ce i-a amintit ea lui Iehu ca avertizare, dar ce s-a întâmplat cu ea atunci?
22. (a) După ce a mâncat și a băut, ce a ordonat Iehu să se facă, și de ce aceasta prea târziu? (b) Ce comentariu a făcut Iehu despre acest lucru?
23. De ce este evident din punct de vedere scriptural că Izabela a pierit pentru totdeauna?
24. Câți au mai rămas totuși din casa regală a lui Ahab, și ce propunere a făcut Iehu îngrijitorilor și sfetnicilor lor, și de ce?
25. Ce răspuns au dat acești oameni lui Iehu, și de ce?
26. (a) Iehu le-a ordonat să-și dovedească cuvintele în ce fel? (b) Când Iehu a văzut dovada, ce comentariu a făcut?
27. În ce măsură a îndeplinit Iehu însărcinarea sa de la Iehova?
28. Cum a eșuat să scape regele Ahazia al lui Iuda de sabia lui Iehu, și de ce?
29. (a) De ce a fost potrivită executarea regelui Ahazia? (b) Cum a ajuns-o executarea judecății pe Atalia, fiica lui Ahab?
30. Cum au dat de execuție frații lui Ahazia, simpatizanții regelui Ioram?

CAPITOLUL 12

UN SUSȚINĂTOR AL SFINȚIRII NUMELUI

Regatul lui Israel profanase numele lui Iehova prin adoptarea închinării la Baal, religia soției regelui Ahab, Izabela. Cu câțiva ani înainte ca să se termine domnia regelui Ahab în Samaria, profetul Ilie ucisese patru sute cincizeci de profeți ai lui Baal după ce căzuse foc din cer pe Muntele Carmel. Cu toate acestea, templul lui Baal pe care Ahab îl construise pentru Izabela era încă în picioare în orașul capitală, Samaria, când Iehu ca uns al lui Iehova a luat tronul de la casa condamnată a lui Ahab. Religia Izabelei trebuia eliminată din Israel, la fel cum fusese eliminată și ea. Regele Iehu și-a propus această țintă. El avea un zel înfocat pentru Comisarul său ceresc, Iehova Dumnezeu. Numele lui Iehu însemna "Iehova este El".

2. În Israel în acea vreme exista un prozelit circumcis pentru/față de închinarea lui Iehova. Numele său era Ionadab și înseamnă "Iehova este Liberal". El era fiul lui Recab chenitul, care, la rândul său, era un descendent al patriarhului credincios Avraam, deși nu prin soția sa Sara sau prin fiul său Isaac. Avraam avusese încă o soție sau concubină numită Chetura. Unul din cei șase fii ai lui Avraam cu/prin Chetura a fost Madian. (Geneza 25:1-6). Când descendentul lui Avraam, Moise, a fugit din Egipt în țara Madian, el s-a căsătorit cu o fiică a preotului din Madian. (Exodul 2:15 până la 3:1; 18:1-27; Numerele 10:29-33). Preotul a fost din clanul madianit al cheniților, însemnând "Forjori de metal". Ca atare, despre Moise se spunea că este ginerele chenitului. – Judecătorii 1:16.

3. Cheniții s-au asociat cu seminița lui Iuda când israeliții au venit în Țara Promisă. Cheniții nu au stat toți împreună. Citim: "Heber, chenitul, se separase de cheniți, fiii lui Hobab, al cărui ginere a fost Moise, și își așezase cortul lângă copacul cel mare din Țaananim, care este la Chedeș". (Judecătorii 4:11). Chedeșul era aproape de marginea nordică a Israelului. Soția lui Heber chenitul a fost Iael, care l-a ucis pe asupritorul lui Israel, căpitanul canaanit Sisera. (Judecătorii 4:17-22). În zilele regelui David se spunea despre ei că erau "cheniții care au venit din Hamat, tatăl casei lui Recab". (1 Cronici 2:55). Acest Recab a fost tatăl lui Ionadab.

4. Ionadab a fost un închinător al lui Iehova Dumnezeu. El a fost un tată bun și un instructor credincios al copiilor săi, astfel că descendenții săi au câștigat aprobarea lui Iehova. (Ieremia 35:1-19). Ionadab a aprobat judecata lui Iehova pe care regele Iehu o executa asupra casei lui Ahab. Într-un moment critic Iehu l-a întâlnit, în timp ce mergea în carul său. Iehu i-a spus: "Este inima ta dreaptă față de mine, cum este inima mea față de inima ta?" Ionadab a răspuns: „Este“„Dacă este, dă-mi mâna.“Și el i-a dat mâna. Atunci Iehu l-a urcat cu el în car. Apoi a zis: „Vino cu mine și vei vedea că nu tolerez niciun fel de rivalitate față de Iehova“. Și Ionadab a fost luat în carul de război al lui Iehu. Acesta a ajuns în cele din urmă la Samaria. Atunci el i-a lovit pe toți cei care rămăseseră din casa lui Ahab la Samaria, până i-a nimicit, după cuvântul pe care-l spusese Iehova prin Ilie.” – 2 Regi 10:15-17.

5. Regele Iehu a folosit o strategie pentru a dezrădăcina închinarea la Baal din Israel. "Iehu a adunat tot poporul și i-a zis: „Ahab s-a închinat la Baal puțin, dar Iehu i se va închina mult. Și acum chemați-i la mine pe toți profeții lui Baal, pe toți închinătorii lui și pe toți preoții lui. Să nu lipsească niciunul, căci îi voi aduce o mare jertfă lui Baal. Cine va lipsi nu va rămâne în viață“. Dar Iehu lucra cu viclenie, ca să-i omoare pe închinătorii lui Baal". – 2 Regi 10:18, 19.

6. Toți închinătorii lui Baal din Israel erau acum sub presiunea de a se declara (ca închinători). ” Și Iehu a mai spus: „Sfînțiți o adunare solemnă pentru Baal!“ Atunci ei au anunțat-o. Apoi Iehu a trimis mesageri în tot Israelul, astfel că au venit toți închinătorii lui Baal. N-a rămas niciunul care să nu fi venit. Au intrat în casa lui Baal, iar casa lui Baal s-a umplut de la un capăt la altul.” – 2 Regi 10:20, 21.

7. Cu toate acestea, Iehu a vrut ca închinătorii lui Baal să se identifice și mai clar, de fapt, pentru propria lor execuție. ” Atunci el i-a spus celui numit peste camera veșmintelor: „Adu veșminte pentru toți închinătorii lui Baal!“ Și el le-a adus veșminte. Apoi Iehu a intrat cu Ionadab, fiul lui Recab, în casa lui Baal și le-a spus închinătorilor lui Baal: „Căutați cu atenție și vedeți să nu fie aici cu voi niciunul dintre închinătorii lui Iehova, ci numai închinătorii lui Baal”. (2 Regi 10:22, 23). În felul acesta a fost făcut public faptul că nu venise niciunul din rămășița de șapte mii din Israel care au refuzat să-și plece genunchii înaintea lui Baal sau să-i sărute idolul. Iehu a fost în cele din urmă mulțumit.

8. ” În cele din urmă, ei au intrat să aducă jertfe și ofrande arse, iar Iehu a pus afară, la dispoziția lui, optzeci de bărbați și le-a spus: „Dacă va scăpa vreunul dintre oamenii pe care îi dau în mâinile voastre, se va plăti cu suflet pentru sufletul lui“. (2 Regi 10:24). Aceste gărzi înarmate și aghiotanții lor peste ei au înțeles că este o situație în care trebuie săucidă, în caz contrar ei să fie cei uciși.

9. Închinătorii lui Baal nu doar că s-au jefuit unii pe alții, ci și au luat o parte activă în închinare. ” De îndată ce a terminat de adus ofranda arsă, Iehu le-a spus alergătorilor și aghiotanților: „Intrați și loviți-i! Unul să nu iasă!“ Atunci alergătorii și aghiotanții i-au lovit cu ascuțișul sabiei și i-au aruncat afară. Au mers până la orașul casei lui Baal. Apoi au scos afară coloanele sacre ale casei lui Baal și le-au ars pe fiecare în parte. Pe urmă au dărâmat coloana sacră a lui Baal, au dărâmat casa lui Baal și au făcut din ea latrine, până în ziua de azi. Astfel, Iehu l-a nimicit pe Baal din mijlocul Israelului”. (2 Regi 10:25-28). Ionadab, fiul lui Recab, a fost un martor ocular personal a acestei stârpiri a Baalismului din Israel. El a fost încântat de zelul gelos pentru Iehova pe care l-a afișat Iehu. El a favorizat și a susținut sfințirea numelui lui Iehova.

10. Din moment ce nici un închinător al lui Baal, de la regina mamă Izabela și până la cel mai neînsemnat închinător al lui Baal, nu scăpase de sabia lui Iehu, Elisei nu a mai avut pe cine să omoare. (1 Regi 19:17). Într-o așa măsură și-a îndeplinit Iehu însărcinarea de la Iehova și a acționat ca executant în Israel. El a domnit în capitala Samaria peste regatul lui Israel timp de douăzeci și opt de ani. ”Dar Iehu nu s-a îndepărtat de păcatele lui Ieroboam, fiul lui Nebat, prin care acesta îl făcuse pe Israel să păcătuiască, adică a urmat viței de aur, pe cel din Betel și pe cel din Dan.” Însă Iehu nu fusese însărcinat să elimine închinarea la viței. Totuși, el terminase executarea judecării lui Iehova asupra casei rele a lui Ahab. Pentru aceasta, Iehova l-a răsplătit pe Iehu. ”Iehova i-a spus lui Iehu: „Pentru că ai făcut bine, înfăptuind ce este drept în ochii mei, și pentru că ai făcut casei lui Ahab potrivit cu tot ce era în inima mea, fiii tăi vor sta pe tronul lui Israel până la a patra generație”. – 2 Regi 10:29, 30.

11. Regele Iehu urma să înceapă astfel o dinastie de conducători peste Israel. Cu toate acestea, Iehova nu a încheiat cu regele Iehu un legământ pentru un regat veșnic în familia sa. Cu mai mult de o sută de ani înainte de aceasta Iehova Dumnezeu încheiase legământul său pentru un regat veșnic cu David, regele Ierusalimului, potrivit căruia trebuia să vină conducătorul veșnic al întregii omeniri, Șilo cel promis. – 2 Samuel 7:11-16; Geneza 49:10.

12. După cât se pare, pentru a păstra regatul lui Israel alcătuit din cele zece seminții distinct de regatul lui Iuda cu templul lui Iehova la Ierusalim, regele Iehu a lăsat să rămână închinarea la viței cu centrele ei la

Dan și Betel. ” Dar Iehu n-a avut grijă să umble cu toată inima în legea lui Iehova, Dumnezeuul lui Israel. El nu s-a îndepărtat de păcatele lui Ieroboam, prin care acesta îl făcuse pe Israel să păcătuiască”. Însă nu ar trebui să luăm în socoteală acest eșec religios al lui Iehu dacă îl considerăm ca nimicitor din partea lui Iehova al casei rele a lui Ahab, pentru că închinarea la viței nu a fost pusă în contul regelui Iehu, ci a regelui Ieroboam. (2 Regi 10:31, 34-36). Profeta lui Iehova cu privire la dinastia lui Iehu s-a împlinit. Patru descendenți ai familiei lui Iehu l-au urmat pe tronul lui Israel, și anume (1) Ioahaz, (2) Ioas, (3) Ieroboam II, și (4) Zaharia.

13. În ceea ce-l privește pe prietenul lui Iehu, Ionadab, fiul lui Recab, Iehova Dumnezeu a făcut un legământ cu descendenții lui după aproximativ două sute cincizeci de ani, la mult timp după ce dinastia lui Iehu încetase și după ce însuși regatul lui Israel fusese înfrânt. Acest legământ a fost că, casa lui Ionadab nu va fi niciodată fără un membru viu/în viață. Acest legământ a fost în zilele profetului Ieremia, cu aproximativ unsprezece ani înainte ca Ierusalimul să fie distrus pentru prima dată. Chiar și până în acel moment târziu, casa lui Ionadab respecta strict ordinul său. Acești recabiți i-au spus lui Ieremia că motivul pentru care ei nu încălcau regulile vieții simple era acesta: ” Ionadab, fiul lui Recab, strămoșul nostru, ne-a dat poruncă...Noi ascultăm deci de glasul lui Ionadab, fiul lui Recab, strămoșul nostru, în tot ce ne-a poruncit”.

14. Ascultarea acestor prozeliți față de închinarea lui Iehova a contrasta cu neascultarea însăși a israeliților. Prin urmare, Iehova a trimis acest mesaj recabiților prin profetul Ieremia: ” Iată ce a zis Iehova al armatelor, Dumnezeuul lui Israel: Pentru că ați ascultat de porunca lui Ionadab, strămoșul vostru, și continuați să respectați toate poruncile lui și să faceți tot ce v-a poruncit, de aceea, așa a spus Iehova al armatelor, Dumnezeuul lui Israel: „Ionadab, fiul lui Recab, nu va fi lipsit de un bărbat care să stea întotdeauna înaintea mea“. (Ieremia 35:1-19). Este posibil, așadar, ca unii din descendenții lui Ionadab, fiul lui Recab, să fi fost în țara lui Israel când Fiul lui Dumnezeu, Moștenitorul veșnic al regelui David, a fost aici pe pământ ca om perfect; și este posibil ca după moartea, învierea și întoarcerea Sa la cer, unii din acești recabiți să fi devenit membri credincioși, de succes ai adunării creștine.

ÎMPOTRIVA REGELUI DIN NORD PÂNĂ LA ULTIMUL

15. În ceea ce-l privește pe profetul Elisei, nu există nici un raport biblic care să spună că cineva care a scăpat de sabia lui Hazael sirianul și de sabia lui Iehu, nepotul lui Nimși, să fi fost omorât de el (de Elisei). Elisei a trăit atât în timpul regelui Hazael al Siriei, cât și în timpul regelui Iehu al Israelului. El a văzut astfel finalizarea lucrării de către acești doi executanți ai judecăților lui Iehova; și el însuși ca succesori al lui Ilie a finalizat însărcinarea pe care Iehova i-a dat-o lui Ilie. Elisei a trăit și a văzut a doua generație după Iehu stând pe tronul lui Israel. Elisei nu a avut o plecare spectaculoasă într-un vârtej cu care și cai de foc așa cum a avut Ilie, la vederea căreia Elisei a strigat: ”Părinte, părinte, carul de război al lui Israel și călăreții lui!” Elisei a murit de moarte naturală în timpul domniei nepotului lui Iehu, Ioas, acest nume însemnând ”Iehova este puternic” sau, ”Iehova a așezat”.

16. În ciuda semnificației numelui său, regele Ioas nu a îndepărtat închinarea la vițel din Israel. Pentru acest eșec el a trebuit să lupte cu sirienii atât sub Hazael, cât și sub fiul său Ben-Hadad. El nu a avut nici un succes împotriva executantului lui Iehova, regele Hazael al Siriei. Când Ioas a devenit rege al Israelului,

executantul Hazeel asuprise Israelul așa de mult încât lăsase Israelul doar cu cincizeci de călăreți, zece care și zece mii de pedestrii, ” fiindcă regele Siriei îi omorâse și-i făcuse ca praful la treierat.” (2 Regi 13:1-7). Dar după ce murise executantul Hazeel și după ce regele Ioas făcuse o ultimă vizită lui Elisei, lucrurile s-au schimbat oarecum în bine.

17. ” Și Elisei s-a îmbolnăvit de o boală de care mai târziu a și murit. Și Ioas, regele lui Israel, a coborât la el, a început să plângă și, aplecându-se peste fața lui, a zis: „Părinte, părinte, carul de război al lui Israel și călăreții lui!” Elisei folosise aceste cuvinte de rămas bun față de Ilie, și acum regele Ioas le folosește ca rămas bun față de Elisei. Acest cuvinte par a fi un apel la Elisei în numele ajutorului militar pentru Israel împotriva sirienilor, care încă ocupau teritoriul israelit la est. – 2 Regi 13:14.

18. Arcul și săgețile erau un simbol al războiului. Astfel Elisei a spus regelui Ioas: ”Ia un arc și niște săgeți”. Ioas a făcut așa. Apoi Elisei a spus: ”Pune mâna pe arc”. Ioas a făcut aceasta. ” Elisei și-a pus mâinile pe mâinile regelui. Apoi a spus: „Deschide fereastra dinspre est“. Și el a deschis-o. Elisei a zis: „Trage!” Și el a tras. Atunci Elisei a spus: „Săgeata salvării de la Iehova, da, săgeata salvării împotriva Siriei! Vei bate Siria la Afec [la est de Iordan] până o vei distruge”.

19. Elisei a vrut acum un indiciu despre cât de multă perseverență va arăta regele Ioas împotriva inamicilor sirieni. ”Ia săgețile”, a spus el lui Ioas. Regele a făcut așa. Apoi Elisei a poruncit: ”Lovește în pământ”. Nu i s-a spus de câte ori. ” Și el a lovit de trei ori și s-a oprit. Omul adevăratului Dumnezeu s-a mâniat pe el și a spus: „Trebuie să lovești de cinci sau șase ori! Atunci ai fi bătut Siria până ai fi distrus-o, dar acum vei bate Siria doar de trei ori“ (2 Regi 13:15-19). Acea profeție s-a împlinit.

20. Raportul spune: ” În cele din urmă, Hazeel, regele Siriei, a murit, iar în locul lui a început să domnească Ben-Hadad, fiul său. Atunci Ioas, fiul lui Ioahaz, a luat înapoi din mâna lui Ben-Hadad, fiul lui Hazeel, orașele pe care acesta le luase în război din mâna lui Ioahaz, tatăl său. Ioas l-a înfrânt de trei ori și a luat înapoi orașele lui Israel.” – 2 Regi 13:24, 25.

21. Chiar pe patul său de moarte, după aproape șaiszeci de ani de slujire singur, Elisei a anunțat victoria lui Iehova, salvarea lui Iehova. El a sfințit numele lui Iehova. Prin spiritul lui Iehova, Elisei fusese puternic cu cincisprezece miracole relatate în timpul vieții sale; dar chiar și după moartea sa el era încă puternic prin spiritul lui Iehova. Raportul spune: ”După aceea, Elisei a murit și a fost înmormântat. Pe la începutul anului [primăvara], niște trupe de jefuitori moabiți intrau în țară. Niște oameni înmormântau un om, când, iată că au văzut trupa de jefuitori. L-au aruncat imediat pe omul acela în mormântul lui Elisei și au plecat. Când s-a atins de oasele lui Elisei, omul a revenit imediat la viață și s-a ridicat în picioare”. – 2 Regi 13:20, 21.

22. Această înviere a israelitului mort este pusă în contul lui Elisei ca al șaisprezecelea miracol, a doua înviere făcută prin el. Până la moarte el a fost un martor credincios al lui Iehova. Realizările lui în (materie de) înviere îl pun printre ”norul așa mare de martori” la care se face referire în Evrei 11:2 până la 12:1.

23. Elisei nu mai este menționat din nou în Scripturile Ebraice. El fusese o dublură fidelă a lui Ilie și nu l-a dezamăgit pe Ilie ca succesori al său. El a folosit cu credincioșie cele două părți din spiritul lui Ilie pe care le primise. Așadar, dacă activitatea profetică a lui Ilie a fost o dramă profetică care prefigura lucrurile care urmau să vină, atunci cea a lui Elisei trebuie să fie și ea la fel, una urmând-o pe cealaltă în succesiune.

24. În ultima carte a profeților evrei, nu Elisei, ci predecesorul său este acela pe care Iehova a promis să-l trimită în cea mai critică perioadă din istoria umană, în aceste cuvinte: ” Iată! Vi-l trimit pe profetul Ilie înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșătoare a lui Iehova. El va întoarce inima taților spre fii și

inima fiilor spre tați, ca nu cumva să vin, să lovesc pământul și să-l distrug cu desăvârșire”. – Maleahi 4:5, 6.

ÎNTREBĂRI

1. (a) Prin adoptarea cărei religii profanase Israelul numele lui Dumnezeu, și, în ciuda lui Ilie, cât a persistat ea în Israel? (b) Ce l-a obligat, așadar, zelul pentru Iehova pe Iehu să facă?
2. Cine a fost Ionadab, fiul lui Recab chenitul, și cum a ajuns Moise să fie numit ginerele chenitului?
3. Cu care seminție s-au asociat cheniții, dar cât de departe în nord s-au localizat unii din ei în Israel?
4. (a) Ce fel de tată și instructor a fost Ionadab, fiul lui Recab? (b) Cum a ajuns el să meargă cu regele Iehu în carul lui?
- 5, 6. (a) Cum a folosit Iehu strategia pentru a-i aduna pe închinătorii lui Baal pentru închinare? (b) Care a fost răspunsul lor la planul/aranjamentul lui Iehu?
7. Cum a făcut Iehu ca închinătorii lui Baal să se identifice și mai clar, și cum s-a asigurat că nu era nici un închinător al lui Iehova printre ei?
8. Cum s-a pregătit Iehu pentru executarea închinătorilor lui Baal?
9. (a) Când a ordonat Iehu celor optzeci de oameni să-și facă lucrarea, și ce au făcut ei? (b) Cine a fost un martor ocular personal al acestei execuții, și cu ce atitudine?
- 10, 11. (a) De ce nu a trebuit Elisei să ucidă nici un închinător al lui Baal, și prin urmare, ce promisiune a făcut Iehova regelui Iehu? (b) De ce nu a fost un legământ veșnic pentru Regat pe care l-a încheiat Dumnezeu cu Iehu?
12. (a) De ce nu a ales regele Iehu să elimine și închinarea la viței din Israel? (b) Cum s-a împlinit profeția lui Iehova cu privire la casa regală a lui Iehu?
13. Când a încheiat Dumnezeu un legământ cu descendenții lui Ionadab, și de ce motivul pentru acest lucru se reflectă bine asupra lui Ionadab?
14. (a) Cu ce a contrastat ascultarea recabiților, și ce a spus legământul lui Dumnezeu cu ei? (b) Ce era de așteptat din partea recabiților în ceea ce privește Creștinismul?
15. (a) Ce însărcinare a dus-o la bun sfârșit Elisei, și ce lucrare a văzut el îndeplinită? (b) Ce fel de moarte a avut el, și în timpul cărei domnii?
16. (a) Pentru că nu a îndepărtat închinarea la viței, ce a trebuit să sufere regatul lui Ioas? (b) Când s-au schimbat oarecum în bine lucrurile pentru Israel?
17. Ce cuvinte a repetat regele Ioas lui Elisei când era bolnav, și ce fel de apel a fost acesta?
18. Cum l-a făcut Elisei pe regele Ioas să tragă o ”săgeată a salvării”, și împotriva cui?
19. La cererea lui Elisei ce a făcut Ioas cu mănunchiul de săgeți, și ce semnificație profetică a dat Elisei acestui lucru?
20. Cum s-a împlinit această profeție?
- 21, 22. (a) Cum a fost puternic Elisei chiar și după moarte prin spiritul lui Iehova? (b) Al câtelea miracol a fost acesta al lui Elisei, și printre care sfințitori a numelui lui Dumnezeu este inclus el?
23. Cum și-a folosit Elisei cele două părți din spiritul lui Ilie, și de ce ar trebui să prefigureze activitățile sale profetice lucruri care urmau să vină?

24. Cu toate acestea, cine este menționat ca potrivit pentru a fi trimis în cea mai critică perioadă a istoriei umane?

CAPITOLUL 13

ÎNTORCÂND INIMILE SPRE NUME

Maleahi a fost ultimul din profeții inspirați evrei înaintea Erei noastre Comune. În numele său, ultima literă ”i” este înțeleasă ca o abreviere pentru numele divin. Prin urmare, numele Maleahi înseamnă același cu Malachijah (*Greacă, Malachias*), adică, ”Mesager [sau, Înger] al lui Iehova”. Dacă profeția lui despre trimiterea lui Ilie profetul a fost scrisă în jurul anului 442 î. Cr., atunci au fost în jur de 470 de ani până când a început să se împlinească această profeție. În capitolul trei al profeției sale, evident cu referire la același care trebuia trimis, Maleahi scrisese aceste cuvinte ale lui Iehova: ”Iată că îl trimit pe mesagerul meu, iar el va pregăti calea înaintea mea. Și, pe neașteptate, va veni la templul Său adevăratul Domn, pe care-l căutați, și mesagerul legământului, în care vă găsiți plăcerea. Iată! El va veni negreșit”, spune Iehova al armatelor”. (Maleahi 3:1). Din acest motiv scribii care au făcut copii scrise de mână ale Scripturilor Ebraice au spus că Ilie trebuie să vină primul înaintea lui Mesia cel promis, Fiul lui David, care urma să fie rege pentru totdeauna. – Matei 17:10.

2. Maleahi, care a prezis venirea acestui Ilie profetul, a fost pur și simplu după nume ”Mesagerul [sau, Îngerul] lui Iehova”. Însă un înger real al lui Iehova a fost acela care a anunțat că profeția lui Maleahi era pe punctul de a se împlini. Numele acestui înger era Gabriel, însemnând ”Un Atotputernic al lui Dumnezeu”. Aceasta a avut loc în primăvara anului 3 î. Cr.

3. Până în acest moment avuseseră loc mari schimbări în țara Palestinei. Țara nu mai era divizată în teritoriile celor douăsprezece seminții ale lui Israel. Nu mai exista un regat al lui Israel format din zece seminții și un regat al lui Iuda. Nu mai domnea un rege din casa lui David la Ierusalim. Țara devenise acum o parte a Imperiului Roman, care în acel timp era condus de Cezar Augustus din Roma. Țara fusese împărțită în regiuni cunoscute ca Iudeea, Samaria, Pereia și Galileea și alte regiuni sub regele Irod cel Mare, cu Decapole la est.

4. Irod a fost un edomit sau un idumeean circumcis, un descendent al lui Esau (sau Edom), fratele geamăn al patriarhului Iacob, și el a fost numit de Senatul Roman să fie rege peste țară. În vara anului 37 î. Cr., Irod a luat în stăpânire Ierusalimul prin asalt și s-a așezat ca rege peste evrei sau israeliți. Ajungem acum în al treizeci și patrulea an al domniei lui de la capturarea Ierusalimului. Siria încă era în nord ca o provincie imperială, iar romanii au păstrat acolo patru legiuni de soldați pentru a apăra frontiera imperiului. Aceasta înseamnă patruzeci de mii de trupe, cu mulți centurioni, fiecare centurion fiind peste o sută de oameni.

5. Îngerul Gabriel a fost trimis la Ierusalim la templu. Acesta nu a fost templul construit de regele Solomon. Acel templu fusese distrus de babilonieni în anul 607 î. Cr., când Ierusalimul a fost distrus pentru prima dată. Acesta a fost al doilea templu al lui Iehova la Ierusalim, pe care regele Irod începuse să-l remodeleze și să-l transforme într-un nou templu în anul 17 î. Cr., într-adevăr un al treilea templu glorios. Ca înger, Gabriel, în primăvara anul 3 î. Cr., a intrat în mod invizibil în Sfânta Sfințelor templului, unde era altarul de aur pentru tămâie. Era ceasul rugăciunii și tămâierii. Preotul în vârstă, fără copii, pe nume Zaharia, a lăsat poporul care se ruga afară în curtea templului și a intrat înăuntru pentru a aduce tămâie. Atunci ochii lui Zaharia l-au văzut pe Gabriel stând la dreapta altarului pentru tămâie.

6. Îngerul a spus: ”Nu te teme, Zaharia, pentru că implorarea ți-a fost ascultată, iar soția ta, Elisabeta, îți va naște un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan. Vei avea bucurie și mare veselie și mulți se vor bucura de nașterea lui, pentru că va fi mare înaintea lui Iehovah.* Dar nu va avea voie să bea nici vin, nici băuturi tari și va fi plin de spirit sfânt chiar din pântecul mamei lui. El îi va întoarce pe mulți dintre fiii lui Israel la Iehova, Dumnezeul lor. El va merge înaintea Lui cu spiritul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile taților spre copii și pe cei neascultători la înțelepciunea practică a celor dreți, ca să-i pregătească lui Iehova un popor”. – Luca 1:5-17.

*Unsprezece traduceri ebraice publicate ale cărții lui Luca în Scripturile Grecești Creștine spun ”Iehovah” aici. Vezi paginile 22-26 ale capitolului 2, ”Cartea Numelui”, în această carte.

7. Zaharia a simțit că el și soția sa erau prea bătrâni pentru aceasta. Astfel îngerul a spus: ”Eu sunt Gabriel, care stă înaintea lui Dumnezeu, și am fost trimis să-ți vorbesc și să-ți anunț vestea bună despre aceste lucruri. Dar iată că nu vei mai putea vorbi și vei tăcea până în ziua în care vor avea loc aceste lucruri, pentru că n-ai crezut cuvintele mele, care se vor împlini la timpul fixat”. – Luca 1:18-20.

8. Această profeție angelică urma să se îplinească la fel de sigur ca și profeția lui Maleahi (4:5, 6). De îndată ce și-a terminat slujba la templu la sfârșitul săptămânii, Zaharia a mers acasă la soția sa în ținutul muntos al Iudeei, probabil în orașul Hebron, care era de obicei un oraș al preoților. În/cu credință el a avut relații intime cu soția sa în vârstă, Elisabeta. – Luca 1:21-25.

9. În luna a șasea a sarcinii lui Elisabeta, îngerul lui Dumnezeu, Gabriel, a fost trimis în nord într-un oraș din Galileea numit Nazaret. Aici locuia o rudă a Elisabetei, o verișoară. Ea era o fecioară din seminția lui Iuda, în timp ce Elisabeta era din familia preoțească a lui Aaron Levitul. Despre nașterea ei nu știm nimic din Scripturile inspirate. Nașterea ei nu fusese prezisă ca nașterea fiului lui Avraam, Isaac, sau ca nașterea puternicului Samson, sau ca nașterea regelui Iosia al lui Iuda, sau ca nașterea lui Ioan, sau chiar ca nașterea lui Isus Cristos. Fecioara fusese menționată fără nume în profeția din Isaia 7:14, în aceste cuvinte adresate regelui Ahaz al lui Iuda: ”Iehova vă va da un semn: Iată că tânăra va rămâne însărcinată, va naște un fiu și îi va pune numele Emanuel.” Însă nu a fost nimic miraculos sau imaculat în legătură cu nașterea Mariei, pentru că Luca 3:23 o identifică a fi fiica lui Eli din spița regală a lui David; și acest Eli a devenit socrul tâmplarului Iosif, care și el era din spița regală a regelui David. Fiind fiica lui Eli, Maria era, de asemenea, și din casa regală a lui David, și ea putea să-i transmită fiului ei prim născut dreptul natural la tronul regelui David, în armonie cu legământul pe care Iehova Dumnezeu l-a făcut cu David pentru un regat veșnic. – 2 Samuel 7:11-16.

10. Maria, fecioara evreică, se născuse în Betleemul din Iudeea, locul de naștere al regelui David. În acel moment ea trăia în nord, în Nazaretul Galileei, la aproximativ treizeci de mile (48 km) nord de orașul Samaria. Aici tatăl ei Eli a logodit-o pentru a se mărita cu tâmplarul Iosif, care și el se născuse în Betleem, la mai mult de șaizeci de mile (96 de km) spre sud. El nu o luase încă pe Maria la casa lui ca soție.

11. Îngerul Gabriel s-a arătat acum fecioarei Maria, spunând: ”Pacea să fie cu tine, femeie căreia i s-a arătat o mare favoare! Iehova este cu tine”. Văzând că Maria era tulburată, Gabriel a explicat: ”Nu te teme, Maria, căci ai găsit favoare la Dumnezeu! Iată că vei concepe în pântecul tău și vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus. El va fi mare și va fi numit Fiul Celui Preaînalt, iar Iehova Dumnezeu îi va da tronul lui David, tatăl său. El va domni peste casa lui Iacob pentru totdeauna și regatul său nu va avea sfârșit”. – Luca 1:24-33.

12. Maria a întrebat cum se va face aceasta 'din moment ce ea nu avea relații' cu vreun bărbat. Gabriel a explicat miracolul care urma să se întâmple: ”Spiritul sfânt va veni peste tine și puterea Celui Preaînalt te va acoperi cu umbra sa. Astfel, și cel ce se va naște va fi numit sfânt, Fiul lui Dumnezeu. Și iată că Elisabeta, ruda ta, a conceput și ea un fiu la bătrânețe. Ea, cea numită stearpă, este acum în luna a șasea, pentru că la Dumnezeu niciun cuvânt nu rămâne neîmplinit”. Maria a așătat atunci credința și a spus: ” Iată sclava lui Iehova! Să mi se facă după cuvintele tale”. Când Maria a acceptat voia lui Dumnezeu, Gabriel a plecat. – Luca 1:34-38.

13. Forța activă a lui Iehova a intrat în acțiune față de Maria și puterea lui a umbrat-o, și Maria a rămas însărcinată în mod miraculos. Apoi Maria a mers în sud să viziteze timp de câteva luni pe mama în devenire a lui Ioan. Copilul în pântecul Elisabetei avea în acest moment aproximativ șase luni. ”Când Elisabeta a auzit salutul Mariei, pruncul i-a săltat în pântec. Și Elisabeta s-a umplut de spirit sfânt, a strigat cu glas tare și a zis: „Bindecuvântată ești tu între femei și bindecuvântat este rodul pântecului tău! Cum de am acest privilegiu, să vină la mine mama Domnului meu? Pentru că iată, când mi-a ajuns la urechi glasul salutului tău, pruncul mi-a săltat în pântec de bucurie. Fericită este cea care a crezut, pentru că lucrurile care i-au fost spuse din partea lui Iehova se vor împlini”. (Luca 1:39-45). Spiritul lui Dumnezeu a acționat astfel asupra lui Ioan chiar înainte de a se naște.

14. Apoi Maria a dat drumul unei expresii inspirate, în care ea s-a referit din nou la ea însăși ca sclava lui Iehova. De asemenea, ea s-a referit și la legământul lui Iehova cu Avraam prin care i se promitea că sămânța lui va stăpâni poarta dușmanilor ei și prin intermediul seminței lui toate națiunile pământului se vor binecuvânta. (Geneza 22:15-18). Maria a rămas cu Elisabeta vreo trei luni și, cu puțin timp înainte ca Elisabeta să nască, Maria s-a întors la Nazaret. – Luca 1:46-56.

15. La scurt timp după ce a plecat Maria, Elisabeta l-a născut pe fiul ei. În a opta zi legea lui Dumnezeu Iehova cerea ca băiatul, nu să fie botezat în apă, ci să fie circumcis. Acesta era și momentul când i se dădea și numele. Alții vroiau să-l numească pe băiat după tatăl său Zaharia, însă Elisabeta a insistat ca el să fie numit Ioan, care înseamnă ”Iehova a fost milostiv”.* Zaharia nu putea vorbi, însă el și-a amintit de porunca îngerului Gabriel și astfel a scris pe o tăbliță: ”Ioan este numele lui”. Imediat limba lui Zaharia a fost dezlegată.

*Conform American College Dictionary, pagina 659, coloana 1, sub ”Ioan”. De asemenea, pagina 1431, coloana 2, sub ”Nume masculine”. – ediția din 1948.

16. Plin de spirit sfânt, Zaharia l-a binecuvântat pe Iehova. El a vorbit ca și cum Izbăvitorul promis fusese deja ridicat, ”cornul de salvare pentru noi în casa lui David, slujitorul său”, în armonie cu legământul pe care Iehova îl făcuse cu Avraam cu privire la Sămânța care va stăpâni porțile inamicilor și va fi un mijloc de binecuvântare pentru toate națiunile pământului. Apoi Zaharia și-a îndreptat atenția spre fiul său de curând numit Ioan și a spus: ”_Jar tu, copilașule, vei fi numit profet al Celui Preaînalt, căci vei merge înaintea lui Iehova, ca să-i pregătești căile, ca să-i dai poporului său cunoștința salvării prin iertarea păcatelor lor, datorită compasiunii tandre a Dumnezeului nostru. Această compasiune de sus va fi ca lumina strălucitoare a zorilor, ca să-i lumineze pe cei ce stau în întuneric și în umbra morții, ca să ne îndrume pașii pe calea păcii”. (Luca 1:57-59). Zaharia a prezis astfel că fiul său urma să fie un precursor al ”mesagerului legământului” lui Iehova, așa cum a fost prezis în Maleahi 3:1.

17. În timpul următoarelor șase luni au avut loc evenimente în viața Mariei. Logodnicul ei Iosif a fost îngrozit să afle că ea devenise însărcinată! El se gândea să divorțeze de ea în secret crezând că este adulteră, când îngerul lui Iehova s-a arătat într-un vis, spunând: ”Iosif, fiul lui David, nu te teme s-o iei la tine pe Maria, soția ta, fiindcă ce s-a conceput în ea este prin spiritul sfânt. Ea va naște un fiu și îi vei pune numele Isus*, căci el își va scăpa poporul de păcatele lui”. În felul acesta Iosif a aflat cum urma să se împlinească profeția din Isaia 7:14, și anume: ”Iată că tânăra va rămâne însărcinată, va naște un fiu și îi va pune numele Emanuel.” Tradus din ebraică în engleză, acest nume înseamnă ”Cu noi este Dumnezeu”.

*Sub ”Isus” Dicționarul American College, ediția din 1948, pagina 656, spune: ”Luat din greacă: modificare a lui *Iesous*, luat din ebraică: modificare lui *Yeshua'*, mai devreme *Yehoshua'*, literal, Iehova este salvare”.

18. După ce s-a trezit din somn Iosif a făcut cum i s-a spus și a luat pe Maria la casa lui ca soție. Însă, având în vedere apropierea nașterii miraculoase a fiului Mariei, Isus, Iosif nu a avut nici un contact sexual cu ea, pentru ca să apară ca tatăl natural al copilului. – Matei 1:18-25.

19. La templul lui Irod din Ierusalim, preoții principali și scribii religioși așteptau ca Mesia al lor, pe care grecii îl numeau Cristos, să se nască la aproximativ șase mile (9, 6 km) sud de Ierusalim, în orașul Iudeei, Betleem. Ca argument pentru așteptarea lor ei făceau referire la profeția lui Mica 5:2, care spune: ”Și tu, Betleeme Efrata, care ești prea mic ca să fii printre miile lui Iuda, din tine îmi va ieși cel ce va fi conducător în Israel, a cărui origine este din vremuri străvechi, din zilele timpului indefinit.” (Matei 2:3-6). Însă Maria era sus, în Nazaretul Galileei. Totuși, profeția nu putea să dea greș. Printr-un decret dat de împăratul roman Cezar Augustus, Iosif și Maria erau obligați să meargă în sud, în orașul lor natal Betleem pentru a fi înregistrați acolo. În timp ce erau în orașul de naștere a lui David, copilul ei a venit în această lume: ”Și l-a născut pe fiul ei, întâiul născut, l-a înfășat și l-a culcat într-o iesle, fiindcă în camera de găzduire nu mai era loc pentru ei.” Profeția lui Mica fusese împlinită! – Luca 2:1-7.

20. În aceeași noapte Iosif și Maria au fost surprinși să-i aibă pe păstorii din ținuturile apropiate că vin să-l vadă pe nou-născutul Isus. Cum au știut ei? În timp ce erau pe câmp păzind turmele lor, ”Deodată, îngerul lui Iehova a stat lângă ei și gloria lui Iehova a strălucit în jurul lor, iar ei s-au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: „Nu vă temeți, căci iată că vă anunț vestea bună despre o mare bucurie pe care o va avea tot poporul, fiindcă în orașul lui David vi s-a născut astăzi un Salvator, care este Cristos Domnul. Iată care este semnul pentru voi: veți găsi un prunc înfășat și culcat într-o iesle“. Deodată, îngerului i s-a alăturat o mulțime din armata cerească, lăudându-l pe Dumnezeu și zicând: „Glorie lui Dumnezeu în înălțimi și pace pe pământ printre oamenii bunăvoinței”. Asta e ceea ce au spus păstorii lui Iosif și Maria. După aceea păstorii au mărturisit ce au văzut și auzit, însă nu regelui edomit Irod din Ierusalim. – Luca 2:8-20.

21. În a opta zi după acest lucru, Iosif și Maria se aflau încă în Betleem. Sosise timpul, nu să-l boteze pe copilășul Mariei în apă, ci să-l circumcidă ca evreu: ”Când s-au împlinit cele opt zile ca să fie circumcis, i s-a dat numele Isus, nume pe care i-l dăduse îngerul înainte ca el să fi fost conceput în pântec”. – Luca 2:21.

22. În a patruzecia zi de la nașterea lui Isus, Maria a trebuit să meargă la Ierusalim, la templul lui Irod, să se purifice conform legii evreiești prin Moise, și să-l aducă pe copilășul Isus lui Iehova, pentru că el era fiul ei întâi născut. ” Când s-au împlinit zilele pentru purificarea lor potrivit legii lui Moise, l-au adus la Ierusalim ca să-l prezinte lui Iehova, după cum este scris în legea lui Iehova”. (Luca 2:22-24). Astfel, din copilărie acest copil miraculos a aparținut lui Dumnezeu. Iehova Dumnezeu a fost cu adevărat tatăl său, însă Iosif, ca soțul Mariei, a adoptat copilul și se presupunea că este tatăl lui natural. Astfel prin Iosif, Isus a avut o legătură legală cu casa regelui David; însă prin mama sa pământească Maria el a avut o legătură naturală cu acea casă regală. Într-un mod dublu (de două ori) el a fost Fiul lui David. (Levitic 12:1-8; Exodul 13:11-13). Regele Irod nu a fost conștient că copilășul Isus era acolo în templul lui Irod în acea zi. Dacă Irod știa, nu știa nimic despre acel bebeluș de patruzeci de zile ca să-l sperie ca rege.

23. În al doilea an după nașterea lui Isus, regele Irod cel Mare din Ierusalim a auzit prin unii magi sau astrologi din est că un viitor ”rege al evreilor” se născuse în țară. El nu fusese născut în casa lui Irod în acel timp, cu toate că Irod avusese zece neveste. Marii preoți și scribi evrei au citat lui Irod profeția lui din Mica 5:2 ca localizând nașterea regelui promis la Betleem. Irod cel Mare era aproape de moarte și dorea ca regatul să rămână în propria sa familie. Prin urmare, el a plănuit în secret să-l ucidă pe recentul născut moștenitor al conducerii/tronului evreilor. ”_Atunci Irod, văzând că fusese înșelat de astrologi, s-a mâniat foarte mult și a trimis să fie uciși toți băieții din Betleem și din împrejurimile lui, de la vârsta de doi ani în jos, potrivit cu timpul exact pe care-l aflase de la astrologi. Atunci s-a împlinit ce se spusese prin profetul Ieremia, care a zis: „O voce s-a auzit în Rama, plâns și jale mare. Era Rahela, care-și plângea copiii și nu voia să fie mângâiată, fiindcă nu mai sunt”. – Ieremia 31:15.

24. Cu toate acestea, Irod cel Mare a întârziat. Înainte ca ucigașii copilului să ajungă la Betleem, șase mile în sud, unde încă era copilul Isus, ”Iată că îngerul lui Iehova i-a apărut în vis lui Iosif și i-a zis: „Scoală-te, ia copilășul și pe mama lui și fugi în Egipt. Stai acolo până îți voi spune eu, fiindcă Irod are de gând să caute copilășul ca să-l omoare“. Astfel, el s-a sculat, a luat copilășul și pe mama lui, noaptea, și a plecat în Egipt. Și a stat acolo până la moartea lui Irod, ca să se îplinească ce spusese Iehova prin profetul său, când a zis: „Din Egipt l-am chemat pe fiul meu“. – Matei 2:1-18; Osea 11:1.

25. Irod cel Mare avea un fiu numit Arhelau, prin a patra sa soție numită Malthace, care era o samariteancă. Arhelau a fost astfel jumătate samaritean și jumătate idumea (edomit). Malthace a avut un alt fiu care era numit Irod Antipa, care și el era jumătate samaritean și jumătate idumeean. Arhelau și Irod Antipa erau în felul acesta frați de corp. Tatăl lor, Irod cel Mare avea ca a treia soție o evreică numită Mariamne, fiica marelui preot Simon. Prin această Mariamne (II) Irod cel Mare avea un fiu numit Irod Filip. (I). Acest Filip a fost astfel jumătate evreu și jumătate idumeean. El era fratele vitreg al lui Arhelau și Irod Antipa. Tatăl lor, Irod cel Mare, avea ca a doua soție o evreică numită Mariamne (I), nepoata marelui preot Hrycanus II al Macabeilor. Prin această evreică Irod cel Mare a avut doi fii, Alexandru (II) și Aristobul (III). Acest evreu pe jumătate Aristobul a devenit tatăl unei fiice numite Irodia. Astfel Irodia a fost parte evreiască, iar Irod Filip I jumătate evreu și Irod Antipa jumătate samaritean erau unchii ei.

Celălalt unchi al ei Arhelau, care era jumătate samaritean, a fost cel care l-a succedat pe Irod cel Mare la conducerea Iudeei, Samariei, și Idumeeii de Nord, dar nu și a Galileei.

26. ”După moartea lui Irod, iată că îngerul lui Iehova i-a apărut în vis lui Iosif în Egipt și a zis: 'Scoală-te, ia copilașul și pe mama lui și du-te în țara lui Israel, fiindcă aceia care căutau să ia sufletul copilașului au murit'. Atunci el s-a sculat, a luat copilașul și pe mama lui și a venit în țara lui Israel. Dar, auzind că în Iudeea domnea Arhelau în locul tatălui său, Irod, i-a fost frică să meargă acolo. Și, pentru că primise în vis un avertisment de la Dumnezeu, s-a dus în teritoriul Galileii și a venit să locuiască într-un oraș numit Nazaret, ca să se împlinească ce se spusese prin profeți: 'El va fi numit Nazarinean' ”. – Matei 2:19-23.

27. Cu privire la Isus, Fiul lui Dumnezeu, este scris: ” Și copilașul creștea și se întărea, fiind plin de înțelepciune, iar favoarea lui Dumnezeu era peste el.” – Luca 2:40.

28. Cu toate acestea, în sudul Iudeei, verișorul al doilea mai mare al lui Isus, Ioan, fiul preotului Zaharia, creștea și el, prima dată sub Irod Arhelau și apoi sub procuratorii romani. Despre Ioan este scris: ” Și copilașul creștea și se întărea în spirit. Și Ioan a rămas în pustiu până în ziua în care s-a arătat înaintea lui Israel”. – Luca 1:80.

29. În data de 19 August 14 d. Cr., când Ioan avea cincisprezece ani, împăratul roman Cezar August a murit, și Tiberiu Cezar a devenit conducător al Imperiului Roman, inclusiv al Palestinei. Au trecut paisprezece ani, și după aceea a venit primăvara anului 29 d. Cr. ”În al cincisprezecelea an al domniei lui Tiberiu Cezar, pe când Ponțiu Pilat era guvernator al Iudeii și Irod [Antipa, jumătate samaritean, fiul lui Irod cel Mare], tetrarh al Galileii [inclusiv Nazaretul], pe când Filip, fratele lui [vitreg, jumătate evreu, fiul lui Irod cel Mare], era tetrarh al ținutului Ituriei și al Trahonitei, iar Lisania, tetrarh al Abilenei, în zilele lui Caiafa și ale preotului principal Ana, cuvântul lui Dumnezeu a venit la Ioan, fiul lui Zaharia, în pustiu”.

30. Ioan avea acum treizeci de ani și era la o vârstă când putea să preia sarcinile unui preot în templul lui Irod din Ierusalim. – Luca 3:1,2.

31. Ioan a avut un discipol numit Ioan, fiul lui Zebedei, și acest discipol a scris despre stăpânul său: ”A venit un om care a fost trimis ca reprezentant al lui Dumnezeu: numele lui era Ioan. Omul acesta a venit spre mărturie, ca să depună mărturie despre lumină, pentru ca oameni de orice fel să creadă prin el. El nu era lumina aceea, ci trebuia să depună mărturie despre lumina aceea. Adevărata lumină care luminează orice fel de oameni urma să vină în lume”. Astfel Ioan a fost unul din martorii lui Iehova. – Ioan 1:6-9.

32. De ce era Ioan, fiul lui Zaharia, în pustiu în loc să fie la templul lui Iehova în Ierusalim? Cu scopul de a împlini profeția. Până în acel moment Ioan nu băuse niciodată vin sau altă băutură tare, ca un nazireu. Îngerul Gabriel interzisese aceasta. (Luca 1:15; Numerele 6:1-4; Matei 11:18, 19). ” Acest Ioan avea o haină din păr de cămilă și o centură de piele în jurul mijlocului, iar hrana lui era lăcuste [greacă, *akrides*] și miere sălbatică”. – Matei 3:4; Leviticul 11:21, 22.

33. ”În zilele acelea, Ioan Botezătorul a venit să predice în pustiu Iudeii, zicând: „Căiți-vă, căci regatul cerurilor s-a apropiat!“ El este cel despre care a vorbit profetul Isaia cu aceste cuvinte: 'Ascultați! Cineva strigă în pustiu: ”Pregătiți calea lui Iehova! Faceți drepte cărările sale!” ' ”. (Matei 3:1-3). Ca trimis al lui Iehova, Ioan a apărut în pustiu pentru a împlini profeția lui Isaia 40:3-5: ”Ascultați! Cineva strigă în pustiu: „Pregătiți calea lui Iehova! Neteziți prin câmpia aridă drumul cel mare pentru Dumnezeul nostru! Orice vale să fie ridicată și orice munte și deal să fie coborâte! Locul denivelat va deveni neted și

locul accidentat, câmpie. Gloria lui Iehova se va dezvălui și orice carne o va vedea în același timp, căci gura lui Iehova a vorbit”.

34. Îngerul Gabriel spusese preotului Zaharia că Ioan va întoarce pe mulți din fiii lui Israel la Iehova Dumnezeu lor și că el va merge înaintea lui Iehova cu spiritul și puterea lui Ilie, ”ca să întoarcă inimile taților spre copii și pe cei neascultători la înțelepciunea practică a celor dreți, ca să-i pregătească lui Iehova un popor”. (Luca 1:16, 17; Maleahi 4:5, 6). Cum a împlinit Ioan acea profeție? Predicând că israeliții ar trebui să se căiască de păcatele lor împotriva lui Iehova Dumnezeu, cu care strămoșii lor făcuseră un legământ național prin profetul Moise la Muntele Sinai în Arabia. Ca fii ai strămoșilor lor, inimile lor trebuiau întoarse la o stare ca cea a strămoșilor lor când au spus: ”Suntem gata să facem tot ce a zis Iehova și să fim ascultători”. (Exodul 24:1-7). În privința aceasta este important să remarcăm că, tocmai înainte ca profetul Maleahi să prezică trimiterea lui Ilie profetul ca să transforme inimile, Dumnezeu spune: ”Aduceți-vă aminte de legea lui Moise, slujitorul meu, pe care i-am poruncit-o la Horeb pentru tot Israelul, de dispozițiile și hotărârile judecătorești”. (Maleahi 4:4-6). Israeliții trebuiau să se căiască, pentru că urmaseră tradițiile oamenilor, pe liderii lor, ceea ce a contravenit într-adevăr legilor lui Dumnezeu. – Matei 15:1-9.

35. Așadar, israeliții chiar aveau nevoie de iertare de la Dumnezeu pentru păcatele lor. Și la circumcizia lui Ioan, tatăl său spusese despre el: ”Vei merge înaintea lui Iehova, ca să-i pregătești căile, ca să-i dai poporului său cunoștința salvării prin iertarea păcatelor lor, datorită compasiunii tandre a Dumnezeului nostru.” (Luca 1:76-78). Conform prezicerii, așadar, ”Ioan Botezătorul a apărut în pustiu, predicând botezul ca simbol al căinței pentru iertarea păcatelor. Tot ținutul Iudeii și toți locuitorii Ierusalimului ieșeau la el și erau botezați de el în râul Iordan, mărturisindu-și deschis păcatele”. (Marcu 1:1-5; Luca 3:3-6). Botezul lor a fost un simbol al căinței lor.

36. Fariseii și Saducheii erau două secte religioase principale printre israeliți în acea vreme, și ei au indus în eroare oamenii prin tradiții umane și alte metode. Când Ioan a văzut pe unii din aceștia venind să fie botezați, el a adus aminte că el fusese trimis înaintea unei zile mari și înspăimântătoare a lui Iehova, timp/zi în care pământul, sau locuitorii lui, vor fi dați distrugerii. ”Când a văzut că mulți dintre farisei și saducheii veneau la botez, el le-a zis: „Pui de vipere, cine v-a spus să fugiți de mânia care va veni? Dați rod potrivit căinței și să nu îndrăzniți să ziceți în sinea voastră: Îl avem de tată pe Avraam. Pentru că vă spun că Dumnezeu poate să-i ridice copii lui Avraam din pietrele acestea. Secura este deja la rădăcina pomilor; orice pom care nu dă rod bun va fi tăiat și aruncat în foc. Eu vă botez cu apă datorită căinței voastre, dar cel ce vine după mine este mai puternic decât mine și eu nu sunt vrednic să-i scot sandalele. El vă va boteza cu spirit sfânt și cu foc. El are în mână lopata lui de vânturat și își va curăța bine aria și își va strânge grâul în hambar, iar pleava o va arde într-un foc ce nu poate fi stins”. – Matei 3:7-12.

37. Astfel Cel ce va veni va binecuvânta pe unii și va distruge pe alții. Pomii simbolici care produceau rod bun potrivit căinței lor simbolizată prin botezul cu apă urmau să fie binecuvântați și urmau să fie botezați cu spirit sfânt. Pomii simbolici care nu au produs astfel de roade urmau să fie tăiați și aruncați în distrugere ca prin foc. În timp ce clasa roditoare, ca grâul, urma să fie adunată în siguranță în hambarul simbolic, clasa neroditoare, ca pleava, urma să fie distrusă și botezată cu distrugere ca prin foc.

38. Tot felul de israeliți au venit la Ioan ca să fie botezați: curve sau prostituate, încasatorii de impozite, soldați și sectari religioși. Era un timp pentru a aduce roade ca altruism și generozitate și lepădarea asupra.

Ca atare, când mulțimile ce ascultau au întrebat: ”Ce să facem?”, Ioan a spus: ”Cine are două cămăși să împartă cu cel ce n-are niciuna și cine are de mâncare să facă la fel“. Când încasatorii de impozite au întrebat: „Învățătorule, ce trebuie să facem?“ Ioan a spus: „Să nu cereți mai mult decât impozitul stabilit”.

39. În acea vreme israeliții erau sub legământul legii cu Iehova Dumnezeu. Acest legământ le-a permis să fie soldați și să se implice în război carnal, așa cum făcuseră macabeii. Astfel Ioan nu le-a spus soldaților să renunțe la armată. ” Și îl întreba și niște soldați: „Dar noi ce trebuie să facem?“ Iar el le spunea: „Să nu hărțuiți pe nimeni și să nu-i aduceți nimănui acuzații false, ci să vă mulțumiți cu solda voastră”. (Luca 3:10-14). Ioan i-a învățat, de asemenea, pe urmașii săi botezați să postească în afară de zilele de post național și să se roage lui Dumnezeu cu care ei erau într-o relație de legământ. Raportul spune: ”Discipolii lui Ioan postesc deseori și fac implorări”. Învățătura lui de a se ruga a fost amintită în această cerere: ” Doamne, învață-ne cum să ne rugăm, așa cum și Ioan i-a învățat pe discipolii lui“. (Luca 5:33; 11:1). Botezul lui a fost numit ”botezul lui Ioan”. – Fapte 19:3.

40. Oamenii nu erau siguri ce loc/rol a împlinit Ioan Botezătorul în planul lui Dumnezeu. ”În timp ce poporul era în așteptare și toți se gândeau în inima lor cu privire la Ioan: „Să fie el Cristosul?“, Ioan a dat răspunsul”. El le-a arătat că el nu era Mesia sau Cristos. ” El le-a mai dat multe alte îndemnuri și anunța vestea bună poporului”. (Luca 3:15, 16, 18). Scribii evrei spuneau că Ilie trebuie să vină primul înaintea lui Mesia. Liderii religioși așteptau și ei pe profetul promis care urma să fie ca Moise. Ioan nu a pretins/susținut că este acel profet promis, nici că este Ilie reîncarnat sau înviat din morți. Ioan era un martor fidel.

41. ”Iată mărturia pe care a depus-o Ioan când iudeii au trimis de la Ierusalim preoți și leviți ca să-l întrebe: „Tu cine ești?“ El a mărturisit și n-a tăgăduit, ci a mărturisit: „Eu nu sunt Cristosul“. Și ei l-au întrebat: „Atunci cine ești? Ești Ilie?“, iar el a zis: „Nu sunt“. „Ești Profetul?“ Și el a răspuns: „Nu!“ Și ei i-au zis: „Cine ești? Ca să le dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Ce spui despre tine?“ El a zis: „Eu sunt glasul celui ce strigă în pustiu: Faceți dreaptă calea lui Iehova, cum a spus profetul Isaia“.

42. ”Cei trimiși erau dintre farisei. Și ei l-au întrebat: „Atunci de ce botezi dacă nu ești nici Cristosul, nici Ilie, nici Profetul?“ Ioan le-a răspuns, zicând: „Eu botez cu apă. Dar în mijlocul vostru stă cineva pe care nu-l cunoașteți. El vine după mine, dar eu nu sunt demn să-i dezleg cureaua de la sanda“. Aceste lucruri s-au întâmplat în Betania, dincolo de Iordan, unde boteza Ioan”. – Ioan 1:19-28.

43. Ioan a arătat motivul pentru care era urgent să se căiască. El a spus: ”Căiți-vă, căci regatul cerurilor s-a apropiat”. Adică, regatul lui Dumnezeu, expresia ”cerurilor” fiind folosită uneori pentru Dumnezeu, care tronează în ceruri. (Daniel 4:25, 26). Ioan a fost atent să identifice regatul pe care l-a predicat ca nefiind o restaurare a regatului Macabeilor, pe care guvernul roman l-a răsturnat în anul 63 î. Cr. prin generalul Pompei. Ioan nu ațâța la rebeliune împotriva guvernatorului roman Ponțiu Pilat în Ierusalim, și nici împotriva reprezentantului roman Irod Antipa, conducătorul Galileei. Ioan a predicat regatul lui Dumnezeu și pur și simplu anunța venirea reprezentantului regal al lui Dumnezeu. El a fost trimis să boteze pe acela. Botezul lui Ioan era din cer – un fapt pe care liderii evrei nu au vrut să-l recunoască. – Matei 21:23-27.

44. Trebuia să fi fost în a șasea lună a lucrării de botezare a lui Ioan, spre mijlocul lunii a șaptea evreiești Tișri sau Etanim, în jurul datei de 1 Octombrie 29 d. Cr. Vărul al doilea al lui Ioan, Isus, lucra ca

tâmplar în Nazaret, în Galileea, sub jurisdicția conducătorului Irod Antipa și urma să împlinească acum treizeci de ani.

45. ”Atunci Isus a venit din Galileea la Iordan, la Ioan, ca să fie botezat de el. Dar acesta căuta să-l oprească, zicând: „Eu am nevoie să fiu botezat de tine, și tu vii la mine?” Răspunzând, Isus i-a zis: „Lasă de data asta, fiindcă așa este potrivit să îndeplinim tot ce este drept“. Atunci el nu l-a mai oprit. După ce a fost botezat, Isus s-a ridicat imediat din apă. Și iată că cerurile s-au deschis și el a văzut spiritul lui Dumnezeu coborând ca un porumbel și venind peste el. Și iată că din ceruri s-a auzit un glas care zicea: „Acesta este Fiul meu, cel iubit pe care l-am aprobat”. - Matei 3:13-17; Marcu 1:9, 11.

46. Isus se ruga, și nu își mărturisea păcatele, când Ioan l-a scufundat sub ape. ”Când tot poporul a fost botezat, a fost botezat și Isus. Și, în timp ce se ruga, cerul s-a deschis și spiritul sfânt, care a apărut ca un porumbel, a coborât peste el, iar din cer s-a auzit un glas: „Tu ești Fiul meu, cel iubit! Eu te-am aprobat“. Isus avea cam treizeci de ani când și-a început lucrarea și era, așa cum se credea, fiul lui Iosif, [ginerele] lui Eli”. – Luca 3:21-23.

47. Prin botezul în apă Isus nu devenise unul din ucenicii lui Ioan. În schimb, Ioan putea să arate ucenicilor săi că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Această oportunitate a venit pentru Ioan cam după patruzeci de zile. Chiar dacă Ioan îi învăța pe discipolii săi să postească, el însuși nu a postit niciodată patruzeci de zile fără întreruperi, așa cum făcuseră profeții Moise și Ilie. Cu toate acestea, Isus cel botezat a făcut acest lucru imediat după ce Ioan l-a botezat, căci spiritul lui Dumnezeu l-a condus în pustiu, unde a postit patruzeci de zile și a fost ispitit de Satan Diavolul, Ispititorul. (Matei 4:1-11; Marcu 1:12; Luca 4:1-13). Când Ioan l-a botezat pe Isus, nu era prezent nici un om. Însă Ioan fusese trimis să ”pregătească pentru Iehova un popor”, și până în acel moment Ioan avea un număr mare de discipoli din ”oile pierdute ale casei lui Israel”. Acestea fuseseră adunate în turma lui Iehova pe pământ, și Ioan Botezătorul acționa ca un portar al stânei, așteptând să întoarcă aceste oi, nu la însuși Iehova Dumnezeu, ci la reprezentantul lui Iehova, Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos. În acest sens citim: ”Cine intră pe ușă este păstorul oilor. Portarul îi deschide și oile ascultă glasul lui, iar el își cheamă oile pe nume și le duce afară.” (Ioan 10:2, 3; Matei 10:6). Printre discipolii lui Ioan, aceste oi în turmă, erau Ioan ben Zebedei și Andrei, fratele lui Petru.

48. A doua zi după ce preoții și leviții din Ierusalim îl vizitaseră, Ioan Botezătorul ”l-a văzut pe Isus venind spre el și a zis: 'Iată Mielul lui Dumnezeu care înlătură păcatul lumii! Acesta este cel despre care am zis: După mine vine un om care a trecut înaintea mea, fiindcă exista înainte de mine. Eu nu-l cunoșteam, dar iată de ce am venit să botez cu apă: ca el să-i fie dezvăluit Israelului'. Și Ioan depunea mărturie, zicând: 'Am văzut spiritul coborând din cer ca un porumbel; și a rămas peste el. Eu nu-l cunoșteam, dar Cel care m-a trimis să botez cu apă mi-a spus: ”Cel peste care vei vedea spiritul coborând și rămânând este cel care botează cu spirit sfânt”. Și eu am văzut lucrul acesta și am depus mărturie că el este Fiul lui Dumnezeu' ”. – Ioan 1:29-34.

49. Ioan a depus mărturie, nu că Isus era Iehova Dumnezeu însuși, ci că Isus era Mielul lui Dumnezeu, Fiul lui Iehova Dumnezeu. Și chiar discipolul lui Ioan, și anume, Ioan fiu lui Zebedei, a spus: ”Niciun om nu l-a văzut vreodată pe Dumnezeu; dumnezeul unic-născut, care se află în sânul Tatălui, este cel care a dat explicații despre el”. - Ioan 1:18.

50. După ce Ioan Botezătorul proclamase pentru prima dată că Isus este Fiul lui Dumnezeu, ”a doua zi, Ioan era din nou cu doi dintre discipolii săi [Andrei și Ioan ben Zebedei]și, uitându-se la Isus care trecea pe

acolo, a spus: 'Iată Mielul lui Dumnezeu!' Cei doi discipoli l-au auzit vorbind și l-au urmat pe Isus. Atunci Isus s-a întors și, văzându-i că-l urmează, le-a zis: 'Ce căutați?' Ei i-au zis: 'Rabi (care, tradus, înseamnă „Învățătorul“), unde stai?' El le-a spus: 'Veniți și veți vedea'. Ei s-au dus și au văzut unde stătea și au rămas cu el în ziua aceea. Era pe la ceasul al zecelea. Andrei, fratele lui Simon Petru, era unul dintre cei doi care auziseră ce spusese Ioan și îl urmăseră pe Isus". – Ioan 1:35-40.

51. Ioan a început astfel să-i întoarcă pe discipolii săi la Mielul lui Dumnezeu, Fiul lui Dumnezeu, reprezentantul lui Iehova Dumnezeu, pentru că ei erau un "popor pregătit" care fuseseră "pregătiți pentru Iehova". Paștele din anul 30 d. Cr. a trecut. (Ioan 2:12-23). După aceea Isus a lărgit lucrarea lui Ioan Botezătorul. Cum? Raportul spune: "După aceea, Isus și discipolii săi au mers în ținutul Iudeii și acolo el a rămas un timp cu ei și boteza. Ioan boteza și el în Enon, aproape de Salim[în susul Iordanului spre Galileea], fiindcă acolo era multă apă, iar oamenii veneau și erau botezați, căci Ioan încă nu fusese aruncat în închisoare". (Ioan 3:22-24). Era făcut/practicat botezul lui Ioan, căci Isus nu boteza în numele său propriu. "În realitate, nu Isus boteza, ci discipolii săi". Mulți discipoli ai lui Isus fuseseră discipolii personali ai lui Ioan Botezătorul. "Isus făcea și boteza mai mulți discipoli decât Ioan". – Ioan 4:1, 2.

52. Cei botezați de discipolii lui Isus precum și cei botezați de Ioan au fost botezați în numele lui Iehova Dumnezeu, pentru că El trimisese pe Ioan să boteze. Era un botez al israeliților în/ca simbol al căinței pentru iertarea păcatelor. (Luca 3:3). Cu toate acestea, după botezarea israeliților care s-au căit, discipolii lui Isus nu și-au pus mâinile peste ei și nu le-au împărțit niciunul din darurile spiritului sfânt. Astfel de daruri spirituale nu au însoțit botezul lui Ioan. – Fapte 19:1-7.

53. Anumiți discipoli, cel puțin cei noi, pe care Ioan nu putuse să-i prezinte lui Isus, se găseau încă cu Ioan. "Și discipolii lui Ioan au început o dispută cu un iudeu în legătură cu purificarea. Atunci ei au venit la Ioan și i-au spus: 'Rabi, iată că omul care era cu tine dincolo de Iordan și despre care ai depus mărturie botează și toți se duc la el'. Răspunzând, Ioan a zis: 'Un om nu poate primi nimic dacă nu i-a fost dat din cer. Voi îmi sunteți martori că am spus: Nu sunt eu Cristosul, ci am fost trimis înaintea lui. Cine are mireasă este mire. Iar prietenul mirelui, când stă și îl ascultă, se bucură mult de glasul mirelui. Această bucurie a mea a ajuns deplină. El trebuie să crească, iar eu să descresc' ". – Ioan 3:25-30.

54. Ioan pregătea un "popor pregătit" pentru reprezentantul lui Iehova, despre care Ioan a vorbit acum ca Mirele. El a știut că această clasă a "miresei", acest popor pregătit, trebuia să fie întors spre Mirele, Isus, pe care Iehova îl unse. Ioan nu s-a pus în această clasă a "miresei" care urma să se căsătorească la timpul rânduit cu Mirele, Isus, ci el a fost fericit să servească în calitate de "prieten al mirelui" pentru a prezenta clasa "miresei" Mirelui. Când, după propriile sale eforturi, el l-a auzit pe Mirele Isus vorbind primilor membri ai clasei "miresei", Ioan a descoperit că bucuria sa anticipată era deplină. El nu a fost gelos, ci s-a bucurat pentru împlinirea misiunii primite de la Iehova Dumnezeu.

55. Când Isus a auzit că Fariseii religioși au aflat că el boteza mai mulți discipoli decât Ioan Botezătorul, a părăsit Iudeea și a plecat spre Galileea, trecând prin Samaria. (Ioan 4:1-54). Acesta a fost momentul când Ioan Botezătorul, după mai puțin de doi ani de slujire activă, a fost scos forțat din activitate, lăsând pe Isus și pe discipolii săi să continue lucrarea. Matei 4:12 precizează timpul, spunând: " Când a auzit că Ioan fusese arestat, s-a dus în Galileea". Cine îl arestase pe Ioan, și de ce? Istoricul evreu, Flavius Iosefus din primul secol, atribuie un motiv politic pentru arestarea lui Ioan. * Cu toate acestea, Sfintele

Scripturi, în relatările a trei din discipolii lui Isus, atribuie o chestiune morală, o încălcare a legii lui Dumnezeu, ca motiv principal.

În Antichitățile Evreilor, Cartea 18, capitolul 5, paragraful 2, Iosefus a spus: ”Unii dintre evrei au crezut că distrugerea armatei lui Irod a venit de la Dumnezeu, și aceasta într-un mod foarte drept, ca o pedeapsă pentru ceea ce el a făcut împotriva lui Ioan, care se numea Botezătorul. Căci Irod l-a omorât, el care era un om bun, și a poruncit evreilor să exercite virtute, atât în dreptate unii față de alții, cât și în pietate față de Dumnezeu; și astfel să vină la botez....Când mulți au venit cu grămada la el, căci au fost foarte mișcați, sau încântați, auzind cuvintele lui, Irod, care se temea ca nu cumva influența mare pe care o avea Ioan asupra poporului să și-o pună în/sub puterea sa și să stârnească o rebeliune (căci ei păreau pregătiți să facă orice i-ar fi sfătuit el (Ioan)), a crezut că este cel mai bine să-l omoare, pentru a împiedica orice neplăcere pe care ar fi putut s-o provoace Ioan, și să nu se pună pe el însuși în dificultate cruțând un om care l-ar fi făcut să se căiască când ar fi fost prea târziu. În consecință, el a fost trimis ca întemnițat, din firea suspicioasă a lui Irod, la Macherus, castelul pe care l-am menționat anterior; și acolo a fost omorât....[Notă de subsol*: Aproximativ în luna Februarie a anului 32 d. Cr.] – Așa cum a fost tradus de Wm. Whiston, M.A., în ediția din 1849 publicată de Samuel Walker, Boston, Mass.

56. Cu mai mult de nouă sute de ani înainte profetul Ilie atrase asupra sa ura unei femei, regina Izabela. Ioan Botezătorul, omul care a venit cu spiritul și puterea lui Ilie, a atras și el ura unei femei, soția unui tetrarh al Galileei, Irod Antipa, fiul pe jumătate samaritean al regelui Irod cel Mare. Cu toate acestea, femeia fusese soția unchiului său vitreg, fratele vitreg al lui Irod Antipa, și anume, Irod Filip, fiul pe jumătate evreu al regelui Irod cel Mare. Atât Irod Filip cât și fratele său vitreg Irod Antipa erau prozeliți circumciși față de/în religia evreilor și erau prin urmare sub legea lui Dumnezeu prin Moise. Mai mult, femeia în acest caz a fost nepoata regelui Irod cel Mare și, din partea bunicii, ea era stră-stră-nepoata marelui preot evreiesc Hyrcanus II. Fiind astfel parte evreică, și parte idumeeană, această femeie, Irodiada, era și ea sub legea lui Dumnezeu prin Moise. În Leviticul 18:16 această lege interzicea o astfel de căsătorie incestuoasă, spunând: ”Să nu descoperi goliciunea soției fratelui tău. Este goliciunea fratelui tău”. Atât Irod Antipa, cât și Irodiada erau încălcători ai legii lui Dumnezeu, spre care Ioan Botezătorul îi îndrepta pe evrei și pe prozeliții evrei.

57. Marcu 6:17-20 spune: ”Însuși Irod trimisese să-l aresteze pe Ioan și îl legase în închisoare din cauza Irodiadei, soția lui Filip, fratele său, pentru că el se căsătorise cu ea, iar Ioan îi zisese de repetate ori lui Irod: „Nu-ți este permis s-o ai pe soția fratelui tău“. Irodiada avea dușmănie pe el și voia să-l omoare, însă nu putea, fiindcă Irod se temea de Ioan, știind că era un om drept și sfânt, și îl ocrotea. Ori de câte ori îl asculta vorbind, nu știa ce să facă, totuși îl asculta cu plăcere”. Luca 3:18-20 spune cu privire la Ioan: ”El le-a mai dat multe alte îndemnuri și anunța vestea bună poporului. Dar tetrarhul Irod, fiindcă fusese muștrat de el pentru Irodiada, soția fratelui său, și pentru toate faptele rele pe care el, Irod, le făcuse, a adăugat la toate acele fapte încă una: l-a închis pe Ioan în temniță”.

58. Istoricul evreu Iosefus spune că Irod Antipa l-a închis pe Ioan în temnița din fortăreața Machaerus, care dă/are vedere spre țărmurile nord-estice ale Mării Moarte. Cu toate acestea, astăzi se susține că este puțin probabil ca Ioan să fi fost întemnițat acolo, aproape de vârful sudic al teritoriului lui

Irod Antipa, teritoriul Pereia (acum Iordan), așa departe de Ierusalim. Cât despre Isus, ”când a auzit că Ioan fusese arestat, s-a dus în Galileea. Și, după ce a plecat din Nazaret, a venit și s-a stabilit în Capernaum, lângă mare [Galileei]...Din acel moment, Isus a început să predice și să spună: 'Căiți-vă, căci regatul cerurilor s-a apropiat!' “ ” Apoi el a străbătut toată Galileea, predând în sinagogile lor, predicând vestea bună despre regat și vindecând tot felul de boli și tot felul de infirmități în mijlocul poporului“. (Matei 4:12-17, 23; Marcu 1:14, 15). Totuși Ioan Botezătorul a rămas legat în închisoare.

59. ”Discipolii lui Ioan i-au spus toate aceste lucruri. Atunci Ioan i-a chemat pe doi dintre discipolii săi și i-a trimis la Domnul ca să-l întrebe: 'Tu ești Cel care vine sau să așteptăm pe altul?' Când au venit la el, bărbații i-au zis: 'Ioan Botezătorul ne-a trimis la tine să te întrebăm: Tu ești Cel care vine sau să așteptăm pe altul?' În ceasul acela el [Isus] i-a vindecat pe mulți de boli, de suferințe mari și de spirite rele, iar multor orbi le-a dăruit vederea. Și, răspunzând, le-a zis celor doi: 'Duceți-vă și spuneți-i lui Ioan ce ați văzut și ați auzit: orbii își capătă vederea, ologii umblă, leproșii sunt curățați și surzii aud, morții sunt sculați și săracilor le este anunțată vestea bună. Fericit este cel care nu s-a poticnit din cauza mea' ”. (Luca 7:18-23). Astfel Isus nu a spus în public, acolo în teritoriul lui Irod Antipa, că el era Mesia sau Cristosul care trebuia să vină. El nu a dat oamenilor sau conducătorului ideea greșită că el urma să restaureze regatul pământesc al lui David în tot Israelul. Cu o ocazie ulterioară fariseii au spus lui Isus: ”Duceți-vă și spuneți-i vulpii aceleia: 'Iată că eu scot demoni și fac vindecări azi și mâine, iar a treia zi îmi voi încheia lucrarea' ”. – Luca 13:31, 32.

60. După ce cei doi mesageri ai lui Ioan au plecat să-i spună ce văzuseră și auziseră ca răspuns la întrebarea lui (a lui Ioan), Isus a spus mulțimilor cu privire la Ioan: ”Ce-ați ieșit să vedeți în pustiu? O trestie legănată de vânt? Ce-ați ieșit să vedeți? Un om îmbrăcat în haine moi? Iată că aceia care poartă haine moi sunt în casele regilor. Atunci de ce-ați ieșit? Ca să vedeți un profet? Da, vă spun, mult mai mult decât un profet. El este cel despre care s-a scris: 'Iată că eu îl trimit înaintea feței tale pe mesagerul meu, care va pregăti calea înaintea ta!' Adevărat vă spun că printre cei născuți din femei nu s-a ridicat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul, dar cel mai mic în regatul cerurilor este mai mare decât el.Și, din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, regatul cerurilor este ținta pe care oamenii se străduiesc s-o atingă, iar cei care se străduiesc din răspuțeri pun mâna pe el. Pentru că toți, Profeții și Legea, au profețit până la Ioan. Și, dacă vreți să acceptați: El este 'Ilie care trebuia să vină' ”. – Matei 11:7-15.

61. Conform acestor cuvinte, nici profetul Moise, și nici profetul Ilie cel original nu a fost mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși cu toate măreția lui Ioan, el nu va fi egal cu unul din ”poporul pregătit” pentru Iehova, unul din clasa ”miresei”, care va fi cu Mirele Isus Cristos în regatul cerurilor, în cerurile invizibile ale tărâmului spiritual. Ioan a început o împlinire a cărților Legii și ale Profeților; căci Isus a spus că Ioan a fost ”mesagerul” lui Iehova prezis în Maleahi 3:1 și a fost, de asemenea, și profetul Ilie prezis în Maleahi 4:5, 6. Aceasta e ceea ce a făcut ca Ioan Botezătorul să nu fie egal cu nici un profet înainte de el.

62. Isus l-a apărât pe Ioan ca fiind umplut cu ”spiritul sfânt al lui Dumnezeu încă din pântecul mamei sale” mai degrabă decât ca fiind în slujba lui Baal-zebul, ”conducătorul demonilor”. Isus a spus: ”Cu cine voi compara această generație? Ea se aseamănă cu niște copilași care stau în piețe și strigă la tovarășii lor de joacă, zicând: 'V-am cântat din flaut, dar n-ați dansat, ne-am jelit, dar nu v-ați bătut în piept de durere'. Tot așa, Ioan a venit fără să mănânce și fără să bea, totuși oamenii zic: 'Are demon!' Fiul omului a venit mâncând și bând, însă oamenii zic: 'Iată un om mândăcios și băutor de vin, un prieten al

încasatorilor de impozite și al păcătoșilor! Totuși, înțelepciunea este dovedită dreaptă de lucrările ei”. - Matei 11: 16-19; 12:24-28; Luca 7:24-35; 2 Regi 1:2-6.

63. Cândva după aceea, a sosit oportunitatea pentru Irodiada, soția lui Irod Antipa să se răzbune pe Ioan. ”Dar a venit o zi potrivită când Irod, de ziua lui de naștere, a dat un ospăț [contrar obiceiului evreiesc de atunci] pentru oamenii lui de seamă, pentru comandanți și pentru oamenii de vază din Galileea. Fiica Irodiadei a intrat și a dansat și le-a plăcut lui Irod și celor întinși la masă cu el. Regele i-a zis fetei: 'Cere-mi orice vrei și-ți voi da'. El chiar i-a jurat: 'Orice-mi vei cere îți voi da, până la jumătate din regatul meu'. Fata a ieșit și a întrebat-o pe mama ei: 'Ce să cer?', iar ea a zis: 'Capul lui Ioan Botezătorul'. Imediat, fata a intrat în grabă la rege și i-a cerut, zicând: 'Vreau să-mi dai chiar acum pe o tavă capul lui Ioan Botezătorul'. Deși s-a mâhnit adânc, regele n-a vrut s-o refuze, din cauza jurămintelor și a celor ce erau întinși la masă. Și regele a trimis imediat un bărbat din garda personală, cu porunca de a aduce capul lui Ioan. El s-a dus și i-a tăiat capul în închisoare, apoi i-a adus capul pe o tavă și i l-a dat fetei, iar fata i l-a dat mamei ei. Când au auzit lucrul acesta, discipolii lui au venit, i-au luat corpul și l-au pus într-un mormânt de amintire”. (Marcu 6:21-29). Ei au spus acest lucru și lui Isus. Isus a căutat atunci un loc retras, plecând cu barca. – Matei 14:1-13.

64. Isus și-a reluat activitatea publică. La relatarea minunilor sale, conștiința vinovată a lui Irod Antipa a fost dezvăluită. ”Lucrul acesta a ajuns la urechile regelui Irod, căci numele lui Isus ajunsese cunoscut, și unii ziceau: 'Ioan Botezătorul a fost sculat din morți și de aceea face lucrări de putere'. Dar alții ziceau: 'Este Ilie'. Iar alții ziceau: 'Este un profet ca și ceilalți profeți'. Dar, când a auzit aceasta, Irod a spus: 'Ioan căruia i-am tăiat capul a fost sculat din morți' ” (Marcu 6:14-16). Nefiind foarte sigur de concluzia sa, Irod a vrut să-l vadă pe Isus. (Luca 9:7-9). El a ajuns să-l vadă pe Isus, însă atunci când era în arest. Dezamăgit de Isus, Irod, al cărui tată încercase să-l ucidă pe Isus când era bebeluș, și-a bătut joc de Isus și l-a trimis înapoi la guvernatorul Ponțiu Pilat ca să-l omoare. (Luca 23:6-12). Mai târziu Irodiada a încercat să câștige onoare regală de la împăratul roman Caligula pentru soțul ei Irod Antipa, dar în zadar. În anul 39 d. Cr. el a fost deposedat de toate stăpânirile/guvernarea sa și a fost exilat în Lugdunum. (Lyon, Franța). Din proprie inițiativă Irodiada a împărțit exilul cu el.

65. Astfel Ioan Botezătorul nu a avut o ieșire glorioasă din activitatea sa pământească așa cum a avut Ilie. Ioan nu a făcut nicio minune, în timp ce lui Ilie îi sunt atribuite opt minuni. Când Isus a trecut dincolo de Iordan, în locul unde boteza Ioan la început, multe persoane care au venit la Isus au spus: ” Ioan n-a făcut niciun semn, dar tot ce a spus Ioan despre omul acesta a fost adevărat”. (Ioan 10:40, 41). Cu toate acestea, Ioan a avut onoarea de a-l boteza pe Isus în apă ca simbol al dedicării lui Isus în serviciul prezis al lui Iehova Dumnezeu. Ioan nu l-a ordinar pe Isus să devină slujitor al lui Iehova. Însă Ioan a fost martor la ordinarea lui Isus de către Iehova prin ungerea cu spirit sfânt, astfel încât Isus a devenit Mesia sau Cristosul, Unsul. Ioan a prezis, de asemenea, botezul cu spirit sfânt pe care Dumnezeu urma să-l facă prin Isus Cristos. Ioan a văzut un astfel de botez cu spirit sfânt făcut lui/peste Isus la râul Iordan.

66. Ioan și-a îndeplinit cu adevărat însărcinarea din cer, așa cum a fost prezis. Ca și mesager al lui Iehova, el a mers înaintea lui Isus să pregătească calea înaintea lui Isus conform instrucțiunilor lui Iehova. El a mers înaintea lui, înainte ca Isus Cristos ca „mesager al legământului” lui Iehova să vină la templul lui Iehova în Ierusalim și să-l curețe de mercantilism. (Luca 7:27; Maleahi 3:1). Ioan a pregătit pentru Iehova un popor pregătit, și pe aceștia i-a prezentat și i-a întors la Isus Cristos ca reprezentant vizibil al lui Iehova.

67. Ca Ilie cel prezis în Maleahi 4:5, 6, Ioan a întors inimile unei rămășițe de tați israeliți spre fii, adică, spre a deveni fiii lui Dumnezeu, aceștia devenind ca copiii mici în atitudinea lor religioasă. (Matei 18:1-3). Ioan a întors inimile lor la numele lui Iehova Dumnezeu. (Ioan 1:23). De asemenea, el a întors o rămășiță din fiii lui Israel la strămoșii lor credincioși Avraam, Isaac și Iacob, cu care Iehova Dumnezeu încheiase legământul pentru o sămânță prin care toate națiunile (nu doar evreii naturali) se vor binecuvânta; și această rămășiță de credincioși a devenit astfel, fiecare din ei, de fapt un "fiu al lui Avraam", prin exercitarea credinței ca cea a lui Avraam. (Luca 19:9). Ioan a fost trimis de asemenea înainte de "venirea zilei celei mari și înfricoșătoare a lui Iehova". Această zi a venit cam după treizeci și nouă de ani după decapitarea lui Ioan, mai precis în anul 70 d. Cr., când a venit botezul cu foc peste evreii necredincioși din Iudeea, așa cum a fost prezis de însuși Ioan. Atunci Ierusalimul și templul lui glorios construit de regele Irod cel Mare a fost distrus de legiunile romane. Evreii necredincioși au fost arși ca pleava, ca un pom neroditor. – Luca 19:41-44; 21:5, 6, 20-24.

68. Cu toate acestea, Scripturile profetice vorbesc de o și mai mare "zi înfricoșătoare a lui Iehova". "Ziua" care a venit peste evrei în anul 70 d. Cr. a fost precedată de un precursor, și anume, Ioan Botezătorul. Cu cât mai mult o zi mai mare și mai înspăimântătoare a lui Iehova merită să fie anunțată și precedată de un precursor! Cei peste care a venit "ziua lui Iehova" în urmă cu nouăsprezece secole au fost doar o națiune, una mică. "Ziua cea mare și înfricoșătoare a lui Iehova" urmează să vină asupra națiunilor Creștinătății și asupra tuturor națiunilor legate cu Creștinătatea; ziua aceea va aduce lovirea întregului pământ, nu doar a ținutului Iudeei, ci a întregului pământ locuit cu "mistuire". Structura socială, politică, comercială, religioasă a locuitorilor pământului va fi distrusă să facă loc unui lucru mai bun. Având în vedere acest lucru, ce să facem? Este doar rezonabil, precum și Scriptural, să așteptăm o împlinire și mai mare și finală a profeției cu privire la venirea profetului Ilie. Ioan Botezătorul a trăit doar o împlinire în miniatură a acestei profeții a lui Maleahi 4:5, 6. Dar în sine Ioan a servit să fie o profeție vie a acestui profet Mai Mare Ilie, și lucrarea lui Ioan a prefigurat o lucrare similară din partea acestui mai mare. Aceasta vom vedea în continuare.

ÎNTREBĂRI

1. Ce înseamnă numele Maleahi, și ce profețise el cu privire la Ilie? (b) Cum a mai profețit el evident cu referire la același, și cine așteptau ca profeția lui să se împlinească?
2. Cine a fost trimis să anunțe împlinirea profeției lui Maleahi cu privire la faptul că Ilie era aproape, și când a fost aceasta?
3. Până în acel moment ce schimbări avuseseră loc în țara Palestinei, și cine conducea regiunile ei?
4. Cine a fost Irod cel Mare, și cum a devenit el rege la Ierusalim?
5. Unde a fost trimis îngerul Gabriel, și unde l-a văzut bătrânul preot Zaharia?
6. Ce i-a spus Gabriel, cu referire la Ilie?
7. De ce și-a pierdut Zaharia puterea de a vorbi temporar?
8. Cum a acționat Zaharia în credință după aceea?
9. La cine a fost trimis Gabriel șase luni mai târziu, și care a fost relația acestuia față de legământul lui Dumnezeu cu David pentru regat?

10. Unde s-a născut Maria, și unde s-a născut logodnicul ei?
11. Ce mesaj cu referire la tronul lui David a dat Gabriel Mariei?
12. Cum urma să devină mamă Maria, și care a fost răspunsul Mariei la acest plan?
13. După aceea pe cine a vizitat Maria, și cum a acționat spiritul lui Dumnezeu atunci asupra lui Ioan chiar înainte să se nască?
14. Cărei expresii inspirate i-a dat drumul Maria, și când a părăsit-o pe Elisabeta?
15. Ce s-a făcut fiului Elisabetei în a opta zi, și care este semnificația numelui dat lui?
16. Cum a vorbit Zaharia sub inspirație, și cum a prezis el că fiul său va lua parte în împlinirea profeției din Maleahi 3:1?
- 17, 18. (a) Cum a fost împiedicat logodnicul Mariei ca să divorțeze de ea în secret ca o adulteră? (b) După ce a luat-o la casa lui, de ce nu a avut relații intime Iosif cu Maria?
19. (a) Conform profeției, urma să se nască Mesia Cristos în Nazaret unde era Maria, sau unde? (b) Cum s-a ajuns ca fiul Mariei să fie născut în locul prezis?
20. Cum s-a făcut că Iosif și Maria au fost vizitați în aceeași noapte de păstori, și cui au depus aceștia mărturie după aceea?
21. În ziua a opt unde a fost Maria, ce s-a făcut bebelușului ei, și ce nume i s-a dat?
22. (a) Ce s-a făcut cu bebelușul Isus în a patruzecia zi a lui, și de ce? (b) Ce legătură cu casa regală a lui David a avut Isus, și de ce, nu a încercat, așadar, Irod să-l ucidă atunci?
23. Cum a ajuns Irod să fie mișcat de dorința de a-l ucide pe Isus, și ce încercare crudă a făcut Irod în acest scop?
24. Cum a fost zădărnicită încercarea lui Irod asupra vieții lui Isus, și la împlinirea cărei profeții a dus aceasta?
25. Cine l-a urmat pe Irod cel Mare, și peste care regiuni a devenit el conducător?
26. Când a fost adus Isus din Egipt, și unde a fost dus și crescut, pentru a împlini profeția?
27. Ce raport scurt există despre creșterea lui Isus?
28. Între timp, unde creștea Ioan, și în cele din urmă în ce loc a trăit?
29. (a) Câți ani avea Ioan când a murit împăratul Cezar August? (b) În ce an al succesoriului său a venit cuvântul lui Dumnezeu la Ioan?
30. Ce vârstă avea Ioan atunci, și pentru care sarcini era el apt?
31. Cum se afirmă că Ioan este unul din martorii lui Iehova de către Ioan, fiul lui Zebedei?
- 32, 33. (a) Ce a mâncat și a băut Ioan în pustiu? (b) De ce a fost Ioan acolo și nu în templu ca preot?
34. (a) Conform profeției îngerului Gabriel către tatăl lui Ioan, ce urma să facă Ioan, și cum a împlinit el acea profeție? (b) Ce au trebuit israeliții să facă, în armonie cu cuvintele lui Maleahi tocmai înainte de profețirea venirii lui Ilie?
35. (a) În armonie cu cuvintele tatălui lui Ioan, de ce aveau nevoie israeliții? (b) Ce fel de botez a predicat Ioan, și în/ca simbol a ce au fost botezați israeliții?
36. Văzând pe Farisei și pe Saduchei că vin să fie botezați, despre ce a amintit Ioan, și astfel ce a spus el ca avertisment?
37. Conform limbajului simbolic al lui Ioan, cum urma Cel ce urma să vină să binecuvânteze pe unii și să distrugă pe alții?

38. Rodul căinței urma să ia ce formă, conform cu ceea ce spusese Ioan mulțimilor curioase, incluzându-i pe încasatorii de impozite?
39. (a) Ce a spus Ioan oamenilor în serviciul militar, și de ce? (b) Ce practici i-a învățat Ioan pe discipolii săi să continue?
40. Ce așteptări au fost generale în acel timp, și cum s-a dovedit Ioan a fi un martor fidel cu privire la aceștia?
41. Ce întrebări i-au pus preoții și leviții din Ierusalim lui Ioan, și cum s-a identificat el față de ei?
42. Ce le-a spus Ioan despre motivul pentru care boteza?
43. (a) Potrivit lui Ioan, de ce era urgent să se căiască? (b) Ce fel de regat a predicat Ioan, și prin urmare, din ce sursă era botezul lui?
44. În ce lună a lucrării de botezare a lui Ioan și-a continuat Isus activitatea de tâmplar, și astfel de ce vârstă se apropia Isus?
45. Cum descrie Matei evenimentul botezului lui Isus?
46. Ce arată seriozitatea lui Isus în momentul în care a fost botezat, ce vârstă avea, și a cui fiu a fost?
47. (a) A postit Isus ca discipol al lui Ioan, sau în ce alte circumstanțe? (b) Pe cine fusese trimis Ioan să pregătească, și cum a fost el ca portar al unui staul?
- 48, 49. (a) Cine-l trimisese pe Ioan să boteze, și pentru care motiv extraordinar? (b) Despre care fapte în legătură cu relația lui Isus a depus Ioan mărturie?
50. Căror doi discipoli le-a prezentat Ioan pe Isus ca Fiu al lui Dumnezeu, și ce acțiune au întreprins aceștia imediat pe baza acestui fapt?
51. (a) Ce a început Ioan astfel să facă în îndeplinirea însărcinării sale? (b) Cum a lărgit Isus lucrarea lui Ioan, și cu ce rezultate?
52. În al cărui nume au fost botezați cei ce s-au căit, și de care miracol nu a fost însoțit botezul lor pentru că era botezul lui Ioan?
53. Ce comentariu a făcut Ioan despre faptul că Isus boteza și că toți aparent mergeau la El în loc să meargă la Ioan?
54. În ce clasă nu s-a pus astfel Ioan, și în împlinirea cărui serviciu în acea privință a avut Ioan bucurie deplină?
55. Când a părăsit Isus Iudeea și a mers în Galileea, și cum a fost scos Ioan din activitate, și din ce motiv?
56. Ura cărei femei a întâmpinat-o Ioan, și sub legea cui era ea din punct de vedere religios, și cum încălcase ea această lege?
57. Cine l-a arestat pe Ioan, și de ce?
58. Unde a fost întemnițat Ioan, și ce mesaj a început Isus să predice după întemnițarea lui Ioan?
59. Ce întrebare a pus din închisoare Ioan lui Isus, și ce răspuns impresionant dar sigur a dat Isus acolo în teritoriul lui Irod Antipa?
60. După ce au plecat mesagerii lui Ioan, ce măsură de măreție a spus Isus că avea Ioan, și ce profeții a spus el că Ioan le-a împlinit?
61. De ce nu a fost Ioan egal cu unul mai mic în regatul cerurilor, însă ce nu l-a făcut egalul niciunui profet înaintea lui?

62. Cum a arătat Isus că acea generație era inconsecventă în susținerea că Ioan avea un demon și că era în slujba lui Baal-zebul?
63. Cum a avut Irodiada oportunitatea și a profitat de ea în a se răzbuna pe Ioan Botezătorul, și cum l-a afectat acest fapt pe Isus?
64. Când Irod Antipa a auzit de miracolele lui Isus, ce l-a determinat conștiința sa vinovată să spună, și când a fost împlinită dorința sa de a-l vedea pe acest făcător de minuni?
65. Cum s-au comparat Ioan și Ilie în ceea ce privește miracolele, și de ce fel de onoruri speciale s-a bucurat Ioan?
66. Cum a îndeplinit Ioan Botezătorul însărcinarea sa din cer conform profețiilor?
67. (a) Cum a întors, așadar, Ioan inimile taților spre fii și inimile fiilor spre tații lor? (b) Înaintea cărei "zile mari și înfricoșătoare a lui Iehova" fusese trimis Ioan?
68. De ce este rezonabil și scriptural să așteptăm o și mai mare împlinire a lui Maleahi 4:5, 6, și ca ce au servit Ioan și lucrarea sa?

CAPITOLUL 14

RUGĂCIUNE PENTRU EL CA SĂ FIE SFINȚIT

La scurt timp după ce tetrarhul Irod Antipa îl închisese pe Ioan Botezătorul, Isus, pe care Ioan îl botezase și îl anunțase ca Mielul lui Dumnezeu și ca Fiul lui Dumnezeu, a venit în Nazaret, în Galileea. Aici este locul unde Isus a fost crescut și a primit numele de nazarinean. Acolo el lucrase ca dulgher până la vârsta de treizeci de ani. El plecase de acolo ca dulgher, însă acum s-a întors și botezat în apă, și botezat cu spiritul sfânt al Tatălui său ceresc, Iehova Dumnezeu. El s-a simțit obligat să-și facă cunoscută schimbarea vocației concetățenilor săi. În timp ce învăța în sinagoga Galileei, el nu a neglijat sinagoga din orașul obscur Nazaret, pe panta unui deal care se termină în prăpastie. ” El a venit la Nazaret, unde crescuse, și, după obiceiul său în ziua sabatului, a intrat în sinagogă și s-a ridicat să citească. Astfel, i s-a înmânat sulul profetului Isaia. El a deschis sulul și a găsit locul unde era scris:

2. „Spiritul lui Iehova este peste mine, pentru că el m-a uns să le anunț săracilor vestea bună, m-a trimis să le predic captivilor eliberarea și celor orbi recăpătarea vederii, să-i pun în libertate pe cei zdrobiți și să predic anul de bunăvoință al lui Iehova”. – Luca 4:16-19; Isaia 61:1,2.

3. Dacă sulul pe care slujitorul sinagogii l-a înmânat lui Isus a fost ca Sulul lui Isaia de la Marea Moartă care a fost descoperit în 1947, atunci Isus a trebuit să desfacă mult sulul de la dreapta la stânga pentru a găsi pagina-coloană 49, unde este scrisă de mână profeția lui Isaia 61:1, 2. Din moment ce Isus a citit textul ebraic al Sfințelor Scripturi, el trebuie să fi citit numele divin (reprezentat de Tetragrama Ebraică) de trei ori. El nu a acoperit numele citind *Adonay* sau *Elohim* în loc de *Iehowah*. În textul ebraic cuvântul *Adonay* apare deja înaintea primei Tetragrame în versetul 1; și în vremea lui Isus textul ebraic nu avea semne de accent sau vocale scrise pentru a îndruma cititorul să citească *Adonay* sau *Elohim* când dădea de Tetragrama sacră. Nu exista atunci nicio *qeré perpétuum* sau ”citire perpetuă” scrisă cu Tetragrama pentru a îndruma cititorul să nu citească *Iehowah*. Astfel Isus nu a avut vocale inserate în textul ebraic pentru a-i spune ce să citească sau cum să citească.

4. Oare cu această ocazie importantă urma Isus să ascundă sau să acopere numele lui Dumnezeu, Tatăl său ceresc, doar pentru a face pe plac scribilor evrei, fariseilor și saducheilor, legați prin tradiții umane?

5. Cu o ocazie ulterioară Isus a spus evreilor: ” Eu am venit în numele Tatălui meu, dar nu mă primiți. Dacă altcineva ar veni în numele lui, pe acela l-ați primi...Să nu vă gândiți că eu vă voi acuza înaintea Tatălui; are cine să vă acuze: Moise, în care v-ați pus speranța. De fapt, dacă l-ați crede pe Moise, m-ați crede și pe mine, fiindcă el a scris despre mine.” (Ioan 5:43-46). Cum s-ar fi putut ști că Isus a venit în numele Tatălui său, dacă el nu ar fi folosit numele personal al tatălui său Iehova? Este un fiu sărman cel care nu știe numele personal al tatălui său sau căruia îi este rușine să-l spună în public de teama să nu-i ofenseze pe alții.

6. Mai mult, Isus a spus că Moise scrisese despre El. Da, când Moise a scris israeliților că Iehova Dumnezeul lor va ridica pentru ei un profet ca Moise și va pune cuvintele Sale în gura aceluia profet, Moise scria despre Isus Cristos. (Deuteronom 18:15-19; Fapte 3:20-23; 7:37). Moise a fost trimis israeliților în Egipt pentru a le declara/vesti numele Dumnezeului strămoșilor lor și pentru a face cunoscut acel nume

personal al lui Dumnezeu într-un mod și într-o măsură în care nu fusese cunoscut înainte. În cele cinci cărți ale lui Moise (de la Geneza la Deuteronom) Moise a folosit acel nume divin de 1 833 de ori. Dacă Isus Cristos urma să fie un profet ca "Moise", atunci și el trebuia să declare acel nume divin și să-l facă cunoscut așa cum nu fusese niciodată înainte

7. Isus Cristos a fost un profet mai mare decât Moise. Isus Cristos a fost Fiul fără păcat al lui Dumnezeu, în timp ce Moise a fost servul imperfect al lui Dumnezeu. Moise a fost doar un tip profetic, în timp ce Isus Cristos a fost antitipul, realitatea. Prin urmare, Isus Cristos l-a înlocuit pe Moise. Moise a acționat ca mijlocitor pentru Legământul Vechi al Legii, în timp ce Isus Cristos acționează ca Mijlocitor al Legământului Nou. Isus Cristos a făcut mult mai multe miracole decât Moise și chiar a înviat morții. Dacă Isus Cristos este un profet mai mare decât Moise, ar face mai puțin decât Moise? Ar eșua el, așadar, să declare numele Aceluia a cărui nume l-a purtat, când profetul antic care l-a prefigurat pe Isus a spus: "Voi proclama numele lui Iehova. Recunoașteți măreția Dumnezeului nostru?". (Deuteronom 32:3). Nu! El nu va eșua să fie ca Moise în această privință importantă.

8. Faptul că Isus nu a eșuat să declare și să facă cunoscut numele Tatălui său ceresc este susținut de propria sa mărturie în noaptea de dinaintea sfârșitului vieții sale umane. În ultima sa rugăciune cu apostolii săi fideli el a spus Tatălui său de sus: "Le-am dezvăluit numele tău oamenilor pe care mi i-ai dat din lume... Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume, iar eu vin la tine. Tată sfânt, veghează asupra lor datorită numelui tău pe care mi l-ai dat, pentru ca ei să fie una, așa cum și noi suntem una. Când eram cu ei, vegheam asupra lor datorită numelui tău pe care mi l-ai dat. I-am păzit,... Eu le-am făcut cunoscut numele tău și-l voi mai face cunoscut, pentru ca iubirea cu care m-ai iubit tu să fie în ei și eu în unitate cu ei". Până în acel moment toate lucrările Isus le făcuse în acel nume sacru, întocmai cum a spus când a fost întrebat să dovedească că el era r Cristosul: "Lucrările pe care le fac în numele Tatălui meu, acestea depun mărturie despre mine." (Ioan 17, 6, 11, 12, 26; 10:25). Este evident, așadar, că atunci când Isus Cristos a citit cu voce tare Isaia 61:1, 2 în sinagoga din Nazaret, el a citit numele Iehova.

9. "Apoi a înfășurat sulul, i l-a înapoiat slujitorului și s-a așezat. Ochii tuturor celor din sinagogă erau ațintiți asupra lui. Atunci el le-a zis: „Astăzi s-a împlinit acest cuvânt din Scripturi pe care tocmai l-ați auzit”. – Luca 4.20, 21.

10. Dacă Isaia 61:1, 2 era împlinit, așa cum a spus Isus, ce a însemnat aceasta? A însemnat că Iehova îl unse cu spiritul său pentru a declara vestea bună săracilor, și că el era, așadar, Unsul sau Cristosul. A însemnat că Iehova îl trimisese să predice și că el era, așadar, Cel trimis sau Apostolul lui Iehova. (Evrei 3:1). A însemnat că el fusese trimis, nu să fie un dulgher, acolo în Nazaret, ci "să le predic captivilor eliberarea și celor orbi recăpătarea vederii, să-i pun în libertate pe cei zdrobiți și să predic anul de bunăvoință al lui Iehova". El deja urma acea schimbare a vocației. "Toți depuneau mărturie favorabilă despre el și se mirau de cuvintele pline de farmec ce îi ieșeau din gură și ziceau: „Nu este acesta fiul lui Iosif?” – Luca 4:22.

11. Apoi Isus le-a dovedit veridicitatea raportului istoric al profeților Ilie și Elisei. În același timp el a comparat și propriile sale zile în țara lui Israel cu zilele lui Ilie și Elisei, când dinastia casei regelui Ahab în Samaria conducea peste regatul lui Israel format din zece seminții. Această comparație a fost foarte potrivită, căci Isus a spus că Ioan Botezătorul, care era atunci în închisoare, era profetul Ilie care fusese profețit să vină. Astfel Isus a spus nazarinenilor în sinagogă: "Fără îndoială că veți folosi următorul proverb

cu privire la mine: 'Doctore, vindecă-te pe tine! Fă și aici, în patria ta, lucrurile despre care am auzit că s-au întâmplat în Capernaum' ". Isus nu a făcut așa, ci a spus: "Adevărat vă spun că niciun profet nu este primit în patria lui. De exemplu, adevărat vă spun că erau multe văduve în Israel în zilele lui Ilie, când cerul a fost închis trei ani și șase luni și o foamete mare s-a abătut peste toată țara. Totuși, Ilie n-a fost trimis la niciuna dintre femeile acelea, ci numai la o văduvă din Sarepta, din ținutul Sidonului. Și erau mulți leproși în Israel pe timpul profetului Elisei. Totuși, niciunul dintre ei n-a fost curățat, în afară de Naaman, sirianul".

12. Nazarinienilor din sinagogă nu le-a plăcut să fie comparați cu israeliții care s-au închinat la vițeii și la Baal sub conducerea dinastiei regelui Ahab și a reginei Izabela în Samaria. În acel timp evreii nu aveau legături cu samaritenii vremii; de asemenea, exista o dușmănie de moarte între sirieni și galileeni, inclusiv nazarinienii. (Ioan 4:9). Observați, așadar, efectul comparației lui Isus: "Toți cei care ascultau aceste lucruri în sinagogă s-au umplut de mânie și, ridicându-se, l-au scos imediat afară din oraș și l-au dus pe culmea muntelui pe care fusese construit orașul lor, ca să-l arunce jos. Dar el, trecând printre ei, și-a continuat drumul." (Luca 4:23-30). Ei au dovedit caracterul potrivit al comparației lui Isus; ei nu au arătat un spirit mai bun decât israeliții care se închinau la Baal din vremea lui Ilie și Elisei.

13. Matei 13:53-58 relatează despre o vizită a lui Isus la Nazaret: "Și se poticneau din cauza lui. Dar Isus le-a zis: 'Profetul nu este disprețuit decât în patria și în casa lui'. Și nu a făcut multe lucrări de putere acolo din cauza necredinței lor." Marcu 6:1-6 adaugă: "Și n-a putut să facă nicio lucrare de putere acolo, decât să-și pună mâinile peste câțiva bolnavi și să-i vindece. Și se mira de necredința lor".

14. Niciunul din frații vitregi ai lui Isus acolo în Nazaret nu a devenit un apostol al lui Isus Cristos. (Ioan 7:1-5; Marcu 3:21). Cu toate acestea, mai târziu, frații săi vitregi Iacov și Iuda au devenit discipoli proeminenți ai lui. (Fapte 1:14; 12:17; 1 Corinteni 15:7; Iuda 1). După ce a scăpat de moarte în Nazaret, Isus a ales dintre discipolii săi doisprezece apostoli, trimiși, "ca să poată să-i trimită să predice". (Marcu 3:13-19; Luca 6:12-16). Ei fuseseră toți botezați în apă, nu în numele lui Isus, ci cu botezul lui Ioan în numele lui Iehova Dumnezeu, având în vedere că ei erau în relație cu Dumnezeu prin legământul vechi prin Moise. Acestor doisprezece Isus le-a făcut cunoscut numele Tatălui său ceresc. El i-a învățat să sfințească acel nume sfânt, adică, să-l păstreze sacru chiar dacă îl pronunțau atunci. El i-a mai învățat să se roage ca el să fie sfințit. Pentru această sfințire importantă el i-a învățat în special să se roage într-un discurs în aer liber care a ajuns să fie numit Predica de pe Munte.

15. "Când a văzut mulțimile, a urcat pe munte și, după ce s-a așezat, discipolii săi au venit la el. El și-a deschis gura și a început să-i învețe, zicând: 'Fericțiți sunt cei conștienți de necesitățile lor spirituale, căci al lor este regatul cerurilor... Ați mai auzit că li s-a zis celor din vechime: 'Să nu juri dacă nu vei împlini, ci să-ți împlinești făgăduințele făcute lui Iehova'. Dar eu vă spun: Nu jurați deloc, nici pe cer, fiindcă este tronul lui Dumnezeu, nici pe pământ, fiindcă este scaunul picioarelor sale, nici pe Ierusalim, fiindcă este orașul marelui Rege... Dar, când vă rugați, să nu spuneți aceleași lucruri la nesfârșit, cum fac oamenii națiunilor, căci ei cred că vor fi ascultați pentru că folosesc multe cuvinte. Să nu fiți ca ei, fiindcă Dumnezeu, Tatăl vostru, știe de ce aveți nevoie chiar înainte de a-i cere voi. Voi așa să vă rugați:

"Tatăl nostru care ești în ceruri, să fie sfințit numele tău. Să vină regatul tău. Să se facă voința ta, precum în cer, așa și pe pământ. Dă-ne astăzi pâinea noastră pentru ziua de azi și iartă-ne datoriile, așa cum și noi le-am iertat datornicilor noștri. Și nu ne duce în ispită, ci eliberează-ne de cel rău". – Matei 5:1 la 6:13.

16. În cuvintele de deschidere ale acestei predici pe munte Isus a vorbit despre "regatul cerurilor", regatul lui Dumnezeu. (Matei 5:3; Luca 6:20). În predica sa el a menționat ulterior numele personal al lui Dumnezeu. (Matei 5:33)*. Cu toate acestea, în rugăciunea model pe care el a predat-o în această predică el a pus, ca primul lucru pentru care trebuie să se roage, sfințirea numelui Tatălui ceresc, chiar înainte de rugăciunea pentru regatul lui Dumnezeu. – Matei 6:9, 10.

*Aici treisprezece (13) traduceri ebraice publicate ale cărții lui Matei din Scripturile Grecești Creștine spun "Iehova", în loc de "Domnul".

17. În anul următor Isus a pus aceste două lucruri în aceeași ordine, primul sfințirea numelui Tatălui ceresc. "Odată, pe când se afla într-un loc și se ruga, după ce a terminat, unul dintre discipolii săi i-a zis: 'Doamne, învață-ne cum să ne rugăm, așa cum și Ioan[Botezătorul] i-a învățat pe discipolii lui'. Atunci el le-a zis: 'Când vă rugați, să spuneți:

"Tată, să fie sfințit numele tău. Să vină regatul tău. Dă-ne pâinea noastră pentru ziua aceasta, după necesitățile zilei. Și iartă-ne păcatele, fiindcă și noi iertăm oricui păcătuiește împotriva noastră, și nu ne duce în ispită". – Luca 11:1-4.

18. Dacă ne rugăm această rugăciune model, numită în general Rugăciunea Domnului, nu este un lucru mic pentru care ne rugăm cerând ca numele lui Dumnezeu să fie sfințit; altfel, el nu ar fi pus primul printre cereri în rugăciunea model. De asemenea, în mod sigur, dacă Dumnezeu "Tatăl în ceruri" nu ar avea nici un nume personal, atunci ar fi destul de ciudat și lipsit de fundament pentru noi să ne rugăm ca el să fie sfințit. Dumnezeul Preaînalt are un nume personal pe care ni l-a dezvăluit nouă, și el are cel mai înalt respect pentru el. În avantajul închinătorilor la chipuri el a anunțat în Isaia 42:8: "Eu sunt Iehova. Acesta este numele meu și gloria mea n-o voi da altuia, nici lauda mea chipurilor cioplite". Isus însuși, ca Fiu al lui Dumnezeu, a respectat foarte mult numele Tatălui său ceresc și a refuzat să să-l defaime sau să aducă ocară asupra aceluiași nume sfânt.

19. Din studiul său personal al Scripturilor Evreiești inspirate, Isus a știut că Tatăl său Iehova are compasiune pentru numele său sfânt, în special atunci când este profanat de cei peste care este chemat numele său; și că Iehova își propune să sfințească numele său mare când el a fost astfel profanat. (Ezechiel 36:20-23; 39:6, 7). Isus a știut că numele sacru al lui Dumnezeu a fost chemat peste națiunea Israelului, însă el a fost profanat de ei, spre propria lor distrugere. Isus se născuse în carne ca membru al acelei națiuni peste care a fost chemat numele lui Iehova sau cu care era legat.

20. În sulul lui Isaia, capitolul patruzeci și trei, versetele de la zece la doisprezece, Isus a citit aceste cuvinte Israelului și el s-a inclus pe sine sub aplicarea cuvintelor: "Voi sunteți martorii mei", zice Iehova, „da, slujitorul meu pe care l-am ales, ca să știți, ca să aveți credință în mine și să înțelegeți că eu sunt Același. Înainte de mine n-a fost făcut niciun Dumnezeu și nici după mine n-a mai fost vreunul. Eu, eu sunt Iehova, și în afară de mine nu este niciun salvator. Eu am vestit, am salvat și am făcut să se audă când nu era niciun Dumnezeu străin printre voi. Voi sunteți deci martorii mei“, zice Iehova, „iar eu sunt Dumnezeu“.

21. Prin nașterea umană în națiunea lui Israel, Isus a fost unul din martorii lui Iehova. (Galateni 4:4-6). În calitate de martor al lui Iehova, Isus a trebuit să depună mărturie despre numele Iehova și să-l sfințească. Propriul său nume Isus a însemnat "Iehova este Salvare". – Vezi American College Dictionary, ediția 1948, pagina 656, coloana 2, sub "Isus".

22. Isus a pus sfințirea numelui Tatălui ceresc pe primul lor, pentru că însuși Tatăl l-a pus pe primul loc. Isus nu a vrut ca numele Tatălui să fie dat la o parte într-un mod profan, iar numele său Isus să fie făcut cel mai important, singurul nume cunoscut, printre discipolii săi. Isus nu a vrut să spună că propriul său nume ar trebui să ia locul numelui Tatălui. Numele Iehova nu este evreiescul "nume al Vechiului Testament" pentru Isus. Iehova și Isus nu sunt nume echivalente așa cum nici Iehova și Iehosua nu sunt nume echivalente. (Numerele 13:16). Isus sau Iehosua nu înseamnă "Iehova", ci înseamnă "Iehova este Salvare".

23. Iehova este numele Dumnezeu preainalt și atotputernic. Iehosua este numele unui slujitor al lui Iehova Dumnezeu. Isus a spus că, atunci când făceau rugăciuni lui Iehova Dumnezeu Tatăl, discipolii săi ar trebui să facă rugăciuni în numele Fiului Isus Cristos pentru ca rugăciunile să fie primite și auzite. Printre ultimele sale cuvinte pe pământ adresate apostolilor săi Isus a spus: "Orice veți cere în numele meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie glorificat prin Fiul. Dacă veți cere ceva în numele meu, voi face... Dacă veți cere ceva de la Tatăl, el vă va da în numele meu. Până acum n-ați cerut nimic în numele meu. Cereți și veți primi, pentru ca bucuria voastră să fie deplină." (Ioan 14:13, 14; 16:23, 24). A cere în numele lui Isus înseamnă a-L recunoaște ca și calea spre Tatăl ceresc, Iehova Dumnezeu.

24. Tot astfel, în rugăciunea model, Isus nu a spus, 'Să vină regatul Meu'. El nu s-a rugat ca să vină propriul său regat; el s-a rugat ca regatul Tatălui, regatul lui Dumnezeu, să vină. Dacă el i-ar fi învățat în mod public pe israeliți să se roage ca să vină regatul lui Isus, conducătorii romani ai țării și Irodianii l-ar fi putut acuza că învață pe israeliții revoluția, că-i instigă religios să se răscoale împotriva împăratului roman. (Matei 22:16; Marcu 3:6; 12:13). Isus a predicat regatul lui Dumnezeu. Regatul lui Dumnezeu a fost cel pentru care el i-a învățat pe discipolii săi să se roage. În acel regat Isus Cristos va fi doar delegatul sau reprezentantul lui Iehova, conducând în numele lui Iehova "Regele eternității".

25. Așadar, regatul viitor al lui Isus, potrivit legământului pentru regat pe care Dumnezeu l-a făcut cu regele David, nu era un regat politic pe pământ, care își avea puterea și autoritatea din lumea oamenilor. În acest sens, Isus a spus la întrebarea guvernatorului Ponțiu Pilat, "Ești tu regele evreilor?", aceste cuvinte: "Regatul meu nu face parte din lumea aceasta. Dacă regatul meu ar fi făcut parte din lumea aceasta, slujitorii mei ar fi luptat ca să nu fiu predat iudeilor. Dar iată că regatul meu nu este din această sursă [a iudeilor]". (Ioan 18:36). Astfel astăzi nu înseamnă răzvrătire sau rebeliune ca creștinii de pe pământ să se roage pentru regatul lui Dumnezeu prin Isus Cristos.

26. O manifestare glorioasă a gloriei regatului lui Isus Cristos a fost pusă în scenă înainte ca el (Isus) să înceapă ultima sa călătorie spre Ierusalim. În acel moment el și apostolii săi erau sus în nord, în regiunea Cezareea Filipi, în districtul lui Irod Filip, aproape de Muntele Hermon ai munților Libanului. Acum, în acest ultim al slujirii sale publice, Isus era interesat de convingerea pe care o aveau apostolii săi cu privire la cine exact este el. El a întrebat: "Cine spun oamenii că este Fiul omului?" Ei au zis: „Unii spun Ioan Botezătorul; alții, Ilie; iar alții, Ieremia sau unul dintre profeți“. El le-a zis: „Dar voi cine spuneți că sunt?“ Răspunzând, Simon Petru a zis: „Tu ești Cristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!“

27. La acest răspuns corect Isus a spus: "Fericit ești tu, Simon, fiu al lui Iona, pentru că nu carnea și sângele ți-au dezvăluit lucrul acesta, ci Tatăl meu care este în ceruri. De asemenea, îți spun: Tu ești Petru și pe această stâncă îmi voi zidi congregația, iar porțile Hadesului n-o vor birui. Eu îți voi da cheile regatului

cerurilor și tot ce vei lega pe pământ va fi deja legat în ceruri, iar tot ce vei dezlega pe pământ va fi deja dezlegat în ceruri”. – Matei 16:13-19.

28. În aceste cuvinte adresate lui Petru, Isus Cristos a anunțat el va construi ceva nou, o congregație, ”congregația mea”. Cu mult timp înainte profetul Moise ajunsese să fie ”în adunarea” lui Israel în pustiul Sinai, moment în care el a primit declarațiile sacre ale lui Dumnezeu. (Fapte 7:37, 38). Acum Isus Cristos ca Profet ca Moise urma să aibă și el congregația sa. El urma să construiască această congregație nouă pe o stâncă, sau o temelie solidă. Această stâncă (greacă, *pétra*) nu a fost apostolul Petru (greacă, *Pétros*); mai degrabă, ea a fost Isus Cristos însuși. Isus Cristos, Fiul Dumnezeului viu, urma să construiască congregația pe sine, ca o stâncă vie (*pétra*). El a fost mai mare decât Petru, și chiar Petru însuși ca membru al congregației noi a trebuit să construiască pe Isus Cristos, exact la fel ca ceilalți apostoli ai lui Cristos. Apostolul Petru a înțeles chestiunea în felul acesta, așa cum ne arată prin ceea ce a scris mai târziu în 1 Petru 2:4-10.

29. Pentru că noua congregație urma să fie construită pe Isus Cristos ca stâncă vie, ”porțile Hadesului” nu o vor putea birui. Aceste porți ale Hadesului, mormântul comun al oamenilor morți, nu vor ține captivă congregația după cursul fidel al membrilor ei pe pământ. Acele porți nu vor fi distruse de/prin învierea congregației din morți! Acele porți nu vor fi nici închise, nici deschise de Petru. La timpul potrivit Isus Cristos va da lui Petru ”cheile regatului cerurilor”, iar Petru, prin folosirea ”cheilor”, va prezenta grupurilor de oameni oportunitatea de a intra în regatul cerurilor.

30. Cine altul, așadar, se va dovedi mai puternic decât ”porțile Hadesului”? Nimeni altul decât Isus Cristos. El l-a ridicat pe prietenul său iubit Lazăr din mormânt după ce acest credincios stătuse mort în mormânt timp de patru zile. Cu acea ocazie Isus a spus: ”Eu sunt învierea și viața. Cine manifestă credință în mine, chiar dacă moare, va reveni la viață”. (Ioan 11:25). Acolo Isus a demonstrat din nou că nu era inferior lui Ilie și Elisei în privința învierii oamenilor din morți. După mulți ani după moartea apostolului Petru, Isus Cristos cel glorificat s-a arătat într-o viziune din cer apostolului Ioan și a spus: ”Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, cel viu. Am fost mort, dar iată că sunt viu pentru totdeauna și veșnic și am cheile morții și ale Hadesului”. (Ioan 1:17, 18). Nu e de mirare că ”porțile Hadesului” nu pot birui congregația care este construită pe stâncă vie, Isus Cristos.

31. După ce a spus acele cuvinte pline de semnificație lui Petru, lângă Cezarea Filipi, Isus a spus tuturor apostolilor săi: ”Unii dintre cei ce stau aici nu vor gusta nicidecum moartea până nu-l vor vedea mai întâi pe Fiul omului venind în regatul său”, da, ” până nu vor vedea mai întâi regatul lui Dumnezeu deja venit cu putere”. (Matei 16:28; Marcu 9:1). Cum s-a întâmplat acest lucru? În felul următor:

32. ” Și, într-adevăr, cam la opt zile după aceste cuvinte, i-a luat cu el pe Petru, pe Ioan și pe Iacov și a urcat pe munte să se roage. Și, în timp ce se ruga, aspectul feței sale s-a schimbat și hainele lui au devenit de un alb sclipitor. Și iată, cu el vorbeau doi bărbați: erau Moise și Ilie. Aceștia au apărut în glorie și au început să vorbească despre plecarea sa, care trebuia să aibă loc în Ierusalim. Petru și cei care erau cu el erau îngreunați de somn. Dar, când s-au trezit bine, au văzut gloria lui și pe cei doi bărbați stând cu el. Și, pe când se despărțeau de el, Petru i-a zis lui Isus: ‘Învățătorule, este bine că suntem aici. Să ridicăm trei corturi: unul pentru tine, unul pentru Moise și unul pentru Ilie’, căci nu-și dădea seama ce spune. Dar, pe când spunea aceste lucruri, s-a format un nor și i-a acoperit cu umbra lui. Când au intrat în nor, ei s-au

înfricoșat. Și din nor s-a auzit un glas care zicea: 'Acesta este Fiul meu, cel pe care l-am ales. De el să ascultați!' Și, când s-a auzit glasul, Isus era singur". – Luca 9:28-36; Marcu 9:1-8.

33. Desigur, profeții Moise și Ilie nu au fost de fapt cu Isus pe acel munte înalt când el a fost transformat astfel înaintea celor trei apostoli. Moise și Ilie erau încă morți, încă în Hades, mormântul comun al oamenilor morți. Ceea ce au văzut cei trei apostoli a fost pur și simplu o viziune, nu o realitate. Isus însuși a numit-o astfel. "În timp ce coborau de pe munte, Isus le-a poruncit, zicând: „Să nu spuneți nimănui despre această *viziune*, până când Fiul omului nu va fi sculat din morți". (Matei 17:9). Ea a fost o viziune profetică a gloriei Regatului, ca și cea a "Fiului omului venind în regatul său", sau, "regatul lui Dumnezeu deja venit cu putere". A fost doar o viziune; totuși ea a întărit mai mult profețiile anterioare despre regatul lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu urma să-l întemeieze împlinind față de Isus Cristos legământul pentru regat, legământ pe care Dumnezeu îl făcuse cu regele David. La mult timp după ce Isus, Fiul omului, a fost ridicat din morți și glorificat în cer, Petru, ca martor ocular, a pus această valoare asupra viziunii transfigurării, spunând:

34. "Noi nu v-am făcut cunoscute puterea și prezența Domnului nostru Isus Cristos urmând istorisirii neadevărate, născocite cu măiestrie, ci fiind martori ai măreției sale. Pentru că el a primit de la Dumnezeu, Tatăl, onoare și glorie, când cuvinte ca acestea i-au fost adresate prin gloria măreață: 'Acesta este fiul meu iubit, pe care eu l-am aprobat' Da, acestea sunt cuvintele pe care le-am auzit noi adresate din cer când eram cu el pe muntele sfânt. De aceea, noi avem cuvântul profetic mai sigur. Și bine faceți că îi dați atenție ca unei lămpi care strălucește într-un loc întunecos, până când se crapă de ziuă și răsare luceafărul, în inimile voastre. Căci mai întâi de toate știți că nicio profeție din Scriptură nu provine dintr-o interpretare personală. Căci profeția n-a fost niciodată adusă prin voința omului, ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, fiind purtați de spiritul sfânt". – 2 Petru 1:16-21.

35. În viziunea transfigurării era foarte potrivit ca Moise să fie reprezentat ca fiind acolo cu Isus cel glorificat și ca glasul lui Dumnezeu din cer să spună despre Isus: "Acesta este Fiul meu iubit pe care l-am aprobat; de el să ascultați". Profetul Moise îl prefigurase pe Profetul mai mare al lui Iehova, Isus Cristos; și referitor la Profetul mai mare, Dumnezeu a spus lui Moise: "Și dacă cineva nu va asculta de cuvintele mele, pe care le va spune el în numele meu, eu însumi îi voi cere socoteală." (Matei 17:5; Deuteronom 18:19). În regatul său ceresc Isus Cristos, ca Mai Marele Moise, are grijă ca lucrarea care a fost prefigurată de lucrarea lui Moise în mijlocul congregației lui Israel să fie îndeplinită. Acea lucrare include sfințirea numelui lui Iehova.

36. De asemenea, era potrivit ca Ilie să fie reprezentat și el în viziunea transfigurării. O lucrare ca cea a lui Ilie și a succesorului său Elisei este strâns legată de regatul lui Dumnezeu în care domnește Fiul său preaiubit, Isus Cristos. Această viziune a fost dată în anul după decapitarea lui Ioan Botezătorul. Viziunea a făcut referire, așadar, la ceva în viitorul îndepărtat care nu fusese făcut de Ioan Botezătorul ca precursor al lui Cristos. În consecință, apariția lui Ilie în viziune a indicat spre o împlinire viitoare sau suplimentară a cuvintelor din Maleahi 4:5, 6. Ea a însemnat că întemeierea viitoare a regatului lui Dumnezeu în/prin mâinile lui Cristos urma să fie precedată de un precursor ca Ilie și că regatul Fiului lui Dumnezeu urma să aibă o lucrare continuată care să corespundă cu lucrarea lui Ilie și a succesorului său Elisei. Atunci/apoi urma să fie o mare lucrare de restaurare și de judecată. Atunci toți închinătorii lui Baal (Satan Diavolul) să privească!

37. Apariția lui Ilie în viziune a ridicat o întrebare în mințile lui Petru, Iacov și Ioan cu privire la împlinirea lui Maleahi 4:5, 6. ” Dar discipolii l-au întrebat[pe Isus]: 'Atunci de ce spun scribii că mai întâi trebuie să vină Ilie?' Răspunzând, el a zis: 'Într-adevăr, Ilie vine și va restabili toate lucrurile. Dar vă spun că Ilie a și venit și nu l-au recunoscut, ci au făcut cu el ce-au vrut. La fel trebuie să sufere și Fiul omului din cauza lor' Atunci discipolii au înțeles că le vorbea despre Ioan Botezătorul”.(Matei 17:10-13; Marcu 9:11-13). Astfel Isus a declarat că împlinirea preliminară sau în miniatură a lui Maleahi 4:5, 6 avusese loc.

38. Isus a făcut acum ultima sa călătorie din Galileea spre sud. ” Și, pentru că se apropia timpul înălțării sale, el și-a îndreptat hotărât fața să meargă la Ierusalim. A trimis niște mesageri înaintea lui. Ei au plecat și au intrat într-un sat al samaritenilor, ca să facă pregătiri pentru el. Dar ei nu l-au primit, pentru că el își întorsese fața ca să meargă la Ierusalim. Când au văzut lucrul acesta, discipolii Iacov și Ioan au zis: 'Doamne, vrei să spunem să se coboare foc din cer și să-i mistuie?' Dar el s-a întors și i-a mustrat. Și s-au dus în alt sat.” (Luca 9:51-56). Probabil faptul că erau pe teritoriul samaritenilor le-a reamintit lui Iacov și Ioan despre cum Ilie a chemat foc peste trupele pe care regele Ahazia al Samariei le-a trimis ca să-l aresteze (pe Ilie). Însă Isus venise, nu să-i distrugă pe samariteni, ci să-i salveze.

39. În timp ce Isus își continua drumul spre sud, pe partea estică a râului Iordan, prin Pereia, teritoriul lui Irod Antipa, cel care l-a decapitat pe Ioan Botezătorul, se apropia timpul pentru celebrarea Paștelui anual în noaptea de Joi, 31 Martie, 33 d. Cr., adică, în noaptea lui 14 Nisan, conform calendarului evreiesc. (Matei 19:1; 20:17-19, 29). Probabil că Isus a traversat Iordanul din Pereia spre Iudeea aproape de locul unde profetul Elisei a despărțit Iordanul lovind apele cu haina oficială a lui Ilie, adică, în fața orașului iudeu Ierihon.

40. Sosise ziua de luni dimineața, 10 Nisan, când mielul de Paște era luat în casa celor care sărbătoreau. (Exodul 12:1-3). Când Isus și apostolii săi s-au apropiat de Ierusalim, el a trimis doi din ei înainte ca să-i aducă un măgăruș pe care să călare; el urma să intre călare în Ierusalim conform stilului regilor antici ai Israelului când mergeau la încoronarea lor. (1 Regi 1:33-38). ”Aceasta”, spune Matei 21:4, 5, ”s-a întâmplat ca să se împlinească ce se spusese prin profetul care a zis: „Spune-i fiicei Sionului: Iată că Regele tău vine la tine, blând și călare pe un măgar, da, pe un măgăruș, puiul unui animal de povară”. (Zaharia 9:9). Profeția lui Iehova nu trebuia să greșească!

41. ”Discipolii s-au dus și au făcut cum le poruncise Isus. Au adus măgărița și măgărușul, și-au pus peste ei mantiile și el s-a așezat pe ele. Cei mai mulți din mulțime și-au așternut mantiile pe drum, în timp ce alții tăiau ramuri din copaci și le așterneau pe drum. Și mulțimile, cele care mergeau înaintea lui și cele care veneau în urmă, strigau: „Salvează-l, te rugăm, pe Fiul lui David! Binecuvântat este cel care vine în numele lui Iehova! Salvează-l, te rugăm, tu, care ești în înălțimi!” (Matei 21:6-9). Prin ceea ce au strigat mulțimile, profeția Psalmului 118:25, 26 a fost împlinită.

42. Mulțimile încântate strigau, nu că Isus era Iehova, ci că el venea în numele lui Iehova; ele au spus: ” Salvează, te rugăm! Binecuvântat este cel care vine în numele lui Iehova! Binecuvântat este regatul care va veni, cel al tatălui nostru David! Salvează, te rugăm, tu, care ești în înălțimi!” (Marcu 11:9, 10). ”Binecuvântat este Cel care vine ca Rege în numele lui Iehova! Pace în cer și glorie în locurile preînalte!” (Luca 19:38). În ciuda bucuriei mulțimilor triumfătoare, Isus a știut că conducătorii religioși ai Ierusalimului nu-l vor primi ca rege, ca moștenitorul permanent al legământului regatului făcut cu regele

David. Ca atare, ” când s-a apropiat, a privit orașul și a plâns pentru el, zicând: 'Dacă tu, da, tu, ai fi înțeles în ziua aceasta lucrurile care aduc pacea - dar acum ele au fost ascunse de ochii tăi. Fiindcă vor veni peste tine zile când dușmanii tăi vor ridica în jurul tău o fortificație cu pari ascuțiți, te vor înconjura și te vor strâmtora din toate părțile, te vor trânti la pământ pe tine și pe copiii tăi dinăuntrul tău și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentru că n-ai înțeles timpul când ai fost inspectat”. – Luca 19:41-44.

43. Conducătorii religioși ai Ierusalimului nu au văzut nicio împlinire a profeției în intrarea triumfală a lui Isus în Ierusalim. ” Atunci fariseii au zis între ei: 'Vedeți că nu reușiți nimic. Iată că lumea se duce după el.' ”(Ioan 12:19). Nu a urmat nicio ungere la templu a lui Isus cu untdelemn pentru a fi rege. Aceasta nu a contat, pentru că Iehova Dumnezeu îl unse pe Isus cu Spirit Sfânt pentru a fi rege la dreapta Sa în ceruri.

44. ”Și el a intrat în Ierusalim, în templu, s-a uitat împrejur la toate lucrurile și, pentru că ora era deja târzie, a plecat cu cei doisprezece la Betania [pe Muntele Măslinilor]. A doua zi, după ce au ieșit din Betania... au ajuns la Ierusalim. Acolo el a intrat în templu și a început să-i arunce afară pe cei care vindeau și cumpărau în templu, a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și băncile celor care vindeau porumbei și nu lăsa pe nimeni să poarte vreo unealtă prin templu, ci preda, zicând: „Nu este scris: Casa mea se va numi casă de rugăciune pentru toate națiunile? Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari”. (Marcu 11:11-17). Ca peșteră de tâlhari, el merita să fie distrus. Și a fost distrus - treizeci și șapte de ani mai târziu, în anul 70 d. Cr.

45. Unii greci, probabil prozeliți circumciși, veniseră la Ierusalim să se închine la acest festival al Paștelui. Ei au cerut să-l vadă pe Isus personal. Isus le-a spus: ”A venit ceasul ca Fiul omului să fie glorificat...Dacă cineva vrea să-mi slujească, Tatăl îl va onora. Acum sufletul îmi este tulburat. Și ce voi spune? Tată, salvează-mă de ceasul acesta! Totuși, pentru aceasta am venit la ceasul acesta. Tată, glorifică-ți numele! Atunci din cer s-a auzit un glas: „L-am glorificat și îl voi mai glorifica”. Aici Iehova Dumnezeu l-a asigurat pe Isus că rugăciunea sa pentru ca numele divin să fie sfințit va primi răspuns.

46. ” Atunci mulțimea care stătea acolo și care auzise vocea a spus că a tunat. Alții ziceau: 'I-a vorbit un înger'. Răspunzând, Isus a zis: 'Acest glas nu s-a auzit pentru mine, ci pentru voi. Acum are loc judecata acestei lumi, acum conducătorul acestei lumi va fi aruncat afară. Dar eu, când voi fi înălțat de pe pământ, voi atrage la mine oameni de orice fel'. Spunea aceasta ca să arate cu ce fel de moarte avea să moară”. (Ioan 12:20-33). Cu siguranță a fost un timp al judecății. Iehova prin Mesagerul legământului său, Isus Cristos, venise la templu pentru lucrarea de judecată. Isus, după un tur al templului cu apostolii săi, a prezis că acest templu pe care l-a construit regele Irod cel Mare urma să fie distrus. Apoi, în timp ce stătea pe Muntele Măslinilor privind peste întregul oral al Ierusalimului, a dat profeții suplimentare despre distrugerea aceluia oraș ca o expresie a judecății lui Iehova executate cu botezul focului. El a extins, de asemenea, această profeție pentru a prezice încheierea întregului sistem lumesc de lucruri, inclusiv Creștinătatea modernă de azi. — Matei 24:1 până la 25:46; Marcu 13:1-37; Luca 21:5-36

CINA DOMNULUI ȘI MOARTEA SA

47. Soarele zile de joi a dispărut dincolo de linia orizontului, și a început 14 Nisan, 33 d. Cr. Acela noapte l-a văzut pe Isus și cei doisprezece apostoli ai săi adunați într-o cameră de sus pentru a

respecta/sărbători Paștele evreiesc. În mielul pascal din care ei au consumat Isus a văzut un tip profetic al Lui însuși, "Mielul lui Dumnezeu care înlătură păcatul lumii". (Ioan 1:29). În cursul acestei celebrări Isus a spus unuia din apostolii săi, Iuda Iscariotul, să plece și să-și facă lucrarea. Acea lucrare a fost să-l trădeze pe Isus dușmanilor săi însetați de sânge pentru răsplata a treizeci de arginți. După plecarea lui Iuda, Isus, ca Mai Marele Moise, și ca Mediatorul potențial al legământului nou cu Iehova Dumnezeu, a început o nouă celebrare. Acel legământ nou presupunea un sacrificiu mai bun decât acele sacrificii de animale cu care Moise a inaugurat legământul vechi al Legii la Muntele Sinai. Acest legământ nou urma să aibă drept rezultat îndepărtarea păcatelor credincioșilor luați în legământ. Prin această nouă celebrare cu pâine și vin Isus a simbolizat ce înseamnă acel sacrificiu mai bun.

48. "În timp ce mâncau, Isus a luat o pâine și, după ce a rostit o binecuvântare, a frânt-o și le-a dat-o discipolilor, zicând: 'Luați, mâncați! Aceasta reprezintă corpul meu'. Apoi a luat și un pahar și, aducând mulțumiri, li l-a dat, zicând: 'Beți toți din el, căci acesta reprezintă "sângele legământului", sângele meu, care trebuie să fie vărsat în folosul multora pentru iertarea păcatelor. Dar vă spun că de acum înainte nicidecum nu voi mai bea din acest rod al viței până în ziua în care îl voi bea nou cu voi în regatul Tatălui meu". (Matei 26:26-30). Legământul pentru care Isus urma să furnizeze sângele care să-l valideze a fost "legământul nou" pe care Iehova îl prezisese în Ieremia 31:31-34.

49. Menționarea de către Isus a regatului Tatălui său a stârnit o discuție printre cei unsprezece apostoli fideli rămași. El le-a spus că va exista un regat de slujitori, în care El însuși va fi slujitorul principal al lui Dumnezeu. Apoi a adăugat: "Totuși, voi sunteți cei care ați rămas întotdeauna cu mine în încercările mele. Eu închei un legământ cu voi, așa cum Tatăl meu a încheiat un legământ cu mine, pentru un regat, ca să mâncați și să beți la masa mea, în regatul meu, și să stați pe tronuri ca să judecați cele douăsprezece triburi ale lui Israel". (Luca 22:24-30). Acest legământ pentru regat urma să-i aducă într-un regat mai mare decât cel pe care l-a deținut strămoșul lui Isus, David, care a fost doar "de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat". (Geneza 15:18). Regatul pământesc al lui David a fost pur și simplu un tip profetic al regatului mai mare pe care Fiul lui David, Isus Cristos îl va primi, cu stăpânire peste tot pământul.

50. Primind acest regat la dreapta lui Dumnezeu în ceruri, Fiul lui David, Isus Cristos, urma să devină Domnul lui David. David a spus în mod profetic acest lucru, în Psalmul 110:1: "Iată ce i-a zis Iehova Domnului meu: 'Stai la dreapta mea până îmi voi pune pe dușmanii tăi ca scăunel pentru picioarele tale' ". Acest regat ceresc, apostolii fideli ai lui Isus și toți ceilalți apostoli fideli, urmau să-l împartă cu el.

51. Isus a încheiat discuția din noaptea aceea cu apostolii săi fideli cu rugăciune către Tatăl său ceresc. În această rugăciune el a avut adânc în minte numele Tatălui său, și el și-a încheiat rugăciunea cu cuvintele: "Tată drept, lumea nu te cunoaște, dar eu te cunosc, iar aceștia știu că tu m-ai trimis. Eu le-am făcut cunoscut numele tău și-l voi mai face cunoscut, pentru ca iubirea cu care m-ai iubit tu să fie în ei și eu în unitate cu ei". – Ioan 17:1-26.

52. După aceea Isus a ieșit într-un loc cunoscut, grădina Ghetsimani. Iuda a condus o ceată acolo pentru a-l aresta pe Isus și apoi l-a trădat cu un sărut ipocrit. Isus a fost luat mai întâi înaintea fostului mare preot Ana și apoi înaintea ginerelei său, Marele Preot Caiafa, și a fost condamnat la moarte. (Ioan 18:12-24). Apoi l-au dat unui neevreu, guvernatorul roman al Iudeei, Ponțiu Pilat, pentru a obține moartea lui Isus de către cei ce puteau să-l execute. Ei l-au acuzat pe Isus de revoltă, de efortul de a se face rege în sfidarea împăratului roman Tiberiu Cezar.

53. Isus i-a spus în privat guvernatorului Pilat că regatul Său nu făcea parte din această lume și că nu era dintr-o sursă lumească. Atunci Pilat l-a întrebat direct: ”Atunci, ești rege?” Isus a răspuns: ”Tu însuși spui că sunt rege. Pentru aceasta m-am născut și pentru aceasta am venit în lume: ca să depun mărturie despre adevăr. Oricine este de partea adevărului ascultă glasul meu“ Pilat i-a zis: „Ce este adevărul?” (Ioan 18:28-38). Totuși, Pilat tocmai îl auzise de la Isus. Prin urmare, despre Isus s-a făcut ulterior referire ca la ”Cristos Isus, care, ca martor, a făcut o minunată declarație publică înaintea lui Ponțiu Pilat”. (1 Timotei 6:13). Înaintea acestui guvernator roman Isus s-a dovedit a fi principalul martor al lui Iehova. Tocmai în/pentru acest scop el se născuse ca evreu, ca un israelit. – Isaia 43:1, 10-12; 44:8.

54. În acel timp Irod Antipa, guvernatorul Galileei, și ce care l-a decapitat pe Ioan Botezătorul, s-a întâmplat să fie în Ierusalim. Când Ponțiu Pilat a aflat că Isus era din Galileea, jurisdicția lui Irod Antipa, a făcut un gest prietenos față de Irod și l-a trimis pe Isus la el pentru judecată. ” Când Irod l-a văzut pe Isus, s-a bucurat mult, căci de mult timp voia să-l vadă, fiindcă auzise vorbindu-se despre el și spera să vadă un semn făcut de el. Și a început să-i pună multe întrebări, dar el nu i-a răspuns nimic. Totuși, preoții principali și scribii se ridicau mereu și îl acuzau cu înverșunare. Atunci Irod, împreună cu soldații din garda lui, l-a tratat cu dispreț, și-a bătut joc de el îmbrăcându-l cu un veșmânt strălucitor și l-a trimis înapoi la Pilat. Și, din ziua aceea, Irod și Pilat au fost prieteni, căci până atunci fusese dușmănie între ei”. – Luca 23:6-12.

55. Procesul de judecată înaintea lui Ponțiu Pilat a fost reluat. Pilat a convocat preoții principali evrei, conducătorii și poporul și a spus: ” L-ați adus la mine pe omul acesta ca pe unul care instigă poporul la revoltă. Iată că l-am interogat în fața voastră, dar n-am găsit în omul acesta nicio bază pentru învinuirile pe care i le aduceți. De fapt, nici Irod n-a găsit, căci l-a trimis înapoi la noi. Iată că el n-a făcut nimic care să merite moartea. De aceea, îl voi pedepsi și apoi îl voi elibera”.

56. Dușmanii lui Isus au continuat să blocheze toate eforturile lui Pilat de a-l elibera. (Luca 23:13-25). În cele din urmă ei l-au forțat pe Pilat să cedeze dorințelor lor, strigând: ”Dacă-l eliberezi pe omul acesta, nu ești prieten al Cezarului. Oricine se face pe sine rege vorbește împotriva Cezarului”. Ei au strigat ca Isus să fie răstignit. Pilat a întrebat: ” Să-l ținuiască pe stâlp pe regele vostru?” Cine a răspuns la această întrebare? ”Preoții principali au răspuns: „N-avem alt rege decât pe Cezar“. Atunci el li l-a dat ca să fie ținut pe stâlp”. – Ioan 18:38 la 19:16.

57. Era pe la ora nouă, vineri dimineața, 14 Nisan, când soldații romani l-au ținut pe stâlp pe Isus, împreună cu adevărații răufăcători, întocmai cum prezisese profeția Bibliei: ”El și-a vărsat sufletul în moarte și a fost numărat cu cei ce încalcă legea. El a purtat păcatul multora și a intervenit pentru cei ce încalcă legea”. – Isaia 53:12.

58. Sosise ora prânzului, când în mod normal ar fi trebuit să fie un soare strălucitor. Însă ” de la ceasul al șaselea, peste toată țara s-a făcut întuneric± până la ceasul al nouălea [3 p.m.]. Pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare, zicând: „*Eli, Eli, lama sabactani?*“, adică: „Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?“ Auzind aceasta, unii dintre cei care stăteau acolo au zis: „Omul acesta îl cheamă pe Ilie“. Și imediat unul dintre ei a alergat, a luat un burete, l-a îmbibat cu vin acru, l-a înfipt într-o trestie și i-a dat să bea. Dar ceilalți ziceau: „Lasă-l! Să vedem dacă vine Ilie să-l salveze”. (Matei 27:45-49; Marcu 15:33-36). Însă profetul Ilie era încă mort; la fel și Ioan Botezătorul, care venise cu/în spiritul și puterea lui Ilie. După toate aparențele, chiar Dumnezeu îl părăsise pe Isus Cristos, lăsându-l să moară pe

stâlpul țintuirii. Astfel cei care l-au auzit strigând au fost martorii împlinirii profeției din Psalmul 22:1, scris de David, precum și a Psalmului 69:21.

59. Apoi, într-un moment de triumf real, au venit cuvintele lui Isus: ”S-a împlinit!” (Ioan 19:30). În cele din urmă, cu încredere în Iehova Dumnezeu, conform Psalmului 31:5, Isus a spus: ”Tată, în mâinile tale îmi încredințez spiritul”. El și-a plecat capul și și-a dat ultima suflare. ”Spunând aceasta, și-a dat ultima suflare”. (Luca 23:44-46). Deasupra capului său fusese pus semnul de către guvernatorul Pilat, în ebraică, latină și greacă, ca toți să citească și să înțeleagă, și anume, ”Isus Nazarineanul, Regele Iudeilor”. (Ioan 19:19-22). În felul acesta propriile cuvinte ale lui Isus adresate conducătorului evreu Nicodim s-au împlinit: ”Și, așa cum Moise a înălțat șarpele în pustiu, tot așa trebuie să fie înălțat Fiul omului, pentru ca oricine crede în el să aibă viață veșnică”. (Ioan 3:1, 2, 14; Numerele 21:4-9). Aici, de asemenea, a fost împlinită drama profetică jucată de Avraam în încercarea de a-și sacrifica singurul său fiu Isaac pe Muntele Moria unde era templul lui Irod. Aici Mai Marele Avraam, Iehova Dumnezeu, a dat pe singurul său Fiu născut ca jertfă, pentru ca prin El toate națiunile pământului să se poată binecuvânta. – Geneza 22:1-18.

60. Cu câteva zile înainte de aceasta, pe 10 Nisan, când Isus a intrat călare în stil regal în Ierusalim, mulțimile îl aclamaseră ca Unul ”care vine ca Rege în numele lui Iehova”. (Luca 19:38). Ce profanare a numelui lui Iehova a fost săvârșită, așadar, când dușmanii regatului lui Dumnezeu l-au ales pe Cezarul Romei ca regele lor iar pe Fiul lui Dumnezeu l-au răstignit ca nefiind prieten al Cezarului! Ei respinseseră stâncă vie pe care Cristosul, Fiul Dumnezeului viu, a spus că va construi congregația sa. El devenise o ”stâncă de cădere” pentru ei, și ei s-au poticnit de acea stâncă vie, așa cum a fost prezis în Isaia 8:14, 15. – Romani 9:32, 33; 1 Petru 2:6-8.

61. Acei israeliți care au respins stâncă și au refuzat să fie zidiți pe ea ca membrii ai congregației Regelui care a venit în numele lui Iehova nu au mai meritat ca numele lui Iehova să fie chemat peste ei. Numele pe care ei îl profanaseră într-un mod rușinos trebuia acum sfințit de cei care se puteau ruga Matei 6:9, 10 ca urmași fideli ai lui Isus Cristos. Aceștia trebuie să devină poporul peste care ar trebui chemat numele lui Iehova, pentru că ei sunt urmașii Aceluia care a venit în numele lui Iehova. Ei îl acceptă pe Isus Cristos ca ”stâncă” pe care Dumnezeu a ales-o, și pe el ei pot fi zidiți ca congregație a lui, ca un templu spiritual sfințit pentru numele lui Dumnezeu.

ÎNTREBĂRI

- 1, 2. (a) Ce fusese Isus când a părăsit Nazaretul, însă ce schimbări în el avuseseră loc când s-a întors la Nazaret? (b) Ce text al Scripturii a citit el în sinagogă acolo?
3. Când a citit Isaia 61:1, 2, ce a făcut Isus când a dat peste numele divin, și ce însemnări în această privință lipseau atunci din sulul ebraic?
4. Pentru a face pe plac oamenilor, ce ar fi putut face Isus atunci în legătură cu numele?
5. În numele cui a spus Isus că a venit, și doar cum se putea ști că el a venit în acel nume?
6. În care referință directă scrisese Moise despre Isus, și pentru a împlini această profeție ce urma să facă Isus cu privire la numele divin?
7. Cum a dovedit Isus că este un profet mai mare decât Moise, și prin urmare în ce privință relevantă aici urma să dovedească el că nu este mai puțin?

8. Faptul că Isus nu a eșuat în această privință cum este dovedit de ultima sa rugăciune cu apostolii săi credincioși înainte de moartea sa, și astfel ce trebuie să fi citit el cu voce tare în sinagoga din Nazaret?
- 9, 10. Când Isus s-a așezat, ce a spus el cu referire la Isaia 61:1, 2 pe care tocmai a citit, și care a fost semnificația deplină a remarcii sale?
11. Cum a dovedit apoi Isus veridicitatea relatărilor despre Ilie și Elisei, și cu zilele cui a comparat el propriile sale zile?
12. Cum au fost afectați acei nazarineni de această comparație, și cum au arătat că nu aveau un spirit mai bun decât cel al celor cu care au fost comparați?
13. Cum descriu în mod similar Matei 13:53-58 și Marcu 6:1-6 o lipsă de credință din partea nazarinienilor?
- 14, 15. (a) Dintre cine a ales Isus pe cei doisprezece apostoli ai săi, și ce le-a făcut el cunoscut? (b) Cum i-a învățat el să trateze acel nume, și prin urmare, ce i-a învățat să se roage în acea privință?
16. În cuvintele de deschidere ale prediciei sale ce guvern a menționat Isus, însă în rugăciunea model ce cerere a pus el pe primul loc?
17. Când i s-a cerut să-i învețe să se roage, așa cum a făcut Ioan, în ce ordine a pus Isus rugăciunea/cererea pentru numele și regatul lui Dumnezeu.
18. (a) De ce trebuie să fie importantă rugăciunea pentru numele lui Dumnezeu, și ce indică acea rugăciune pentru el? (b) Ce declarație prin Isaia arată că el are respect pentru numele său?
19. Din studiul Bibliei ce a știut Isus despre atitudinea lui Dumnezeu față de numele său precum și despre relația Israelului cu acel nume?
20. Referitor la obligația națiunii, sub aplicarea căror cuvinte ale lui Isaia s-a inclus Isus pe sine?
21. Cum devenise Isus unul din martorii lui Iehova pe pământ, și ce obligație față de numele lui Dumnezeu a recunoscut el?
22. A vrut să spună oare Isus printre discipolii săi că numele său îl înlocuiește pe cel al lui Dumnezeu, și că numele Iehova și Isus (Yehoșua) se aplică aceluiași individ?
23. Cui se aplică acele două nume, și ce nume a spus Isus discipolilor săi să folosească în rugăciune?
24. În rugăciunea model, pentru al cui regat a învățat Isus să se roage (oamenii), și de ce a fost aceasta o rugăciune sigură?
25. De la cine nu urma să-și tragă puterea și autoritatea regatul viitor al lui Isus de atunci, așa cum s-a spus lui Ponțiu Pilat, și este oare greșit din punct de vedere politic ca creștinii să facă această rugăciune?
26. Ce întrebări cu privire la identitatea Sa a pus Isus apostolilor săi, și ce a răspuns Petru?
27. La răspunsul lui Petru, ce i-a spus Isus?
28. Astfel, ce urma să construiască Isus, pe ce/cine, unde și cu cine urma să fie zidit Petru?
29. De ce porțile Hadesului nu vor putea birui congregația, și au fost ele acele porți pe care urma să le deschidă Petru cu cheile ce urmau să-i fie date?
30. Cum nu urma Isus Cristos să fie inferior lui Ilie și Elisei, și ce afirmație, la mulți ani după moartea lui Petru, arată puterea lui Isus asupra porților Hadesului?
31. Ce a spus Isus că vor vedea venind unii din apostolii săi înainte ca ei să moară?
32. Cum s-a întâmplat aceasta opt zile mai târziu pe un munte înalt?
33. (a) Ce indică dacă Ilie și Moise au fost literalmente acolo pe munte cu Isus? (b) Ce efect a avut această scenă a transfigurării (schimbării la față) asupra profețiilor anterioare cu privire la regatul lui Dumnezeu?

34. Cu ce cuvinte a pus apostolul Petru această valoare care conferă siguranță asupra viziunii transfigurării?
35. De ce a fost foarte potrivit în viziunea transfigurării ca Moise să fie reprezentat alături de Isus cel glorificat?
36. De asemenea, de ce a fost potrivit ca Ilie să fie reprezentat alături de Isus în viziunea transfigurării?
37. Ce întrebare i-au pus lui Isus Petru, Iacov și Ioan, și ce le-a dat El să înțeleagă cu privire la Maleahi 4:5, 6?
38. Ce acțiune au vrut să întreprindă Iacov și Ioan față de satul samaritean neospitalier, și de ce i-a muștră Isus?
39. Prin ce teritoriu a trecut Isus spre sud pentru a celebra ultimul său Paște, și unde a traversat el râul Iordan de acolo?
40. Pe 10 Nisan ce i-a trimis Isus pe doi din apostolii săi să procure pentru el, și ce profeție urma să se îplinească acum?
41. În timp ce Isus mergea călare spre Ierusalim, ce făceau și strigau mulțimile, în împlinirea cărei profeții?
42. (a) Ca cine îl identificau pe Isus mulțimile prin strigătele lor? (b) Ce a spus Isus, plângând, despre viitorul Ierusalimului, și de ce?
43. Ce au spus fariseii la aceasta, și de ce nu a fost importantă ungerea lui Isus cu untdelemn la templu?
44. Ce a făcut Isus la templu, și ce merita să fie făcut cu templul?
45. În prezența grecilor care doreau un interviu, ce s-a rugat Isus, și ce răspuns a primit?
46. În armonie cu comentariul lui Isus, cum a fost acel timp un timp al judecății, și ce profeție a judecății a dat el după aceea care a implicat chiar și Creștinătatea din timpurile moderne?
47. (a) În timpul celebrării Paștelui pe cine l-a alungat Isus, și de ce? (b) Având în vedere care legământ și sacrificiul lui era atunci timpul să înceapă o nouă celebrare?
48. În această nouă celebrare, ce a făcut și a spus Isus, și la ce legământ s-a referit el?
49. Vorbind despre regat, ce a spus Isus despre un legământ pentru el (regat), și ce fel de regat urma să fie acesta?
50. Primind acest regat, ce urma să devină Isus în raport cu regele David, și în împlinirea cărei profeții?
51. În rugăciunea sa finală cu apostolii, ce a avut el adânc în minte, și astfel cum și-a încheiat el rugăciunea?
52. Unde a mers apoi Isus, ce a urmat, și de ce a fost adus înaintea guvernatorului roman?
53. Ce i-a spus Isus (guvernatorului) despre Regat și scopul nașterii sale umane, și ce a dovedit el astfel a fi prin mărturia sa?
54. De ce a fost trimis Isus la Irod Antipa, și cu ce rezultat pentru această procedură?
55. Ce a spus Pilat atunci despre Isus în ceea ce privește vinovăția?
56. Cum au testat acuzatorii prietenia lui Pilat pentru/față de Cezar, și a cui domnie au ales-o ei înșiși?
57. Cu cine a fost răstignit Isus, și pentru a împlini care profeție?
58. (a) Ce s-a întâmplat la ceasul al șaselea al zilei, și ce strigăt a scos Isus trei ore mai târziu? (b) La strigătul lui Isus, ce s-a întâmplat, și ce profeții au fost împlinite?
59. (a) Spre sfârșit, ce a spus Isus, și sub ce acuză publicată și-a dat duhul? (b) Cum au fost împlinite cuvintele lui Isus spuse lui Nicodim, precum și ce dramă profetică a timpurilor patriarhale?

60. Cum a fost săvârșită o profanare a numelui lui Dumnezeu când prietenii evrei ai Cezarului l-au răstignit pe Isus Cristos, și cum a fost împlinit astfel Isaia 8:14, 15?

61. Ce onoare nu mai meritau acei evrei care au respins stâncă, și, având în vedere aceasta, ce sfințire era necesară?

CAPITOLUL 15

SCOTÂND UN POPOR PENTRU NUMELE LUI

Fiul lui David, „mesagerul legământului”, a venit în numele lui Iehova ca împlinire a profeției. Însă el a murit într-un mod blestemat, atârând pe stâlp până a murit. ”Blestemat de Dumnezeu este cel atârnat”, spunea legea lui Iehova. (Deuteronom 21:22, 23). Acesta este unul din motivele pentru care conducătorii evrei ai Ierusalimului au vrut ca trupul lui Isus să fie dat jos de pe stâlp înainte ca să apună soarele din 14 Nisan și să înceapă sabatul lor săptămânal. (Ioan 19:31-37). Acei evrei nu au realizat că Isus fusese făcut un blestem pentru națiunea evreiască pentru ca ei să fie eliberați de blestemul lui Dumnezeu asupra lor ca și călcători ai legământului Său sfânt, dacă manifestau credință în Isus Cristos, înlocuitorul lor. – Galateni 3:10-14.

2. Evreii dușmani nu au obținut trupul lui Isus pentru ca să-l pună în Gheena lor, Valea Hinom din afara zidurilor Ierusalimului, pentru a fi ars cu foc și pucioasă împreună cu deșeurile orașului. Isus a fost îngropat într-un mormânt nou de amintire care aparținea unui discipol evreu secret, un om bogat numit Iosif. Aceasta a împlinit Isaia 53:9: ” Când va muri, mormântul lui va fi cu cei răi și cu cei bogați, deși n-a comis niciun act de violență și în gura lui n-a fost nicio înșelătorie”. Sufletul lui Isus a mers astfel în Șeol, mormântul comun al oamenilor morți. – Psalmul 16:10.

3. La arestarea, judecarea și răstignirea lui Isus, cei unsprezece apostoli fideli ai săi fuseseră împrăștiați. Dacă s-au strâns laolaltă, aceasta a fost în secret, în spatele ușilor închise, de teama evreilor necredincioși. Ei erau triști, au plâns. Au fost dezamăgiți; ei așteptaseră ca Israelul să fie eliberat prin intermediul lui Isus, și, în schimb, proprii lor preoți principali și conducători obținuseră moartea lui în ziua de Paște, 14 Nisan (1 Aprilie).

4. Acei presupuși constructori ai națiunii evreiești, congregația israelită, respinseseră piatra fundamentală necesară, lăsându-se pe ei înșiși fără nicio temelie Scripturală, reală pe care să zidească. Ei serviseră cauzei Șarpelui cel Mare, Satan Diavolul, ”Beelzebub, conducătorul demonilor”, și se dovediseră a fi sămânța Șarpelui. Aceasta a fost pentru că ei erau în dușmănie cu Sămânța ”femeii” lui Dumnezeu. Cu mai mult de patru mii de ani înainte Iehova Dumnezeu decretase distrugerea finală a Șarpelui cel Mare, spunând: ” Voi pune dușmănie între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. El îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul”. (Geneza 3:15). Acum Șarpele, Satan Diavolul, zdrobise Sămânța femeii, pe Isus Cristos, cu aparent mai mult decât o simplă rană la călcâi, iar Satan folosise pe acești lideri și conducători religioși ca sămânța sa vizibilă, pământească în acest sens. Evident ei erau sub influența demonilor și a conducătorului lor, Beelzebub.

5. Isus le spusese bine: ” Voi mărturisiți împotriva voastră că sunteți fiii celor care i-au ucis pe profeți. Voi umpleți deci măsura strămoșilor voștri. Șerpi, pui de vipere, cum veți fugi de judecata Gheenei?”. Ei nu au favorizat vindecarea răniilor făcute lui Isus, pentru că ei au apelat la guvernatorul Pilat să pună gărzii pentru a împiedica învierea lui Isus, dacă ar fi fost posibil. – Matei 23:31-33; 27:62-66.

6. Cu toate acestea, nici acei dușmani religioși, și nici regele lor ales Cezar nu au putut împiedica împlinirea Psalmului 16:10, 11: ” Căci nu-mi vei lăsa sufletul în Șeol. Nu vei permite ca acela care-ți este loial să vadă groapa. Îmi vei face cunoscută cărarea vieții.” Ei nu au putut să-l împiedice pe Dumnezeuul Atotputernic să aducă la viață ”piatra” respinsă pentru folosirea Sa ulterioară. Sfințirea numelui profanat a

lui Dumnezeu era în joc. Regatul promis al lui Dumnezeu prin Cristosul său era în joc. Învierea viitoare a tuturor oamenilor morți în mormintele de amintire, de la primul martir Abel până la cei morți în secolul nostru douăzeci (acum douăzeci și unu), era în joc. Exact în data lunii prezisă în Scripturile Ebraice, precum și prezisă de însuși Isus, Dumnezeul Atotputernic a vindecat rana de la călcâi a Seminței "femeii" Lui și a scos sufletului Aceluia din Șeol, mormântul comun al omenirii moarte, și a făcut cel mai mare miracol al său. Înainte de lumina zilei de duminică, 16 Nisan (3 Aprilie), Iehova Dumnezeu a făcut aceasta.

7. "Și iată că fusese un mare cutremur de pământ, căci îngerul lui Iehova coborâse din cer, se dusesse acolo, rostogolise piatra și stătea pe ea. Înfrățirea lui era ca fulgerul, iar îmbrăcămintea lui, albă ca zăpada. Paznicii tremurau de frica lui și au rămas ca morți." – Matei 28:1-4.

8. Acei paznici ai mormântului de amintire au văzut pe îngerul lui Iehova, însă nu au văzut pe Isus înviind și ieșind afară din mormânt. Ei nu au putut face acest lucru, pentru că Isus a fost adus la viață ca un spirit invizibil. El nu a mai îmbrăcat acel corp în care fusese omorât ca o jertfă umană pentru Dumnezeu. Apostolul Petru ne spune acest lucru, spunând: "Cristos a murit o dată pentru totdeauna pentru păcate, un om drept pentru cei nedrepti, ca să vă conducă la Dumnezeu, fiind omorât în carne, dar făcut viu în spirit". (1 Petru 3:18). Puterea divină a înlăturat trupul uman în care Isus Cristos fusese adus ca sacrificiu pentru păcatele umane.

9. Dacă Isus cel înviat nu s-ar fi materializat în carne și oase și dacă nu s-ar fi arătat martorilor avizați, apostolii săi și alți discipoli nu ar fi știut că el era viu. "Aceștia li s-a și arătat viu, prin multe dovezi de netăgăduit, după ce suferise. Ei l-au văzut pe parcursul a patruzeci de zile și el a vorbit despre lucrurile referitoare la regatul lui Dumnezeu. Când s-a întrunit cu ei, le-a dat următoarea poruncă: „Să nu vă îndepărtați de Ierusalim, ci așteptați lucrul pe care l-a promis Tatăl și despre care ați auzit de la mine. Pentru că Ioan a botezat, într-adevăr, cu apă, dar voi, nu peste multe zile, veți fi botezați cu spirit sfânt". (Fapte 1:1-5). Ei urmau să aibă felul/genul de botez cu spirit cu care Isus însuși fusese botezat de Iehova Dumnezeu.

BOTEZ ÎN NUMELE

10. Cu toate acestea, Isus Cristos, nu a poruncit întreruperea botezului cu apă a celor care vroiau să devină discipolii sau urmașii săi. Numai că botezul cu apă a viitorilor săi discipoli nu urma să fie botezul lui Ioan. Apostolilor li s-a spus să aibă o întâlnire cu Isus cel înviat în Galileea. Aceasta este probabil întâlnirea la care se referă mai târziu apostolul Pavel, spunând: "După aceea, li s-a arătat la peste cinci sute de frați odată, dintre care majoritatea sunt în viață și astăzi, iar unii au adormit în moarte". (1 Corinteni 15:6). Apostolul Matei spune despre această întâlnire în aceste cuvinte: "Cei unsprezece discipoli s-au dus în Galileea, la muntele unde le poruncise Isus, și, când l-au văzut, s-au plecat înaintea lui, însă unii s-au îndoit. Isus s-a apropiat și le-a vorbit, zicând: „Toată autoritatea mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă deci și faceți discipoli din oamenii tuturor națiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt, învățându-i să respecte tot ce v-am poruncit. Și iată că eu sunt cu voi în toate zilele până la încheierea sistemului". – Matei 28:16-20.

11. Discipolii au putut face doar un botez în apă. Stăpânul lor, Domnul Isus, era singurul care putea face botezul în/cu spirit sfânt. Cu toate acestea, discipolii urmau să boteze în cele din urmă nu doar evrei ci și "oameni din toate națiunile", și ei urmau să facă aceasta "în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt".

12. Această expresie "în numele" nu se referă în mod neapărat la numele personal al cuiva. Este adevărat că Dumnezeu Preaînalt are un nume personal, adică, Iehova, așa cum spune Psalmul 83:18 despre el: "Ca să se știe că tu, al cărui nume este Iehova, numai tu ești Cel Preaînalt peste tot pământul". Fiul are și el un nume personal, adică, Isus; și faptul că el este uns cu spirit sfânt el este Cristos sau Unsul. Însă spiritul sfânt nu are un nume personal. Motivul pentru aceasta este că spiritul sfânt nu este o persoană inteligentă. El este forța impersonală, activă care își găsește sursa și rezervorul în Iehova Dumnezeu și pe ea El o folosește pentru a-și împlini voia chiar și la distanțe mari, la ani lumină distanță. El poate vărsa acest spirit peste oricine vrea. El îl poate canaliza prin Fiul său Isus Cristos.

13. Prin urmare, botezul (cufundarea) în numele Tatălui și al Fiului și al spiritului sfânt ar însemna (botezul) în recunoașterea Tatălui, Fiului și a spiritului sfânt. Evreii credeau deja în Dumnezeul strămoșilor lor. Cu toate acestea, ei se considerau servii sau sclavii Lui, nu ca fiii Săi, cu excepția sensului că erau creaturile sale. Toți ceilalți oameni erau și ei creaturile Sale, însă aceasta nu i-a pus neapărat în familia intimă a lui Dumnezeu. (Isaia 63:16). Însă marele punct în care evreii trebuiau să fie testați era cu privire la Paternitatea lui Dumnezeu față de Isus și calitatea de fiu a lui Isus față de Iehova Dumnezeu. Au crezut ei oare că Dumnezeu era Tatăl lui Isus din Nazaret, și că Isus era "Fiul lui Dumnezeu", așa cum mărturisiseră Ioan Botezătorul, apostolul Natanael, apostolul Petru și Maria din Betania? (Ioan 1:34, 49; Matei 16:16; Ioan 11:27). În ceea ce privește spiritul sfânt, credeau ei în el? Credeau ei oare că el (spiritul) era peste Isus ca Fiul lui Dumnezeu? L-au vrut ei, s-au rugat pentru el și au așteptat să-l primească de la Dumnezeu prin Fiul său și să aducă rodul sau manifestarea lui? Dacă ei nu recunoșteau pe Tatăl, pe Fiul și pe spiritul sfânt în această relație apropiată, cu siguranță că nu puteau să fie botezați în apă în recunoașterea lui.

14. Semnificația expresiei "în numele" poate fi mai mult decât aceasta. Cu o ocazie Isus a spus apostolilor săi: "Cine primește un profet în numele unui profet va primi răsplata unui profet și cine primește un om drept în numele unui om drept va primi răsplata unui om drept. Cine îi dă să bea unuia dintre acești micuți fie și numai un pahar de apă rece, în numele unui discipol, adevărat vă spun că nu-și va pierde nicidecum răsplata". – Matei 10:41, 42, AS; AV; Da.

15. Acolo expresia "în numele" înseamnă "sub titlul de" sau "pentru că este (cineva)". Prin urmare, o altă traducere recunoscută a Bibliei spune: "Cine primește un profet pentru că este profet va obține o răsplată de profet și cine primește un om drept pentru că este om drept va obține o răsplată de om drept. Cine îi dă să bea unuia dintre acești micuți fie și numai un pahar de apă rece pentru că este discipol, adevărat vă spun că nu-și va pierde nicidecum răsplata". (RS; NT). Astfel expresia "în numele Tatălui și a Fiului și a spiritului sfânt" ar putea să însemne, de asemenea, 'pentru că are pe Dumnezeu ca Tată, și pentru că este un urmaș al Fiului Său, și pentru că are (sau, împărtășește) spiritul sfânt al lui Dumnezeu' – 2 Corinteni 13:14.

16. Un astfel de botez în apă se deosebea foarte mult de botezul lui Ioan. Botezul lui a fost un "botez ca simbol al căinței pentru iertarea păcatelor". El era doar pentru israeliții naturali/trupești; iar cei care primeau acest botez se vorbea despre ei ca discipolii lui Ioan. (Marcu 1:4; 2:18). Pentru că botezul lui a fost pentru israeliții care se căiau și doreau iertarea păcatelor lor comise împotriva legământului lor național cu Dumnezeu, Ioan Botezătorul a ezitat să-l boteze pe Isus. Ioan știa că el însuși era păcătosul, nu Isus. Faptul că botezul pe care l-a cerut Isus era în/ca simbol a altceva, a fost arătat de El când l-a încurajat pe Ioan să-L

boteze spunând: ” Lasă de data asta, fiindcă așa este potrivit să îndeplinim tot ce este drept”. (Matei 3:13-15). Aceasta a însemnat că Isus venise în dedicare a Sa pentru a face voia lui Dumnezeu chiar dacă Ioan nu a înțeles acea voie divină. Isus, ca Fiul lui Dumnezeu din cer și ca fiu întâi născut în Israel aparținea deja lui Iehova Dumnezeu; și astfel el venise să facă voia lui Dumnezeu așa cum fusese scris în mod profetic în Scripturile Evreiești inspirate. – Psalmul 40:7, 8; Evrei 10:7-9.

17. Prin urmare, botezul lui Isus în apă a fost în/ca simbol a dedicării sale de a face voia revelată a lui Dumnezeu, în momentul în care trebuia făcută acea voie. Aceasta a stabilit modelul pentru botezul urmașilor săi. Primind învățătură, ei trebuie să devină mai întâi discipolii săi, imitându-L. Ei pot fi botezați în apă în/ca simbol al acestui discipolat/ucenicie. Rasa sau culoarea cuiva nu contează.

18. Pentru a arăta cât de superior a fost acel botez în apă botezului lui Ioan, botezul lui Ioan nu a fost urmat de daruri ale spiritului sfânt, însă botezul care a avut drept model botezul lui Isus a fost urmat de primirea de daruri miraculoase diferite ale spiritului. – Fapte 19:1-8.

FĂCUT ”CAPUL UNGHIULUI”

19. În a patruzecia zi după învierea sa din moarte în Șeol, Isus s-a arătat pentru ultima oară apostolilor săi. El i-a condus afară din Ierusalim spre Betania pe Muntele Măslinilor, pentru a se despărți de ei acolo pentru a se întoarce la Tatăl său în cer. (Luca 24:50-52). Ultimele sale cuvinte au fost: ” Veți primi putere când spiritul sfânt va veni peste voi și-mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și până în cea mai îndepărtată parte a pământului“. Aceasta a fost o misiune la nivel mondial. ”După ce a spus aceste lucruri, a fost înălțat în timp ce ei priveau și un nor l-a ascuns privirii lor. Și, pe când stăteau cu ochii ațintiți spre cer în timp ce el se îndepărta, iată că doi bărbați în veșminte albe au stat lângă ei și au zis: 'Bărbați din Galileea, de ce stați și vă uitați la cer? Acest Isus, care a fost înălțat de la voi la cer, va veni în același fel în care l-ați văzut ducându-se la cer' ”. – Fapte 1:6-11.

20. Părăsind corpul său uman și întorcându-se în starea sa spirituală invizibilă, Isus, în înălțarea sa, nu a avut nici un risc pentru viața sa cum ar fi centurile/zonle de radiații din jurul pământului sau razele cosmice din spațiul extern. Cu toate că nu s-a înălțat la cer în trupul uman pe care îl jertfise și pe care îl lăsase pentru totdeauna pe altarul lui Dumnezeu, el s-a întors la cer cu meritul sau valoarea vieții sale umane pe care o dăduse pentru omenirea muritoare. El nu a intrat, ca Marele Preot levit Caiafa, în Sfânta Sfințelor templului lui Irod din Ierusalim, în prezența simbolică a lui Dumnezeu. Evrei 9:24 spune: ” Cristos n-a intrat într-un loc sfânt făcut de mâini, care este o copie a realității, ci chiar în cer, ca să se înfățișeze acum pentru noi înaintea persoanei lui Dumnezeu”. Acolo Isus Cristos a servit ca Mare Preot al lui Dumnezeu în prezentarea meritului sau valorii sacrificiului său uman, în numele tuturor viitorilor credincioși. – Evrei 3:1.

21. La începutul celebrării cinei Domnului el (Isus) spusese despre paharul cu vin: ”Acesta înseamnă ' sângele meu al legământului' care se va vărsa în numele multora pentru iertarea păcatelor”. În cer, înaintea Tatălui său, el a prezentat sângele, adică, valoarea vieții simbolizată de sânge. În acest fel el a oferit sângele pentru inaugurarea unui nou legământ, așa cum a fost promis în Ieremia 31:31-34. Astfel el a devenit Mediatorul unui legământ mai bun, și s-a prezentat a fi mai mare decât Moise, care mediase legământul Legii vechi. Legământul Legii vechi a ieșit din funcțiune/a expirat. A fost încheiat legământul nou, nu cu națiunea de israeliți după trup, pentru că acea națiune nu l-a acceptat pe Mediatorul legământului nou. El a

fost încheiat cu națiunea spirituală nouă a celor care au devenit israeliți după spirit, un popor nou peste care este chemat numele lui Iehova. Trebuia să fie un popor nou pentru numele său. – Evrei 8:7-13; 9:11-15.

22. Aici s-a împlinit, de asemenea, cuvântul lui Iehova Dumnezeu către Domnul regelui David: ” Iată ce i-a zis Iehova Domnului meu: „Stai la dreapta mea până îi voi pune pe dușmanii tăi ca scăunel pentru picioarele tale”. (Psalmul 110:1). Fiul lui David a devenit astfel mai mare decât regele David și a devenit Domn peste David. (Matei 22:41-45). Însă când el s-a așezat la dreapta lui Iehova nu sosise încă timpul pentru el în calitate de Sămânță a ”femeii” lui Dumnezeu să zdrobească capul Șarpelui cel Mare, Satan Diavolul. El a trebuit să aștepte până când a sosit timpul Tatălui său pentru aceasta. (Evrei 10:12, 13). Cu toate acestea, când Iehova Dumnezeu l-a pus pe Fiul său la dreapta Sa în cer, El a înălțat Piatra simbolică pe care au respins-o zidarii evrei și a făcut-o piatra principală din unghi pentru noul proiect de construcție al lui Dumnezeu. A fost un timp de bucurie, în împlinirea Psalmului 118:22-26: ” Piatra pe care au respins-o zidarii a devenit capul unghiului. De la Iehova a venit lucrul acesta și este minunat în ochii noștri. Aceasta este ziua pe care a făcut-o Iehova. Să ne înveselim și să ne bucurăm în ea! Ah! Iehova, salvează, te rugăm! Ah! Iehova, dă izbândă, te rugăm! Binecuvântat să fie Cel ce vine în numele lui Iehova! Vă binecuvântăm din casa lui Iehova”. – A se vedea și Matei 21:42.

23. Trebuia să existe acum un nou palat regal pentru Iehova, un templu nou, în care el să locuiască prin spirit. El trebuia să fie un templu viu, făcut din ”pietre vii”. Piatra principală din aceste ”pietre vii”, piatra unghiulară principală simbolică, era Isus Cristos cel glorificat, care fusese pus acum în Sion, organizația cerească a lui Dumnezeu. (Isaia 28:16). În sprijinul acestei afirmații, apostolul Petru spune aceste cuvinte credincioșilor botezați de atunci care au fost sfințiți cu spiritul sfânt al lui Dumnezeu:

24. ” Venind la el ca la o piatră vie, respinsă, într-adevăr, de oameni, dar aleasă și prețioasă înaintea lui Dumnezeu, și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți drept casă spirituală pentru o preoție sfântă, ca să oferiți jertfe spirituale plăcute lui Dumnezeu prin Isus Cristos. Căci în Scriptură se spune: 'Iată că pun în Sion o piatră, aleasă, o piatră unghiulară de temelie, prețioasă. Cine manifestă credință în ea nicidecum nu va fi dezamăgit'. Pentru voi deci el este prețios, fiindcă sunteți credincioși. Dar, pentru cei ce nu cred, 'aceeași piatră pe care au respins-o zidarii a devenit capul unghiului', 'o piatră de poticnire și o stâncă de cădere'. Ei se poticnesc pentru că nu ascultă de cuvânt. Și tocmai pentru aceasta au fost desemnați. Dar voi sunteți 'un neam ales, o preoție regală, o națiune sfântă, un popor care să fie o proprietate specială, ca să anunțați pretutindeni virtuțile celui care v-a chemat din întuneric la lumina sa minunată. Căci odinioară nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu”. – 1 Petru 2:4-10.

25. Acum că Dumnezeu construia templul său spiritual din ”pietre vii” pe Isus Cristos, templul material al lui Irod din Ierusalim nu mai conta. Cu privire la acel templu pământesc Isus, ca și ”mesager al legământului” împlinise Maleahi 3:1-5, și anume:

26. ” Iată că îl trimit pe mesagerul meu [Ioan Botezătorul], iar el va pregăti calea înaintea mea. Și, pe neașteptate, va veni la templul Său adevăratul Domn, pe care-l căutați, și mesagerul legământului, în care vă găsiți plăcerea. Iată! El va veni negreșit“, spune Iehova al armatelor. 'Dar cine va suporta ziua venirii sale și cine va sta în picioare când se va arăta el? Căci el va fi ca focul topitorului și ca leșia înălbitorului. El va sta ca un topitor și ca un purificator al argintului și-i va purifica pe fiii lui Levi. Îi va purifica așa cum se purifică aurul și argintul și Iehova va avea un popor care îi va aduce o ofrandă în dreptate. Ofrauda lui Iuda

și a Ierusalimului îi va fi plăcută lui Iehova, ca în zilele de demult, ca în anii de odinioară. Atunci mă voi apropia de voi pentru judecată...spune Iehova al armatelor”.

27. Pe data de 10 și 11 Nisan, anul 33 d. Cr., când Isus a inspectat templul lui Irod, toți preoții lui Israel s-au întâlnit la Ierusalim pentru celebrarea națională a Paștelui. Toți preoții erau membrii ai familiei preoțești a lui Aaron, din tribul lui Levi. Astfel ei erau preoți leviți. Toți ceilalți membrii de sex masculin competenți ai tribului lui Levi îi ajutau pe acești preoți leviți la templu. Când Isus a venit atunci la templu în numele lui Iehova pentru judecată, în împlinirea cuvintelor din Maleahi 3:1-5, cum i-a găsit pe leviți, ”fiii lui Levi”, comportându-se? Ei permiteau pângărirea templului. Ei lăsau ca comerțul să se facă în templu, astfel că el (templul) a fost făcut o ”peșteră de tâlhari” în loc de o ”casă de rugăciune”. Isus, în calitate de mesager și reprezentant al lui Iehova, s-a simțit obligat să curețe templul scoțându-i afară pe comercianți.

28. Pentru acest fapt preoții principali evrei, Ana și Caiafa, au decis să-l omoare pe Isus. Acești ”fii preoțești ai lui Levi” nu au crezut în jertfe curate pentru altarul lui Iehova, ”masa” Lui. În felul acesta ei profanau numele Lui. Despre ce Iehova s-a plâns cu sute de ani înainte prin profetul Maleahi s-a întâmplat din nou în cazul de față:

29. ” 'Dacă sunt Stăpân, unde este teama de mine?', spune Iehova al armatelor către voi, preoților, care disprețuiți numele meu. 'Dar voi ziceți: „Cum disprețuim noi numele tău?” Aducând pe altarul meu pâine pângărită. Dar voi ziceți: „Cum te-am pângărit?” Zicând: „Masa lui Iehova este de disprețuit...Dar voi mă profanați când ziceți: ”Masa lui Iehova este pângărită, iar ofranda de pe ea este o hrană de disprețuit”. – Maleahi 1:6,7, 12.

30. După moartea și învierea lui Isus din morți, chestiunea vitală pentru toți ”fiii lui Levi” care slujeau acolo la templul lui Irod a devenit: Vor accepta ei jertfa pe care a dat-o Dumnezeu, ”Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”? Vor accepta ei dreptatea lui Dumnezeu prin el? Vor deveni ei o preoție spirituală a lui Dumnezeu pentru a oferi jertfe spirituale la ”casa Lui spirituală”? În decursul timpului unii au făcut așa. Exista un anume Iosif, care era supranumit Barnaba, care era levit. (Fapte 4:36, 37). În ceea ce-i privește pe preoții leviți, Fapte 6:7 relatează: ” Cuvântul lui Dumnezeu creștea, iar numărul discipolilor se înmulțea foarte mult în Ierusalim. Și o mare mulțime de preoți au trecut la credință”. Ei au devenit purificați prin ”mesagerul legământului” lui Iehova. Ei s-au întors spre sfințirea numelui lui Iehova. Ceilalți ”fii ai lui Levi”, preoțești și nepreoțești, au continuat să-l profaneze. Judecata lui Iehova a fost executată asupra lor în anul 70 d. Cr., când templul lui Irod și orașul lor sfânt Ierusalim au fost distruse.

BOTEZ ÎN/CU SPIRIT SFÂNT

31. Nu în templul lui Irod, ci într-o ”cameră de sus” cei unsprezece apostoli fideli și ceilalți discipoli au continuat să aștepte în ascultare de instrucțiunile date de Isus la despărțire. Erau ”toți împreună în jur de o sută douăzeci”, inclusiv Maria, mama pământească a lui Isus și ceilalți fii ai ei, frații vitregi ai lui Isus, cum ar fi Iacov și Iuda. Au trecut zece zile. Ziua Pentecostei (însemnând a Cincizecea) a sosit, 6 Sivan. Aceasta a fost a cincizecea zi de la ziua învierii lui Isus, și ar corespunde cu ziua de Duminică, 22 Mai, anul 33 d. Cr. Era spre ora nouă dimineața.

32. ” Toți erau împreună în același loc. Deodată, din cer s-a auzit un zgomot ca vâjâitul unui vânt puternic și a umplut toată casa în care stăteau. Și au văzut niște limbi ca de foc, care s-au împărțit, așezându-se câte una pe fiecare dintre ei. Toți s-au umplut de spirit sfânt și au început să vorbească în alte limbi, așa cum îi făcea spiritul să vorbească”.

33. Acesta nu a fost un eveniment liniștit, și o mulțime de celebratori ai Cincizecimii, atât evrei naturali, cât și prozeliți circumciși, s-au îndepărtat de templul lui Irod spre locația acestei camere de sus. Este posibil ca unii din acei prozeliți să fi fost recabiți, descendenții lui Ionadab, fiul lui Recab. Mai întâi apostolul Petru s-a ridicat în picioare pentru a da o explicație miilor de acolo. Făcând acest lucru, Petru a folosit prima din ”cheile regatului cerurilor” pe care Isus spusese că i le va da lui Petru. Această primă cheie nu a fost o cheie literală, ci însărcinarea dată lui Petru de a împărtăși sub inspirație cunoștința vitală evreilor și prozeliților circumciși pe baza cărei cunoștințe ei puteau să se căiască și să fie potriviți să aibă o parte în ”regatul cerurilor”. – Matei 16:19.

34. Ce a însemnat, așadar, aceasta – Galileenii vorbind în limbi străine, astfel că toți acei mii de oameni din diferite țări i-au auzit vorbind în limbile lor locale ”despre lucrurile mărețe ale lui Dumnezeu”? ”Aceasta”, a explicat Petru, ”este ce s-a spus prin profetul Ioel [în timpul zilelor lui Iehu și a profetului Elisei], ” ’ ” Și în zilele din urmă”, spune Dumnezeu, ”voi turna din spiritul meu peste orice fel de carne, iar fiii și fiicele voastre vor profeti, tinerii voștri vor avea viziuni și bătrânii voștri vor avea vise. Și chiar și peste sclavii mei și peste sclavele mele voi turna din spiritul meu în zilele acelea și ei vor profeti. Voi face minuni sus în cer și semne jos pe pământ: sânge, foc și un nor de fum. Soarele se va preface în întuneric și luna în sânge înainte să sosească ziua cea mare și glorioasă a lui Iehova. Oricine va chema numele lui Iehova va fi salvat” ’ ”. – Fapte 2:1-21.

35. Petru a citat din Ioel 2:28-32. Apoi a continuat să explice că Iehova Dumnezeu a turnat acest spirit peste urmașii lui Isus Cristos prin intermediul aceluiași Isus Cristos. Cum? În felul următor: Dumnezeu a împlinit profeția Psalmului 16:10 scoțând sufletul sau viața lui Isus Nazarineanul din Șeol și astfel făcându-i cunoscut din nou căile vieții în favoarea lui Iehova. Iehova a împlinit apoi Psalmul 110:1 înălțându-l pe Isus cel înviat la dreapta sa în cerurile invizibile și astfel făcându-l pe Regele înălțat să fie Domnul lui David, în ceea ce privește rangul. ”De aceea, toată casa lui Israel să știe sigur că Dumnezeu l-a făcut Domn și Cristos pe acest Isus pe care voi l-ați ținut pe stâlp”. (Fapte 2:22-36). Astfel Dumnezeu l-a folosit pe Domnul Isus Cristos de la dreapta sa din cer să toarne spiritul sfânt.

36. A devenit foarte evident că dacă evreii doreau să obțină acest spirit sfânt în împlinirea lui Ioel 2:28-32, ei urmau să-l obțină prin Isus, și trebuiau să-l accepte pe Isus ca Domn al lui David și ca Cristosul sau Unsul lui Iehova. Cei care s-au simțit străpuși în inimă pentru crima în care ei aveau o responsabilitate comună/colectivă au întrebat: ”Fraților, ce să facem?” Petru a răspuns: ” Căți-vă și fiecare dintre voi să fie botezat în numele lui Isus Cristos pentru iertarea păcatelor voastre și veți primi darul spiritului sfânt. Căci promisiunea [spiritului] este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe, oricâți va chema la el Iehova, Dumnezeul nostru”. Pentru ca acești evrei și prozeliți plini de căință să cheme numele lui Iehova pentru a fi salvați, ei trebuiau să cheme numele Lui prin Domnul Isus Cristos. Dacă nu chemau prin Domnul Isus Cristos, ei nu urmau să primească iertarea păcatelor. De ce? Pentru că Isus Cristos este acum preotul ”în felul lui Melhisedec” în împlinirea jurământului făcut de Iehova arătat în același Psalm 110, versetul 4.

37. Acei celebratori ai Cincizecimii credeau deja în Iehova Dumnezeu și ei au văzut lucrarea spiritului Său sfânt în fața propriilor lor ochi. Prin urmare, când ar fi fost botezați, ei trebuiau să fie botezați și în acceptarea unui alt adevăr, și anume, că Isus era Domn și Cristos. Ei trebuiau să fie botezați în numele lui Isus Cristos. Ziua botezului lui Ioan, chiar pentru evrei și prozeliți, trecuse.

38. Aproximativ trei mii de evrei și prozeliți circumciși au fost botezați în numele Fiului lui Dumnezeu chiar în acea zi. Ei au continuat să se dedice învățaturii apostolilor lui Isus, pentru că doar în felul acesta ei puteau să afle faptele despre El ca împlinire a profeției, dat fiind faptul că acești apostoli se adunaseră împreună ” tot timpul pe care Domnul Isus l-a petrecut printre [ei], de când l-a botezat Ioan și până în ziua când a fost înălțat de la [ei]”. – Fapte 2:37-42; 1:21, 22.

39. Prin turnarea spiritului sfânt al lui Dumnezeu peste credincioșii botezați în acea zi a Cincizecimii la Ierusalim, Isus Cristos cel înălțat a început să zidească congregația sa pe sine însuși ca stânca. Ei au devenit ”casa spirituală”, templul lui Dumnezeu în care el să locuiască prin spiritul său sfânt. Ei au devenit ”națiunea sfântă” a lui Iehova, Israelul spiritual; iar Isus Cristos ca Mediator între Dumnezeu și oameni i-a adus în noul legământ cu Iehova Dumnezeu prin ”sângele legământului” lui Isus. Ei au fost unși cu spiritul lui Iehova, întocmai cum fusese uns Isus, ca să predice vestea bună și să nutrească speranța de a fi în regatul ceresc cu el. Ei au fost botezați în trupul lui Cristos pentru a fi împreună cu el din Sămânța lui Avraam pentru binecuvântarea tuturor familiilor pământului. – Romani 6:3; 1 Corinteni 12:12, 13, 27; Galateni 3:7-29.

40. Vărsarea spiritului sfânt prin Isus Cristos de la dreapta lui Dumnezeu a fost însoțită de daruri miraculoase ale spiritului, în special darul limbilor străine. Apostolii au preluat conducerea în predicarea veștii bune din casă în casă, așa cum fuseseră învățați de Isus când era pe pământ în trup. Ei au continuat să facă aceasta chiar și după ce cea mai înaltă instanță a evreilor, Sanhedrinul Evreiesc din Ierusalim, le poruncise ”să nu mai vorbească sau să învețe nicăieri în numele lui Isus”. Când apostolii au spus Sanhedrinului Evreiesc: ”Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu ca stăpânitor decât de oameni”, ei chiar au făcut acest lucru. Despre acești apostoli raportul spune: ” Ei au plecat dinaintea Sanhedrinului, bucurându-se că fuseseră socotiți demni să fie batjocoriți pentru numele său. Și în fiecare zi, în templu [lui Irod] și din casă în casă, nu încetau să predea și să anunțe vestea bună despre Cristos, Isus”. – Fapte 4:17, 18; 5:29-42.

41. În acel timp numărul evreilor și prozeliților credincioși din Ierusalim crescuse la aproape cinci mii de bărbați, fără a include femeile. (Fapte 4:4). Discipoli au ajuns să fie în multe orașe, având în vedere că cei care crezuseră și care fuseseră botezați la Ierusalim s-au întors în localitățile lor natale după ce trecuse Cincizecimea. Persecuția a făcut ca credincioșii botezați (cu excepția apostolilor) să fie împrăștiați din Ierusalim și să se localizeze în locuri noi ca predicatori ai veștii bune. Chiar și samaritenii circumciși au primit adevărul și au fost botezați și au primit darurile spiritului sfânt din mâinile apostolilor. Însă toți acei credincioși botezați care fuseseră primiți în congregație prin intermediul folosirii de către Petru a primei ”chei a regatului cerurilor” erau evrei naturali sau prozeliți circumciși sau samariteni circumciși. Ei erau doar o rămășiță a tuturor israeliților declarați.

42. Această rămășiță sau mică parte a israeliților naturali și prozeliților circumciși este o dovadă a ceva. A ce? Că Dumnezeu nu lepădase casa sau națiunea Israelului natural în întregime, din cauza respingerii naționale a Fiului lui Dumnezeu. Aceasta a fost o mângâiere pentru cel puțin un evreu, apostolul Pavel, care

a devenit unul din acea rămășiță. El scrie: ” Întreb atunci: Și-a respins oare Dumnezeu poporul? Nicidecum! Căci și eu sunt israelit, din sămânța lui Avraam, din tribul lui Beniamin. Dumnezeu nu și-a respins poporul căruia i-a acordat mai întâi atenție. Nu știți ce spune Scriptura despre Ilie, când face el o plângere la Dumnezeu împotriva lui Israel? 'Iehova, ți-au omorât profeții, ți-au dărâmat altarele! Numai eu am mai rămas și ei caută să-mi ia sufletul.' Totuși, ce îi spune cuvântul divin? 'Mi-am păstrat șapte mii de bărbați, care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal.' Tot așa, și în perioada actuală a apărut deci o rămășiță a cărei alegere este potrivit bunătății nemeritate... Cum stau deci lucrurile? Ceea ce Israel căuta stăruitor n-a obținut, dar cei aleși au obținut. Celorlalți li s-a tocit sensibilitatea, după cum este scris”. – Romani 11:1-8.

43. Ioan Botezătorul venise ”cu spiritul și puterea lui Ilie”, și acest profet al lui Iehova Dumnezeu a fost ucis de Irod Antipa, conducătorul prozelit circumcis al Galileei și Pereii. Pe baza/în contextul acestui precursor asemănător lui Ilie, a venit Isus, Fiul lui Dumnezeu, și liderii și conducătorii evrei îl omorâseră. În armonie cu aceasta, cuvintele apostolului Pavel de mai sus despre rămășița celor aleși au dovedit că Israelul natural în zilele lui Ioan Botezătorul și ale lui Isus și apostolilor săi a fost echivalentul/copia fidelă a regatului lui Israel format din zece triburi în timpul regelui Ahab și a reginei Izabela. Într-adevăr, Israelul natural era vinovat de Baalism spiritual (fără chipurile lui materiale). Prin urmare, Israelul a greșit spunând că Isus a făcut miracolele sale prin ”Beelzebub, conducătorul demonilor”.

44. Pentru că rămășița aleasă a Israelului natural nu a fost suficientă să furnizeze numărul complet de ”pietre vii” pentru a alcătui templul spiritual complet al lui Dumnezeu, a devenit necesar ca Isus Cristos cel glorificat să dea a doua din ”cheile regatului cerurilor” pentru a fi folosită la timpul potrivit al lui Dumnezeu. Aceasta a fost o ”săptămână” plină de ani din momentul când Isus a fost botezat în apă și uns cu spirit sfânt pentru a deveni ”Liderul Mesia”. (Daniel 9:24-27). Aceasta a avut loc în toamna timpurie a anului 36 d. Cr., în preajma sărbătoririi festivalului evreiesc al străngerii roadelor sau al colibelor. (Exodul 23:16; Levitic 23:33-43). În acel timp apostolul Petru nu era în Ierusalim, ci era în vest, în Iope (Jaffa modernă).

45. La aproximativ treizeci de mile (48 km) spre nord, pe litoralul mediteranean, se afla Cezareea, sediul guvernatorului roman al Iudeei, și la douăzeci și trei de mile sud de Muntele Carmel. Cezareea devenise foarte păgânizată. Acolo guvernatorul roman avea staționat un grup de soldați, cunoscut ca ceata Italiana, căreia aparținea ofițerul numit Corneliu, un centurion. Corneliu se temea de Dumnezeul evreilor. El a dat daruri caritabile poporului lui Dumnezeu și se ruga lui (lui Dumnezeu). Însă el nu era un prozelit circumcis. Într-o dup-amiază îngerul lui Dumnezeu s-a arătat lui Corneliu și i-a spus să trimită în sud la Iope după Simon Petru, să afle mai multe despre Dumnezeu.

46. Corneliu a trimis trei oameni, doi slujitori ai casei și un soldat devotat din propria sa companie de o sută de oameni. A doua zi când erau pe drum, Petru, în Iope, a primit o viziune, la finalul căreia i se spuse: ”Să nu mai numești păgărite lucrurile pe care le-a curățit Dumnezeu”. Când au sosit cei trei oameni, spiritul i-a spus lui Petru să se întoarcă cu ei, ”fără se te îndoiești, pentru că eu i-am trimis”. A doua zi Petru și unii din credincioșii circumciși din Iope au mers spre nord cu cei trei oameni spre Cezareea. În mod normal, ca evreu natural, Petru ar fi privit la acea casă neevreiască ca ceva necurat în care să intre. Însă el a acceptat invitația lui Corneliu de a intra înăuntru, unde Corneliu adunase rudele și prietenii săi apropiați. El a explicat cum ajunsese să trimită după Petru și a spus: ” Acum suntem toți aici înaintea lui Dumnezeu, ca să auzim toate lucrurile pe care Iehova ți-a poruncit să le spui”.

47. Petru a remarcat mai întâi, în armonie cu viziunea trimisă lui: "Cu adevărat, înțeleg că Dumnezeu nu este părtinitor, ci, în orice națiune, omul care se teme de el și practică dreptatea este primit de el." Apoi Petru le-a predicat despre botezul lui Ioan și despre ungerea lui Isus cu spiritul lui Dumnezeu, despre moartea și învierea sa și despre apariția sa în fața martorilor după ridicarea sa din morți. Petru a adăugat: "De asemenea, el ne-a poruncit să predicăm poporului și să depunem mărturie temeinic că el este Cel decretat de Dumnezeu să fie judecător al celor vii și al celor morți. Despre el depun mărturie toți profeții și spun că oricine crede în el primește iertarea păcatelor prin numele său". Înainte ca Petru să mai poată spună ceva, spiritul sfânt s-a coborât peste acei neevrei necircumciși.

48. "Cei fideli care veniseră cu Petru și care erau dintre cei circumciși au rămas uimiți, pentru că darul spiritului sfânt fusese turnat și peste oamenii națiunilor. Căci îi auzeau vorbind în limbi și preamărindu-l pe Dumnezeu. Atunci Petru a răspuns: 'Poate cineva să interzică apa ca să nu fie botezați aceștia care au primit spiritul sfânt la fel ca noi?' "

49. Nici un credincios circumcis de acolo nu a putut face acest lucru. "Apoi a poruncit să fie botezați în numele lui Isus Cristos". (Fapte 10:1-48). Petru a folosit astfel a doua "cheie a regatului cerurilor" pentru a deschide calea Regatului pentru neevreii necircumciși.

50. Mai târziu, când Petru s-a întors la Ierusalim, el și-a apărat legăturile cu Corneliu înaintea credincioșilor circumciși ca urmași ai lui Cristos. Petru a spus: "Atunci mi-am amintit de cuvintele Domnului, când zicea: 'Ioan a botezat cu apă, dar voi veți fi botezați cu spirit sfânt'. Deci, dacă Dumnezeu le-a dat același dar pe care ni l-a dat și nouă, celor ce am crezut în Domnul Isus Cristos, cine eram eu ca să-l împiedic pe Dumnezeu?" Acest răspuns i-a satisfăcut pe critici. "Ei l-au glorificat pe Dumnezeu, zicând: 'Dumnezeu le-a dat și oamenilor națiunilor prilejul de a se căi pentru viață!' ". (Fapte 11:1-18). De atunci înainte, porunca lui Isus cel înviat a putut fi îndeplinită: "Duceți-vă deci și faceți discipoli din oamenii tuturor națiunilor, botezându-i în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt, învățându-i să respecte tot ce v-am poruncit." (Matei 28:19, 20). Ușa a fost acum deschisă pentru neevreii necircumciși sau Neamuri.

51. Pavel a fost îndeosebi "un apostol al națiunilor". (Romani 11:13). Vestea convertirii de neevrei necircumciși pentru a deveni urmași ai lui Cristos a adus multă bucurie pentru credincioși. Însă erau unii care încă spuneau: "Dacă nu vă circumcideți după obiceiul lui Moise, nu puteți fi salvați". Din cauza disputei în această chestiune în Antiohia, Siria, Pavel și tovarășul său misionar Barnaba împreună cu alții au fost trimiși la Ierusalim la apostolii și bătrânii de acolo în legătură cu această neînțelegere.

52. La această întrunire a apostolilor și bătrânilor în Ierusalim, Petru a povestit din nou vizita sa la Corneliu și ce s-a întâmplat. Apoi Pavel și Barnaba au spus cum lucrarea lor printre neevreii necircumciși fusese aprobată prin semne și minuni de la Dumnezeu. În cele din urmă, Iacov, evident fratele vitreg al lui Isus, a făcut aceste remarci decisive:

53. "Bărbaților, fraților, ascultați-mă! Simeon [Petru] a istorisit amănunțit cum, pentru prima oară, Dumnezeu și-a îndreptat atenția spre națiuni ca să scoată din ele un popor pentru numele său. Și cu aceasta corespund cuvintele Profeților, după cum este scris: 'După aceste lucruri mă voi întoarce și voi rezidi coliba căzută a lui David. Îi voi rezidi ruinele și o voi ridica din nou, pentru ca aceia care rămân dintre oameni să-l caute stăruitor pe Iehova, împreună cu oameni din toate națiunile, oameni numiți cu numele meu, spune Iehova, care face aceste lucruri, cunoscute din vechime' ". – Fapte 15:1-18; Amos 9:11, 12, LXX.

54. "Un popor pentru numele Său". Prin trimiterea lui Simeon sau Petru în casa neevreului necircumcis, un italian, pentru a folosi cea de-a doua "cheie a regatului cerurilor", Dumnezeu a început să scoată din națiunile neevreiești "un popor pentru numele său". Rămășița de evrei credincioși pe care Dumnezeu îi scosese din Israelul necredincios erau și ei un popor pentru numele său. Numele lui Dumnezeu a continuat să fie chemat peste această rămășiță evreiască circumcisă; însă numele lui a fost retras de la poporul Israelului natural, pentru că ei l-au respins pe Fiul lui Dumnezeu care venise în numele lui Iehova. Începând din anul 36 d. Cr. înainte, la rămășița evreiască au fost adăugați credincioși necircumciși din toate națiunile neevreiești cărora li s-a depus mărturie. În felul acesta, toți aceștia împreună, atât evrei credincioși, cât și neevrei credincioși, au devenit "un popor pentru numele Său". (Efeseni 2:11, 12). Ei toți au format "Israelul spiritual al lui Dumnezeu". (Galateni 6:16). Numele lui Iehova a fost "chemat" peste ei toți. Toți erau "martori" ai lui Iehova, cărora li s-au aplicat cuvintele care mișcă sufletul din Isaia 43:10-12. Toți erau sub porunca de a depune mărturie despre numele lui Iehova. Era obligația lor în noul legământ de a sfinți acel nume.

55. Având în vedere împlinirea profeției din Amos 9:11, 12, citată de Iacov, și având în vedere împlinirea lui Ioel 2:28-32, ce a decis Iacov cu privire la poporul scos din națiunile neevreiești pentru numele lui Iehova? "De aceea, hotărârea mea este să nu-i tulburăm pe aceia din națiuni care se întorc la Dumnezeu, ci să le scriem să se abțină de la lucrurile pângărite de idoli, de la fornicatie, de la animale strangulate și de la sânge". Aceasta, deși nu cerea circumcizia, era totuși în armonie cu ceea ce fusese legea lui Moise, pe care evreii obișnuiau s-o predice din oraș în oraș, "pentru că este citit cu voce tare în sinagogi în fiecare sabat".

56. Apostolii și bătrânii s-au confruntat cu împlinirea de către Dumnezeu a propriei Sale profeții cu privire la Neamuri sau neevrei necircumciși de orice naționalitate. Ei au fost obligați să fie de acord cu decizia lui Iacov. În consecință, ei au redactat o scrisoare prin care își exprimau decizia lor unanimă cu privire la neevreii necircumciși care au crezut. Ei au adresat scrisoarea acestor credincioși. Aceasta urma să susțină raportul verbal care urma să le fie dat de către Pavel și Barnaba. În încheiere, această scrisoare oficială spunea:

"Spiritul sfânt și noi am considerat că este bine să nu vă adăugăm nicio altă povară, decât următoarele lucruri necesare: să vă abțineți de la lucrurile jertfite idolilor, de la sânge, de la animale strangulate și de la fornicatie. Dacă vă păziți cu grijă de aceste lucruri, vă va merge bine. Fiți sănătoși!"

57. Când această scrisoare a fost citită congregațiilor, ele/ei s-au bucurat, în special neevreii credincioși. "Astfel, congregațiile se întăreau în credință și creșteau la număr zi de zi." După aceea Pavel a dus mesajul lui Dumnezeu în Europa păgână, începând cu Macedonia. – Fapte 15:19-35; 16:4-15.

58. În Antiohia, în Siria, oamenii scoși pentru numele lui Iehova au fost numiți creștini, mesianiști. Faptele 11:26 relatează: "Prin îngrijire divină, discipolii au fost numiți prima oară creștini în Antiohia". Ei puteau să fie numiți acum martori creștini ai lui Iehova. Toți alături de evreii naturali și prozeliții circumciși, înainte de a deveni creștini, se abținuseră de la jertfele închinare idolilor, de la sânge și de la cadavrele animalelor al căror sânge nu se scursese pentru că fuseseră doar strangulate, și de la fornicatie și adulter, potrivit legii lui Moise. Ca creștini acei credincioși evrei au continuat să facă aceste lucruri. Însă acum creștinii scoși dintre națiunile neevreiești necircumcise au fost aduși sub obligația de a face aceste lucruri. Conform legii lui Iehova al legământului nou început prin Isus Cristos, lor le-a fost interzis să aibă

ceva cu idolatria, sau să comită imoralitate sexuală, sau să mănânce carne din care nu s-a scurs sângele și să consume sângele în orice formă pentru susținerea trupurilor lor. Abținerea ”de la sânge” putea să însemne și abținerea de la vărsare de sânge, de laucidere.

59. Acest decret al apostolilor și bătrânilor din Ierusalim a fost scris cu acordul ”spiritului sfânt”. Ceea ce poruncește el tuturor creștinilor nu a devenit o literă moartă, o lege demodată. El se aplică creștinilor de azi ca și creștinilor din secolul întâi.

60. Cu trecerea timpului au venit în congregația poporului pentru numele lui Iehova oameni care au încercat să-i influențeze pe creștini să ignore și să încalce acest decret al apostolilor și al bătrânilor aprobat cu spirit sfânt. Aceasta a fost în jurul anului 96 d. Cr., la mult timp după ce Ierusalimul a fost distrus. În acel an (după datarea tradițională) bătrânul apostol Ioan a scris cartea Revelația, în care el a trimis mesaje la cele șapte congregații din Asia Mică. Congregației din Tiatira el i-a spus, printre alte lucruri, aceste cuvinte semnificative:

”Iată ce spune Fiul lui Dumnezeu,...'Cunosc faptele tale...Totuși, iată ce am împotriva ta: că o tolerezi pe femeia aceea, Izabela, care își zice profetesă și care îi învață și îi induce în eroare pe sclavii mei, făcându-i să comită fornicăție și să mănânce lucruri jertfite idolilor. I-am dat timp să se căiască, dar ea nu vrea să se căiască de fornicăția ei. Iată! O voi arunca pe patul de boală, iar pe cei care comit adulter cu ea, într-un mare necaz, dacă nu se căiesc de faptele ei. Pe copiii ei îi voi omorî cu o boală ucigătoare, pentru ca toate congregațiile să știe că eu cercetez rinichii și inima, și îi voi da fiecăruia dintre voi după faptele voastre.'”

61. Acele cuvinte din Revelația 2:18-23 sunt un avertisment că creștinii care cedează unei influențe ca cea a reginei Izabelei printre israeliți și care sunt influențați să încalce decretul emis de apostolii și bătrânii din Ierusalim vor fi pedepsiți. Dacă ei nu se căiesc de fapte ca ale ei (ale Izabelei) și dacă nu se îndreaptă, vor suferi mari necazuri pentru că ei sunt, în spirit, copiii ei. Este nevoie de creștini care sunt ca Ilie și Elisei, da, ca Ioan Botezătorul, ca să se ridice împotriva acestui element sau acestei influențe a Izabelei în congregație și să cucerească spiritul acestei lumi vechi. Doar făcând acest lucru acești creștini obedienți, fideli se vor dovedi a fi un ”popor pentru numele Lui”, pentru numele lui Iehova.

62. Este cât se poate de rezonabil să ne așteptăm ca Dumnezeu să aibă un popor pentru numele său pe pământ în acest secol douăzeci, în această ”eră a spațiului”. Psalmul 135:13 declară: ” O, Iehova, numele tău este veșnic! O, Iehova, amintirea ta este din generație în generație”. Biblia, Cartea care conține această declarație adevărată, a rezistat până acum. Numele de amintire al lui Dumnezeu a rămas dăinuit până în această generație a noastră. Pentru a se potrivi cu aceste fapte, Dumnezeu ar trebui, de asemenea, să aibă un popor pentru numele Său pe pământ astăzi. Faptele cunoscute dovedesc că El are.

ÎNTREBĂRI

1. Cum murise Isus ca un blestem pentru națiunea evreiască, și cu ce oportunitate pentru ei?
2. Ce profeție a fost împlinită cu privire la așezarea/inlăturarea trupului mort al lui Isus?
3. În acel timp, care era starea și condiția apostolilor fideli ai lui Isus, și de ce?
4. Fără ce s-au lăsat presupușii constructori evrei, și a cui sămânță s-au dovedit a fi ei?

5. (a) A cui sămânță le-a spus Isus că sunt ei, și că ce judecată îi aștepta? (b) Cum s-au arătat ei înșiși împotriva vindecării răniilor făcute lui Isus?
6. (a) Împlinirea cărei profeții nu au putut împiedica acei dușmani? (b) Ce era în joc atunci, și când a împlinit profeția Iehova?
7. La timpul împlinirii profeției, ce a avut loc potrivit raportului lui Matei?
8. Cum arată Petru dacă acei paznici au văzut pe Isus ieșind din mormântul de amintire sau nu, și astfel ce a făcut puterea divină cu corpul neînsuflețit al lui Isus?
9. (a) Cum au ajuns să știe discipolii lui Isus și să aibă dovada că Isus era înviat? (b) Ce fel de botez le-a promis Isus cel înviat?
10. (a) A poruncit Isus cel înviat ca botezul în apă a discipolilor săi viitori să fie întrerupt? (b) Ce afirmație referitoare la botez a spus el discipolilor săi la întâlnirea din Galileea?
11. La ce fel de botez trebuie să se fi referit el aici, și în cele din urmă oameni din care națiuni urmau să fie botezați astfel?
12. (a) În expresia ”în numele”, la ce nu se referă în mod neapărat cuvântul ”nume”? (b) Cum este arătat acest fapt în folosirea lui în legătură cu spiritul sfânt?
13. (a) Prin urmare, care ar fi sensul expresiei ”În numele Tatălui și al Fiului și a spiritului sfânt”? (b) Cum urma să fie botezul în numele acestor lucruri un test adevărat al credincioșilor evrei în Dumnezeu?
14. În legătură cu ce bunătate a folosit Isus expresia ”în numele” în Matei 10:41, 42, AS?
15. (a) Ce înseamnă acolo expresia ”în numele”, și astfel cum redă o traducere recentă expresia? (b) Așadar, ce ar mai putea să însemne expresia ”în numele Tatălui și a Fiului și a spiritului sfânt”?
16. (a) Faptul că era disponibil pentru cine, se deosebea acest botez de botezul lui Ioan? (b) Cum a arătat Isus lui Ioan că propriul Său botez (al lui Isus) era diferit de ”botezul lui Ioan”, și de ce trebuia să fie el diferit?
17. Ca simbol a ce a fost, așadar, botezul lui Isus, și ca simbol a ce trebuie să fie cel al discipolilor săi viitori?
18. Ce trăsătură care însoțea botezul urmașilor lui Isus în acele zile arată că el (botezul) a fost superior ”botezului lui Ioan”?
19. (a) În ultimele sale cuvinte către discipolii săi, ce misiune a pus El înaintea lor? (b) Cum a fost despărțit Isus de ei, și ce le-au spus îngerii atunci?
20. (a) Cum nu a avut Isus nici un risc pentru viața sa prin înălțarea de la cer la pământ? (b) Cu ce, așadar, de legătură umană, s-a înălțat Isus la cer, și a servit acolo ca Mare Preot?
21. (a) Ca mediator a ce a acționat acolo Isus, și prin intermediul cărui lucru? (b) Decât cine s-a dovedit el astfel a fi mai mare, și cu ce națiune a fost făcut acest legământ?
22. (a) Cum a fost împlinit atunci Psalmul 110:1 față de Domnul lui David, însă ce nu a fost el împuternicit să facă atunci? (b) Cu toate acestea, din cauza a ce sosise timpul să se bucure în împlinirea Psalmului 118:22-26?
- 23, 24. (a) Care era noua construcție care trebuia ridicată, care era piatra ei unghiulară principală, și unde a fost pusă ea? (b) Ce a scris Petru cu privire la pietrele pentru această clădire și atitudinile corespunzătoare ale celor care au respins și ale celor care au ales această piatră din capul unghiului?

- 25, 26. (a) Având în vedere cele de mai sus, ce clădire de pe pământ nu a mai contat? (b) Ce profeție a lui Maleahi a împlinit Isus cu privire la acel templu?
27. Când a făcut inspecția sa finală a templului lui Irod, cum a avut Isus oportunitatea să inspecteze pe toți ”fiii lui Levi”, și cum i-a găsit pe aceștia comportându-se?
- 28, 29. (a) Pentru această curățire, ce au decis să facă marii preoți? (b) Cum împlineau ei Maleahi 1:6, 7, 12, în ceea ce privește ”masa” lui Iehova?
30. După moartea și învierea lui Isus, ce a devenit chestiunea vitală pentru acei ”fii ai lui Levi”, și cum au ajuns ei să fie împărțiți/divizați în această chestiune?
- 31, 32. (a) În ziua Cincizecimii, anul 33 d. Cr., ora 9 a.m., unde erau discipolii lui Isus în Ierusalim? (b) Ce miracol a avut loc atunci?
33. (a) Cine au fost atrași spre locația acestui miracol? (b) Ce mijloc de deschidere/descuiere a folosit Petru atunci, și ce era de fapt acesta?
34. Ce le-a explicat Petru că era vorbirea miraculoasă în limbi străine?
35. Cum a explicat Petru felul în care a venit acest miracol, implicând împlinirea Psalmului 16:10 și a Psalmului 110:1?
36. (a) Cum a răspuns Petru la întrebarea lor despre ce să facă? (b) În armonie cu Ioel 2:32, cum urmau ei să cheme numele lui Iehova într-adevăr, și de ce?
37. Ce a însemnat, așadar, botezul lor în numele lui Isus Cristos?
38. Câți au fost astfel botezați, și de ce au trebuit ei să continue să se dedice învățaturii apostolilor lui Isus?
39. (a) Botezându-i cu spirit sfânt în acea zi, ce a început Isus să zidească, și pe ce? (b) Ce au devenit ei, în ceea ce privește structura, națiunea, relația legământului, ungerea, calitatea de membru al trupului?
40. (a) Ce a fost revărsat împreună cu turnarea spiritului sfânt? (b) Cine a preluat conducerea în predicare, și în fața cărui abuz al autorității religioase?
41. (a) La cât s-a ridicat numărul credincioșilor, și cum s-au răspândit ei în alte comunități? (b) Toți acești credincioși de ce obârșie au fost, și ce au fost ei în comparație cu toți israeliții declarați?
42. (a) Recuperarea acelei rămășițe a fost o dovadă a cărui fapt despre lucrarea lui Dumnezeu? (b) Cu ce a comparat apostolul Pavel această rămășiță creștină scoasă din Israel?
43. Prin urmare, al cui echivalent a fost Israelul în zilele lui Ioan, a lui Isus și a apostolilor, și de ce tip de religie era vinovat Israelul?
44. De ce a devenit necesar ca Isus să facă să fie folosită a doua din ”cheile regatului cerurilor”, și când s-a întâmplat aceasta?
45. Pentru ce a fost distins Corneliu, centurionul italian din Cezareea, și ce i-a spus îngerul lui Dumnezeu să facă?
46. Cum a fost instruit Petru să meargă cu oamenii trimiși de Corneliu, și ce i-a spus Corneliu lui Petru după ce a intrat în casa acestui om dintre Neamuri?
47. Ce a spus Petru adunării dintre Neamuri, și ce miracol a avut loc în timp ce el încă vorbea?
- 48, 49. (a) Care a fost efectul revărsării spiritului acolo, și ce întrebare oportună a pus Petru atunci? (b) Ce a poruncit Petru să se facă, și astfel ce instrument a folosit el aici?
50. Întors în Ierusalim, cum și-a apărat Petru comportamentul său din casa lui Corneliu, și ce poruncă a lui Isus au putut acum discipolii săi s-o îndeplinească?

51. Ce au insistat unii din credincioșii evrei din Antiohia că trebuie făcut cu neevreii convertiți, și la cine au fost trimiși Petru și alții cu privire la disputa în această chestiune?
- 52, 53. (a) Ce informație au oferit Petru, precum și Pavel și Barnaba, la această întrunire în Ierusalim? (b) Cum a arătat Iacov, prin aplicarea profeției, ce făcuse Dumnezeu în cazul lui Petru?
54. (a) Peste cine a continuat să fie chemat numele lui Dumnezeu, dar de la cine a fost retras el? (b) Cine a ajuns să fie inclus în ”poporul pentru numele Lui”, și sub ce poruncă și obligație să facă au fost toți acei din acest ”popor”?
55. Având în vedere împlinirile profeției, ce a decis Iacov ca trebuiau să fie instrucțiunile emise credincioșilor neevrei?
56. (a) Ce a decis apoi adunarea să redacteze, pentru a sprijini al cui raport verbal? (b) Ce prezenta această scrisoare?
57. Care a fost efectul acestei scrisori asupra celor care au auzit-o citită, și unde a dus acum Pavel mesajul lui Dumnezeu?
58. (a) Cum au fost numiți mai întâi discipolii în Antiohia, și astfel ce fel de martori au devenit ei? (b) Potrivit scrisorii din Ierusalim, ce au fost obligați să facă creștinii neevrei necircumciși?
59. Cu acordul cui/a ce a fost scrisă acea scrisoare în Ierusalim, și cât timp continuă aplicarea ei?
60. (a) Mai târziu, oameni de ce atitudine despre aceasta au venit în congregație? (b) Cum a menționat Ioan, în mesajul către biserica Tiatira, prezența acestor persoane?
61. (a) Despre ce și pentru cine sunt aceste cuvinte din Revelația 2:18-23 un avertisment? Pentru a se dovedi un ”popor pentru numele Lui”, cărui element sau cărei influențe trebuie să reziste creștinii?
62. Ce popor ar trebui să aibă Iehova pe pământ astăzi, și de ce așa?

CAPITOLUL 16

PREMERGĂTORUL PROMIS PREGĂTEȘTE CALEA

În acest al șaptelea deceniu al secolului nostru douăzeci (acum secolul 21) ne apropiem cu pași repezi de o zi a socotelii. Ea este ziua când această lume veche trebuie să-și încheie socotelile pentru istoria pe care a scris-o în ultimii patru mii de ani. Ea nu este o istorie frumoasă. Cursul greșit care marchează toată istoria ei a avut ca rezultat situația instabilă și tulburătoare din zilele noastre. Pentru toate efectele sau rezultatele există întotdeauna cauze adecvate. Toate fenomenele naturii ilustrează legea neschimbabilă că ceea ce semănăm va aduce roade de același fel. Această lege irevocabilă nu este rezultatul unei forțe simple oarbe. Ea este legea Creatorului universului și a tuturor legilor care-l guvernează. Ea este legea lui Dumnezeu. Ea nu eșuează niciodată.

2. Această lume, cu eforturile ei foarte mediatizate de a stabili pacea cu dreptate și prosperitate, crede că poate să-l batjocorească pe Dumnezeu, a cărui existență o pune la îndoială sau nu o ia în calcul. Ea nu a ținut seama de avertismentul acestor cuvinte inspirate: "Nu vă lăsați induși în eroare: Dumnezeu nu se lasă batjocorit! Fiindcă ce seamănă omul, aceea va și secera! Pentru că cine seamănă pentru carne va secera din carnea sa putrezirea" (Galateni 6:7, 8). "Căci ei seamănă vânt și vor secera furtună". (Osea 8:7). În mod inevitabil această lume se apropie repede de ziua socotelii cu Dumnezeu, Legiuitorul universului. Această lume se apropie de "ziua cea mare și înfricoșătoare a lui Iehova". – Maleahi 4:5.

3. Certitudinea venirii acestei "zile mari și înfricoșătoare a lui Iehova" este făcută și mai pozitivă acum. Premergătorul acelei zile a venit deja și sună avertismentul la vreme. Raportul milostiv pe care l-a făcut Dumnezeu pentru sine arată că el dă întotdeauna un avertisment la timp înainte să-și execute judecata. În acest caz particular care ne afectează el a avertizat cu mult timp în urmă: "Iată! Vi-l trimit pe profetul Ilie înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșătoare a lui Iehova. El va întoarce inima taților spre fii și inima fiilor spre tați, ca nu cumva să vin, să lovesc pământul și să-l distrug cu desăvârșire". – Maleahi 4:5, 6.

4. Numele Ilie înseamnă "Iehova este Dumnezeu". Ilie cel original din secolul zece î. Cr. a fost un martor proeminent al lui Iehova.

5. În primul secol al Erei noastre Comune, a venit Ioan Botezătorul ca o împlinire (însă la o scară mică) a profeției de mai sus a lui Maleahi. Isus Cristos însuși l-a identificat pe Ioan Botezătorul ca acel Ilie prezis datorită lucrării pe care a făcut-o Ioan. Numele lui Ioan înseamnă "Iehova a fost grațios", și el a fost un martir și martor al lui Iehova. Nici Ilie cel original, și nici Ioan Botezătorul nu s-a întors în vremea noastră modernă. Cine este, așadar, "profetul Ilie" cel prezis pentru ziua noastră fatidică? Cine este premergătorul "zilei celei mari și înfricoșătoare a lui Iehova" care vine acum?

6. Din moment ce Iehova Dumnezeu este cel care a promis să trimită acest premergător, și din moment ce este ziua lui Iehova despre care el dă avertismentul, acest premergător trebuie să vină în numele lui Iehova. El trebuie să fie martorul lui Iehova, întocmai cum a fost Ilie și Ioan Botezătorul. Ilie și Ioan au fost amândoi israeliți prin naștere. Premergătorul în timpul nostru trebuie să fie un israelit spiritual. Ilie a făcut lucrarea sa când exista doar o rămășiță de închinători ai lui Iehova în țara regatului lui Israel format din zece triburi. Tot astfel Ioan Botezătorul a venit când mai era o rămășiță de închinători în tărâmul lui Israel.

Premergătorul care îndeplinește rolul profetului Ilie în timpul nostru plin de evenimente a venit când există doar o rămășiță de închinători ai lui Iehova în tărâmul care pretinde a fi Israelul spiritual.

7. Astăzi evreimea, incluzând Republica lui Israel, este Israelul natural sau Israelul după trup. Însă cei care se închină lui Dumnezeu prin Isus Cristos susțin sau pretind a fi Israelul spiritual, oameni care sunt evrei, nu pe dinafară, ci pe dinăuntru, oameni a căror circumcizie este, nu în afara cărnii, ci în interiorul inimii. (Romani 2:28, 29). Așa-numita Creștinătate pretinde a fi Israelul spiritual. Orice persoană care observă sau investighează știe că în domeniile Creștinătății există astăzi doar o rămășiță care sunt închinători adevărați ai lui Iehova ca Dumnezeu. În domeniile ei există relativ puțini care alcătuiesc un "popor pentru numele său". Astfel, acest timp care este marcat de o astfel de rămășiță este timpul potrivit pentru venirea acestui Ilie prezis.

8. Cu mult timp în urmă când Isaia a profețit, Iehova a numit întreaga națiune a lui Israel "slujitorul" său, spunând: "Voi sunteți martorii mei, spune Iehova, și slujitorul meu pe care l-am ales". (Isaia 43:10, AS). Astăzi Creștinătatea pretinde a fi Israelul spiritual, în noul legământ cu Dumnezeu prin Mijlocitorul Isus Cristos; prin urmare, membrii Creștinătății ar trebui să fie martorii lui Iehova. Creștinătatea, conform afirmației sale religioase, ar trebui să fie slujitorul lui Iehova pe care el l-a ales. Dar unde avem dovada, chiar și în ultimii o sută de ani, că Creștinătatea a servit ca martori ai lui Iehova? În loc de a-l sluji pe Iehova, Creștinătatea a fost de fapt o piedică și un adversar pentru „poporul pentru numele Său”. În această privință Creștinătatea a servit ca "dumnezeul acestui sistem de lucruri", care "a orbit mințile celor necredincioși". (2 Corinteni 4:4). Creștinătatea, ca și regatul necredincios al lui Israel format din cele zece triburi, s-a întors spre închinarea la viței de aur. Ea a întemeiat sute de secte religioase, catolice și protestante, și acestora li se închină din respect pentru bărbații și femeile care au fondat aceste secte, ignorând complet întrebarea apostolului Pavel: "Cristos este divizat?" (1 Corinteni 1:13). Ca și cum prin viței de aur, Creștinătatea se străduiește să se închine lui Dumnezeu. Ea nu este slujitorul său unificat.

9. Prin promovarea idolatriei față de sectele religioase, emblemele și simbolurile de numeroase feluri, clericii ei au fost ca Izabela, care a promovat închinarea la Baal în Israel. La fel cum Izabela s-a măritat cu regele Ahab al lui Israel și a persecutat pe profeții lui Iehova Dumnezeu, tot așa sectele religioase ale Creștinătății, catolice și protestante, s-au căsătorit cu organizațiile politice naționale, adică, cu Statul. Acest lucru nu a însemnat în toate cazurile înființarea unei Biserici Stat, însă a însemnat participarea sectelor religioase în politica țării. Izabela ca soție era supusă regelui Ahab; tot astfel prin căsătorie cu Statul politic, sectele religioase ale Creștinătății s-au făcut supuse Statului.

10. Numai să vină un război internațional, și apoi devine evident dacă sectele religioase sunt căsătorite cu Statul politic. Atunci devine evident dacă sectele religioase ale Creștinătății sunt supuse organizațiilor lor politice naționale sau lui Iehova Dumnezeu celor Zece Porunci. Atunci sectele religioase ale Doamnei Creștinătății se arată dispuse să-și sacrifice fiii într-un botez al focului, întocmai cum israeliții din vechime obișnuiau "să-și ardă fiii în foc ca ofrande arse lui Baal". – Ieremia 19:5.

11. Clericii Creștinătății, catolici și protestanți, au servit ca preoți și profeți ai lui Baal. Și așa cum Baal a fost un zeu al naturii, tot așa clericii au trecut la învățătura unui zeu al naturii, teoria evoluției referitoare la originea omului. Iacov 4:4 numește Creștinătatea o adulteră prin prietenia cu această lume.

12. Cu toate acestea, există în domeniul Creștinătății o rămășiță, șapte mii de oameni care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal sau care nu au sărutat chipul lui modern. (1 Regi 19:18). Aceștia sunt

într-adevăr un popor pentru numele lui Iehova. Cine sunt ei? Să răspundă Isus, care a aparținut poporului pentru numele lui Iehova în vremea lui. În profeția sa despre încheierea acestui sistem de lucruri a ridicat aceeași chestiune când a spus: "Cine este sclavul fidel și prevăzător pe care stăpânul lui l-a numit peste servitorii săi ca să le dea hrană la timpul potrivit? Fericit este sclavul acela dacă stăpânul lui, la venire, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun [vouă apostolilor] că-l va numi peste toate bunurile sale". – Matei 24:3, 45-47.

13. Cine este acest "sclav fidel și prevăzător" care este numit peste toate lucrurile Domnului și care ajunge să fie numit peste toate proprietățile Domnului? Cu nouăsprezece secole în urmă, în zilele "rămășiței" din țara lui Israel, el (sclavul) a fost reprezentat de apostoli și tovarășii lor credincioși creștini. Ei erau "Israelul spiritual al lui Dumnezeu" și în mod unitar au alcătuit "slujitorul" Său, "națiunea Sa sfântă". Acest "slujitor", alcătuit din mulți membri credincioși, dedicați, botezați, unși cu spirit, a fost sclavul pe care Stăpânul Isus Cristos "l-a numit peste bunurile Sale" din ziua Cincizecimi, anul 33 d. Cr. încoace. Neevreeii necircumciși care au crezut sau Neamurile au fost adăugați la această clasă a "sclavului" pentru a forma o parte a "poporului lui Iehova pentru numele Său". (Fapte 2:1-47; 9:15-20; 15:14-30). Istoria înregistrată a secolelor noastre nouăsprezece și douăzeci mărturisește că există și astăzi un astfel de "popor pentru numele Său". Ei sunt o simplă rămășiță în domeniul Creștinătății, care este echivalentul modern al regatului format din zece triburi al lui Israel din vremea regelui Ahab și a reginei Izabela. Cine ar trebui, așadar, să fie "sclavul" sau "slujitorul" astăzi?

14. Răspunsul pe care-l susțin Scripturile, permitem și noi astăzi aici să-l dea și jurnalul religios cunoscut cu mulți ani în urmă ca Turnul de Veghe al Sionului și Vestitorul Prezenței lui Cristos, în numărul șaisprezece al său, din Octombrie 1880, pagina 67, și anume:

"Binecuvântat este acel slujitor, pe care Domnul său DEJA VENIT (elthon), îl va găsi făcând așa'. A existat un astfel de slujitor? Desigur, noi nu înțelegem că aceasta înseamnă un singur individ, ci evident o companie mică, cel mai bine simbolizată de un singur slujitor. A existat o astfel de persoană, care a dat hrană la timpul potrivit, și a primit binecuvântarea, ani de zile".

Aceasta a fost o parte din articolul intitulat "Când și cum va veni Cristos?", scris de W. I. Mann, unul din colaboratorii obișnuți. Editorul și directorul revistei era atunci C. T. Russell, din Pittsburgh, Pennsylvania, anterior din Biserica Congregațională.

15. Au fost cei care au susținut acea revistă un "popor pentru numele său" și au acționat ei ca un slujitor unit al lui Iehova Dumnezeu? Din start, Da! În al doilea număr al revistei, cel din August 1879, la pagina 2, sub titlul "Vreți Turnul de Veghe al Sionului", se spunea aceasta:

"Am trimis în jur de 6000 de copii de fiecare ale numerelor din Iulie și August ale Turnului de Veghe al Sionului ca mostre...Să nu vă gândiți că aceste remarci sunt un apel pentru bani. Nu. Turnul de Veghe al Sionului are, credem noi, pe IEHOVA ca susținător al lui, și atâta timp cât va fi așa, nu se va cere niciodată sprijinul oamenilor. Atunci când Cel care spune: 'Tot aurul și argintul munților este al Meu' nu mai reușește să furnizeze fondurile necesare, vom înțelege că este timpul să suspendăm publicarea..."

16. Până în ziua de azi acea revistă cu un așa început umil nu a suspendat publicarea, ci ea este publicată acum în 59 de limbi în mai mult de 3 800 000 de copii ale fiecărui număr. Susținerea lui Iehova este evidentă. Din 1 Martie 1939, acea revistă a purtat titlu "Turnul de veghe care anunță Regatul lui Iehova", și a purtat la subsolul paginii principale un citat din Isaia 43:12, care spune, în parte: "Astfel voi

sunteți martorii Mei”, spune Iehova.” Mai mult, revista a fost publicată **prima dată** în apărarea marelui altar de jertfă al lui Iehova, adică, în apărarea jertfei de răscumpărare a Fiului său Isus Cristos, singura victimă de sacrificiu acceptabilă pe acel altar. Ea a fost împotriva Baalismului modern și împotriva jertfelor lui umane și a materialismului său. – 1 Timotei 2:5, 6.

17. După toate dovezile această clasă a ”sclavului fidel și prevăzător” este slujitorul lui Iehova pe care El îl trimite, ca și în cazul lui Ioan Botezătorul, ”în spiritul și puterea lui Ilie”, să efectueze împlinirea finală a lui Maleahi 4:5, 6. Chiar și înainte ca Turnul de Veghe al Sionului să fie publicat în Iulie 1879, editorul ei și colaboratorii au fost interesați de profeția lui Maleahi referitoare la Ilie. Ei au crezut că ea (profeția) nu fusese împlinită complet în Ioan Botezătorul, ci că așa cum Ioan Botezătorul predicase prima venire a Domnului Isus Cristos, tot așa ar trebui să fie un premergător similar care să precedă a doua venire a lui Isus Cristos, de data aceasta în spirit. *

* Vezi cartea de 198 de pagini intitulată ”Trei lumi, și recolta acestei lumi”, publicată în Rochester, N.Y., în 1877, al cărei co-editor a fost C.T. Russell; paginile 120-124, sub ”Profetul Ilie”.

18. Numărul din Iunie 1881 al Turnului de Veghe, a conținut un articol din paisprezece paragrafe despre Ilie (paginile 5, 6). Numărul din Noiembrie 1883 a publicat articolul ”Ilie va veni mai întâi”, prezentând o comparație între Ilie și ”Biserică” și arătând totodată că clasa lui Ilie va avea de a face/va avea legătură cu o clasă a lui Elisei care va apărea mai târziu.

19. Oare drama profetică ca cea jucată de Ilie cel original și-a avut împlinirea ei antipică în clasa ”sclavului fidel și prevăzător”? Există fapte pe care le putem consulta pentru răspunsul Da!

20. Clasa ”sclavului fidel și prevăzător” de creștini a stârnit rapid ura clericilor Creștinătății, catolice și protestante, ilustrați de regina Izabela și de Irodiada, soția ilegală a lui Irod Antipa. Clasa modernă a lui Ilie a predat că:

21. Iehova Dumnezeu este Unul, și Isus Cristos este Fiul Său creat, iar spiritul sfânt este forța activă a lui Iehova, și prin urmare, doctrina trinității este necreștină și este într-adevăr de origine păgână. Mai mult, cuvântul evreiesc *Şeol* tradus ”iad” în diverse traduceri ale Bibliei înseamnă mormântul comun al omenirii moarte, care urmează să fie golit/eliberat sub regatul lui Dumnezeu prin învierea morților. El nu este un loc de chin veșnic înflăcărat, sulfuros, în care clericilor moderni ai lui Baal le place să-i ilustreze pe morții necreștini, fără biserică ca fiind torturați pentru toată eternitatea. Sfârșitul lumii înseamnă, nu distrugerea cu foc a pământului nostru, ci distrugerea sistemului lui Satan Diavolul, distrugere care va fi urmată de domnia lui Isus Cristos de un mileniu pentru a binecuvânta toate familiile pământului cu viață veșnică pe un pământ paradisiac. Congregația de 144 000 va domni cu Cristos ca regi și preoți în timpul domniei sale milenare asupra omenirii. Ca o fată fecioară, această congregație este dedicată să se căsătorească cu Cristos. Având în vedere acest lucru, unirea bisericilor care se declară creștine cu statul politic înseamnă adulter spiritual; ea înseamnă infidelitate față de Mirele Isus Cristos.

22. Astfel de învățături biblice de bază au lovit devastator chiar în temelile sistemelor religioase ale Creștinătății, catolice și protestantă. În sine, acest lucru a fost suficient pentru a supăra clerul religios. Însă oamenii onești, și în multe cazuri ”cei mai buni membri” ai bisericilor sectare, au acceptat aceste adevăruri ale Bibliei și au ieșit din jungla religioasă a Creștinătății, și s-au alăturat în răspândirea acestor adevăruri la alții prin viu grai și prin pagini tipărite. În felul acesta ei au găsit ușurare/eliberare din foamea spirituală

care a predominat în Creștinătate. Clasa Ilie a arătat spre această foamete ca fiind împlinirea lui Amos 8:11-14: ”Iată! Vin zile, zice Domnul Suveran Iehova, când voi trimite foamete în țară, dar nu foamete de pâine și nici sete de apă, ci de auzirea cuvintelor lui Iehova... Vor umbla înapoi și încolo ca să caute cuvântul lui Iehova, dar nu-l vor găsi... ei, care jură pe vinovăția Samariei [închinarea falsă] și spun: „Viu este dumnezeul tău [vițelul de aur], Dan!“ și „Vie este calea Beer-Șebeî [calea spre închinarea la vițel]!“ Vor cădea și nu se vor mai ridica”. Iehova Dumnezeu a trimis această foamete în Creștinătatea ipocrită prin faptul că a ascuns mesajul satisfăcător al Cuvântului său de clerul sectar, catolic și protestant. Toate acestea i-au supărat.

23. Ca și Ilie din vechime, rămășița creștină care nu și-a plecat genunchiul înaintea Baalismului modern sau care nu a acceptat închinarea la vițel, a putut spune: ”Viu este Iehova, Dumnezeu lui Israel, înaintea căruia stau, că în acești ani nu va fi nici rouă, nici ploaie, decât la cuvântul meu”. (1 Regi 17:1). Iehova a avut un ”popor adevărat pentru numele Său” pe toată perioada foametei din Creștinătate. Fiul lui Iehova Dumnezeu a avut o clasă a ”sclavului fidel și prevăzător” în domeniile Creștinătății. Din moment ce Stăpânul Isus Cristos numise această clasă ”sclav” să fie ”peste bunurile sale, pentru a le da hrana la vreme potrivită”, hrana spirituală care putea ușura foametea putea să vină doar prin acest singur ”canal”, această clasă ”sclav” numită, clasa Ilie. Ploaia și roua binecuvântării pentru popoarele Creștinătății nu putea să vină prin clerul care se închina la vițel, la Baal. Conducătorii politici ai Creștinătății, ca regele Ahab al Israelului, trebuiau să învețe acest fapt. Unirea sau colaborarea lor cu clerul, catolic și protestant, nu putea să aducă nici binecuvântare înviorătoare.

24. Condițiile religioase din Creștinătate nu s-au îmbunătățit, sau nu au stăvilit creșterea valului de necredință, sau nu au împiedicat izbucnirea Primului Război Mondial chiar în inima Creștinătății. În timpul foametei ei, clasa Ilie nu a dus lipsă de pâine spirituală, de apă și ulei. Iehova s-a îngrijit ca clasa Sa ”slujitoare” să fie hrănită pe săturate. Desigur, pentru clerul Creștinătății aceste mijloace de a câștiga susținerea spirituală au părut a fi necurate, ca și corbii care au adus lui Ilie pâine și carne lângă pârâul Cherit și ca acel ”câine dintre Neamuri”, văduva non-evreică din Sarepta de lângă Sidon al cărei vas mare cu făină și vas mic cu untdelemn au furnizat lui Ilie prima masă în casa ei și apoi nu s-au golit în mod miraculos atâta timp cât ea l-a ascuns pe Ilie de cei trimiși de regele Ahab. Turnul de Veghe al Sionului a publicat hrană biblică lunar pentru clasa Ilie.

25. În 1881, a fost înființată Societatea de tractate Turnul de Veghe al Sionului sub conducerea editorului Turnului de Veghe al Sionului. Pentru o lucrare și mai eficientă a devenit necesară constituirea acestei Societăți sub legile Statului Pennsylvania în 1884 și înființarea corporației legale cunoscută mai întâi ca Societatea de tractate Turnul de Veghe al Sionului, dar cunoscută acum la nivel mondial ca Societatea de tractate și Biblie a Turnului de Veghe din Pennsylvania. Pentru a extinde mai mult lucrarea care aducea eliberare din foametea spirituală a devenit oportun ca sediul Societății din Allegheny, Pennsylvania să fie transferat la Brooklyn, New York în 1909.

26. Prin această Societate a început să fie furnizată literatură religioasă din abundență sub formă de reviste, tractate, broșuri și cărți legate. Cele șase volume legate au devenit cunoscute ca Studii în Scripturi. Ele au apărut în următoarea ordine: Planul divin al veacurilor (1886); Timpul este aproape (1889), studiul ei VIII fiind intitulat ”Ilie va veni primul”; Să vină regatul Tău (1891); Ziua răzbunării (mai târziu, Bătălia

Armagedonului) (1897); Ispășire între Dumnezeu și om (1899); și Noua Creație (1904). Clerul Creștinătății a atacat vehement această hrană din Cuvântul lui Dumnezeu.

27. Ca și regina Izabela, care i-a ucis pe profeții lui Iehova în timpul foametei, clerul a încercat să ucidă reputația religioasă a Societății Turnului de Veghe și pe cea a rămășiței închinătorilor lui Iehova care lucrau cu Societatea pentru a răspândi vestea bună a regatului lui Dumnezeu și pentru a avertiza oamenii despre bătălia Armagedonului în care acest sistem lumesc vechi va fi distrus. Clerul Izabelei a făcut multe lucruri rele chiar și pentru cei care frecventau bisericile lor. Prejudiciul pe care ei l-au provocat a fost un mare obstacol pentru rămășiță, însă Iehova a protejat și a hrănit clasa "slujitorului" său loial. Ca și regele Ahab, aliații politici ai clerului au privit clasa Ilie ca pe un făcător de rele pentru Israelul spiritual nominal.

28. Cine este "canalul" lui Dumnezeu pentru servirea adevărului pur al Bibliei? Această întrebare a devenit o întrebare care a stârnit furie. Clerul religios l-a denunțat pe C. T. Russell și pe rămășița asociată cu el ca profeți falși needucați, fără pregătire teologică. La rândul ei, clasa "sclavului fidel și prevăzător" a evidențiat cu îndrăzneală că clerul Creștinătății nu avea ordinarea adevărată de la Dumnezeu pentru a fi predicatorii lui și prin urmare nu erau slujitorii unși cu spirit ai lui Dumnezeu. (Isaia 61:1-3). "Mulți slujitori care predică fără autoritate divină ar trebui să nu mai predice – Termeni nescripturali ai laicilor și clerului", citiți titlurile de pe prima pagină al Lunarului Studenților Bibliei, Volumul 5, Numărul 1. Au existat dezbateri religioase mari, agitate între reprezentanții ambelor părți. Cine este profetul adevărat, aprobat, trimis de Iehova Dumnezeu? Nu era vorba doar ca oamenii care ascultau să decidă, ci Dumnezeuul Atotputernic trebuia să indice acest lucru din cer. Cine este adevăratul Dumnezeu? Iehova, cel proclamat de clasa Ilie, sau zeitatea focului iadului, trinitară, a sectelor religioase ale Creștinătății? A fost nevoie de un test cu foc din cer pentru a dovedi acest punct foarte controversat.

29. Ilie, prin regele Ahab, a provocat pe cei patru sute cincizeci de profeți ai lui Baal din Israel la testul cu foc de pe muntele Carmel. Echivalentul modern al lui Ilie a provocat sutele de mii de clerici ai Creștinătății la un test în legătură cu conducătorii politici, patronii lor. Dovada sfârșitului "timpurilor Neamurilor" urma să fie un test care urma să necesite întâlnirea mai mult decât a unui singur om. O provocare în această chestiune a fost aruncată "profeților moderni ai lui Baal", care erau îngrijiți într-un mod special de Statul politic, regele Ahab cel modern. Încă din 1877 cartea Trei lumi, și Secerișul acestei lumi, al cărei co-editor a fost C. T. Russell, a spus, sub titlul "Timpurile Neamurilor", la pagina 83, paragraful 2, cu privire la răsturnarea regatului lui Dumnezeu în Israel:

"Prin urmare, în anul 606 î. Cr., regatul lui Dumnezeu s-a încheiat, diadema a fost înlăturată, și tot pământul a fost dat Neamurilor. 2520 de ani de la anul 606 î. Cr., urmau să se termine în anul 1914 d. Cr., sau la patruzeci de ani de la anul 1874; și acești patruzeci de ani în care am intrat urmează să fie un 'timp de necaz cum nu a fost niciodată de când există orice națiune'.

Pagina 189 a adăugat, cu privire la Luca 21:24, AV:

"Cele șapte timpuri profetice ale Neamurilor, sau 2520 de ani, sunt o perioadă lungă, și fără îndoială au început când regatul lui Dumnezeu, în linia lui David, s-a sfârșit, la începutul celor șaptezeci de ani de captivitate, sau anul 606 î. Cr. Și la fel de când a început secerișul erei evreiești și până în anul 70 d. Cr., a fost patruzeci de ani, tot așa acești 2520 de ani, sau 'timpuri ale Neamurilor' se întind de la anul 606 î. Cr., până în 1914 d. Cr., sau patruzeci de ani după 1874".

30. În afară de referirile repetate la anul 1914 d. Cr. în revista Turnul de Veghe, cartea Timpul este aproape, publicată în 1889, a abordat subiectul pe larg, în studiul IV, intitulat "Timpurile Neamurilor". Regele Ahab cel modern și regina Izabela, sau Statul și Biserica Creștinătății, au fost avertizați cu privire la anul critic 1914, când puterea pe care Iehova Dumnezeu a dat-o națiunilor Neamurilor de a conduce pământul fără interferențe din partea regatului lui Dumnezeu prin descendența regelui David urma să ia sfârșit. Conferința Internațională pentru Pace de la Haga din 1899 avusese drept rezultat înființarea Curții de la Haga pentru arbitraj internațional. Regele modern Ahab și regina Izabela și profeții lui Baal au contat pe această agenție făcută de om pentru a păstra pacea mondială și status-quo-ul după anul 1914.

31. Sosise anul zero al testului – 1914 d. Cr. În luna ianuarie al acelui an clasa Ilie a început să arate faimoasa Foto-Dramă a Creației, care, în patru expuneri a câte două ore fiecare, a prezentat scopul glorios al lui Dumnezeu, prin intermediul prelegerilor înregistrate, a imaginilor frumos colorate și a imaginilor video. Această Dramă a avertizat lumea despre apropierea timpului necazului așa cum nu mai avusese loc niciodată. (Daniel 12:1-4). Oamenii Creștinătății, în special rămășița de israeliți spirituali, au urmărit îndeaproape.

32. Clericii Creștinătății s-au pregătit pentru un triumf religios extraordinar având o pace mondială continuă, pentru care s-au rugat fervent dumnezeului lor, "dumnezeul acestei lumi". (2 Corinteni 4:4, AV). A existat un răspuns la rugăciunile lor? Nu! În 28 iunie a avut loc un asasinat de o importanță internațională. Apoi a urmat mobilizarea armatelor; iar în 28 iulie 1914 a izbucnit războiul în Creștinătate. Până la sfârșitul lunii septembrie, moment în care urmau să expire "timpurile Neamurilor" conform calendarului evreiesc sau biblic, nouă națiuni ale lumii erau deja în toiul războiului mondial.

33. În acel an rămășița israeliților spirituali a distribuit în Statele Unite ale Americii și în Canada mai mult de zece milioane de copii ale tractatului Lunarul Studenților Bibliei, Volumul 6, Numărul 1, cu articolul pe prima pagină "Sfârșitul lumii în 1914", și această distribuție a fost urmată de Volumul 6, Numărul 5, al Lunarului Studenților Bibliei care aborda subiecte precum "Necaz al Națiunilor înainte de Armagedon" și cauza mâniei lui Dumnezeu – aspectul profetic al Războiului European prezent și legătura lui cu marele Timp de Necaz. Președintele T. Woodrow Wilson al Statelor Unite ale Americii a cerut clericilor națiunii să facă din ziua de 4 Octombrie 1914, o zi de rugăciune pentru pace în Europa. La această cerere, președintele Societății Turnul de Veghe, Charles T. Russell, a răspuns așa cum a fost prezentat în numărul din 15 Octombrie 1914 al Turnului de Veghe:

"Președintele nostru onorabil, cu o intenție demnă de lăudat, a cerut tuturor oamenilor creștini să facă din ziua de 4 Octombrie o zi de rugăciune pentru pace în Europa. Cu toate acestea, nu putem fi de acord cu Președintele nostru Demn în această chestiune. Oricât de mult apreciem pacea - și noi am muncit toată viața să fim făcători de pace – nu putem să ne rugăm Atotputernicului să-și schimbe planurile pentru a se conforma celor ale Președintelui nostru Onorat.

"Timp de două mii cinci sute de ani Dumnezeu, prin profeții Bibliei, a spus poporului său despre acest război mare și despre Armagedonul și mai teribil care-l va urma; și putem noi oare să așteptăm ca El să-și schimbe programul la cererea noastră?

"Rugăciunile acestor milioane care se roagă pentru prosperitatea germanilor și exterminarea Aliaților, și rugăciunile altor milioane pentru succesul Aliaților și anihilarea germanilor, și rugăciunile Papei și ale

Președintelui nostru și ale altor oameni buni ca acest război îngrozitor să înceteze imediat nu vor primi răspuns, dacă citim corect Biblia...

”Timp de patruzeci de ani noi am proclamat acest război și rezultatul său glorios, prin predici, orale și tipărite, și în cărțile noastre despre studiul Bibliei în douăzeci de limbi. Acum, când a sosit anul acela și profetia se împlinește, am putea fi noi oare consecvenți dacă îi cerem Atotputernicului să-și schimbe programul? Nu! Mai degrabă, discursul nostru din 4 Octombrie a fost din cuvintele Stăpânului, cu privire la prezenta 'NELINIȘTE A NAȚIUNILOR, oamenii leșinând de frică în așteptarea acelor lucruri care vor veni pe pământ'. – Luca 21:25, 26.

”Discursul nostru a fost ținut în New York Temple City – cincisprezece mii de oameni au ascultat timp de două ore, și mulți au fost întorși”.

34. Profetii moderni ai lui Baal s-au rugat în mod serios pentru pace. Nici un semn de pace, nici un foc din cer, nu a venit ca răspuns la rugăciunile lor agonizante. După puțin timp, Papa Pius al Zecelea a murit, pe 20 August 1914. ”Se pare că izbucnirea Războiului Mondial în 1914 a grăbit moartea lui”, spune Enciclopedia Americană, Volumul 22, pagina 138, ediția din 1929. Succesorul lui, Papa Benedict XV, a făcut eforturi să pună capăt Primului Război Mondial curând după încoronarea sa în 6 Septembrie 1914, când a emis o enciclică către episcopii romano-catolici în care-i îndemna pe conducătorii politici să lase la o parte disensiunile. Chiar și pe 1 August 1917, el a emis nota sa faimoasă pentru pace; însă Primul Război Mondial a continuat până în 11 Noiembrie 1918. Rugăciunile clericilor religioși pentru pace s-au transformat în rugăciuni ca dumnezeul lor să binecuvânteze armatele luptătoare ale națiunilor lor în război. Nu a venit nici un foc simbolic din cer ca răspuns.

35. Cu toate acestea, pentru clasa Ilie focul din cer a continuat să cadă prin strângerea de dovezi că Timpurile Neamurilor se sfârșiseră în 1914 și că profetia Cuvântului lui Iehova era adevărată.

36. Când patru apostoli ai lui Isus Cristos i-au cerut un semn după care să știe că sfârșitul vechiului sistem era aproape și că El era prezent pe tronul regatului său, el a spus:

37. ”Se va ridica națiune contra națiune și regat contra regat, vor fi lipsuri de alimente și cutremure de pământ dintr-un loc în altul. Toate acestea sunt începutul durerilor. Atunci vă vor da necazului, vă vor omorî și veți fi urâți de toate națiunile din cauza numelui meu”. – Matei 24:7-9.

38. Pentru a împlini această profetie, Dumnezeu Atotputernic a oferit semnul prezis permițând acestui ”început al durerilor” să înceapă în anul prezis pe tărâmul națiunilor care au pretins sau susținut că sunt poporul Său, poporul lui Dumnezeu. Împlinirea acestui semn i-a redus la tăcere pe profetii lui Baal. Însă pentru clasa Ilie el a fost focul din cer de la Iehova. El (semnul) a dovedit că El domnea în cer și că acceptase sacrificiul închinării și slujbei oferite Lui de către rămășiță. Ei erau ”slujitorul” Lui adevărat, martorii Săi profetici adevărați. Rămășița închinătorilor lui a văzut și a înțeles semnul miraculos; și în uimire înaintea Lui ei au strigat: ”Iehova este adevăratul Dumnezeu! Iehova este adevăratul Dumnezeu!” – 1 Regi 18:39.

39. La 31 Octombrie 1916, Charles T. Russel a murit în timpul unui turneu de predicare. În scurt timp, J. F. Rutherford a fost ales la președinția Societății Turnului de Veghe. Acum, dovada sfârșitului Timpurilor Neamurilor ca semn din cer a devenit mai impresionantă când a șaisprezecea națiune, Statele Unite ale Americii, a intrat în conflictul mondial pe 6 Aprilie 1917. După ce Iehova răspunsese lui Ilie cu foc din cer, Ilie ucisese pe toți profetii lui Baal ca slujitori ai dumnezeului fals, Baal, Satan Diavolul. Tot astfel, în Iulie

1917, a început măcelul profeților moderni ai lui Baal în Creștinătate prin publicarea cărții Misterul Încheiat. Aceasta a fost prezentată ca al șaptelea volum al Studiilor în Scripturi, și a oferit o explicație a celor două cărți biblice profetice, Revelația și Ezechiel, așa cum au fost înțelese atunci.

40. Lucrarea de măcelărire pe care această carte urma s-o provoace clerului Creștinătății implicat în război poate fi înțeleasă din astfel de titluri ale cărții ca: Cele șapte plăgi ale Ecleziasmului; Ultima opoziție a Papalității; Căderea Ecleziasmului; Lupta oarbă a Creștinătății; Ecleziasmii ipocriți; Murdărirea Protestantismului; Creștinismul va fi distrus; Biserica și Statul decad împreună; Creștinătatea nu va rezista; Căderea completă a Creștinătății; De ce trebuie să piară Ecleziasmul. Pentru Dumnezeu clerul a devenit ca mort, ucis de Cuvântul Său. – Osea 6:5.

41. După ce Ilie ucisese pe profeții lui Baal, s-a suit pe vârful Muntelui Carmel și s-a rugat pentru ploaie. Un nor de ploaie a apărut și a venit deasupra capului și a avut loc o ploaie mare. În mod corespunzător, o mare binecuvântare spirituală a fost turnată pe 24 Februarie 1918, care a crescut ca proporții pe măsură ce au trecut anii. Aceasta a fost când președintele de atunci al Societății Turnului de Veghe, J. F. Rutherford, a ținut discursul celebru în Los Angeles, California, despre subiectul senzațional "Lumea s-a sfârșit – Milioane care trăiesc acum pot să nu moară niciodată". Acest discurs a întărit speranța că oamenii pământului asemănători oilor care se vor întoarce la Iehova și la neprihănirea Lui vor fi ascunși în timpul luptei apropiate a Armagedonului și vor supraviețui în lumea nouă dreaptă a lui Dumnezeu cu oportunitatea ei minunată pentru viață veșnică pe un pământ paradis guvernat de regatul lui Dumnezeu. Acest anunț remarcabil a devenit tema pentru vorbitorii publici ai rămășiței în anii următori, pe tot pământul.

42. În mod întâmplător, chiar înainte de acest discurs, numărul din 15 februarie 1918 al Turnului de Veghe a publicat un articol de fond/principal cu următoarele subtitluri: Ultima lucrare a Bisericii; Ioan Botezătorul – un tip/model; Experiențele lui Ilie și Elisei – tipice; Semnificația mantalei lui Ilie. Acest lucru a dezvăluit cât de intens era interesul rămășiței fidele a Israelului spiritual despre acest subiect în acel moment critic.

43. Acum era ca și cum Ioan Botezătorul spunea modernului Irod Antipa, elementul politic al Creștinătății: 'Nu este legitim să ai elementul ecleziastic, clerul Creștinătății, ca soție a ta printr-o uniune sau cooperare a Bisericii cu Statul'. Aceasta înseamnă adulter spiritual, condamnat de Iehova Dumnezeu, la fel ca și incestul și adulterul când Irod Antipa care era deja căsătorit s-a însurat cu nepoata sa vitregă Irodiada, care ea însăși era deja căsătorită cu unchiul ei vitreg Irod Filip, fratele vitreg al lui Irod Antipa. Pentru această denunțare, Irodiada i-a purtat pică lui Ioan Botezătorul și a profitat de soțul ei nelegitim, Irod Antipa, pentru a-l decapita pe Ioan în timp ce era în închisoare. O regină anterioară în Israel, Izabela, soția regelui Ahab, a arătat același spirit criminal față de profetul Ilie. Prin zeii ei ea a jurat să-l omoare, la fel cum și el îi ucisese pe profeții dumnezeului ei, Baal. Atunci Ilie a simțit că trebuie să fugă ca să-și scape viața.

44. Izabela modernă, partenerii clericali ai elementului politic al Creștinătății, a fost înfuriată de condamnarea Bisericii și Statului și de expunerea clerului ca fiind adulteri spirituali setoși de sânge. Ea a avut ocazia de a profita de războiul Creștinătății pentru a-și vărsa mânia pe clasa Ilie, clasa "sclavului fidel și prevăzător". Ea s-a folosit de soțul ei regal, forțele politice ale Creștinătății, pentru a acuza membrii clasei Ilie ca fiind trădători, că au ajutat dușmanul, că au conspirat împotriva guvernării politice pentru a

împiedica câștigarea războiului. Mare a fost satisfacția Izabelei când concubinele ei politice au interzis literatura biblică a clasei Ilie și când i-au aruncat pe mulți din aceștia în închisoare. Acest lucru a atins punctul culminant când ofițerii și alți slujitori proeminenți ai Societății Turnului de Veghe au fost condamnați la anii mulți de detenție într-un penitenciar federal.

45. Clasa Izabela a stârnit, de asemenea, mulțimi împotriva clasei Ilie. Ea a folosit influența și mijloacele pe care le-a avut în orice mod posibil pentru a opri lucrarea clasei Ilie și pentru a scoate din existență pe acești martori ai lui Iehova. Lucrarea clasei Ilie a fost secerată/doborâtă mult. În acele condiții, sediul general al Societății a fost mutat din Brooklyn înapoi în Pittsburgh, într-un loc mic. Însă prin protecție divină revista Turnul de Veghe și Vestitorul Prezenței lui Cristos a continuat să fie publicată bilunar. Nu a ratat nici un număr. Ea a fost ca turta fierbinte și ulciorul cu apă pe care îngerul lui Iehova le-a dat lui Ilie când fugea spre sud, din Beerșeba din Iudeea spre Muntele Horeb din Arabia.

46. Pentru mai bine de patruzeci de zile Ilie a fost un fugar din Israel și a fost inactiv față de țara lui Israel. Pentru Izabela, el era ca și mort, întocmai cum profetul Moise era mort față de Egipt în timpul celor patruzeci de ani de exil în țara Madian. Tot astfel, când a sosit punctul culminant al persecuției în primăvara anului 1918, lucrarea de mărturie a clasei "sclavului", rămășița, era ucisă, după toate aparențele exterioare, ca și Ioan Botezătorul. Clasa Ilie a fugit de frică. Ca și Ilie din vechime, ei au devenit foarte neconsolați, nesiguri de viață, gândind că sfârșitul existenței și al lucrării era aproape. Acesta a fost în special cazul din moment ce rămășița era parte a clasei fecioarei căsătorită cu Cristos ca Mireasă a Lui și ea eșuase să-și dea seama de speranța ei de a fi glorificată la viață cerească cu el atât în anul 1914, cât și acum în 1918. Acest lucru este în acord cu Revelația 11:2-8:

"Dar curtea din afara sanctuarului templului dă-o deoparte și n-o măsură, pentru că a fost dată națiunilor, iar ele vor călca în picioare orașul sfânt patruzeci și două de luni. Și pe cei doi martori ai mei îi voi pune să profetească o mie două sute șazeci de zile, îmbrăcați în pânză de sac'. Ei sunt simbolizați de cei doi măslini și de cele două lampadare și stau în picioare înaintea Domnului pământului. Dacă vrea cineva să-i vatăme, le iese foc din gură și-i mistuie pe dușmanii lor, iar, dacă ar vrea cineva să-i vatăme, va trebui să fie omorât în același fel. Ei au autoritatea să închidă cerul ca să nu cadă ploaie în zilele profetirii lor, au autoritate asupra apelor ca să le prefacă în sânge și au autoritate să lovească pământul cu tot felul de plăgi ori de câte ori doresc. Când își vor termina mărturia, fiara care se ridică din abis va porni război împotriva lor, îi va învinge și îi va omorî, iar cadavrele lor vor fi pe drumul cel mare al marelui oraș care, în sens spiritual, se numește Sodoma și Egipt, unde și Domnul lor a fost ținut pe stâlp".

47. Cei "doi martori" preziși aici au arătat spre rămășița martorilor unși ai lui Iehova, prefigurați de cei doi profeți, Moise și Ilie, care apăruseră în viziune când Isus a fost transfigurat/schimbă la față. Ioan Botezătorul nu a făcut nici un miracol, însă Moise și Ilie au făcut miracole ca cele descrise. Amândoi au fost în pericol de a fi omorâți violent și au fugit, însă au fost trimiși înapoi în slujirea profetică de către Iehova Dumnezeu. Miracolele pe care cei "doi martori" le fac în împlinirea viziunii profetice sunt de natură spirituală. În primăvara anului 1918 "fiara", cea descrisă în Revelația 13:1, 2, ca ridicându-se din "abisul" mării, adică, organizația pământească vizibilă a lui Satan Diavolul, a ucis lucrarea de mărturie în prezentarea ei publică liberă. Astfel ea stă ca decapitată, ca Ioan.

48. Acel Șarpe Mare, Satan Diavolul, și-a pus în cap să zdrobească călcâiul celor rămași din sămânța promisă a "femeii" lui Dumnezeu. Persecuția sa asupra clasei "celor doi martori" a fost prezisă de Isus

Cristos ca parte a dovezilor care demonstrează că Timpurile Neamurilor se sfârșiseră în 1914 și că El era prezent într-un mod invizibil în regatul Său și că acest sistem lumesc vechi era în "timpul sfârșitului" său. (Matei 24:9-13; Daniel 12:1-4). Lucrarea de mărturie a fost supusă astfel rușinii publice, ca și cum stătea moartă în stradă.

49. Eșuase lucrarea lui Ilie cel modern? Nu; așa cum nu eșuase nici lucrarea lui Ioan Botezătorul, împlinitorul tipic al profeției lui Ilie, din cauza decapitării sale. Așa cum a fost prezis, Ioan Botezătorul, înainte de moartea sa violentă, mersese înaintea lui Iehova pentru a pregăti căile Lui. Isus a spus că Ioan era "mesagerul" prezis în Maleahi 3:1: "Iată că îl trimit pe mesagerul meu, iar el va pregăti calea înaintea mea. Și, pe neașteptate, va veni la templul Său adevăratul Domn, pe care-l căutați, și mesagerul legământului, în care vă găsiți plăcerea. Iată! El va veni negreșit, spune Iehova al armatelor." Ioan l-a botezat în apă pe Isus, "mesagerul legământului", care a venit în numele lui Iehova. Acest botez în apă a fost urmat de ungerea lui Isus cu spirit sfânt. Acest lucru s-a întâmplat cu trei ani și jumătate înainte ca Isus să intre în Ierusalim "în numele lui Iehova" și pe neașteptate a venit la templul tipic de acolo și l-a curățat. Astfel, până când Ioan a fost decapitat, Ioan a lucrat să "pregătească un popor pentru Iehova", și pe aceștia i-a întors la Fiul lui Iehova, Isus Cristos.

50. În timpurile moderne, în împlinirea lui Maleahi 3:1 la o scară globală, rămășița martorilor unși ai lui Iehova a servit ca mesagerul Lui pe pământ. Ei au "curățat o cale" înaintea Lui, înainte ca el să vină cu "mesagerul legământului" la templul spiritual pentru curățirea lui și pentru executarea judecății.

51. În 1914, s-au sfârșit Timpurile Neamurilor, după cum a fost semnalat de Primul Război Mondial, și Iehova Dumnezeu l-a instalat pe Fiu Său ceresc Isus Cristos pe tron pentru a domni în mijlocul dușmanilor săi. Această dată 1914, așadar, este paralelă cu data ungerii lui Isus, anul 29 d. Cr., de a predica "regatul cerurilor" ca apropiindu-se, și de a spune: "Regatul lui Dumnezeu este în mijlocul vostru". (Luca 17:21).

52. Trei ani și jumătate din anul 29 d. Cr. până în anul 33 (timpul paștelui din primăvară) își găsesc paralela modernă trei ani și jumătate din toamna anului 1914 până în paștele din primăvara anului 1918. În acel an rămășița martorilor unși au respectat cina anuală a Domnului în ziua de marți, 26 Martie, în întreaga lume. Evenimentele care urmau să aibă loc în acel timp marcat trebuiau să corespundă cu cele ale timpului paralel din 33, și anume, Iehova cu "mesagerul legământului" trebuia să vină în mod invizibil la templul său spiritual pentru a-l curăța și judeca.

53. Isus, ca "piatra" vie respinsă, a fost ucis la scurt timp după ce a curățat templul din Ierusalim și după ce a celebrat și instituit cina Domnului cu apostolii săi fideli. Într-un mod asemănător, după celebrarea cinei Domnului în 1918, cei "doi martori" ai lui Iehova au fost respinși și uciși de elementul politic al Creștinătății încurajat de cler, catolic și protestant, Izabela și Irodiada cea modernă. Cu toate acestea, calea fusese pregătită înaintea lui Iehova, înainte ca el să vină însoțit de "mesagerul legământului", Isus Cristos, la templul spiritual în primăvara anului 1918. Până atunci fusese pregătit "un popor pregătit" pentru numele lui Iehova. Aceștia au fost membrii ai templului spiritual al lui Iehova Dumnezeu, cărora li s-a aplicat întrebarea: "Nu știți că voi sunteți templul lui Dumnezeu, și că spiritul lui Dumnezeu locuiește în voi?...templul lui Dumnezeu este sfânt, iar acest templu sunteți voi" (1 Corinteni 3:16, 17). Venirea lui Iehova la templu a însemnat un timp de judecată pentru ei, însă pentru purificarea lor. "Este timpul fixat", spune 1 Petru 4:17, "ca judecata să înceapă cu casa lui Dumnezeu". Rezultatul judecății urma să

demonstreze că premergătorul promis nu servise în zadar. El pregătise calea, pentru ca Iehova să aibă "un popor pentru numele Său", un popor pregătit să treacă prin judecată cu credincioșie.

ÎNTREBĂRI

1. (a) Pentru ce trebuie să-și facă socotelile această lume veche? (b) Conform cărei legi infailibile trebuie să se întâmple aceasta?
2. (a) Pe cine a crezut această lume că poate să-l batjocorească, contrar căror reguli scripturale? (b) De ce fel de zi se apropie foarte repede această lume?
3. Cum a fost făcută mai pozitivă certitudinea venirii acestei zile, și aceasta în împlinirea cărui avertisment profetic?
- 4, 5. (a) Cine a fost Ilie cel original, și în ce măsură a fost împlinită profeția trimiterii lui Ilie în primul secol al Erei noastre Comune? (b) Ce întrebare se ridică în ziua noastră cu privire la Ilie care urmează să fie trimis?
6. În al cui nume trebuie să vină acest premergător, de ce naționalitate trebuie să fie el, și în zilele a cât de mulți închinători ai lui Iehova Dumnezeu trebuie să vină el?
7. Cine susține a fi Israelul spiritual azi, și ce situație în privința martorilor lui Iehova în Israelul spiritual de astăzi marchează ca fiind timpul potrivit pentru venirea lui Ilie?
8. (a) Potrivit pretenției/afirmației Creștinătății de azi, ce ar trebui să fie ea pentru a împlini cuvintele lui Iehova față de Israel prin Isaia? (b) Cum a fost ea asemănătoare regatului format din zece triburi al lui Israel în încercarea de a-l sluji pe Dumnezeu?
9. Cum au fost clericii Creștinătății ca Izabela, și ce a însemnat aceasta pentru sectele religioase ale Creștinătății?
10. Când vine un război internațional, ce fapte devin evidente despre acele secte în ceea ce privește legăturile, supunerea și sacrificarea lor?
11. Cum altfel a arătat clerul Creștinătății baalismul său, și de ce fel de adulter este el vinovat?
12. Cu toate acestea, ce rămășiță există în domeniul Creștinătății astăzi, și sub ce figură de stil a prezis Isus această rămășiță în profeția sa despre încheierea acestui sistem de lucruri?
13. Cine a fost acel "scav fidel și discret" care a fost numit astfel în țara Israel în urmă cu nouăsprezece secole, și ce grup astăzi este într-o poziție similară?
14. Cum a răspuns Turnul de Veghe al Sionului și Vestitorul Prezenței lui Cristos în ceea ce privește identitatea acelu "scav", în numărul său din Octombrie 1880, prin stiloul unuia din colaboratorii săi?
15. Chiar de la începutul acestei reviste cum s-au arătat a fi susținătorii ei servul unit al lui Iehova Dumnezeu?
16. (a) Ce dovadă există astăzi care arată dacă Iehova a fost susținătorul acestei reviste? (b) Cum a fost poziția ei pentru Iehova arătată mai mult din 1 Martie 1939 înainte, și, în ceea ce privește sacrificiile, care a susținut-o de la început?
- 17, 18. (a) Cine, așadar, este slujitorul pe care l-a trimis Iehova, așa cum l-a trimis și pe Ioan Botezătorul? (b) Ce interes în împlinirea modernă a profeției lui Maleahi cu privire la Ilie a fost arătat de editorul și colaboratorii înainte și după ce a început Turnul de Veghe al Sionului?

19. A avut drama profetică a lui Ilie împlinire modernă? Dacă da, în cine?
- 20, 21. (a) Mânia căror oameni iluștrați de Izabela și Irodiada a stârnit-o clasa "sclavului"? Aceasta a fost pentru că clasa Ilie a învățat care doctrine?
22. (a) De ce au fost supărați clericii Creștinătății de această învățătură și efectele ei? (b) Ce ușurare/eliberare din foamete au primit oamenii prin acceptarea și răspândirea acestor adevăruri?
23. (a) Cum a putut să preia această rămășiță creștină cuvintele lui Ilie din 1 Regi 17:1 cu privire la ploaie și rouă? (b) În această legătură, ce fapt au trebuit să învețe conducătorii politici ai Creștinătății în ceea ce privește clerul?
24. În timpul foametei spirituale a Creștinătății cum a fost hrănită clasa Ilie, și cum au privit clericii Creștinătății mijloacele de susținere spirituală?
25. Ce Societate a fost înființată în 1881, și pentru o eficacitate sporită ce s-a făcut cu privire la această Societate în 1884 și în 1909?
26. Ce a fost turnat prin această Societate, și cum s-au exprimat clericii despre astfel de lucruri vărsate?
27. Cum a acționat clerul ca Izabela, ucigașul profeților lui Iehova, și cum au privit aliații politici ai clerului clasa Ilie?
28. (a) Ce a devenit o întrebare care a stârnit furie, și ce au spus fiecare din părțile opuse despre acest lucru? (b) Cum trebuia să se răspundă cu autoritate la întrebările legate de calitatea de profet și de zeu?
29. (a) Pentru a corespunde cu provocarea lui Ilie față de profeții lui Baal, la ce test a provocat clerul clasa Ilie în legătură cu clasa modernă a lui Ahab? (b) Încă din ce an și în care publicație fusese pusă baza pentru acest test?
30. (a) Cum au fost ținuți în alertă Ahab cel modern și Izabela în ceea ce privește anul critic? (b) Pe ce s-au bazat ei pentru a păstra pacea mondială și situația normală dincolo de anul critic?
31. În anul critic ce a început să arate clasa Ilie, pentru a atrage atenția asupra apropierii a ce anume?
32. (a) Care a fost rugăciunea clericilor la dumnezeul lor pentru 1914? (b) În schimb, care a fost situația în Creștinătate la sfârșitul Timpurilor Neamurilor în acel an?
33. (a) În acel an, ce tractate remarcabile au distribuit israeliții spirituali în milioane de copii? (b) Ce cerere în numele zilei de 4 Octombrie 1914 a făcut Președintele Wilson, și cum a răspuns președintele Societății Turnul de Veghe, și de ce?
34. Ce răspuns la rugăciunile și eforturile pentru pace internațională, în special de către papi, a existat, pentru a servi ca foc din cer?
35. Pentru cine a căzut focul simbolic din cer, și în ce fel?
- 36, 37. Ca răspuns la întrebarea despre dovada încheierii acestui sistem de lucruri și despre prezența sa regală, care a fost prima parte a dovezii pe care a dat-o Isus?
38. Ce a constituit împlinirea acestei profeții la timp pentru clasa Ilie, și ce a strigat, de fapt, rămășița închinătorilor lui Iehova?
39. (a) Ce schimbare a avut loc în/la președinția Societății Turnului de Veghe, și cum a devenit mai impresionantă dovada sfârșitului Timpurilor Neamurilor la scurt timp după aceea? (b) În acel an, ce a început care a putut fi comparat cu măcelărirea de către Ilie a profeților lui Baal?
40. Din care titluri ale capitolelor cărții Misterul Încheiat poate fi înțeleasă maniera măcelului?

41. După ce Ilie a ucis pe profeții lui Baal, ce a venit ca răspuns la rugăciunile lui, și ce a început în 1918, pentru a corespunde cu aceasta?
42. Chiar înainte de aceasta, ce a publicat Turnul de Veghe pentru a arăta interesul rămășiței în/față de drama profetică de demult?
43. (a) Cum a fost acum ca și cum drama profetică a lui Ioan Botezătorul și Irod Antipa a fost rejucată? (b) Cum a arătat Irodiada și regina Izabela un spirit ucigaș similar?
44. De ce a profitat Izabela modernă pentru a-și vărsa răzbunarea, și de ce s-a folosit de concubinele sale politice pentru a face clasei Ilie?
45. (a) Cum a încercat clasa Izabela să distrugă pentru totdeauna pe acești martori ai lui Iehova, și ce s-a simțit sediul general al Societății obligat să facă? (b) Ce a continuat să fie furnizat, ca turtele și apa furnizate pentru Ilie cel fugar?
46. (a) Pentru cât timp a fost fugar Ilie din Israel și ca mort/inexistent pentru Izabela? (b) Cum a intrat clasa Ilie într-o stare de moarte similară în 1918, și cum a fost acest lucru în acord cu Revelația 11:2-8?
47. (a) Pe cine ilustrează cei "doi martori", și de ce? (b) Când au fost uciși cei "doi martori" în/ca împlinire modernă, și cum?
48. Ce și-a pus în cap Șarpele cel mare să facă, și persecuția lui a fost prezisă ca parte a dovezii pentru a demonstra care fapte importante?
- 49, 50. (a) În ceea ce privește faptul dacă lucrarea lui Ilie eșuase sau nu, ce asigurare avem din lucrarea lui Ioan Botezătorul? (b) Ca și Ioan Botezătorul, cum servise rămășița unsă în împlinirea lui Maleahi 3:1?
- 51, 52. (a) La determinarea timpului pentru venirea lui Iehova la templu cu Mesagerul Său, ce dată modernă ar corespunde cu anul 20 d. Cr., și de ce? (b) Ce dată ar fi, așadar, paralelă anului 33 d. Cr., și ce eveniment ar fi potrivit să aibă loc atunci?
53. (a) Pentru a compara experiența lui Isus, ce s-a întâmplat celor "doi martori" după celebrarea cinei Domnului din anul 1918? (b) Cu toate acestea, ce lucrare prezisă fusese îndeplinită înainte de acel moment?

CAPITOLUL 17

ÎNSĂRCINAREA ȘI INSTRUIREA UNUI SUCCESOR

Când Ilie a fugit de mâna reginei Izabela a lui Israel, a simțit că era timpul ca Iehova să-i ia viața. El a simțit că zelul său aprins pentru Iehova fusese în zadar. El a fugit, nu în Egipt, ci la ”muntele lui Dumnezeu”, la muntele Horeb în Arabia. Însă lucrarea lui Ilie în Israel nu s-a terminat.

2. La Horeb, Iehova l-a vizitat pe Ilie, așa cum îl vizitase pe păstorul Moise. ”Ce faci tu aici, Ilie?” Nimic decât să scape de moarte din mâinile inamice. Iehova l-a servit apoi pe Ilie cu o serie de demonstrații: un vânt puternic, un cutremur, apoi un foc. Însă Iehova nu era în aceste manifestări puternice. După aceea a fost o glas domol, liniștit. Cu acel glas calm, liniștit Iehova l-a însărcinat pe Ilie să facă o lucrare specială în interiorul și în afara Israelului: să-l ungă pe Hazael ca rege peste Siria; să-l ungă pe Iehu, nepotul lui Nimși, ca rege peste Israel; și să-l ungă pe Elisei, fiul lui Șafat, ca succesor al său, ”ca profet în locul tău”. Această însărcinare pentru o lucrare mai importantă l-a reanimat pe Ilie din sentimentul său de înfrângere. Următorul loc în care-l localizează Biblia este înapoi în Israel, în teritoriul său natal din Galaad, ungându-l acolo pe Elisei.

3. În împlinire modernă, lucrarea Ilie nu a fost terminată în 1918, iar clasa Ilie nu a fost scoasă din scenă. În primăvara aceluia an Iehova, însoțit de ”mesagerul legământului”, a venit la templul Său spiritual să-l curețe și să-l judece.* Fugind de regina Izabela modernă în acel an, clasa Ilie a fugit spre/la o întâlnire cu Iehova Dumnezeu la templul său spiritual, la ”muntele lui Dumnezeu”. Ei nu aveau de gând să fie scoși din serviciul activ al lui Dumnezeu chiar în inima Creștinătății.

*Vezi cartea *Puteți supraviețui Armagedonului în Noua Lume a lui Dumnezeu*, Capitolul 6, intitulat ”Adonai vine la Templul Său”, publicată de Societatea Turnul de Veghe și Tractate ale Bibliei în 1955.

4. Primul Război Mondial s-a sfârșit în 11 Noiembrie 1918. S-a instalat pacea. Acum, nu cu manifestările terifiante ale forțelor naturale așa cum le experimentase Moise și Israelul la Muntele Horeb la primirea Celor Zece Porunci, ci în liniștea primului an după război, anului 1919, a venit ”glasul liniștit și domol” din paginile domoale ale Cuvântului scris al lui Dumnezeu, pagini acum iluminate și mai mult de lumina împlinirii recente a profețiilor. Înapoi la treabă, în interiorul Creștinătății, da, în afara Creștinătății! Aceasta a fost însărcinarea lui Iehova pentru clasa Ilie. Să ungă pe Hazael, Iehu, Elisei! Și apoi, pentru a asigura clasa Ilie întocmai cum îl asigurase pe Ilie cu mult timp înainte, Iehova a răspândit o mare lucrare de slujire înaintea clasei Ilie, spunând: ”Și am lăsat în Israel șapte mii de bărbați, toți genunchii care nu s-au plecat înaintea lui Baal și toate gurile care nu l-au sărutat”.

5. În 25 Martie 1919, președintele Societății Turnului de Veghe, împreună cu colegii săi prizonieri, a fost eliberat din penitenciarul federal pe cauțiune. Ei s-au întors la Brooklyn, New York. În 14 Mai, au fost achitați de acuzațiile false izabeliene, pentru că condamnările lor au fost abrogate de Curtea Federală. Acum au fost restaurate condițiile și facilitățile pentru ca lucrarea lui Ilie să meargă înainte. În numerele din 1 și 15 August, 1919, Turnul de Veghe, în cele două editoriale ale sale intitulate ”Ferice de cei fără teamă” a arătat spre o extindere a lucrării pe pământ pentru rămășița unsă. El (Turnul de Veghe) a folosit drama profetică a lui Ilie și Elisei ca bază pentru această perspectivă. A fost ținut un congres internațional al

acestor studenții ai Bibliei între 1-8 Septembrie 1919, la Cedar Point, Ohio. Miercuri după-amiaza, 3 Septembrie, Președintele J. F. Rutherford a vorbit pe larg pe tema Ilie și Elisei și a încurajat pe participanții de la congres să nu se teamă de lucrarea care era în față. Totuși, s-a indicat probabilitatea unui sfârșit timpuriu al lucrării viitoare cu remarcile:

”Termenul lume înseamnă ordine a lucrurilor. Noi suntem martori ai dispariției ordinii vechi și a apariției celei noi...Suntem încrezători că sfârșitul călătoriei bisericii este aproape și că în scurt timp toți membrii ei vor fi luați de pe pământ; că timpul necazului care este acum peste lume va înceta atunci și, Soarele Neprihănirii, ridicându-se cu vindecare în razele sale, va aduce mângâiere, pace și binecuvântări oamenilor”.

6. Vineri după-amiază, 5 Septembrie, Președintele Rutherford a anunțat publicarea viitoare a unei reviste ca și tovarăș pentru Turnul de Veghe, și anume, Epoca de Aur (actualmente Treziți-vă!) pentru a fi un instrument adițional pentru lucrarea mare din viitor.

7. Duminică, 7 Septembrie, ora 15:00, Președintele Rutherford a vorbit unei audiențe de aproximativ 7 000 de oameni despre subiectul ”Speranța pentru omenirea neputincioasă”. Deja clerul izabelian al Creștinătății se declarase în favoarea celui idol internațional, Liga Națiunilor. Rutherford, potrivit raportului din Star-Journal din Sandusky (Ohio) din data de 8 Septembrie, ”a afirmat atunci că nemulțumirea Domnului se va revărsa în mod sigur asupra Ligii, pentru că membrii clerului – Catholic și Protestant – pretinzând a fi reprezentanții lui Dumnezeu, au abandonat planul Lui și au aprobat Liga Națiunilor, aclamând-o ca o expresie politică a regatului lui Cristos pe pământ.” – Vezi Turnul de Veghe din 1 Octombrie 1919, paginile 291-299.

8. Rămășița de martori unși a fost foarte mângâiată, da, mișcată de/la perspectiva unei activități creștine mai intense înainte de bătălia Armagedonului. Ca în viziunea lui Isaia despre Iehova Dumnezeu la templul din Ierusalim, ca răspuns la întrebarea lui Dumnezeu: ”Pe cine să trimit, și cine va merge pentru noi?”, ei au preluat răspunsul lui Isaia și au spus: ”Iată-mă! Trimite-mă!” (Isaia 6:1-8). Toate acestea au avut un efect revitalizant pentru rămășița unsă supraviețuitoare. Cum s-ar spune, ei au fost ridicați din morți. În ei s-a împlinit viziunea profetică din Revelația 11:11-13 cu privire la cei ”doi martori” zăcând morți pe drumul orașului:

”După cele trei zile și jumătate, în ei a intrat spirit de viață de la Dumnezeu și s-au ridicat în picioare, iar cei care îi vedeau au fost cuprinși de o mare teamă. Și ei au auzit un glas puternic din cer care le zicea: „Urcați aici!” Atunci au urcat la cer într-un nor, iar dușmanii lor i-au văzut. În ceasul acela a fost un mare cutremur de pământ, iar o zecime din oraș a căzut. Șapte mii de oameni au fost omorâți de cutremur, iar ceilalți s-au înspăimântat și i-au dat glorie Dumnezeului cerului.”

9. Cu vigoare, bucurie și neînfricare, lucrarea a mers înainte în numele celor șapte mii din Israelul religios a căror genunchi nu se plecase înaintea lui Baal și ale căror guri nu sărutaseră chipul lui. Rămășiței unse i-a fost dat să înțeleagă că lucrarea Elisei nu va fi făcută după ce clasa Miresei va fi părăsit pământul pentru a se uni cu Mirele ei, ci era o lucrare care trebuia făcută de însăși rămășița unsă fidelă. Cu toate că mesajul ”Milioane care trăiesc acum nu vor muri niciodată” a fost reînnoit și a continuat să fie predicat și publicat, totuși lucrarea principală a fost centrată pe strângerea tuturor israeliților spirituali rămași,

simbolizați de cei "șapte mii" anti-baaliști în Israelul antic. Așa cum Ilie l-a uns sau însărcinat pe Elisei din Galaad pentru a fi succesorul său, tot așa clasa Ilie îi însărcina acum pe cei care desfășoară lucrarea Elisei astăzi. Așa cum Elisei a slujit lui Ilie și "a turnat apă pe mâinile lui Ilie", tot așa cei care desfășoară lucrarea Elisei astăzi au servit cu rangul clasei Ilie și au primit instruire teocratică pentru a îndeplini orice însărcinare pe care le-ar fi lăsat-o clasa Ilie. – 2 Regi 3:11.

10. Ilie cel de demult și-a reluat, de asemenea, asocierea cu "fii profeților", care erau în grupuri în locuri ca Ierihon, Betel și Ghilgal, lângă Betel. În timpurile moderne clasa Ilie a organizat ceea ce se numeau "școli ale profeților" pentru a pregăti vorbitori publici în Biblie. Însă după anul 1919 clasa Ilie acordat atenție pregătirii *tuturor* membrilor rămășiței unse pentru a se implica în lucrarea profetică prezisă în Ioel 2:28, 29.

11. Acea profeție a prezis că, ca rezultat al turnării de către Iehova a spiritului său peste orice fel de carne în zilele din urmă, "fii voștri și fiicele voastre vor profeti...Și chiar și peste servitori și peste servitoare voi turna spiritul meu în zilele acelea". Atât femeile, cât și bărbații au fost instruiți să predice mesajul Regatului din casă în casă, în stil apostolic. În acest scop întâlnirea de Rugăciune, Laudă și Mărturie de la mijlocul săptămânii a fost schimbată în cele din urmă într-o întâlnire săptămânală de Serviciu. Începând cu anul 1920, clasa unsă Ilie a văzut că însărcinarea ei a fost să îndeplinească particularitatea din dovada modernă care arată că trăim "timpul sfârșitului", și anume, Matei 24:14, care profetește: "Această veste bună despre regat va fi predicată pe tot pământul locuit ca mărturie pentru toate națiunile. Și atunci va veni sfârșitul."

12. Apoi a fost pus un mare accent pe chestiunea vitală de a face roadele Regatului. Creștinătatea făcea roadele unei organizații de pace creată de om. Prin adoptarea Ligii Națiunilor ea respinsese Piatra regală care fusese pusă în Sionul ceresc. Acum, mai mult ca niciodată, a fost pusă obligația asupra rămășiței unse de a se dovedi "o națiune care face roadele [Regatului]". (Matei 21:43). Ca și Israelul antic, Creștinătatea, care pretinde a fi "vița" spirituală a lui Dumnezeu, făcuse doar "struguri sălbatici". (Isaia 5:1-7). Isus Cristos și congregația sa adevărată erau vița adevărată, al cărei Viticultor era Iehova. (Ioan 15:1-8). Rămășița unsă a acestei vițe spirituale urma să-l glorifice pe Iehova Dumnezeu, Viticultorul, aducând multe roade ale regatului său.

13. Observați accentul care a fost pus pe această chestiune la a doua convenție internațională de la Cedar Point, Ohio, în 1922. În 8 Septembrie, "Ziua" convenției, Președintele Rutherford a vorbit despre textul, "Regatul cerului este aproape". (Matei 4:17, AV). În paragrafele de încheiere ale acestui discurs, Rutherford a spus miilor de oameni din rămășița unsă din mai multe țări:

"Astfel vedem că cei din clasa templului sunt desemnați în mod clar ca martori ai Domnului în acest timp,...stând ca martori ai Lui, anunțând fără teamă mesajul: "Regatul cerului este aproape!"...Din 1914 Regele gloriei a preluat puterea și domnește...Credeti că Regele gloriei și-a început domnia? [strigăte de Da] Atunci înapoi pe câmp/în lucrare, o, voi fii ai Dumnezeului Preaînalt! Încingeți-vă armura! Fiți treji, fiți vigilenți, fiți activi, fiți curajoși. Fiți martori fideli și adevărați pentru Domnul. Înaintați în luptă până când orice vestigiul al Babilonului este pustiit. Vestiți mesajul în lung și-n lat. Lumea trebuie să știe că Iehova este Dumnezeu și că Isus Cristos este Regele regilor și Domnul domnilor. Aceasta este ziua tuturor zilelor. Iată, Regele domnește! Voi sunteți agenții săi de publicitate. Prin urmare, faceți publicitate, faceți

publicitate, faceți publicitate Regelui și regatului său”. – Vezi numărul din 1 Noiembrie 1922 al Turnului de Veghe, paginile 332-337.

14. În numărul din 1 Ianuarie 1926 al Turnului de Veghe, articolul principal a fost intitulat ”Cine-l va onora pe Iehova?” Paragraful 40 al acestei ediții a spus: ”Dat fiind faptul că se apropie ziua ca Domnul Dumnezeu să obțină un nume pentru sine, este privilegiul celor care sunt din clasa templului, și prin urmare, din Sion, să-și ridice glasurile și să spună oamenilor despre Dumnezeu și regatul său minunat”.

15. Această chestiune între via religioasă falsă și adevărata vie spirituală a lui Dumnezeu a fost ilustrată cu via lui Nabot, al cărui nume înseamnă ”Fructe”. Via lui a fost pe terenul dat de Dumnezeu și moștenit de la strămoșii săi; și de el Nabot nu putea să fie separat, conform legii lui Iehova. Regele Ahab a vrut acest teren de lângă palatul său din Izreel. ” Judecând din punctul de vedere al lui Iehova”, a spus Nabot regelui Ahab, ”departe de mine gândul să-ți dau moștenirea strămoșilor mei”. El a ținut cu tărie la rânduiala teocratică a lui Iehova pentru Israel. Regina Izabela a intrat apoi în situație și a făcut ca Nabot să fie acuzat public ca blasfemator al lui Dumnezeu și instigator împotriva regelui lui Israel. Nabot, adept lui Iehova, a fost omorât cu pietre împreună cu moștenitorii săi, fiii săi; și regina Izabela l-a îndrumat pe regele Ahab să ia via lui Nabot ca proprietate a Statului. În vie, profetul Ilie, trimis acolo de Iehova, s-a înfățișat înaintea lui Ahab. El a pronunțat condamnarea lui Iehova asupra acestei conspirații greșite împotriva vieții și proprietății fructuoase a unuia din martorii rămășiței lui Iehova. El a spus despre pedeapsa îngrozitoare care urma să vină peste regele Ahab, casa lui și peste Izabela.

16. În anii de după Primul Război Mondial autodeterminarea popoarelor și naționalismul au acționat ca forțe puternice asupra popoarelor. Creștinătatea, punând omul înaintea lui Dumnezeu, a insistat pe naționalism. Rămășița martorilor unși ai lui Iehova, ca și Nabot, a făcut roadele viei spirituale a lui Iehova, prin predicarea și răspândirea intereselor Regatului. Conducătorii politici ai Creștinătății au vrut să controleze zona de activitate a clasei moderne Nabot nelăsând ca aducerea roadelor Regatului să coexiste sau să prospere alături de mișcarea baalistă, naționalistă. Clasa Nabot a rămas fermă pentru rânduiala lui Iehova și pentru păstrarea viei spirituale cu roade ale Regatului. Atunci clerul izabelian al Creștinătății a conspirat cu conducătorii politici împotriva acestor unși care făceau roadele Regatului. Izabela modernă și-a folosit influența în guvernele politice. Ea i-a ilustrat pe moștenitorii rodnici ai Regatului ca hulitori necreștini, ca obstrucționiști nepatriotici ai extinderii scopurilor naționaliste, ca sedicioși. În felul acesta ea i-a omorât cu pietre, în ceea ce privește reputația și influența lor bună în Creștinătate. Ea a încercat să contracareze rodnicia rămășiței unse care nu vroia să se plece înaintea Baalismului modern, care este, de fapt, închinare la Diavol. Ea a cerut de la oameni ceea ce aparținea doar lui Dumnezeu. – Fapte 5:29.

17. Acest lucru a cerut clasei Ilie să facă un protest vehement. A făcut necesar ca ea să arate din Cuvântul profetic al lui Iehova consecințele dezastruoase care urmau să vină din această comitere a agresivității împotriva rămășiței unse a lui Iehova, clasa ”sclavului fidel și prevăzător”. Condamnarea elementului politic și a clerului la distrugere violentă trebuia pronunțată.

18. De exemplu, la convenția internațională de la Londra (Anglia) din 25-31 Mai 1926, în discursul public pe subiectul ”De ce se clatină puterile mondiale – Remediul”, oratorul Rutherford a spus: ”Membrii clerului sunt cei mai reprobabil element dintre toate care alcătuiesc puterile guvernatoare ale lumii. Pretinzând a fi învățători ai Cuvântului lui Dumnezeu, datoria lor era să stabilească adevărul și să-l explice altora. Însă în schimb, ei au făcut pe conducătorii pământului să comită adulter cu un sistem

bisericesc apostat, și au făcut pe oameni să bea doctrinele lor false. Chiar și acum ecleziasticiii sunt urâți de ceilalți conducători, și în curând ura se va manifesta într-o manieră și mai tangibilă. (Revelația 17:16, 17). Motivul real pentru necazul pământului este acesta: conducătorii au respins pe Regele uns al lui Dumnezeu și au refuzat regatul lui. Și din moment ce ei persistă în acest curs de sfidare împotriva lui Dumnezeu, El a declarat că îi va sfărâma în bucăți ca pe vasul unui olar. (Psalmul 2:9)...mărturia despre Domnul și regatul Lui. Dacă nu vor lua aminte la aceasta, Domnul Isus declară că va urma un timp de necaz așa cum lumea nu l-a cunoscut vreodată, și că acesta va fi ultimul necaz pe pământ. (Matei 24:21, 22). Toate națiunile și regatele pământului se îndreaptă rapid spre marea luptă a Dumnezeului Atotputernic.” – Vezi Turnul de Veghe din 15 Iulie 1926, pagina 216.

19. În același discurs public Rutherford a demascat Liga Națiunilor, pe care clerul religios a aclamat-o ca ”expresia politică a Regatului lui Dumnezeu pe pământ”. Însă Rutherford a spus: ”Tatăl ei este Diavolul”, și a prezentat profeții biblice care au prezis distrugerea ei. Admiterea Germaniei postbelice în Liga Națiunilor pe data de 8 Septembrie 1926, nu a ajutat la prevenirea acestei distrugerii, și nici admiterea Rusiei comuniste în 17 Septembrie 1934. Tocmai după ce Republica federală Germania a fost admisă în Ligă, și mai ales în anul 1927, predicarea veștii bune a Regatului din casă în casă în zilele de duminică a devenit o trăsătură proeminentă a lucrării clasei Ilie în întreaga lume. Acest lucru a stârnit într-un mod deosebit mânia, indignarea și opoziția clerului izabelian, care a lucrat prin politicieni, polițiști și judecători într-un efort de a opri această extindere productivă a predicării Regatului. Acest lucru a dus la multe lupte în instanțele de judecată.

20. Neînfricată, clasa Ilie a pronunțat cu și mai multă energie judecățile Cuvântului lui Dumnezeu împotriva regelui modern Ahab și împotriva reginei Izabela. Aceasta a culminat în 1930, când, pe 30 Iulie și 11 August, au fost lansate Volumele I și II ale cărții intitulate ”Lumina” la sediul general al Societății Turnului de Veghe din Brooklyn, New York. Aceste două volume au fost în principal o explicație verset cu verset a întregii ultimei cărți a Bibliei, Revelația. În simboluri remarcabile ea ilustrează plăgile vărsate peste Creștinătate și distrugerea finală a ”Creștinismului ei organizat” ca o curvă împreună cu concubinii ei politici în bătălia Armagedonului.

21. În Septembrie 1930, cartea Lumina a fost lansată pentru distribuire generală. În aceeași lună în alegerile parlamentare din Republica Germania, hitleriștii și comuniștii au obținut scoruri notabile în Reichstagul german. Bezna s-a așezat peste Londra, Anglia. Liga Națiunilor a devenit neliniștită. Partidele politice democratice au devenit îngrijorate. Vestul democratic al Creștinătății a devenit mai înspăimântat de problemele din ce în ce mai mari din partea elementelor radicale, atât naționaliste, cât și comuniste, la fel ca în problemele regelui Ahab cu guvernul agresiv al Siriei.

22. În 1931, în timp ce era adunată în/la convenție internațională în Columbus, Ohio, între 24-30 Iulie, clasa Ilie, rămășița unsă, clasa ”sclavului fidel și prevăzător”, nu a ținut cont de toate numele reprobabile pe care clerul Izabelian îl aruncase asupra ei și a îmbrățișat un nume cu bază biblică, ”martorii lui Iehova”. El se bazează pe cuvintele lui Iehova adresate poporului său de legământ în Isaia 43:10-12. După aceea, la aceeași convenție a fost lansat primul volum al cărții intitulată ”Apărarea”. Aceasta a prezentat o explicație a primelor douăzeci și patru de capitole ale profeției lui Ezechiel, și a reprezentat grafic distrugerea religiei izabeliene a Creștinătății. Ea a indicat, de asemenea, spre o lucrare care trebuia începută imediat, pentru a salva de la acea distrugere pe oamenii care au plâns sincer din cauza necreștinismului organizației religioase

a Creștinătății. În anul următor au fost publicate celelalte două volume ale cărții Apărarea. Al treilea volum al acesteia, în capitolul 10 al ei, intitulat "Executorul Său", (paginile 9-97), a prezentat o descriere a executării judecății lui Iehova pronunțată de Ilie împotriva regelui Ahab și a reginei Izabela și cum va fi împlinită aceasta în timpul nostru. Creștinătatea și Liga Națiunilor ei nu urmau să aibă succes.

23. Moartea regelui Ahab provocată de o săgeată siriană nu a fost însoțită de distrugerea întregii lui case regale și a reginei lui, Izabela. Însă casa lui nu a putut să aibă succes. Fiul său Ahazia s-a urcat la tron, însă în doi ani a suferit un accident. Ilie a trimis cuvânt acestui închinător al lui Baal că nu se va însănătoși. Regele a trimis de două ori să-l aresteze pe Ilie. Ilie a demonstrat din nou superioritatea lui Iehova Dumnezeu asupra lui/față de Baal-zebul, dumnezeul fals al regelui Ahazia, chemând foc din cer pentru a mistui fiecare ceată. Regele baalist nu ar fi avut nicio putere asupra lui Ilie dacă Iehova Dumnezeu nu i-ar fi permis regelui s-o folosească. Astfel Iehova i-a spus lui Ilie să meargă cu a treia ceată de soldați și să transmită personal mesajul împotriva regelui apostat. După aceea regele Ahazia a murit, fără un moștenitor la tron. Acest lucru l-a obligat pe fratele său Ioram să ia tronul lui Israel.

24. Tot așa a fost cu clasa Ilie, rămășița martorilor unși ai lui Iehova. Conducătorii politici nu au avut nicio putere reală asupra acestor oameni dedicați ai adevăratului Dumnezeu decât dacă El le-ar fi dat-o. Clasa Ilie nu a avut nici un mesaj favorabil pentru însănătoșirea și supraviețuirea conducătorilor politici ai Creștinătății care se închinau lui Baal în colaborare cu clerul izabelian. Clasa Ilie a trebuit să asculte de Dumnezeu ca conducător mai degrabă decât de oameni, și să transmită mesajul său integral despre judecata morții și a distrugerii pentru închinătorii lui Baal.

25. Dacă vreo autoritate politică ar fi încercat să distrugă clasa Ilie pentru că a transmis fără teamă acest mesaj divin al judecății, acest lucru ar fi însemnat distrugere din mâna lui Dumnezeu pentru astfel de persecutori. Aceasta a fost semnificația mesajului trimis dictatorului nazist Hitler, care îndrăznise să stopeze lucrarea martorilor lui Iehova în Germania, confiscându-le proprietățile religioase și încercând să-i suprime. În 7 Octombrie 1934, martorii lui Iehova, atât în Germania, cât și cei din întreaga lume, s-au adunat la locurile lor de întâlnire și au trimis prin telegrame, cablograme sau alte mijloace de transmitere rapidă următorul mesaj:

"Guvernul lui Hitler din Berlin, Germania: Tratamentele vostru rău al martorilor lui Iehova șochează pe toți oamenii buni de pe pământ și dezonorează numele lui Dumnezeu. Opriți-vă de la a mai persecuta pe martorii lui Iehova; în caz contrar Dumnezeu vă va distruge pe voi și partidul vostru național. Martorii lui Iehova."

26. O săptămână mai târziu Hitler a scos Germania nazistă din Liga Națiunilor pentru o mai mare libertate de acțiune. Însă lucrarea clasei Ilie a continuat, chiar și pe ascuns în Germania hitleristă.

DESPĂRȚIREA APELOR

27. În drama profetică antică, Elisei a slujit profetului Ilie mulți ani fără a fi menționat în vreun mod special sau scos în evidență. După ce Ahazia, fiul regelui Ahab, a murit și fratele său Ioram a devenit rege al Israelului, a sosit timpul ca Ilie să fie luat iar Elisei să-l urmeze în slujirea profetică.

28. În călătoria lui Ilie spre punctul/locul de luare/răpire, Elisei a refuzat să rămână cu fiii profeților la Ghilgal, Betel și Ierihon. El a dorit să fie cu stăpânul său Ilie când va fi luat, și să beneficieze de pregătirea

și instruirea lui până la sfârșit. Cei doi au venit pe malul vestic al râului Iordan. Ilie și-a luat veșmântul său oficial, l-a înfășurat și a lovit apele. Într-un mod miraculos, ele s-au despărțit pentru a deschide o cale de a traversa pe jos.

29. În anii care au urmat după Primul Război Mondial, lucrarea clasei Ilie mersese mult mai mult decât se aștepta din punct de vedere uman. Sfârșitul lucrării se credea a fi în viitorul apropiat. De exemplu, Președintele Rutherford a primit o telegramă în 26 Aprilie 1933, care-l informa că forțele hitleriste capturasera sediul filialei Societății Turnului de Veghe din Magdeburg, Germania. În acea zi Rutherford a spus la sediul general din Brooklyn, New York, că dacă acesta este sfârșitul lucrării în Germania, aceasta ar putea însemna că marea luptă finală între Iehova Dumnezeu și Satan, organizația Diavolului, era aproape. În toți acei ani cei unși pe care Iehova era încântat să-i folosească în orice lucrare viitoare pe pământ au fost pregătiți în deplină armonie cu însărcinarea divină dată clasei Ilie, clasa "sclavului fidel și prevăzător". Apoi a urmat convenția de la Washington, D.C., din 31 Mai-3 Iunie 1935.

30. În anunțul prealabil al acestei convenții importante a martorilor lui Iehova s-a solicitat în repetate rânduri ca acele persoane prietenoase care au fost ilustrate de Ionadab, prietenul regelui Iehu al Israelului, să se alătore rămășiței de israeliți spirituali unși al această convenție în capitala națiunii, spunând: "Până acum, nu mulți ionadabi au avut privilegiul de a participa la o convenție, iar convenția de la Washington poate fi o mângâiere reală și un beneficiu pentru ei". (Turnul de Veghe din 1935, paginile 98, 110, 127, 130). Printre cei care au participat "au fost un mare număr de ionadabi care și-au simbolizat consacrarea prin scufundare în apă". – Turnul de Veghe, 1 Iulie 1935, pagina 194.

31. Discursul public a fost despre "Guvernare". Însă discursul de vineri după-amiază, 31 Mai, a captat interesul acelor "Ionadabi" prezenți. În acest discurs președintele Rutherford a dezbătut "Marea Mulțime", textul scripturii care se găsește în Revelația 7:9-17. Timp de decenii nu fusese făcută identificarea exactă a "mulțimii mari". Discursul pe care l-a ținut Rutherford a părut verosimil în identificarea "marii mulțimi" din Revelația 7:9 (AV) cu "Ionadabi", "milioanele care trăiesc acum [care] nu vor muri niciodată" pentru că ei vor supraviețui bătăliei Armagedonului și vor trăi supuși pe pământ sub regatul lui Dumnezeu prin Cristos. – Vezi Turnul de Veghe, din 1 și 15 August, 1935.

32. Acest mesaj uimitor a dus la o despărțire minunată a apelor râului simbolic Iordan. Ca să spunem așa, lucrătorii clasei Ilie și cei privilegiați să desfășoare lucrarea Ilie au stat la/pe malul râului Iordan. Cu ani înainte, pe 25 August 1923, la convenția din Los Angeles (California), Președintele Rutherford dezbătuse parabola lui Isus despre oi și capre. (Matei 25:31-46). El precizase că popoarele națiunilor vor fi divizate în două clase, oi și capre simbolice, și că clasa oilor face bine rămășiței fraților spirituali ai lui Cristos și va scăpa vie prin bătălia Armagedonului pentru a se bucura de binecuvântări pământești sub regatul lui Dumnezeu. (Turnul de Veghe din 15 Octombrie 1923). De asemenea, în 1931, acestor "altor oi" li s-a explicat că ele sunt poporul care plânge și suspină care primesc semnul pe frunte din partea omului simbolic îmbrăcat în pânză de in, cu o călămară de scriitor la șold, și care, prin urmare, sunt cruțați de forțele de execuție ale lui Iehova la Armagedon. (Ezechiel 9:2-6; Apărarea, Volumul I, paginile 94-116). Însă din 1935 încoace, rămășița unsă, "omul" simbolic... "îmbrăcat în pânză de in, cu călămară de secretar la șold", a făcut eforturi speciale pentru a despărți aceste "alte oi" de capre. – Ioan 10:16.

33. În 31 Ianuarie 1936, a fost lansată la sediul din Brooklyn noua carte intitulată "Bogății", conținând "informații care vor permite fiecărei persoane să realizeze în deplinătate cea mai mare dorință și cea mai

dragă speranță a omenirii”. Aceasta a fost anunțată ca o ”publicație special concepută pentru învățătura celor care sunt deja și ale celor care încă vor intra în rândurile 'mulțimii mari'. (Turnul de Veghe, 15 Ianuarie 1936, pagina 18). Apoi în 23 Februarie 1936, președintele Rutherford a transmis discursul ”Separarea Națiunilor” din Los Angeles, California, printr-o rețea de 115 posturi de radio, acestea transmițând pe unde scurte către posturi străine. Turnul de Veghe din 1 Mai 1937, pagina 130, a anunțat deschiderea oportunității ca Ionadabii moderni să devină ”slujitori de companie” în congregațiile martorilor lui Iehova dacă nu erau disponibili membri calificați ai rămășiței.

34. Pentru prima dată Turnul de Veghe din 15 Februarie 1938, pagina 50, când a anunțat despre celebrarea Memorialului, a invitat pe tovarășii lor, Ionadabii, să fie prezenți când rămășița unsă celebra ”Cina Domnului” anuală pe 15 Aprilie 1938.

35. În Biblie popoarele sunt simbolizate ca/de ”ape”. (Isaia 17:12; Revelația 17:15). Astfel apele râului simbolic Iordan au fost despărțite de clasa Ilie în folosirea însărcinării ei divine ca o ”manta oficială” în lovirea apelor. În Orientul Mijlociu apele literale ale Râului Iordan curg din nord în bazinul Mării Moarte sau Sărate, 1292 picioare sub nivelul mării, cea mai joasă perdea de apă de pe pământ. Când Ilie a despărțit în mod miraculos Iordanul, apele de jos au continuat să se verse în Marea Sărată fără viață, ca și popoarele care vor fi distruse de executanții lui Iehova în bătălia Armagedonului. Apele de sus au fost oprite din scurgerea lor rapidă în Marea Moartă, ca și membrii ”mulțimii mari” care sunt cruțați de executanții lui Iehova în acest ”timp al sfârșitului” și la Armagedon.

36. La această primă despărțire a apelor simbolice ale popoarelor cei care sunt unși și însărcinați să slujească ca succesori ai lucrării lui Ilie au fost de partea clasei Ilie. Timp de ani de zile ei au continuat să primească instruire bună pentru a sluji ca succesori.

ÎNTREBĂRI

- 1, 2. (a) În care loc a fugit Ilie de Izabela, și de ce? (b) La Horeb, cum i s-a arătat lui Ilie că lucrarea sa nu s-a terminat, și astfel unde îl localizează Biblia în continuare?
3. În împlinire modernă, la ce întâlnire a fugit clasa Ilie în 1918, și s-a terminat lucrarea lor?
4. (a) Cum și în ce circumstanțe a fost însărcinată clasa Ilie să lucreze în continuare? (b) Având în vedere care fapt, a fost pus un câmp mare de lucrare înaintea clasei Ilie?
5. (a) În 1919, cum au fost eliberați președintele Societății Turnului de Veghe și tovarășii săi prizonieri pentru a face mai departe lucrarea Ilie? (b) La ce dramă profetică s-a făcut referire ca prefigurând o lucrare ulterioară pe pământ pentru rămășița unsă, însă cum a fost exprimată așteptarea unui sfârșit timpuriu al ei?
6. În 5 Septembrie 1919, ce instrument suplimentar a fost anunțat pentru lucrarea care stătea în față?
7. Ce idol internațional aprobases deja clerul Creștinătății, și ce a spus Rutherford despre acesta în discursul său public din 7 Septembrie 1919?
8. Ca și în viziunea lui Isaia despre templu, ce răspuns a dat rămășița unsă la întrebarea lui Iehova, și cum a fost împlinită Revelația 11:11-13 în ea?
9. (a) Rămășiței unse i-a fost dat să înțeleagă că lucrarea Elisei va fi îndeplinită de către cine? (b) În acel timp pe ce era centrată lucrarea principală a rămășiței, și ce clasă activă astăzi a fost însărcinată și pregătită atunci?
10. Cu ce grupuri și-a reluat Ilie asocierea, și cărei lucrări profetice i-a dat atenție clasa Ilie după 1919?

11. (a) A cui participare în profeție a prezis Ioel 2:28, 29? (b) Așadar, pe cine a pregătit clasa Ilie să predice în stil apostolic și în împlinirea cărei trăsături care dovedește ”timpul sfârșitului”?
12. Ce roade făcea via Creștinătății în acel timp, însă acum a fost înclinată rămășița unsă să-l glorifice pe Dumnezeu?
13. Cum a accentuat Rutherford facerea roadelor Regatului, spre sfârșitul discursului său din 8 Septembrie 1922?
14. Ce întrebare a ridicat numărul din 1 Ianuarie 1926 al Turnului de Veghe, și spre ce zi a îndreptat ea atenția?
15. În ceea ce privește chestiunea între viile simbolice moderne, cum au fost folosite greșit/tratați rău Nabot și via lui, și ce a avut să spună Ilie cu privire la acest lucru?
16. De ce au râvnit conducătorii politici moderni via simbolică a clasei Nabot, și cum a acționat clerul izabelian pentru a obține pentru politicieni ceea ce aparținea lui Iehova Dumnezeu?
17. În semn de protest față de această maltratare, ce condamnare a trebuit să pronunțe clasa Ilie?
18. Ce exemplu al acestui lucru a avut loc în Londra, Anglia, în timpul adunării internaționale din 1926?
19. (a) În acel discurs public, ce organizație internațională a demască Rutherford? (b) În anul următor ce extindere eficientă a lucrării de predicare a avut loc, și de ce a dus acest lucru la multe bătălii în instanțe?
20. Cum a atins punctul culminant pronunțarea judecăților lui Dumnezeu cu lansarea cărții Lumina în 1930?
21. În luna în care a fost lansată Lumina pentru distribuire generală, ce dezvoltare politică a indicat că Creștinătatea era în probleme ca cele ale regelui Ahab cu Siria?
22. (a) În 1931 ce nume a îmbrățișat clasa Ilie, și pe ce bază scripturală? (b) Prin lansarea cărții Apărarea (trei volume) ce lucrare de execuție a fost prezentată, și, de asemenea, ce lucrare de salvare înaintea ei?
23. (a) Chiar dacă casa regelui Ahab a supraviețuit morții sale, ce nu a putut face acea casă regală? (b) Cum a demonstrat Ilie superioritatea lui Iehova față de dumnezeul fals al primului succesori al lui Ahab?
24. Ce putere au avut conducătorii politici ai Creștinătății asupra clasei Ilie, și ce fel de mesaj era obligată clasa Ilie să-l transmită conducătorilor?
25. Dacă autoritățile politice ar încerca să distrugă clasa Ilie, ce ar însemna acest lucru pentru astfel de autorități, și ce exemplu important a fost în cazul dictatorului Hitler?
26. Cum a căutat Hitler o mai mare libertate de acțiune politică, însă ce a continuat la fel în Germania?
- 27, 28. (a) Până la moartea regelui Ahazia, ce auzim despre Elisei? (b) Cât timp a arătat Elisei că vroia să fie cu Ilie, și cum au traversat ei râul Iordan?
29. (a) De la Primul Război Mondial, cât timp a mers lucrarea conform așteptărilor umane, și unde s-a crezut a fi sfârșitul ei conform remarcii lui Rutherford? (b) În toți acei ani, cine a fost pregătit, potrivit cărei însărcinări?
30. Cine au fost invitați, cu o mențiune specială, la convenția din Washington din 1935, și cine au fost printre ceibotezați acolo?
31. În după-amiaza zilei de vineri a acelei convenții care clasă a fost identificată, arătată în profeția Bibliei?
32. Cum au fost identificate anterior ”celelalte oi” în 1923 și 1931, însă după identificarea lor ulterioară la Washington D. C., ce efort special a fost făcut?

33. În armonie cu această despărțire a apelor, ce carte a fost publicată în 1936, și ce discurs a fost difuzat printr-o rețea impresionantă în 1935, și ce oportunitate de slujire a fost deschisă în 1937?
34. Pentru prima dată, ce invitație specială a fost publicată în primăvara anului 1938?
35. Din punct de vedere simbolic, ce făcea în felul acesta clasa Ilie, și cu ce instrumente, și astfel cu cine au fost asemănați cei din ”mulțimea mare”?
36. În această operațiune cine au fost de partea clasei Ilie, primind ce fel de beneficiu?
- .

CAPITOLUL 18

EDUCAȚIE PREZENTĂ PENTRU SFINȚIREA NUMELUI

Progresul despărțirii apelor simbolice ale popoarelor, cu spiritul lui Iehova Dumnezeu acționând prin clasa Ilie, a însemnat strângerea mai multor "altor oi" la dreapta regelui domnitor Isus Cristos. (2 Regi 2:8; Matei 25:31-46). Acest lucru nu i-a plăcut Diavolului, care era adorat de regatul format din zece seminții al lui Israel, sub forma lui Baal. El a încercat să oprească despărțirea "oilor" de "capre" prin intermediul fascismului, nazismului și a Acțiunii Catolice militante, și în cele din urmă prin provocarea celui de-al Doilea Război Mondial. Ca și Primul Război Mondial, și acesta a început chiar în inima Creștinătății prin acțiunea unui dictator romano-catolic în 1939. Diverse țări, chiar și din Aliații vestici, au pus sub interdicție pe martorii lui Iehova sau au interzis literatura lor biblică sau au interzis importul ei. Până acum, zece mii de martori ai lui Iehova, inclusiv mulți din "celelalte oi", s-au aflat în închisorile sau lagărele de concentrare ale Germaniei naziste. În America, martorii lui Iehova au fost hărțuiți în patruzeci și patru din cele patruzeci și opt de State. Ritmul străngerii "celorlalte oi" la dreapta Regelui a fost încetinit, însă prin spiritul lui Dumnezeu el nu a încetat.

2. Sub amenințarea de a fi hărțuită, Convenția Teocratică a martorilor lui Iehova s-a ținut în Detroit, Michigan, între 24-28 Iulie, 1940. Președintele Turnului de Veghe, Rutherford, a fost atunci foarte bolnav; totuși, el a apărut în program, ținând discursul public "Religia ca un Remediu Mondial – Dovezile în sprijinul acesteia". Un an mai târziu, între 6-10 August, s-a ținut o altă Adunare Teocratică, în St. Louis, Missouri. Aici au fost prezentate mai multe perspective promițătoare pentru lucrarea de mărturie în viitor. Aici, 3 903 persoane și-au simbolizat dedicarea lor față de Dumnezeu prin botez în apă, ca cel al lui Isus; iar la discursul public despre "Copiii Regelui", aproximativ 115 000 l-au auzit pe președintele slăbit vorbind. Mai târziu în acel an, el s-a pus în patul său, pe măsură ce întunericul celui de-al Doilea Război Mondial s-a îngroșat, rezultatul fiind îndoielnic.

3. Rutherford a plănuit o trăsătură a lucrării prin intermediul căreia se câștigase o mare extindere. El a chemat pe slujitorii de zonă și regionali ai Societății, care avuseseră legătură cu organizarea de adunări locale stimulative. În locul lor au fost numiți editori pionieri speciali ai Regatului pentru lucrare în localități diferite în grupuri mici. Această măsură a început în 1 Decembrie 1941. S-a așteptat finalul?

4. Rutherford era în pat/bolnav pe Coasta Pacificului când Statele Unite ale Americii au intrat în Al Doilea Război Mondial, duminică, 7 Decembrie 1941. Doi oameni din rămășița unsă (unul din 1913 și unul din 1922) și unul din "celelalte oi" (din 1934) au fost invitați de la sediul general din Brooklyn să vină la căpătâiul patului lui Rutherford în casa numită "Beth-sarim", San Diego, California. În 24 Decembrie 1941, el a dat acestor trei instrucțiunile sale finale. De ani de zile el spera să vadă pe profeții fideli, incluzându-i pe Ilie și Elisei, înviați din morți și instalați ca "prinți ai Regatului pe tot pământul" în noua lume a lui Dumnezeu. (Psalmul 45:16). Însă Joi, 8 Ianuarie 1942, Rutherford a murit la vârsta de șaptezeci și doi de ani, ca un martor fidel al lui Iehova Dumnezeu, pe deplin devotat intereselor regatului lui Dumnezeu. El se dovedise neînfricat în sprijinirea chestiunii supreme a Dominației Universale a lui Iehova.

5. Așa cum se vede din timpul nostru prezent, se pare că acolo a încetat lucrarea Ilie, pentru a fi urmată de lucrarea Elisei. Era ca și atunci când Ilie și Elisei traversaseră râul Iordan prin despărțirea apelor spre

țărmlu estic și au mers pe jos, așteptând luarea lui Ilie. Elisei a cerut lui Ilie partea de moștenire a unui fiu întâi născut, "două părți din spiritul tău". Doar două părți din spiritul lui Ilie au făcut ca toată rămășița de șapte mii din Israel care nu se închinaseră lui Baal să se împărțască și ea din spiritul lui Ilie. Ilie a spus: "Ai cerut un lucru dificil. Dacă o să mă vezi când voi fi luat de la tine, și se va întâmpla așa; dar dacă nu o să mă vezi, nu și se va întâmpla". Dacă un fiu întâi născut era lângă tatăl său la moarte, el avea privilegiul să închidă ochii decedatului și să îngrijească de afacerile lui. (Geneza 46:1-4). Așa și Elisei și-a propus să fie prezent ca un întâi născut la plecarea stăpânului său.

6. În timp ce mergeau și vorbeau, dintr-odată a apărut un car de foc de război și cai de foc. El i-a despărțit pe cei doi profeți, și Ilie a fost măturat/luat de o vijelie. Ca un întâi născut, Elisei a strigat: "Părinte, părinte, carul de război al lui Israel și călăreții lui!" Iehova al armatelor a fost de fapt carul de război pentru Israel, în special pentru rămășița Lui unsă, fapt ce l-a observat Elisei mai târziu la Dotan. Elisei a devenit moștenitor al veșmântului oficial al lui Ilie care căzuse de pe el. Cu el au venit puterile. Acest lucru a devenit evident când Elisei s-a întors pe țărmul Iordanului, l-a înfășurat și a lovit apele, spunând: "Unde este Iehova, Dumnezeuul lui Ilie, da, El?". Apele s-au despărțit, și Elisei a trecut pe jos. Când "fiii profeților" din Ierihon l-au văzut pe Elisei, au spus: "Spiritul lui Ilie s-a așezat peste Elisei". Nu s-a ținut nicio ceremonie de înmormântare pentru Ilie. Cincizeci de oameni căutând trei zile nu au reușit să găsească nici un trup mort după care să jelească. – 2 Regi 2:9-18.

7. În 1942, în toiul celui de-al Doilea Război Mondial, lucrarea Ilie a încetat. Ea a încetat să mai lupte pentru interesele "Israelului spiritual al lui Dumnezeu". Clasa Ilie nu fugea atunci de fața casa regelui modern Ahab, și nici de religia Izabelei și a clerului ei. Clasa Ilie era în grația lui Dumnezeu și sub protecția oștirilor lui Iehova, simbolizate de carul de foc de război și de caii de foc. Ea nu a fost distrusă de dușmanii ei din Creștinătate. Ea a fost luată la adăpost divin după ce se făcuse un mare miracol, începutul despărțirii apelor simbolice ale popoarelor care au fost amenințate cu distrugerea într-o Mare Moartă simbolică. Clasa Ilie nu a fost dusă sus și apoi aruncată spre distrugerea ei. Nu; ci ea a terminat cu succes și în integritate. Ea a lăsat interesele regatului lui Dumnezeu unui succesor fidel care urma să se țină strâns de însărcinarea de la Dumnezeu prin clasa unsă Ilie, întocmai cum acest succesor se alipise de clasa Ilie până la sfârșit. Îndeplinirea însărcinării Ilie a continuat fără nici un impediment.

8. Clasa unsă Elisei și-a asumat responsabilitatea de a îndeplini însărcinarea divină simbolizată de veșmântul oficial al lui Ilie. La cinci zile după moartea lui Rutherford, comitetul director al corporațiilor Turnului de Veghe pentru New York și Pennsylvania au ținut o ședință comună și l-au ales în unanimitate pe N. H. Knorr, unul din rămășița unsă, pentru a fi președintele ambelor corporații ale Societății. A existat durere în urma plecării unui coleg lucrător fidel, însă nu a existat nicio întrerupere a lucrării pentru motivul sentimental de a plânge după cei morți. Schimbarea personalului nu a paralizat lucrarea, deoarece aceasta nu este organizația unui om, ci organizația vizibilă a lui Dumnezeu pe pământ. Despărțirea oamenilor națiunilor a trebuit să continue, pentru a aduna o "mare mulțime" de "alte oi".

9. Pentru a se întoarce la lucru cu "fiii profeților", Elisei a trebuit să facă un test al spiritului lui Dumnezeu asupra lui și să se întoarcă prin Iordan. El a făcut acest lucru repetând miracolul lui Ilie de a despărți apele Iordanului. Tot așa a fost și cu clasa Elisei în 1942. Pe măsură ce se confrunta cu lucrarea care era în față, întrebarea inițială a fost: "Unde este Iehova Dumnezeuul lui Ilie, da, El?" El era unde se

aștepta să fie, cu rămășița Sa unsă în urmărirea ei acum a părții Elisei a lucrării în acest ”timp al sfârșitului”. Clasa Elisei s-a declarat ea însăși pentru despărțirea ”apelor” simbolice.

10. În același număr al Turnului de Veghe care a anunțat moartea lui J. F. Rutherford ca un ”martor fidel”, a apărut un editorial special intitulat ”Adunarea Finală”. În loc de a vorbi cu jale, acest articol a stârnit clasa Elisei la o activitate și mai plină de energie, pentru că el a tratat Ieremia 16:16 și a descris o activitate extraordinară care era încă în față și care se referea la pescuirea și vânarea a mult mai mulți din ”marea mulțime” din toate națiunile. (Turnul de Veghe din 1 Februarie 1942, paginile 35-45). În acest scop s-a ținut Adunarea Teocratică a Lumii Noi în perioada 18-20 Septembrie 1942. În acel timp existau mai mult de 106 000 de editori ai Regatului, care făceau raport asupra activităților lor de predicare, raportul lor fiind incomplet din cauza imposibilității de a obține rapoarte din unele țări implicate în Al Doilea Război Mondial.

11. Cu orașul-cheie al Adunării, Cleveland, Ohio, au fost conectate telefonic alte cincizeci și unu de orașe americane și Honolulu, Hawaii. Au existat, de asemenea, douăzeci și șase de orașe din străinătate care au păstrat caracteristici identice ale programului Adunării. *Înainte cu lucrarea de despărțire a apelor simbolice!* a fost spiritul acestei Adunări de la mijlocul războiului.

12. Discursul principal a fost ”Singura Lumină” și s-a bazat pe profeția lui Isaia, capitolele cincizeci și nouă și șaiszeci. Lumina regatului lui Iehova prin Cristos nu va fi niciodată întunecată de forțele totalitare ale Creștinătății, însă Dumnezeu Atotputernic dădea atunci martorilor Săi de pe pământ semnalul ”Mergeți înainte” în ciuda războiului total și a persecuției. Martorii au trebuit să se ridice, să lumineze și să predice mesajul Regatului până la sfârșitul acestei lumi vechi la Armagedon. O ediție completă a Bibliei, Versiunea King James, tipărită în întregime la tipografiile proprii ale Societății Turnului de Veghe, a fost pusă la dispoziția participanților la convenție.

13. Discursul noului Președinte al Societății despre ”Luptători pentru Lumea Nouă”, a dezvăluit faptul că ”mulțimea mare” fusese de mult prefigurată de fiica judecătorului lui Israel, Iefta; și după acest discurs el a lansat Lumea Nouă, o carte nouă legată care urma să dea startul unei serii noi de cărți de studiu al Bibliei publicate de Societate. Trimiterea de reprezentanți ai Societății la miile de congregații urma să se reia în 1 Octombrie 1942, aceștia urmând a fi cunoscuți ca ”slujitori fraților/pt. frați”.

14. Discursul public al președintelui a fost intitulat ”Pacea – poate ea să dureze?” El (discursul) a respins orice gândire conform căreia Al Doilea Război Mondial urma să se termine în/cu războiul universal al Armagedonului. Războiul în care America intrase recent urma să se termine în pace, în timpul căreia Liga Națiunilor urma să iasă din abisul neputinței ei. Însă această nouă organizație internațională pentru pace va eșua, și pacea se va termina cu izbucnirea Armagedonului. Prin urmare, chiar înainte de sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, era timpul potrivit pentru a se pregăti pentru lucrarea de mărturie la nivel mondial din timpul păcii care urma să vină și care nu urma să dureze! Participarea totală la această întâlnire publică a fost de mai mult de 125 000. Cu siguranță, lucrarea Elisei era în desfășurare! Lovirea apelor simbolice pentru a le despărți a fost reluată cu o vigoare reînnoită. Spiritul lui Ilie se așezase peste clasa Elisei!

15. Anii de atunci și-au spus povestea lor cu privire la isprăvile clasei unse Elisei, însoțită de un număr din ce în ce mai mare al celor din ”mulțimea mare” prezisă în Revelația 7:9-17. În cazul lui Elisei cel original, el a fost recunoscut de ”fiii profeților” ca succesori al lui Ilie. Elisei a făcut multe lucruri în numele

lor. El a vindecat apa rea a orașului Ierihon pentru ei. El a făcut ca văduva unuia dintre acești fii ai profeților să aibă o înmulțire miraculoasă a untdelemnului pentru a ieși din datorie și pentru a-și păstra fiii liberi. La Ghilgal, lângă Betel, el a vindecat ciorba otrăvită pentru a salva viețile fiilor profeților. El a hrănit o sută dintre ei cu doar douăzeci de pâini mici de orz și ceva grâu într-o sacoșă, astfel încât le-a mai și rămas. La râul Iordan, când a ajutat la extinderea lucrării de construcție a acestor profeți, Elisei a făcut ca un fier de la secure împrumutat de unul din ei să se ridice de pe fundul râului și să plutească pe ape pentru a fi recuperat, pentru ca acest martor al lui Iehova să nu sufere vreo pierdere. Sub îngrijirea lui Elisei rămășița profeților a prosperat.

16. Pentru a face o comparație cu aceasta, clasa Elisei a luat imediat măsuri pentru a produce predicatori mai buni ai veștii Regatului, în promovarea profeției din Ioel 2:28: "Fiii și fiicele voastre vor profetii". În acel moment, Societatea Turnului de Veghe din New York menținea o fermă a Regatului într-o zonă rurală lângă South Lansing, New York, pentru a oferi o hrană îmbelșugată personalului de la sediul general. La această fermă a fost amplasată o clădire mare de urgență numită Galaad, care a fost numele teritoriului de unde au provenit atât Ilie, cât și Elisei. Ce era de făcut acum cu această clădire cu trei etaje care avea spații mari de dormit și o sală de conferințe?

17. La o întrunire a șapte membrii ai comitetului comun director al corporațiilor din Pennsylvania și New York la sediul general din Brooklyn în 24 Septembrie 1942, sau imediat după Adunarea Teocratică a Lumii Noi, s-a votat în unanimitate înființarea unei școli la clădirea Galaad pentru pregătirea de misionari și reprezentanți speciali ai Societății Turnului de Veghe care să slujească în toate colțurile lumii. S-a decis, de asemenea, să se pregătească și să se tipărească în tipografiile Societății o broșură de șaiszeci și patru de pagini cu material pentru un curs care să se desfășoare pe durata a cincizeci de săptămâni, pentru a fi folosită în organizarea unui Curs Avansat al Slujirii Teocratice în toate congregațiile organizate ale martorilor lui Iehova de pe tot pământul. "Dumnezeul lui Ilie" a binecuvântat aceste decizii.

18. Miercuri, 1 Februarie 1943, la Ferma Regatului, New York, președintele Societății Turnului de Veghe a inaugurat ceea ce a devenit cunoscut în întreaga lume ca Școala Biblică Galaad a Turnului de Veghe. Exercițiile de dedicare/consacrare au început la ora 8 dimineața cu cei patru instructori ai Școlii și cei 100 de studenți, 18 dintre aceștia fiind din rămășița unsă iar 82 fiind din „mulțimea mare” de „alte oi”. La fiecare jumătate de an a fost admisă o nouă clasă, studenții fiind atrași/extrași din reprezentanții speciali ai Societății și din pionierii fideli, specialiști în lucrare care erau deja slujitori calificați ai mesajului Regatului. De atunci, la această școală misionară au absolvit 3 638 de studenți, care au fost aduși acolo pentru studiu și pregătire din 95 de țări și insule ale pământului și care au fost repartizați să lucreze în 117 țări din afara Statelor Unite.

19. La deschiderea Școlii, Al Doilea Război Mondial încă urma să dureze doi ani. Prin urmare, primii studenți au fost instruiți într-un mod special, în ceea ce privește limbile străine, pentru lucrare misionară în America Latină, țări care erau atunci cele oportune pentru extindere misionară. Odată cu încheierea celui de-al Doilea Război Mondial, s-a deschis ușa pentru studenții Galaadului să fie trimiși către locații din întreaga lume. În 1961, Școala Biblică Galaad a Turnului de Veghe a fost transferată de la Ferma Regatului la Brooklyn, New York, la clădirea nouă cu 12 etaje a Societății, Columbia Heights 107. Luni dimineața, 6 Februarie, la ora 8 a.m., Școala s-a deschis cu un nou curriculum, care urma să se desfășoare pe durata a zece luni, sub patru instructori. Au fost 101 studenți din toate colțurile lumii, sau din 45 de țări și insule.

20. Trimiterea/distribuirea studenților Galaadului a dus la consolidarea organizației martorilor lui Iehova în multe țări, precum și la deschiderea multor noi țări în care să se înființeze organizații și filiale ale Societății Turnului de Veghe. În timp ce în 1941, mesajul Regatului a fost proclamat în 69 de țări, astăzi în 1961, se depune mărturie în 180 de țări, teritorii și insule, conform rapoartelor primite.

21. Să ne întoarcem însă la anul 1943: Pe 17 Aprilie, s-a ținut o adunare care a inclus trei sute de orașe în America, sub titlul „Apel la Acțiune”, cu douăzeci și patru de adunări în Canada. La acestea, după prezentarea discursului despre „Îmbunătățirea slujirii teocratice”, a fost prezentată noua broșură pentru conducerea Școlilor de slujire teocratică în toate congregațiile, urmată de o demonstrație cu privire la modul de folosire al acesteia.

22. Acest lucru a dus la înființarea de Școli de Slujire Teocratică în toate congregațiile, în general în aceeași noapte când se ținea Întâlnirea de Slujire săptămânală a congregației. La început au fost înscriși doar studenți de sex masculin în aceste școli, pentru discuții pe platou. Femeile congregațiilor au fost invitate să se așeze și să profite de învățătura dată, pentru a-și îmbunătăți astfel activitatea de predicare a veștii bune în casele oamenilor. Pentru a îmbunătăți constant cursul Școlii de Slujire Teocratică, au fost publicate manuale noi de către Societate: Ajutor Teocratic pentru Editorii Regatului în 1945, „Echipat pentru orice lucrare bună” în 1946, și Calificați pentru a fi Slujitori în 1955.

23. După Adunarea Internațională Voia Divină a Martorilor lui Iehova din New York din 1958, femeilor congregațiilor li s-a permis să se înscrie în Școală, nu să țină discursuri, ci să facă demonstrații pe platou despre prezentarea mesajului Regatului în predicarea din casă în casă, în facerea de vizite din nou/ulterioare a celor interesați și în începerea și conducerea în mod regulat de studii Biblice în casele oamenilor. Nu există absolvire a acestor Școlii de Slujire ale congregațiilor. Slujitorii lui Dumnezeu, martorii numelui și regatului Său, nu încetează să învețe, să-se îmbunătățească și să fie la curent în slujirea lor. Școala este o parte puternică a lucrării educaționale condusă de clasa Elisei.

24. Astfel, tuturor celor care se asociază cu martorii lui Iehova li se oferă școlarizare și instruire pentru a deveni slujitori, fie că fac parte din rămășița unsă ca „fii ai profeților”, fie din „mulțimea mare” de „alte oi”. Societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova este o societate de slujitori, toți având o contribuție activă în slujire pentru împlinirea lui Matei 24:14 cu privire la predicarea veștii bune a regatului lui Dumnezeu pretutindeni înainte ca această lume veche să se sfârșească.

25. Pentru ca congregațiile să poată avea supraveghetori și organizatori mai buni, a fost introdusă o nouă trăsătură în 1959, prima dată la Școala Galaad când încă era la Ferma Regatului, New York, în 9 Martie 1959. A fost vorba de o Școală de Slujire a Regatului cu un curs de studiu de doar patru săptămâni, gratuit tuturor studenților. A fost pregătită o carte specială în acest scop intitulată „Curs pt. Școala de Slujire a Regatului” și ea este în curs de traducere în alte limbi. Din a doua jumătate a anului 1960, această Școală de Slujire a Regatului a fost înființată și organizată în clădirile Filialelor Societății Turnului de Veghe în diverse țări. Supraveghetorii de congregație sunt invitați la aceste școli, și celor care pot să-și planifice să participe patru săptămâni consecutive li se oferă această școlarizare în mod gratuit. Aceasta duce la o mai bună supraveghere a congregațiilor în întreaga lume. – 1 Timotei 3:1-7; Tit 1:5-9.

26. În ciuda întregii opoziții și persecuții din partea „casei simbolice a lui Ahab” și a clerului izabelian, lucrarea Elisei a continuat să se extindă în toți acești ani. „Mulțimea mare” a celorlalte oi, a cărei număr final nu este dat înainte de Armagedon în Revelația 7:9, a continuat să fie strânsă din toate națiunile,

triburile, popoarele și limbile. Aceștia se unesc cu clasa unsă Elisei în lucrare. Pe măsură ce această clasă Elisei îmbătrânește, ea scade la număr, până la aproximativ 13 300 la celebrarea cinei Domnului în 30 Martie 1961; însă „mulțimea mare” de tovarăși activi crește, ridicând numărul de editori la 925 777 până în Martie 1961.

27. Lucrarea Elisei a însemnat viață din morți pentru membrii nenumărați. Elisei din vechime a ridicat din morți pe fiul Sunamitei care s-a împrietenit cu el. Lucrarea Elisei a adus mesajul vieții veșnice sub regatul lui Dumnezeu sutelor de mii care se aflau într-o stare de moarte în păcatele lor și în întuneric spiritual, sub condamnare divină împreună cu restul lumii lui Satan. Pentru a fi ca Sunamita și pentru a arăta ospitalitate rămășiței unse și tovarășilor ei predicatori, aceștia au avut puterea învierii lui Dumnezeu în experiența lor. Ei au fost înviați la o viață fericită în serviciul Lui, cu perspectiva strălucită a vieții veșnice sub regatul noii Sale lumi.

28. Lucrarea Elisei, acum desfășurată în 144 de limbi, a însemnat sănătate spirituală în închinare adevărată pentru „mulțimea mare”. Și ei au băut din apele religioase vindecate și au mâncat din hrana spirituală neotrăvită. Pentru ei nu a existat nicio foamete spirituală comparabilă cu foamea literală care făcut ravagii în Samaria și în Israel în zilele regelui Ioram, fiul regelui Ahab.

29. În trecut, aceștia care sunt acum din „mulțimea mare” au suferit de plaga aducătoare de moarte a păcatului, stare în care au luptat împotriva rămășiței de israeliți spirituali și a tovarășilor lor. Ei au fost ca și căpitanul sirian lepros Naaman. Însă prin depunerea mărturiei Regatului, ca cea a micuței servitoare israelite a soției lui Naaman, ei au fost îndrumați spre calea corectă pentru vindecare de boala lor spirituală mortală, odioasă.

30. Ei au căutat organizația clasei unse Elisei. Li s-a spus care sunt cerințele lui Iehova Dumnezeu pentru însănătoșirea lor spirituală și pentru dobândirea unei conștiințe bune față de El. A fost nevoie de credință și umilință de sine din partea lor pentru a îndeplini aceste cerințe, ca o scufundare sau botez de șapte ori în râul Iordan. Însă sub încurajarea altora, ei au ascultat în cele din urmă și au avut bucuria de nedescris de a fi curățiți la o stare acceptabilă în ochii lui Dumnezeu și în ochii organizației Sale teocratice. Ei au ajuns să cunoască că există un profet adevărat în Israelul spiritual, și că nu există niciunde un alt Dumnezeu pe pământ decât în mijlocul poporului profetului, Israelul spiritual. Vindecarea este acordată în mod gratuit, așa cum cel mai mare profet dintre ei toți, Isus, a spus că ar trebui să fie. – Matei 10:1, 8, 9.

31. Clasa unsă Elisei se opune categoric folosirii puterilor spirituale pentru a exploata „mulțimea mare” care este într-o nevoie urgentă de însănătoșire spirituală din ciurma păcatului. Așa cum Elisei a insistat să refuze orice recompensă pentru vindecarea lui Naaman, tot așa corespondentul modern al lui Elisei continuă să refuze orice plată egoistă, materială pentru ajutarea „mulțimii mari” la însănătoșire spirituală. Literatura biblică pe care clasa Elisei o publică sau distribuie este plasată fie gratuit, fie cu o simplă contribuție nominală în bani pentru a acoperi costul tipăririi și distribuirii literaturii, pentru ca lucrarea de vindecare să fie continuată și extinsă. O astfel de contribuție nominală nu plătește/acoperă integral pentru tot timpul petrecut în scoaterea literaturii biblice și în folosirea ei în învățarea în mod gratuit a celor care vor să studieze Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă cineva asociat cu societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova reprezintă greșit clasa Elisei și încearcă să dobândească un câștig material egoist în detrimentul „mulțimii mari” vindecate, el trebuie denunțat ca necurat, ca un auto-idolatră lacom. El trebuie scos din societatea Lumii Noi. Trebuie să i se administreze tratamentul pe care l-a primit Ghehazi din partea indignatului

Elisei. Regula lui Dumnezeu este de necălcăt: „Nici fornicatori...nici cei lacomi...nici extorcatorii nu vor moșteni regatul lui Dumnezeu”. – 1 Corinteni 6:9, 10.

EXECUTANTUL ȘI PRIETENUL LUI

32. Prin Cuvântul profetic al lui Dumnezeu, clasa Elisei prevede mișcările organizației inamice, întocmai cum Elisei a prevăzut ambuscadele pe care regele Siriei le-a pus împotriva israeliților. (2 Regi 6:8-23). Multe lucruri pe care elementele radicale și comuniste le fac împotriva Creștinătății, le fac, nu doar împotriva sistemului capitalist al Creștinătății, ci în special împotriva Dumnezeului pe care Creștinătatea pretinde că-l reprezintă, însă căruia îi aduce multă ocară. În acest timp al lucrării de judecată la templul său spiritual, Iehova Dumnezeu cu „Mesagerul legământului” său permite elementelor radicale, ateiste să facă multe lucruri rele împotriva Creștinătății ca o judecată împotriva ei. Acest lucru urmează să se întâmple zilele lucrării Elisei începând din anul 1942.

33. Al Doilea Război Mondial s-a terminat în 1945, și pacea care nu urmează să dureze s-a instalat, iar fiara simbolică făcătoare de pace și ordine a ieșit din abis în/sub forma Națiunilor Unite. De la început, această organizație a inclus guverne radicale, comuniste alături de guvernele Creștinătății. Aceste elemente radicale, comuniste sunt în creștere în Națiunile Unite și cauzează mari dificultăți pentru Creștinătate. Ele sunt la fel de active din punct de vedere agresiv împotriva Creștinătății, cum a fost și Siria, din nordul Israelului, împotriva casei regale a regelui Ahab.

34. Aduceți-vă aminte, o parte din însărcinarea lui Ilie de la Iehova era să „ungă pe Hazael ca rege peste Siria”. Ilie a fost luat și a trebuit să lase această sarcină lui Elisei la timpul stabilit de Dumnezeu. Elisei a mers în capitala Siriei, Damasc, în timpul bolii regelui Ben-Hadad. Șambelanul regelui, Hazael, a fost trimis să întrebe pe Elisei dacă Ben-Hadad se va însănătoși. Elisei nu a turnat untdelemn pe capul lui Hazael pentru a-l unge astfel să preia guvernarea Siriei. Elisei a lăsat pe Hazael să spună regelui Ben-Hadad că își va reveni, dacă Hazael vroia, însă Iehova arătase lui Elisei că ben-Hadad va muri. Cine urma să-l succedă pe ben-Hadad la tron? Elisei a plâns în timp ce se gândea ce dezastru urma să facă Hazael Israelului. Cum așa? „Elisei a spus: 'Iehova mi-a arătat că vei fi rege peste Siria'”. Această revelație Hazael a luat-o ca un indiciu. El l-a suflat pe Ben-Hadad și i-a luat tronul.

35. În antitip/comparație modernă, clasa unsă Elisei nu-l unge în mod direct pe Hazael cel modern, „regele nordului” din Daniel 11:36-45, să ia puterea și să folosească „sabia lui Hazael” împotriva Creștinătății. Ca și Elisei, rămășița unsă a lui Iehova doar sfătuiește în mod public ce să facă „regele nordului” împotriva Creștinătății și a clerului ei izabelian ca parte a judecății lui Iehova împotriva ei la Armagedon. Un avertisment remarcabil în acest sens a fost dat la Adunarea Societății Lumii Noi a Martorilor lui Iehova pe Stadionul Yankee, New York, în 25 Iulie 1953. Adresându-se unei adunări de 134 333 de persoane, președintele Societății Turnului de Veghe a ținut discursul „Fugă spre Siguranță cu Societatea Lumii Noi”. El a folosit ca temă textul din Luca 21:20, 21 și a spus în această privință:

„Armatele care sunt prezise prin cuvintele lui Isus pentru a pustii acest Ierusalim modern, antitipic, se află în rândurile politice ale Națiunilor Unite. Ele sunt acele elemente care fac război cu sistemul religios al Creștinătății. Când 'lucrul dezgustător' s-a ridicat din abis în 1945, el a conținut de la bun început membri puternici ai blocului comunist anti-religios ai națiunilor”.

Această informație a fost publicată pe tot pământul în 1 650 000 de exemplare ale Turnului de Veghe din 15 Septembrie 1953, în treizeci și nouă de limbi.

36. Elisei nu a fost răspunzător de lucruri înfiorătoare comise de uzurpatorul Hazael al Siriei împotriva Israelului apostat; el a plâns când le-a văzut anticipat. Clasa „sclavului fidel și prevăzător”, clasa Elisei de astăzi, nu este răspunzătoare de actele pe care radicalii și comuniștii le fac împotriva Creștinătății, pentru că aceste elemente ateiste se opun martorilor lui Iehova. Clasa Elisei prezice doar venirea acestor lucruri asupra Creștinătății și asupra clerului ei izabelian. Nu este ciudat, așadar, că ziarul New York Times din 21 Februarie 1961, a publicat următoarea știre sub „VATICAN SE TEME DE O ESCALADARE A ATACURILOR DIN PARTEA ROȘIILOR (comuniștilor)”

ROMA, 20 Feb. – Rapoarte privind intensificarea activităților comuniste împotriva clerului romano-catolic și a celor fideli ajung la Vatican. Rapoartele au dat naștere la temeri că persecuția bisericii în teritoriile controlate de comuniști ar putea intra într-o fază și mai dură. Noua ofensivă a fost anunțată acum câteva luni când o revistă care reflectă punctul de vedere al Patriarhiei Ortodoxe Ruse din Moscova a publicat un atac asupra Papei Ioan al XXIII-lea. Papa și predecesorii săi au fost acuzați că au dorit și încă mai doresc război împotriva Uniunii Sovietice. În Cuba, Fidel Castro, a crescut treptat ritmul actelor ostile împotriva ierarhiei catolice și a clerului.

Mai rău decât acest lucru e posibil să vină asupra Creștinătății, nu doar prin „sabia lui Hazael”, ci și prin „sabia lui Iehu” în războiul cosmic al Armagedonului.

37. A rămas o ungere pe care trebuie încă s-o facă Elisei, cea a șefului militar al regelui Ahab, Iehu, fiul lui Iosafat, fiul lui Nimși. După ce a prezentat înaintea lui Hazael viitorul său rol în Siria și împotriva lui Israel, Elisei a trimis pe unul din „fiii profeților” la Ramot-Galaad să-l ungă pe vizitiul Iehu și să-i spună însărcinarea lui Iehova pentru el împotriva casei regale a lui Ahab și împotriva Izabelei închinătoare la Baal. După ce Iehu a fost uns, colegii săi ofițeri l-au proclamat noul rege al Israelului. Cu armata în sprijinul său, Iehu a procedat la îndeplinirea însărcinării sale.

38. Numele lui Iehu înseamnă „Iehova este El”. În calitate de executant uns al lui Iehova peste cele zece triburi ale națiunii alese ale lui Israel, Iehu este o figură profetică a Fiului ceresc întronat al lui Dumnezeu, Isus Cristos, care, în Revelația 19:11-16, 19, este ilustrat ca mergând/călărind pe un cal alb de război. Iehova, Dumnezeuul Preaînalt, l-a uns pe Fiul Său cu spirit sfânt pentru a fi executantul său în „războiul zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic”. (Revelația 16:14-16). Clasa Elisei, clasa „sclavului fidel și prevăzător” pe care Isus Cristos a numit-o „peste toate bunurile sale” în acest „timp al sfârșitului” nu a putut, bineînțeles, să-l ungă pe Stăpânul ei în cer. Așa cum Elisei l-a uns indirect pe Iehu printr-un agent profetic, tot așa clasa Elisei a putut să-l proclame pe Fiul ceresc al lui Dumnezeu ca regele domnitor uns de Dumnezeu cu scopul de a executa judecățile lui Dumnezeu asupra casei moderne a regelui Ahab și asupra mediului său întreg.

39. În 1955 a fost făcută o proclamație în acest sens în mesaje publice importante ca „Cucerirea lumii în curând – de către Regatul lui Dumnezeu” și cartea intitulată „Puteți supraviețui Armagedonului în Noua Lume a lui Dumnezeu”, cu capitolele ei despre „Luptătorii victorioși la Armagedon”, „Executanții Răzbunării Divine”, „Executantul șef ia o soție”; de asemenea, în 1958, mesajul „Regatul lui Dumnezeu conduce – este aproape sfârșitul lumii?” a fost transmis la o convenție din New York unde au participat 253 922 de persoane. Astfel, clasa Elisei, susținută de sute de mii de tovarăși dedicați, au declarat că ei l-au

recunoscut pe întronatul Isus Cristos ca rege mai degrabă decât pe casa regală modernă a regelui Ahab aliată cu clerul izabelian. Ei nu privesc Națiunile Unite ca fiind o expresie pământească a regatului lui Dumnezeu prin Cristosul său.

40. Când Iehu a fost uns, el și-a întors atenția de la dușmanul sirian din Ramot-Galaad spre casa regală condamnată a regelui Ahab, casă din partea căreia regele Ioram suferise destul din conflictul său cu forțele siriene din nord. Ca și un nebun, Iehu a mers în carul de luptă de pe frontul de luptă din vest spre Izreel. Nu era timp pentru pace cu casa regelui Ahab și cu Izabela. Astfel el a tras o săgeată în inima lui Ioram, fiul domnitor al reginei Izabela. Nepotul lui Ioram, Ahazia, regele lui Iuda, a scăpat pentru moment. Iehu a intrat apoi călare în Izreel și a ordonat oficialilor, dacă sunt de partea lui, să arunce pe Izabela pe fereastră. Apoi a condus caii și carul său peste ea. Trupul ei zdrobit a devenit ca gunoiul pe pământ. Câinii care se hrănesc cu hoituri nu au lăsat nimic din ea decât craniul, picioarele și palmele mâinilor.

41. În orașul capitală, Samaria, Ahab cel decedat mai avea șaptezeci de fii, sub îngrijirea prinților. Pentru a dovedi că ei s-au pus de partea regelui uns al lui Iehova, Iehu, acei îngrijitori au trimis capetele celor șaptezeci de fii ai lui Ahab la Iehu, la Izreel. Nu a mai rămas nici un moștenitor al lui Ahab. Iehu l-a urmărit, de asemenea, pe nepotul lui Ahab, regele Ahazia, aliatul regelui Ioram, și l-a rănit fatal astfel încât acesta a murit la Meghido. Iehu a ucis, de asemenea, pe frații princieri/de prinț ai lui Ahazia când ei erau pe drum să-i facă o vizită unchiului lor Ioram al lui Israel când acesta era bolnav. Așadar, cea mai mare parte a casei lui Ahab a fost nimicită după Izabela.

42. Deloc mai prejos/nu mai puțin, Regele uns al lui Iehova mai mare decât Iehu, și anume, Isus Cristos cel ceresc, gonește ca Executant al lui Iehova pentru a-și îndeplini însărcinarea. Armatele angelice care sunt în cer îl urmează în lucrarea de executare. Clasa Elisei, ca omul îmbrăcat în pânză de in cu călmară de secretar, a mers înainte și a însemnat frunțile „mulțimii mari” de „alte oi” care urmează să fie cruțați de execuție. (Ezechiel 9:1-11). Mai marele Iehu nu este interesat doar să lupte și să distrugă pe „regele radical al nordului” (ilustrat de Siria) la războiul universal al Armagedonului. La acel război care vine el își îndreaptă atenția mai întâi spre clerul izabelian și cauzează distrugerea lor. Acei lideri religioși care scapă acolo de „sabia simbolică a lui Hazael” din partea elementelor radicale violente nu vor scăpa de distrugere din partea „sabiei simbolice a lui Iehu”. După aceea, aliații politici ai clerului Creștinătății, care au comis adulter religios cu Izabela modernă, vor fi executați, dacă nu de „sabia lui Hazael”, atunci de „sabia lui Iehu”. Orice vestigiu rămas al Națiunilor Unite va fi distrus atunci.

43. Pentru a ilustra această trăsătură post-izabelică (după Izabela) a bătăliei Armagedonului, Revelația 19:19-21 spune: „Și am văzut fiara [organizația vizibilă a lui Satan] și pe regii pământului și armatele lor adunați ca să facă război împotriva celui ce stătea pe cal și împotriva armatei sale. Și fiara a fost prinsă și, împreună cu ea, profetul fals [în chestiunile politice] care a făcut în fața ei semnele prin care i-a indus în eroare pe cei ce au primit semnul fiarei și pe cei ce se închină imaginii ei. Amândoi [fiara și profetul fals] au fost aruncați de vii în lacul de foc ce arde cu sulf [un botez cu foc!]. Dar ceilalți au fost omorâți cu sabia lungă a celui [Mai Marele Iehu] ce stătea pe cal, cu sabia care ieșea din gura lui. Și toate păsările s-au săturat din carnea lor”.

44. Calea de scăpare de execuție la Armagedon va fi doar prin faptul dacă ne vom găsi de partea Mai Marelui Iehu, Cel declarat de clasa Elisei a fi Regele uns al lui Iehova. Dacă astăzi ne aflăm în poziția slujitorilor militari ai lui Iehu, luptând pentru fiul Izabelei, regele Ioram și împotriva regelui nordului, Siria,

atunci trebuie să părăsim acea parte și trebuie să recunoaștem ungerea lui Iehova făcută Fiului Său, Mai Marele Iehu. Noi trebuie să sprijinim ungerea lui și să proclamăm: „[Mai Marele] Iehu a devenit rege!”

45. Dacă noi astăzi suntem în poziția oficialilor de la curte care erau în slujba reginei mamă Izabela, atunci trebuie să aruncăm pe imitatoarea ei modernă înaintea Mai Marelui Iehu și să-l lăsăm să execute judecata lui Iehova asupra ei, anihilând-o pe ea și fornațiile ei religioase.

46. Dacă suntem în poziția princiară de a purta de grijă de cei șaptezeci de fii ai regelui Ahab la Samaria, atunci nu trebuie să încercăm să păstrăm sistemul de lucruri al Creștinătății. Trebuie să facem pace cu Mai Marele Iehu făcându-L Capul nostru, mai degrabă decât să-i păstrăm pe odraslele politice ale regelui modern Ahab ca șefii noștri. Trebuie să acționăm cu fidelitate față de însărcinarea lui Iehova dată lui Cristos împotriva casei moderne a lui Ahab.

47. Dacă noi acum luăm într-un mod ascultător o poziție în favoarea Mai Marelui Iehu, Isus Cristos, în această zi de judecată a națiunilor, nu putem face acest lucru fără să luăm o poziție și în favoarea Dumnezeului Mai Marelui Iehu, adică, Iehova. Noi trebuie să luăm o poziție împotriva închinării materialiste, naționaliste, idolatre a lui Baal atât în interiorul Creștinătății, cât și în afara ei. Cu douăzeci și opt de secole în urmă Iehu cel uns nu a putut să-și finalizeze însărcinarea împotriva casei regale a regelui Ahab și împotriva reginei Izabela până când nu a eliminat religia lui Baal pe care Izabela a făcut-o să se înființeze în Israel. Iehu nu a lăsat neterminată această obligație. În drumul său spre distrugerea completă a casei regale a lui Ahab în orașul capitală, Samaria, regele Iehu s-a întâlnit cu o cunoștință notabilă. Cine a fost aceasta? Ionadab, fiul lui Recab. De fapt, Ionadab venea să-l întâlnească pe Iehu.

48. După un schimb de saluturi, Iehu l-a făcut pe Ionadab să se declare dacă era pro-Ahab sau pro-Iehu, dacă era pro-Baal sau pro-Iehova. Ionadab s-a declarat în armonie cu inima lui Iehu și cu lucrarea sa de execuție. El a arătat în mod public acest lucru mergând cu Iehu în carul său. Aceasta a fost la cererea lui Iehu: „Vino cu mine și vei vedea că nu tolerez nici un fel de rivalitate față de Iehova”. Ionadab a fost din toată inima în favoarea sfințirii numelui Dumnezeului său, Iehova. El a vrut să-l vadă pe Iehu că este vrednic de numele său, „Iehova este El”.

49. Iehu nu a vrut să-i țină pe închinătorii lui Baal din Israel pe ascuns/în ilegalitate. El i-a făcut să se simtă în siguranță prefăcându-se că le dă un sprijin regal mai mare decât le dăduse regele Ahab. El a chemat pe toți profetii, preoții și închinătorii lui Baal la o adunare națională la templul lui Baal din Samaria, unde obișnuia să se închine Izabela. Neparticiparea însemna moarte. Astfel ei au venit toți și au umplut casa lui Baal de la un capăt la celălalt. Părea o oră triumfătoare pentru dumnezeul fals Baal și pentru cel pe care Baal îl reprezenta cu adevărat, Satan Diavolul, „conducătorul demonilor”. Au fost aduse îmbrăcăminte pentru închinare pentru toți. În acestea ei s-au identificat clar.

50. Regele Iehu a intrat apoi cu prietenul său Ionadab, recabitul. Nu era locul unde să fie închinătorii lui Iehova, așa cum știa Iehu în sine. El a făcut cercetări să nu se găsească nici un martor al lui Iehova, niciunul din rămășița Lui, ci doar baaliști. Bun! Deci ei puteau acum să înceapă să-i aducă jertfe lui Baal.

51. Între timp Iehu a pus la dispoziția sa optzeci de oameni înarmați în afara templului. El le-a spus ca niciunul din cei dinăuntru îmbrăcați ca închinători ai lui Baal să nu scape viu. Oricine ar fi lăsat pe careva să scape urma să moară el însuși. După ce toți baaliști îmbrăcați se închinaseră și aduseseră jertfa, regele Iehu le-a ordonat oamenilor săi înarmați înăuntru: „Loviți-i! Unul să nu iasă!”. Nu doar închinătorii lui Baal au murit de ascuțișul „sabiei lui Iehu”, ci executanții au ars stâlpii sacri ai templului lui Baal, au dărâmat

întreg templul lui Baal cu stâlpul lui Baal. Ei au profanat chiar și locul lui (al templului) făcându-l un loc public pentru excremente umane, în care păsările care se hrănesc cu hoituri urmau să vină. Raportul final despre abordarea însărcinării sale spune: „Astfel Iehu l-a nimicit pe Baal din Israel”. (2 Regi 10:15-28). Nu a existat nicio tolerare a baalismului în Israel. A existat un zel exemplar pentru Iehova. Iehu a meritat o spiță/șir de succesori.

52. Numele a trei din cei patru succesori la tronul lui Iehu au fost combinații ale numelui sacru al lui Dumnezeu: Ioahaz (*Iehova a pus stăpânire*), Ioas (*Iehova este puternic*, sau *a dat*); Ieroboam (*Ai cărui oameni sunt mulți*), și Zaharia (*Iehova și-a adus aminte*).

53. Aceasta stabilește modelul profetic pentru zelul și gelozia pentru Iehova pe care Mai Marele Iehu, Fiul lui Dumnezeu, le va arăta în timpul bătăliei Armagedonului. „Mulțimea mare” de „alte oi” ale Lui simbolizate de prietenul loial al lui Iehu, Ionadab, fiul lui Recab, va fi martoră a acestei demonstrații mișcătoare a lui Cristos a „netolerării niciunei rivalități față de Iehova”. Aceasta va veni ca o răsplată pentru exprimarea armoniei lor din inimă cu Regele domnitor uns al lui Iehova în această zi de judecată a națiunilor. Ce răsplată pentru că s-au identificat în mod deschis cu El în îndeplinirea sarcinii Sale de la Iehova, mergând cu El în carul său de război!

54. Ei au fost mai conștientizați să facă acest lucru din anul 1955, când a fost publicată cartea intitulată „Puteți supraviețui Armagedonului în Lumea Nouă a lui Dumnezeu”. Această singură carte oferă o explicație scurtă a patruzeci și două de tipuri și profetii despre acești moștenitori pământești ai noii lumi drepte a lui Dumnezeu, inclusiv a dramei profetice a regelui Iehu și Ionadab. (Paginile 276-281). Cartea clădește astfel un puternic argument biblic pentru speranța clasei Ionadab de a supraviețui „războiului zilei celei mari a Dumnezeului Atotputernic” și de a continua să trăiască în lumea Lui nouă sub Cristos supunându-se pentru totdeauna regatului Său. Astfel ei se identifică pentru Iehova acum.

55. Constrângerea închinătorilor lui Baal de a se identifica înaintea regelui antitipic Iehu este în curs de desfășurare! Aceasta se face prin rămășița unsă de israeliți spirituali, clasa Elisei, care îl reprezintă sau acționează pentru Mai Marele Iehu pe pământ. Una din dovezile că acesta este „timpul sfârșitului”, „încheierea sistemului de lucruri”, este tocmai această separare a oamenilor națiunilor ca închinători ai lui Iehova și ca închinători ai lui Baal. Da, apele simbolice ale râului Iordan de sus/din amonte sunt oprite unde lovește „veșmântul oficial” al clasei Elisei, în timp ce apele din aval continuă să se verse în Marea Moartă. Da, oile și caprele simbolice sunt în curs de identificare și separare. În profetia minunată a lui Isus despre dovezile care demonstrează că suntem la „încheierea sistemului de lucruri” el a dat ca ultimă dovadă împlinirea parabolei oilor și caprelor ca o dovadă vizibilă. „Oile” sunt clasa Ionadab de astăzi; „caprele” sunt închinătorii în stil modern ai lui Baal de astăzi.

56. „Oile” Ionadab sunt strânse la dreapta Regelui Isus Cristos, datorită modului iubitor în care ele tratează rămășița unsă de frați ai lui Cristos. În același timp „caprele” care se închină lui Baal sunt strânse laolaltă și închise pentru execuție prin „sabia lui Iehu”. Ele sunt forțate să-și pună „hainele” pentru a se identifica ca închinători ai Mai Marelui Baal, Satan Diavolul, „dumnezeul acestui sistem de lucruri”. Astăzi, clasa Elisei, rămășița de frați ai lui Cristos, predică fără întrerupere vestea bună a regatului lui Dumnezeu pe tot pământul locuit. În consecință, „caprele” sunt obligate să-și arate atitudinea față de Isus Cristos, Regele, afișându-și atitudinea față de frații Lui spirituali pe pământ. Prin chiar faptul că nu arată înțelegere, sprijin și cooperare în predicarea vesteii bune a Regatului, aceste „capre” îmbracă „hainele” care

le marchează ca închinători ai lui Baal, ca adepți ai religiei Izabelei. Ele sunt strânse la stânga Regelui uns al lui Iehova, partea dezaprobării divine. Fiecare ultim închinător al lui Iehova este scos din mijlocul lor. Ei stau la o parte, așa cum a făcut Ionadab de partea lui Iehu. – Matei 25:31-46.

57. Imaginați-vă lucrarea de separare cu identificarea ei de ambele părți ca finalizată. Este ceasul ca toată închinarea lui Baal să fie nimicită din mijlocul celor care pretind sau susțin a fi poporul lui Dumnezeu. Este ceasul ca să izbucnească Armagedonul! Mai Marele Iehu dă semnalul armatelor sale îngerești din cer, simbolizate de cei optzeci de oameni înarmați ai lui Iehu. Sabia de execuție, „sabia lui Iehu”, cade peste închinătorii lui Baal identificați în mod deschis. Măcelul e teribil, pentru a împlini profețiile Bibliei. Nici un închinător al Diavolului nu scapă! Templul întregii religii false se prăbușește, împreună cu toate obiectele sale de închinare! El nu va mai fi onorat pe pământ. El devine un lucru care urmează să fie tratat ca obiect, ca o cloacă rău mirositoare. Ce sfințire a numelui lui Iehova va aduce acest lucru printre toți cei ce vor supraviețui pe pământ.

58. Așa cum regele Iehu și-a îndeplinit însărcinarea de la Iehova Dumnezeu, tot așa Domnul Isus Cristos va îndeplini o însărcinare similară dar mai mare la sfârșitul bătăliei Armagedonului. Regele Iehu, pentru supunere fidelă față de însărcinarea divină, a fost făcut șef/cap al unei dinastii de cinci regi în Israel, cea mai longevivă dinastie în istoria regatului din zece seminții al lui Israel, care s-a întins pe o perioadă de 120 de ani și 6 luni, din 909 î. Cr. până în 789 î. Cr. Iehu a avut o succesiune cvadruplă pe tronul lui Israel. Cu toate acestea, Mai Marele Iehu, Isus Cristos, va avea un regat fără sfârșit sub Dumnezeul Cel Preaînalt. După ce el distruge toată organizația Șarpelui cel Mare, el va zdrobi capul Șarpelui aruncând în abis pe Satan Baalul și demonii săi pentru o mie de ani înainte de a distruge în cele din urmă toate acele spirite rele. – Revelația 20:1-10.

59. La îndeplinirea însărcinării lui Iehu a fost martor atât Elisei profetul, cât și Ionadab, fiul lui Recab. Ce bucurie trebuie să fi fost pentru ei să supraviețuiască distrugerii casei lui Ahab, morții violente a reginei Izabela, și măcelului defăimătorilor numelui lui Dumnezeu, israeliții închinători la Baal! Ce privilegiu plin de bucurie va fi pentru clasa Elisei și tovarășii ei, clasa Ionadab, să fie martori la zelul și gelozia Mai Marelui Iehu pentru Iehova și să supraviețuiască aici pe pământ bătăliei Armagedonului și să privească executarea judecăților lui Iehova Dumnezeu împotriva corespondenților moderni ai casei lui Ahab, a reginei Izabela și a profeților, preoților și închinătorilor lui Baal. Executarea judecății va avea drept rezultat un pământ curățit în care numele lui Dumnezeu va fi păstrat sacru de toate ființele umane care trăiesc în lumea nouă a lui Iehova.

ÎNTREBĂRI

- 1.(a) Despărțirea apelor simbolice a avut ca rezultat adunarea cui de partea dreaptă, și cine a fost nemulțumit de acest lucru? (b) Cum a încercat el să oprească lucrarea de despărțire, și cu ce succes?
2. Sub ce circumstanțe a slujit președintele Rutherford la Adunarea de la Detroit din 1940, și apoi la Adunarea de la St. Louis din 1941?
3. Ce trăsătură a lucrării a fost întreruptă în 1 Decembrie 1941, și ce măsură de slujire a fost pusă în locul ei?

4. (a) După ce America a intrat în al Doilea Război Mondial, cine au fost chemați la căpătâiul patului lui Rutherford, și ce le-a dat el? (b) Ce așteptare nu a reușit s-o vadă el realizată, însă cum a murit el?
5. Ce a încetat atunci într-un mod evident, și ce cadou la despărțire cerut de la Ilie este adus aici în atenție?
6. (a) Cum s-a despărțit Ilie de Elisei? (b) A ce a devenit moștenitor Elisei, și ce fapt au recunoscut acum fiii profeților despre Elisei?
7. Sub ce circumstanțe a trecut clasa Ilie, și cui a fost lăsată încheierea însărcinării ei de la Dumnezeu?
8. Ce responsabilitate și-a asumat clasa Elisei, cine a fost ales președinte al Societății legale, și de ce nu a existat nicio paralizare a lucrării în acest timp?
9. Pentru a se întoarce la "fiii profeților", ce test al spiritului lui Dumnezeu asupra lui a trebuit să facă Elisei, și, la fel, în 1942, în favoarea cărei lucrări s-a declarat clasa Elisei?
10. Alături de anunțul morții lui Rutherford, ce lucrare a descris Turnul de Veghe ca fiind încă înaintea clasei Elisei, și astfel, ce adunare s-a ținut în 1942, cu câte persoane care și-au făcut un raport al lucrării de predicare?
11. Cât de vastă a fost această adunare de la mijlocul războiului, și care a fost spiritul ei?
12. Care a fost tema discursului principal, și ce ediție nou-tipărită a Bibliei a fost pusă la dispoziția participanților la convenție?
13. Ce a dezvăluit discursul președintelui cu privire la "mulțimea mare". Ce carte nouă a fost lansată, și ce măsură urma să fie reluată de către Societate în luna următoare?
14. Ce a dezvăluit discursul public al președintelui cu privire la pacea de atunci, pentru ce era timpul, așadar, să se pregătească, și ce a devenit evident cu privire la spiritul lui Ilie?
15. Înainte de a discuta isprăvile clasei Elisei, pe cine l-au recunoscut "fiii profeților" ca succesor al lui Ilie, și cum au înaintat ei sub îndrumarea acestui succesor?
- 16, 17. (a) Pentru a face o comparație cu aceasta, ce măsuri au fost luate în conformitate cu Ioel 2:28, și ce clădire de la Ferma Regatului a fost luată în considerare? (b) La întâlnirea directorilor din 24 Septembrie 1942, ce decizii au fost luate cu privire la școlarizarea atât la „Galaad”, cât și în toate congregațiile organizate?
18. Ce a inaugurat președintele Societății în 1 Februarie 1943, și drept rezultat s-au dat însărcinări de lucrare în câte țări din afara Statelor Unite?
19. (a) La începutul ei, din cauza războiului mondial, studenții Galaadului au fost echipați în special pentru lucrare în care țări, însă cum a fost lărgit câmpul de lucru la sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial? (b) Unde a fost transferată Școala în 1961, și cu ce noi trăsături s-a deschis ea în 6 Februarie?
20. La ce rezultat a dus trimiterea absolvenților Galaadului, și cum se compară extinderea lucrării de mărturie în 1961 cu cea din 1941?
21. După deschiderea Școlii Galaad în 1943, ce adunare s-a ținut care a inclus câteva sute de orașe în America de Nord, și cum a fost prezentat acolo programul pentru Școala de Slujire Teocratică?
22. (a) Acest lucru a dus la înființarea de ce anume, și cu ce oportunități pentru femeile congregațiilor? (b) Pentru a îmbunătăți continuu cursul Școlii, ce manuale au fost publicate din când în când?
23. (a) După adunarea internațională din 1958 din orașul New York, ce oportunitate a fost deschisă pentru femei în Școala de Slujire Teocratică? (b) De ce nu există nicio absolvire a nimănu a Școlii?

24. Ce ajutor spiritual li se oferă, astfel, tuturor celor care se asociază cu martorii lui Iehova, în armonie cu ce fapt despre vocația societății Lumii Noi a martorilor lui Iehova?
25. Pentru a avea supraveghetori și organizatori mai buni, ce a fost introdus în 1959 la Ferma Regatului, și cum a fost extins acest lucru de atunci în diverse țări, ducând la o mai bună supraveghere congregațională?
26. (a) În ciuda opoziției și persecuției, ce s-a întâmplat cu extinderea lucrării Elisei? (b) În ciuda scăderii numărului clasei Elisei, ce se întâmplă cu „mulțimea mare” de tovarăși activi?
27. Cum a însemnat lucrarea Elisei viață din morți pentru nenumărați membrii, comparativ cu învierea fiului Sunamitei prin Elisei?
28. Cum a însemnat lucrarea Elisei în multe limbi o sănătate spirituală mai bună pentru cei din „mulțimea mare”?
- 29, 30. (a) De ce fel de plagă spirituală au suferit aceștia care nu sunt israeliți spirituali, și cum au fost îndrumați ei în mod corect pentru vindecare? (b) Ce curs de acțiune au luat ei, ce rezultate au experimentat, și ce fapte vitale au ajuns să cunoască ei, toate acestea în mod gratuit?
31. (a) Împotriva cărui abuz de puteri spirituale este clasa Elisei în acest program de vindecare, așa cum este ilustrat de însuși Elisei? (b) Ce tratament trebuie acordat celor care încearcă să obțină câștig material prin această lucrare de vindecare spirituală?
32. Ce activități ale elementelor radicale ale societății prevede clasa Elisei, și de ce Iehova Dumnezeu la templu permite astfel de lucruri împotriva Creștinătății?
33. Cum a ieșit din abis fiara simbolică făcătoare de pace și ordine după al Doilea Război Mondial, și ce elemente împotriva Creștinătății sunt în creștere în ea?
34. În drama tipică antică, cum l-a uns Elisei pe Hazael pentru a fi rege peste Siria, și cum a devenit rege Hazael?
35. În ce fel îl unge clasa Elisei pe Hazael cel modern, și cum a fost dat un avertisment în acest sens la Adunarea Societății Lumii Noi în New York în 1953, și apoi pe tot pământul?
36. Ca și în cazul lui Elisei, de ce clasa Elisei de astăzi nu este răspunzătoare pentru ceea ce elementele radicale fac Creștinătății, însă cum sunt în acord știrile recente cu ceea ce a prezis clasa Elisei?
37. După ce Hazael a fost înștiințat de viitorul său rol, ce ungere a mai rămas să fie făcută de Elisei, și ce s-a întâmplat după ce a fost făcută?
38. (a) A cui figură profetică a fost regele Iehu, și în ce privință? (b) Cum a împlinit clasa Elisei imaginea/ilustrația ungerii de către Elisei a lui Iehu ca rege al Israelului?
39. Cum a fost făcută, de exemplu, o proclamație în acest sens în 1955 și în 1958, și prin urmare, cum privește clasa Elisei Națiunile Unite?
40. Spre ce și-a îndreptat atenția Iehu cel uns, și cu ce rezultate pentru fiul domnitor al Izabelei și pentru Izabela însăși?
41. Cum a fost nimicită cea mai mare parte a casei regale a regelui Ahab după Izabela?
42. (a) Spre ce gonește acum Regele mai mare decât Iehu, și înaintea lui ce lucrare de însemnare face clasa Elisei? (b) La Armagedon, spre ce clasă își îndreaptă mai întâi atenția Mai Marele Iehu, și spre cine după aceea?
43. În ce limbaj simbolic ilustrează Revelația 19:19-21 această trăsătură post-izabelică a Armagedonului?

- 44-46. (a) Doar fiind găsiți unde putem să scăpăm de execuție la Armaghedon? (b) Ce trebuie să facem acum dacă suntem acum ca slujitorii militari ai lui Iehu la Ramot-Galaad, ca oficialii care aveau grijă de Izabela, sau ca îngrijitorii celor șaptezeci de fii ai lui Ahab?
47. (a) Când luăm o poziție pentru Mai Marele Iehu, pentru cine altcineva trebuie să mai luăm o poziție, și împotriva cărei forme de închinare? (b) În drumul său spre lucrarea de execuție în Samaria, cu ce cunoștință notabilă s-a întâlnit Iehu?
48. În ce stare a inimii s-a declarat Ionadab a fi, și cum a arătat aceasta?
49. Cum i-a obligat regele Iehu pe închinătorii lui Baal să se identifice, într-o singură locație?
50. Înainte de jertfirea idolatră, a cui absență din adunarea baalistă s-a asigurat?
51. Cum l-a nimicit apoi Iehu pe Baal din mijlocul Israelului, și pentru cine a arătat el un zel exemplar?
52. Ce e demn de remarcat în legătură cu numele a trei din cei patru succesori regali ai lui Iehu?
53. (a) Zelul și gelozia lui Iehu pentru Iehova stabilește modelul pentru ce? (b) Ce clasă pământească va fi martora demonstrației unui astfel de zel pentru Iehova la Armaghedon, și pentru care motiv?
54. De ce a existat o mai mare conștientizare de a face acest lucru din anul 1955, și pentru ce speranță a lor a fost dat un puternic argument biblic?
55. Prin cine sunt constrânși închinătorii moderni ai lui Baal să se identifice astăzi, și de cine sunt ei separați?
56. În ce sens/mod este obligată clasa „caprelor” să îmbrace hainele care o marchează ca închinători ai Diavolului, dar ce se poate spune despre cei ca Ionadab?
57. La Armaghedon, cum va înainta Mai Marele Iehu împotriva închinării moderne la Baal, așa cum a fost prefigurat de Iehu din vechime?
58. (a) Cum a fost răsplătit Iehu pentru îndeplinirea însărcinării sale, însă cum va fi răsplătit Isus Cristos pentru îndeplinirea însărcinării Sale similare? (b) După ce va distruge organizația lui Satan, cum va zdrobi El capul Șarpelui?
59. (a) În această privință, ce bucurie va avea atât clasa Elisei, cât și clasa Ionadab? (b) La ce va duce acea executare a judecății?

CAPITOLUL 19

CUM ÎȘI VA SFINȚI EL PROPRIUL SĂU NUME?

Astăzi națiunile caută slava numelui. De asemenea, bărbații și femeile caută slava numelui, a faimei, a unui nume în istoria omenirii. Tot acest efort egoist larg răspândit distrage atenția de la faptul mult mai important că Dumnezeu Cel Preaînalt își sfințește propriul său nume, făcând acest lucru pentru ca oamenii tuturor națiunilor și familiilor pământului să procure o binecuvântare veșnică. În armonie cu acest scop mărinimos, Dumnezeu și-a restaurat „poporul pentru numele Său”, adică, o rămășiță din „sămânța unsă a lui Avraam” prin intermediul căreia toate națiunile vor obține o binecuvântare. Ei sunt o rămășiță de oameni cărora Pavel le-a scris: „De fapt, toți sunteți fiii lui Dumnezeu prin credința voastră în Cristos Isus. Căci toți care ați fost botezați în Cristos v-ați îmbrăcat cu Cristos... toți sunteți una în unitate cu Cristos Isus. Mai mult, dacă sunteți ai lui Cristos, sunteți într-adevăr sămânța lui Avraam, moștenitori potrivit promisiunii”. (Galateni 3:26-29; Geneza 22:17, 18). În 1931, cu scopul de a sfinți pe Dumnezeul seminței lui Avraam, rămășița unsă a îmbrățișat numele care glorifică, nu pe ea, ci pe Dumnezeu, și anume, „martorii lui Iehova”. – Isaia 43:10-12; 44:8.

2. În anul 33 Isus a fost trădat în Ghetsimani și a fost omorât pe un stâlp, iar „oile” sale, discipolii săi, au fost împrăștiate. Tot așa prin acțiunea dușmanilor din Creștinătate care a atins apogeul în 1918 rămășița unsă, clasa Ilie, a fost împrăștiată. Însă Isus s-a referit la profeția lui Maleahi și a spus: „Într-adevăr, Ilie vine și va restabili toate lucrurile”. (Matei 17:11). Chiar și Ilie cel original a fost restabilit de pe urma efectelor fugii sale de regina Izabela și a fost repus în serviciul lui Iehova cu o nouă însărcinare. Chiar i s-a dat un succesor, Elisei, pentru a se asigura că însărcinarea va fi împlinită pe deplin. Într-un acord remarcabil cu aceasta, clasa Ilie a fost restabilită în 1919, dat fiind faptul că o mare re-adunare a întregii rămășițe unse de israeliți spirituali a început în acel an. Ei au fost toți împotriva închinării la Baal, închinării la Diavolul.

3. Dumnezeu Atotputernic a fost cel care, prin spiritul său, i-a readunat și i-a adus într-o relație corectă cu el într-o favoare deplină. El a avut un scop înalt în spatele acestei readunări a lor și a unirii lor pe tot pământul. Cu mult timp în urmă el a declarat acest scop în aceste cuvinte profetice: „Voi arăta compasiune pentru sfântul meu nume, pe care casa lui Israel l-a profanat printre națiunile la care s-a dus. De aceea, spune casei lui Israel: Iată ce a zis Domnul Iehova: „Nu pentru voi fac lucrul acesta, casă a lui Israel, ci pentru sfântul meu nume, pe care voi l-ați profanat printre națiunile la care v-ați dus“. 'Voi sfinți numele meu cel mare, care era profanat printre națiuni, pe care voi l-ați profanat în mijlocul lor; și națiunile vor ști cu siguranță că eu sunt Iehova', zice Domnul Iehova, 'când voi fi sfințit printre voi sub ochii lor'”. – Ezechiel 36:21-23.

4. Observați cuvintele Domnului Iehova: „Voi arăta compasiune pentru sfântul meu nume...Voi sfinți numele meu cel mare”. Acesta a fost scopul principal în spatele readunării făcută de El a rămășiței de israeliți spirituali unși, clasa Ilie, din 1919 încoace. Istoria bine-documentată afirmă faptul că această rămășiță readunată s-a străduit din ce în ce mai mult să sfințească numele divin. În fața opoziției violente din partea dușmanilor care au blestemat și au batjocorit numele și au încercat să-l șteargă, rămășița a declarat numele Lui pe tot pământul. Membrii rămășiței s-au străduit să fie vrednici de numele pe care l-au îmbrățișat pentru a se identifica, „martorii lui Iehova”. În mod constant ei au predicat, au predat și au lucrat să îndepărteze batjocura și profanarea de la acel nume sfânt. Pentru acest efort plin de iubire și pentru

această fidelitate, Domnul Iehova i-a binecuvântat din abundență și i-a făcut o binecuvântare pentru nenumărați alții.

5. Pe perioada celei mai mari părți a lucrării Ilie, din 1919 înainte, adunarea rămășiței israeliților spirituali a avut loc, cel puțin până în anul 1931. În special din 1935 înainte, rămășița unsă a martorilor lui Iehova s-a implicat în strângerea „mulțimii mari” ai clasei Ionadab, pentru a-i pregăti să-și dea seama de speranța lor frumoasă la viață eternă pe un pământ paradiziac sub regatul lui Dumnezeu. Această adunare a clasei Ionadab a luat amploare și a fost intensificată în timpul lucrării Elisei din 1942. În timpul anului crucial al celui de-al Doilea Război Mondial rapoarte incomplete compilate/strânse de Societatea Turnului de Veghe au arătat mai mult de 106 000 persoane, incluzând membrii rămășiței unse și tovarășii lor ionadabi, proclamând regatul lui Iehova Dumnezeu pe tot globul. În anul următor, 1943, în ciuda războiului mondial, Societatea a reușit să primească rapoarte despre proclamarea Regatului de la 108 794 de lucrători. A existat o creștere, deși mică.

6. An după an de atunci, creșterea celor care sfințesc acum numele divin a fost continuă. În luna Martie 1961, rapoarte despre predicarea Regatului în public și din casă în casă au venit de la 925 777 de purtători ai mărturiei. La celebrarea anuală a cinei Domnului în anul restaurării 1919 a fost o prezență anunțată/publicată de 17 961 din 172 de congregații care a avut treizeci de mii de persoane prezente sau mai multe, acestea reprezentând rămășița unsă sau clasa Ilie. (Turnul de Veghe, 15 Mai, 1919, pagina 151). Însă la cina Domnului din 30 Martie 1961, sau patruzeci și doi de ani mai târziu, a existat o participare la nivel mondial de peste 1 500 000, doar 13 300 împărțându-se din pâinea nedospită/azime și vin ca membrii ai rămășiței unse, clasa Elisei de astăzi.

7. Clasa Elisei, a cărei număr se diminuează an după an, așteaptă să părăsească scena pământească la timpul stabilit de Dumnezeu și să intre în regatul ceresc printr-o înviere din moarte la viață în tărâmul spiritual, pentru a se alătura Mai Marelui Iehu. Însă clasa Elisei așteaptă, de asemenea, să supraviețuiască distrugerii închinătorilor lui Baal la bătălia Armagedonului. Astfel membrii clasei Elisei așteaptă să-și termine cursul lor pământesc după acel „război al zilei mari a Dumnezeului Atotputernic” și să lase clasa Ionadab aici pe pământ în paradisul lor pământesc.

7. Este posibil, întocmai cum este speranța lor, ca rămășița Elisei să fie încă aici pe pământ când regele domnitor Isus Cristos va porunci martorilor fideli ai lui Iehova din timpurile pre-creștine, de la Abel până la Ioan Botezătorul, și îi va ridica din somnul lor în mormintele de amintire la o înviere la viață, pentru a numi dintre ei „prinți pe tot pământul”. (Ioan 5:28, 29; Psalmul 45:16). Astfel, dacă este voia lui Iehova, membrii rămășiței Elisei se pot întâlni cu acești martori de demult/antici înviați ai lui Iehova înainte ca ei înșiși să-și termine cursul lor pământesc în credincioșie. (Revelația 2:10; 2 Corinteni 5:1-10). Rămășița Elisei nu așteaptă să supraviețuiască până ce începe învierea acelor oameni care nu au fost martori ai lui Iehova în timpurile trecute, ca răufăcătorul care a stârnit compătimire care a fost ținut alături de Isus și căruia Isus i-a spus: „Adevărat îți spun astăzi: Vei fi cu mine în Paradis”. – Luca 23:32-43; Ioan 19:16-18.

8. Un indiciu despre supraviețuirea rămășiței Elisei până la un moment dat după bătălia Armagedonului poate fi faptul că Elisei din vechime a murit de o moarte naturală în timpul conducerii

casei regale a lui Iehu, regele cu execuția al lui Iehova. Moartea lui a avut loc în zilele nepotului lui Iehu, regele Ioas al lui Israel.

„SĂGEATA DE SALVARE A LUI IEHOVA”

9. În acel timp Siria din nord comitea încă agresiuni împotriva lui Israel. Regele Ioas l-a vizitat pe Elisei cel bolnav și a plâns și a spus aceleași cuvinte pe care le-a spus Elisei atunci când Ilie a fost luat de la el: „Părinte, părinte, carul de război al lui Israel și călăreții lui!”. Aceste cuvinte ale lui Elisei denotaseră că el era în favoarea luptei lui Israel cu ajutorul lui Iehova împotriva dușmanilor poporului Său. Până la moartea sa Elisei era în favoarea executantului lui Iehova împotriva regelui nordului, Siria. Elisei l-a făcut pe regele Ioas să tragă o săgeată printr-o fereastră deschisă spre est, unde sirienii dețineau teritoriu israelit. Când regele a tras, mâinile lui Elisei au fost peste mâinile regelui, împărțându-și tragerea. După ce săgeata a plecat spre est Elisei a spus: „Săgeata salvării de la Iehova, da, săgeata salvării împotriva Siriei! Vei bate Siria la Afec [la est de Iordan sau de Marea Galileei] până o vei distruge”.

11. Ca o ilustrație suplimentară a lucrării de execuție din partea casei regale a lui Iehu, Elisei l-a făcut pe regele Ioas să lovească pământul cu săgețile din tolba sa. Regele a lovit doar de trei ori. Indignat, Elisei a spus: „Trebuie să lovești de cinci sau șase ori! Atunci ai fi bătut Siria până ai fi distrus-o, dar acum vei bate Siria doar de trei ori”. În împlinire concretă a acestui lucru, regele Ioas a învins de trei ori pe Ben-Hadad, regele Siriei, și „a luat înapoi orașele lui Israel”. Însă Elisei fusese în favoarea înfrângerii totale a Siriei din care Siria să nu și mai poată reveni.

12. După mai mult de cincizeci de ani de slujire singur ca succesori al lui Ilie, Elisei a murit credincios, sub aprobarea lui Iehova. Din acest motiv Iehova l-a folosit pe Elisei chiar și în moarte pentru a restaura un israelit la viață. În timpul unei urgențe acest om mort a fost aruncat în locul de înmormântare al lui Elisei. Dar, „când s-a atins de oasele lui Elisei, omul a revenit imediat la viață și s-a ridicat în picioare”. – 2 Regi 13:14-25.

13. În prezentul „timp al sfârșitului”, Creștinătatea nu va fi singura parte a lumii vechi a lui Satan care va suferi execuția prin „sabia lui Iehu”. Elementele radicale, comuniste care fac război cu Creștinătatea și cu martorii lui Iehova vor fi executate și ele la Armageddon alături de restul „caprelor” simbolice. Clasa Elisei este pe deplin în favoarea acestei anihilări a fiecăruia din dușmanii lui Iehova, indiferent de blocul de națiuni din care fac parte astăzi. Clasa Elisei proclamă această distrugere viitoare a acestor opozanți ai suveranității universale a lui Iehova făcând cunoscute profețiile lui pe această temă. Un exemplu de acest gen a avut loc în a doua jumătate a anului 1956 când martorii lui Iehova, fiind adunați în convenții, au adresat o Rezoluție premierului rus de atunci, Nikolai Bulganin, atrăgând atenția asupra persecuției comuniste a martorilor lui Iehova și avertizând pe acești persecutori despre pedeapsa divină. Ei proclamă cu îndrăzneală că salvarea omului de amenințarea și opresiunea comunistă este doar prin intermediul „săgeții de salvare a lui Iehova”, războiul universal al lui Iehova.

14. În timpul acestei perioade a lucrării Elisei, Iehova a binecuvântat pe martorii săi dincolo de toate așteptările lor. Pentru că tovarășii lor ionadabi au participat cu sutele de mii în lucrarea de mărturie, „această veste bună a regatului” este predicată acum în 144 de limbi în 180 de țări și insule ale pământului locuit, în spatele Cortinei de Fier Comuniste și în afara ei. Această mărturie la nivel mondial dată sub conducerea clasei „servului fidel și prevăzător”, clasa Elisei, este o împlinire a cuvintelor din Matei 24:14,

45-47. Este cea mai remarcabilă dovadă că trăim în timpul prezis și descris în profeția lui Isus, „încheierea sistemului de lucruri”. Țările, atât cele din interiorul, cât și cele din afara organizației Națiunilor Unite pentru pace și ordine, se apropie rapid de „sfârșitul” lor în „ziua mare și înfricoșătoare a lui Iehova”. În mila divină, înainte de venirea sa, Iehova a trimis pe clasa sa promisă Ilie împreună cu succesorul ei, clasa Elisei. Organizația pământească vizibilă a lui Satan Diavolul este pe punctul de a fi lovită de Iehova Dumnezeu „cu o distrugere desăvârșită”. (Maleahi 4:5, 6). Multe persoane aud avertismentul și fug de distrugerea ei.

15. Astfel, societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova continuă să crească. Acest lucru a necesitat extinderea infrastructurii/facilităților Societății Turnului de Veghe și a Tractatelor Bibliei pentru a servi celor mai mult de 21 000 de congregații de acum de pe tot pământul și pentru a ține pasul cu cererea de/pentru literatură care explică Cuvântul lui Iehova. În aceste circumstanțe, au fost întemeiate optzeci și cinci de filiale ale Societății Turnului de Veghe în tot atâtea țări și grupuri de insule. Multe din aceste filiale au propriul lor echipament de tipărire pentru producerea de literatură în diverse limbi. În Brooklyn, New York, Societatea Turnului de Veghe are două instalații de tipărire complet echipate, fiecare ocupând un bloc și fiind conectate la etajul șase printr-un pod acoperit care trece peste Strada Pearl. Pentru a adăposti și hrăni sutele de lucrători dedicați solicitați acolo la Filiala Americană din Brooklyn, Societatea Turnului de Veghe are două clădiri cu doisprezece etaje pe strada Columbia Heights, cu vedere spre portul New York. În aceste două clădiri se mai află birourile executive, juridice și de slujire ale Filialei Americane, cele două clădiri fiind conectate printr-un tunel sub Strada Columbia Heights. Din biroul președintelui de aici lucrarea de mărturie este condusă până la marginile pământului. – Vezi paginile 376, 383.

16. În fabricile din Brooklyn, Societatea Turnului de Veghe tipărește pe/în propria ei tipografie o versiune a Noului Testament intitulată „The Emphatic Diaglott” și ediții complete ale Bibliei în Versiunea King James, Versiunea Standard Americană și Traducerea Lumii Noi a Sfințelor Scripturi. Traducerea Lumii Noi a fost publicată într-un total de șase volume între ani 1950-1960; și ea a fost în cele din urmă publicată într-o ediție revizuită, sub o singură copertă sau într-un singur volum fără note de subsol sau referințe încrucișate, și lansată la Adunările de District ale Închinătorilor Uniți ai martorilor lui Iehova în vara anului 1961. Traducerea Lumii Noi, doar în limba engleză în prezent, face onoare specială numelui lui Iehova. – Vezi capitolul 2, paginile 22-26, paragrafele 22-29.

17. Prosperitatea spirituală a rămășiței readunare de israeliți spirituali împreună cu tovarășii lor ionadabi nu scapă neobservată de Marele Șarpe, Satan Diavolul. În profeția lui Ezechiel, capitolele treizeci și opt și treizeci și nouă, Satan este ilustrat sub simbolul lui „Gog din țara lui Magog, înalta căpetenie a Meșecului și Tubalului”. Izgonit din cer ca urmare a războiului care a izbucnit în cer în 1914 după nașterea regatului lui Dumnezeu prin Cristos acolo sus, Satan a ieșit să facă război cu rămășița seminței „femeii” lui Dumnezeu. – Revelația 12:7-17.

18. În special din 1953 martorii lui Iehova au fost avertizați că Gog meditează la un atac final, total asupra rămășiței unse și a tovarășilor lor ionadabi în societatea Lumii Noi. Iehova Dumnezeu, care citește inimile îngerilor, diavolilor și ale oamenilor, spune lui Gog cel simbolic din Magog intenția acestui atac: „Și toate acestea ca să iei o mare pradă și să jefuiești mult, ca să-ți îndrepti mâna împotriva unor locuri devastate, care sunt locuite din nou, și împotriva unui popor adunat din națiuni, care strânge averi și proprietăți și care locuiește în mijlocul pământului.” – Ezechiel 38:12.

19. Profeta lui Ezechiel arată că Gog din Magog își va atrage forțele de asalt din toate părțile pământului locuit. Dar oare nu a arătat Isus, în profeta sa despre „încheierea sistemului de lucruri”, la fel de mult, spunând: „Veți fi obiecte ale urii din partea tuturor națiunilor din pricina numelui meu”? (Matei 24:9). Da. Așadar, când va fi înconjurat și atacat din toate părțile de forțele unite ale lui Gog din Magog, ce va face „poporul lui Iehova pentru numele Lui” și tovarășii lui? Își va aduce aminte de Proverbe 18:10: „Numele lui Iehova este un turn puternic. Cel drept fuge în el și primește ocrotire”. De asemenea, își va aduce aminte de ce Elisei a fost neînfricat când carele de război și o forță militară puternică a sirienilor a înconjurat orașul Dotan la aproximativ nouă mile nord de Samaria, cu scopul de a-l prinde pe Elisei, principalul agent de spionaj al regelui lui Israel.

20. Elisei a spus atunci slujitorului său înspăimântat: „Nu te teme, căci cei ce sunt cu noi sunt mai mulți decât cei ce sunt cu ei”. La rugăciunea lui Elisei, „Iehova a deschis ochii slujitorului, și el a văzut; și iată că regiunea muntoasă era plină de cai și de care de foc împrejurul lui Elisei”. Apoi Iehova a dat întreaga forță siriană în mâna lui Elisei. El, la rândul său, i-a dat în mâna regelui Samariei. Elisei nu a trebuit să ridice nici măcar un deget ca auto-apărare, și nici să provoace răni corporale armatei siriene. (2 Regi 6:12-23). Așadar, când hoardele vizibile ale lui Gog din Magog îi înconjoară pentru a-i distruge, martorii lui Iehova vor vedea prin credință armatele angelice invizibile sub conducerea regelui Isus Cristos înconjurându-i pentru a-i proteja și păstra.

21. În acel timp Iehova va face ca Sămânța cerească a „femeii” sale să zdrobească capul Șarpelui cel Mare. În lupta de la Armagedon care va urma Iehova își va sfinți numele ca niciodată înainte. Cum? „Voi chema sabia împotriva lui [Gog] în toată regiunea mea muntoasă”, zice Domnul Suveran Iehova. „Sabia fiecăruia va fi îndreptată împotriva fratelui său. Mă voi judeca cu el prin ciumă și sânge; voi face să cadă o ploaie năprasnică, grindină, foc și sulf peste el, peste trupele lui și peste popoarele cele multe care vor fi cu el. Și mă voi preamări, mă voi sfinți și mă voi face cunoscut sub ochii multor națiuni; și vor ști cu siguranță că eu sunt Iehova”. – Ezechiel 38:21-23.

Într-o manieră atât de uimitoare Iehova va distruge Creștinătatea, păgânătatea, radicalismul și religia izabeliană. Însă Iehova va păstra cu viață pe martorii Săi, așa cum l-a păstrat și pe Elisei la Dotan.

22. Pentru a încununa apogeul, Iehova, prin Sămânța „femeii” Lui își va îndrepta atenția spre marele Baal însuși, Gog din Magog, Satan Diavolul, și spre toate oștirile lui de demoni invizibili. Va fi un timp de judecată arzătoare pentru aceștia; și ei vor fi aruncați în abisul restricției absolute pentru mii de ani a domniei post-Armagedon a lui Cristos. Acolo ei vor fi la fel de neputincioși cum a fost Isus Cristos însuși în abisul morții. (Revelația 20:1-3; Romani 10:6, 7). Ce zdrobire mare a capului va fi pentru Șarpele cel Mare și sămânța sa demonică! – Geneza 3:15.

23. Prin profetul său Ezechiel, Iehova descrie această zdrobire și efectul universal al ei în aceste cuvinte adresate lui Gog din Magog:

„Vei cădea pe câmp, căci eu am vorbit,” zice Domnul Suveran Iehova. „Voi trimite foc peste Magog și peste cei ce locuiesc în siguranță pe insule; și vor ști că eu sunt Iehova. Îmi voi face cunoscut sfântul nume în mijlocul poporului meu, Israel, și nu voi mai permite ca sfântul meu nume să fie profanat; și națiunile vor ști cu siguranță că eu sunt Iehova, Sfântul din Israel”. – Ezechiel 39:5-7.

24. Prin acea luptă extraordinară pentru eliberarea „poporului pentru numele său” în acea „zi mare și înfricoșătoare a lui Iehova”, Dumnezeu Preaînalt își va sfinți propriul său nume. El (numele) nu va mai

suferi niciodată profanare în legătură cu „poporul pentru numele său” și toți ceilalți martori ai săi. Pentru totdeauna, el este „Cel Sfânt”, și în paradisul restaurat pe pământ și extins pe tot globul după Armagedon numele Lui va fi păstrat în sfințenie ca sacru de către toți supuși săi ai regatului său triumfător. Ce răspuns minunat va fi acela din partea lui Iehova Dumnezeu însuși la rugăciunea predată nouă de singurul său Fiu născut: „Tatăl nostru care ești în ceruri; să fie sfințit numele tău!”.

ÎNTREBĂRI

1. (a) Căutarea egoistă de astăzi a multora după un nume distrage atenția de la care fapt extrem de important? (b) În armonie cu aceasta, pe cine a restaurat Iehova, și ce fel de nume au îmbrățișat ei?
2. Ce a prefigurat împrăștierea „oilor” lui Isus în anul 33 d. Cr., și cum și când, așa cum a fost prefigurat în propriul caz al lui Ilie, au fost acestea restaurate sau recuperate?
3. Cine a readunat cu adevărat această rămășiță unsă, și cum în Ezechiel 36:21-23, își declară el scopul pentru care a făcut aceasta?
4. (a) Care a fost, așadar, scopul principal în spatele readunării clasei Ilie? (b) În numele lui Dumnezeu ce s-a străduit această rămășiță dintotdeauna să facă?
5. (a) În timpul celei mai mari părți a lucrării Ilie din 1919, ce adunare specială a avut loc? (b) De când, în special, a existat o adunare a clasei Ionadab, și la începutul lucrării Elisei, cât de mulți raportau proclamarea Regatului?
6. Cum a fost arătată creșterea în sfințirea numelui divin în luna Martie 1961, în rapoartele despre predicarea Regatului și prin participarea din 1961 la celebrarea cinei Domnului?
7. Pe cine așteaptă în mod personal clasa Elisei să i se alătore la timpul stabilit de Dumnezeu, și cum, însă cărui eveniment așteaptă ea să supraviețuiască mai întâi?
8. Conform așteptării prezente, până la învierea cui pe pământ poate să supraviețuiască clasa Elisei, însă până la învierea căror altora nu așteaptă ea să supraviețuiască?
9. Ce fapte despre moartea lui Elisei pot să indice că clasa Elisei va supraviețui până la ceva timp după Armagedon?
- 10, 11. (a) Strigătul lui Elisei când Ilie a fost luat de la el a denotat ce anume în legătură cu atitudinea lui Elisei? (b) La vizita făcută de regele Ioas, cum a arătat Elisei că până la moartea sa, el a favorizat pe executantul lui Iehova împotriva Siriei?
12. Ce miracol după moartea lui Elisei dovedește că el a murit sub aprobarea lui Iehova?
13. (a) La Armagedon, Creștinătatea va fi singura parte a organizației lui Satan care va fi executată de „sabia lui Iehu”, și cum subliniază acest lucru clasa Elisei? (b) Ce exemplu de acest gen a avut loc în 1956 la adunările martorilor lui Iehova?
14. (a) În timpul acestei lucrări Elisei, până în ce măsură a binecuvântat Iehova pe martorii săi? (b) Care sunt națiunile care se apropie repede, și înaintea de venirea sa pe cine a trimis Iehova, așa cum a promis?
15. (a) Prin câte filiale ale Societății Turnului de Veghe sunt conduse congregațiile și lucrarea lor în prezent? (b) Cum sunt echipate mai multe din aceste filiale, în special filiala centrală?
16. Ce ediții ale Scripturii tipăresc fabricile Societății Turnului de Veghe din Brooklyn, și care ediție specială face/duce o onoare specială numelui lui Iehova?

17. De sub observarea cui nu a scăpat această prosperitate spirituală, și cum este el ilustrat în Ezechiel, capitolele treizeci și opt și treizeci și nouă?
18. De când, în special, au fost avertizați martorii lui Iehova despre atacul final al lui Gog, și ce spune Iehova Dumnezeu că va fi intenția atacului?
19. (a) De la cine își va trage Gog din Magog forțele sale de asalt? (b) Ce scriptură își va aduce aminte poporul lui Iehova când va fi sub asaltul lui Gog, și, de asemenea, ce situație similară a lui Elisei?
20. (a) Ce a spus Elisei slujitorului său, ce l-a făcut să vadă, și cum s-a ocupat el de armata siriană? (b) Când vor fi înconjurați de forțele lui Gog, ce vor vedea martorii lui Iehova prin credință?
21. Potrivit propriei sale descrieri, cum își va sfinți Iehova propriul său nume, și pe cine va păstra în viață?
22. Cum va aduce apogeul, Iehova prin Sămânța sa, bătăliei Armagedonului, și ce va fi aceasta pentru Șarpele cel Mare și sămânța sa demonică?
23. Cum descrie Iehova aceasta și efectul universal al ei în Ezechiel 39:5-7.
24. Ce va face astfel Iehova cu privire la numele său, și la ce rugăciune predată de Fiul său va răspunde astfel El însuși?

CAPITOLUL 20

VREI SĂ SFINȚEȘTI ACUM NUMELE LUI?

Ce gândire profundă, ce bogăție de semnificație, conține rugăciunea model pe care Isus a compus-o pentru discipolii săi cu cuvintele de deschidere: ”Tatăl nostru care ești în ceruri, să fie sfințit numele Tău!”. Ce motiv extraordinar a fost pentru Isus să pună această cerere pe primul loc într-o astfel de rugăciune model pentru urmașii săi! Prin urmare, noi astăzi nu îndrăznim să dăm acestei cereri inițiale un loc de o importanță mai mică în analiza noastră a lucrurilor. Domnul Isus nu a pus pe primul loc propriul său nume. El a pus pe cel al Tatălui ceresc pe primul loc, înaintea propriului său nume. De fapt, în timpul predării acestei rugăciuni, care a ajuns să fie cunoscută ca Rugăciunea Domnului, el nici măcar nu a spus discipolilor săi să se roage rugăciunea Domnului în numele lui Isus Cristos. Doar la sfârșitul vieții sale pământești el și-a instruit discipolii să facă rugăciuni Tatălui ceresc în numele lui Isus Cristos ca Fiul lui Dumnezeu și ca Mediator între Dumnezeu și oameni. (Ioan 14:13, 14; 15:16; 16:23, 24, 26). Pentru o astfel de umilință și fidelitate, Iehova Dumnezeu a dat Fiului său loial un nume care este al doilea doar după al Său. În acest sens citim:

”Cristos Isus, cel care, deși avea chip de Dumnezeu, nu s-a gândit la uzurpare, adică să fie egal cu Dumnezeu. Nu, ci s-a golit pe sine, a luat chip de sclav, ajungând la fel ca oamenii. Mai mult decât atât, când la înfățișare s-a găsit ca om, s-a umilit și a fost ascultător până la moarte, da, moarte pe un stâlp de tortură. De aceea, și Dumnezeu l-a ridicat într-o poziție înălțată și i-a dat cu bunăvoință numele care este mai presus de orice alt nume, pentru ca în numele lui Isus să se plece orice genunchi: al celor din cer, al celor de pe pământ și al celor de sub pământ, și orice limbă să recunoască deschis că Isus Cristos este Domn spre gloria lui Dumnezeu, Tatăl”. – Filipeni 2:5-11, *NW; AT*.

2. În imitarea acestui Fiu de frunte al lui Dumnezeu, Învățătorul rugăciunii Domnului, noi dorim să sfințim numele lui Dumnezeu Tatăl în propriile noastre vieți. Da, noi vom coopera cu Iehova Dumnezeu în sfințirea numelui Său. Cu cât aflăm mai mult despre numele Lui și tot ce înseamnă el pentru toate creaturile în univers, cu atât mai mult vom înțelege că el este vrednic să fie sfințit pentru totdeauna și să fie curățit de toată profanarea care a fost aruncată asupra lui. De asemenea, vom înțelege dreptatea de a distruge pe toți cei care nu cheamă acel nume însă care îl profanează și-l batjocoresc. La fel de justă este rugăciunea inspirată a Psalmului 79:6: „Varsă-ți furia peste națiunile care nu te cunosc și peste regatele care nu cheamă numele tău! Nu este o afirmație exagerată: Ignorarea numelui lui Iehova duce la distrugere!

3. Dacă ne-am pus interesele eterne la inimă, vom fi nerăbdători să ne informăm despre Dumnezeu, să-L cunoaștem așa cum este El și nu așa cum l-a reprezentat greșit Creștinătatea. Această informare o putem obține prin citirea și studierea Cărții numelui Său, Biblia Sfântă și asociindu-ne îndeaproape cu organizația Sa vizibilă aprobată, „poporul pentru numele Lui”, rămășița martorilor Săi unși, clasa „sclavului său fidel și prevăzător”. Numele este cel al Salvatorului principal, pentru că, Psalmul 3:8 spune: „salvarea aparține lui Iehova”. Însăși numele singurului Fiu născut al lui Dumnezeu, Isus, înseamnă „Iehova este Salvare”. Trebuie să ne apropiem de Salvatorul principal.

4. Cât de recunoscători putem fi că am auzit despre Salvatorul principal și numele Lui! Auzind aceasta, calea către salvare eternă ne-a fost deschisă. Cum așa? Ei bine, când congregația creștină a fost întemeiată

pe Domnul Isus Cristos ca stâncă simbolică în ziua Cincizecimii din anul 33 d. Cr., apostolul Petru a vorbit mulțimii de mii de evrei și prozeliți și a citat profeția lui Ioel 2:32: „Oricine va chema numele lui Iehova va fi salvat” (Faptele 2:21). Credincioșii care au chemat atunci numele lui Iehova au fost salvați de la distrugerea care s-a abătut asupra Ierusalimului anti-creștin treizeci și șapte de ani mai târziu (anul 70 d. Cr.) prin armata romană. Astăzi, aproape de sfârșitul carierei pământești a congregației creștine unse, este la fel de necesar să chemăm numele lui Iehova, în special acum când suntem foarte aproape de „ziua cea mare și înfricoșătoare a lui Iehova”, când organizația pământească a lui Satan, incluzând Creștinătatea, va fi „distrusă cu desăvârșire”. În numele lui Dumnezeu există siguranță!

5. De la Cincizecimea din anul 33 d. Cr., noi trebuie să chemăm numele lui Iehova în numele Fiului său Isus Cristos. Dacă există un Fiul, atunci suntem dornici să știm cine este Tatăl după nume. Noi nu îndrăznim să ignorăm pe Tatăl și să dăm toată slava Fiului. „Acesta este anticristul, cel care îi neagă pe Tatăl și pe Fiul. Cine îl neagă pe Fiul nu-l are nici pe Tatăl. Cine îl mărturisește pe Fiul îl are și pe Tatăl. Pentru aceasta a fost dezvăluit Fiul lui Dumnezeu: ca să distrugă lucrările Diavolului”. (1 Ioan 2:22, 23; 3:8). În zilele apostolilor Petru și Ioan, evreii credeau că puteau să-l recunoască pe Cel care este Tatăl însă în același timp să respingă pe Fiul său. În zilele noastre, Creștinătatea pretinde a-l recunoaște pe Fiul însă practic îl ignoră pe Tatăl, Iehova; ea trece peste numele Lui și nu învață oamenii să-l cheme.

6. Isus a vestit/declarat numele Tatălui discipolilor pentru ca ei să poată să-l cheme pentru salvare. Noi trebuie să exercităm credință atât în Tatăl, cât și în Fiul; de asemenea, și în spiritul sfânt, forța activă invizibilă care iese din Izvorul ei ceresc, Tatăl, și vine la noi prin Fiul.

7. Credința noastră în Tatăl și în Fiul trebuie s-o exprimăm într-un mod practic dedicându-ne cu totul lui Iehova Dumnezeu, așa cum a făcut și Isus. Isus s-a dedicat și a fost acceptat pe baza propriei sale neprihăniri perfecte. Noi putem să ne dedicăm lui Iehova Dumnezeu doar prin Fiul său drept Isus Cristos. O astfel de dedicare Isus Cristos ne-a poruncit s-o simbolizăm prin botez sau scufundare în apă, fiind botezați „în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt”. (Matei 28:19). Când suntem botezați în numele Tatălui, așa cum a fost însuși Isus, noi sfințim astfel numele Tatălui ceresc, Iehova.

8. După ce ne-am dedicat Lui trebuie să continuăm să chemăm numele lui Iehova, așa cum au făcut profetul Moise, Marele Preot Aaron, profetul Samuel. (Psalmul 99:6). Noi trebuie să facem acest lucru în uniune cu congregația „poporului pentru numele Său”. Țefania 3:9 prezice cu privire la vremea noastră: „Atunci voi da popoarelor o limbă pură, pentru ca toate să cheme numele lui Iehova, ca să-i slujească umăr la umăr”.

9. Prin spiritul Său, Dumnezeu toarnă dragostea sa în inimile noastre, care ne face altruști. Acest lucru ne face să fim interesați de salvarea altora. Prin urmare, noi suntem îndemnați să facem declarații publice altora și să facem cunoscut numele lui Dumnezeu altora. Aceasta, de fapt, duce la propria noastră salvare. Pavel accentuează acest lucru, spunând:

„Căci cu inima se manifestă credință pentru dreptate, dar cu gura se face o declarație publică pentru salvare. Fiindcă Scriptura zice: „Oricine își întemeiază credința pe el nu va fi dezamăgit”. Căci nu este nicio deosebire între iudeu și grec, fiindcă peste toți este același Domn, care este bogat față de toți cei ce-l cheamă. Fiindcă 'oricine va chema numele lui Iehova va fi salvat'. Însă cum îl vor chema pe acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în cel despre care n-au auzit? Și cum vor auzi fără să le predice cineva? Și cum

vor predica dacă n-au fost trimiși? După cum este scris: 'Ce frumoase sunt picioarele celor ce anunță vești bune despre lucruri bune!' ”- Romani 10:10-15; Isaia 28:16; 52:7; Ioel 2:32.

10. Vrei ca picioarele tale să fie „frumoase” pentru oamenii tuturor națiunilor și raselor care tânjesc după salvare? Modul în care poți să faci ca picioarele tale să fie frumoase pentru ei este prin anunțarea veștii bune despre lucruri bune, adică, prin predicare. Nu, nu într-o biserică în Creștinătate, ci la și în casele oamenilor, așa cum a făcut Isus și apostolii Săi.

11. Dacă faci și îți simbolizezi dedicarea față de El, Iehova te va trimite să predici, echipându-te complet cu mesajul și instrucțiunile Sale. Ca și Ilie și Elisei cu „fiii profeților”, clasa Elisei de astăzi a lui Iehova oferă ajutor pentru realizarea profeției sau a predicării prezise prin societatea Lumii Noi a martorilor lui Iehova. Aceasta este spre/pentru salvarea noastră veșnică.

12. Binecuvântate sunt privilegiul și oportunitatea noastră astăzi să sfințim numele lui Iehova în viețile noastre proprii și să ajutăm pe alții care caută viață veșnică să-l sfințească acum în viețile lor. Pe măsură ce continuăm să ne străduim să facem acest lucru, Iehova Dumnezeu însuși, la timpul său stabilit care se apropie repede, va răspunde rugăciunii noastre iubitoare către El: „Să fie sfințit numele Tău!”

ÎNTREBĂRI

1. (a) În rugăciunea model a Domnului, ce loc de importanță dăm noi, cu judecată, cererii: „Să fie sfințit numele Tău”? (b) Când Isus a fost pe pământ, ce importanță a dat propriului Său nume, și pentru credincioșii sa până la moarte ce nume i-a dat Iehova?
2. (a) În imitarea Fiului lui Dumnezeu, ce vom dori noi să facem cu privire la numele lui Dumnezeu? (b) Potrivit Psalmului 79:6, la ce duce ignorarea numelui Său?
3. În beneficiul nostru, despre cine vom fi dornici să ne informăm, și cum putem face acest lucru?
4. (a) Prin auzirea acestui nume divin, ce cale ne-a fost deschisă? (b) Astăzi, aproape de sfârșitul carierei pământești a congregației, ce este la fel de important pentru salvare ca și întemeierea congregației la Cincizecime?
5. (a) De la Cincizecime, prin cine trebuie să fie făcută chemarea numelui divin? (b) Poate exista acum o ignorare sau o negare a unuia și în același timp o păstrare a celuilalt, conform comportamentului evreilor sau al Creștinătății?
6. De ce a declarat Isus numele Tatălui Său discipolilor săi, și în ce factori pentru salvare trebuie să exercităm credință?
7. Cum ne exprimăm credința în Tatăl și în Fiul într-un mod practic, și cum ni se poruncește să simbolizăm această expresie practică?
8. După dedicarea noastră, ce trebuie să facem în legătură cu numele lui Iehova și în uniune cu cine?
9. Prin spiritul lui Dumnezeu ce suntem îndemnați apoi să facem pentru salvare, și cum subliniază Pavel acest lucru în Romani 10:10-15?
10. Cum putem să ne facem astfel picioarele frumoase pentru oamenii de toate felurile?
11. Ce-l trimite Iehova să facă pe cel dedicat, și cum oferă El ajutor acum pentru realizarea lucrării prezise?
12. Ce este privilegiul și oportunitatea noastră binecuvântată astăzi să facem, și la ce rugăciune a celor care fac acest lucru va răspunde însuși Iehova?